

S. N. LAZAREV

DIAGNOSTIKA
KARMY

KNIHA DRUHÁ

ČISTÁ KARMA

Obsah

Obsah	2
Úvod	3
Čas a prostor	5
Jiné světy	7
Prostředníci	14
Dvojníci	17
Budoucnost	20
Příští děti	22
Tíhnutí	27
Pozemské modly	32
Vzestup na třetí úroveň pozemskosti	44
Modla schopností	51
Modla moudrosti	63
Modla osudu.....	70
Modla duchovního otce.....	73
Image	85
Pýcha a hrdost	94
Sebezloba	100
Žárlivost	105
Smilstvo	121
Rakovina	127
Peníze	140
Vinařství	147
Zvířata	151
Divadlo a umění	154
Práce se skupinami	160
Rusko a lidstvo	166
Obrana duchovních a materiálních hodnot	171
Současné metody působení na člověka	174
Budoucnost energetiky	185
Nejnovější informace	187
Nejnovější výzkumy	205
Závěr	213

Pro Synergii, a. s., vydalo Nakladatelství Slovart, Praha 1997. Vydání první. Sazba a tisk
 Kníhtlačiareň Svornost', spol. s r. o., Bratislava. Přeloženo z ruského originálu S. N. Lazarev:
 Diagnostika karmy. Kniga vtoraja. Čistaja karma. AOZT Akademija Parapsicologii, Sankt-
 Peterburg 1995.

Úvod

Úspěchy oficiální medicíny jsou v současné době nesporné. Jedním z jejích hlavních úkolů je objevení nemoci v co nejčasnějším stadiu, což umožňuje lidem léčit mnohem efektivněji než dosud. Problémem medicíny však stejně jako dřív zůstává schopnost porozumět tomu, co je to nemoc, jaké jsou její příčiny a co je třeba podniknout pro to, aby nepropukla. Značný krok kupředu medicína učinila v okamžiku, kdy lékaři pochopili, že léčit jednotlivý orgán není příliš perspektivní, protože choroba se zmocňuje celého organismu, a je tedy třeba léčit tělo jako celek. V souvislosti s tím vzrostl zájem o východní medicínu, která se odjakživa orientovala právě na celý organismus. Lékaři se setkali s takovými pojmy jako energetický poledník či kanál. Představa o organismu nejen jako o fyzické, ale i jako o energetické soustavě se postupně začala stávat součástí výbavy každého lékaře.

Podle východní medicíny je člověk především soustavou energetickou, která vstupuje do interakce s celým světem. Další vývoj oficiální zdravotní vědy vedl k poznání, že podstatou onemocnění je snížená imunita a že dokonce i onkologické choroby bývají způsobovány poruchami imunitního systému. Imunitní soustava souvisí s energetikou organismu a je na ní závislá. Diagnostika energetické soustavy a její ovlivňování jsou v moderní medicíně velmi perspektivními oblastmi. Jsou tu však i jiné faktory, na nichž je fyzický stav organismu závislý.

Avicenna před mnoha staletími uskutečnil zajímavý pokus: do určité vzdálenosti od vlka umístil ovci. Zvíře do tří dnů uhynulo, i když bylo naprosto zdravé. Názorně se tak ukazuje, že to, čemu říkáme vědomí či psychika, může stav organismu do značné míry ovlivňovat, ba určovat. Pasterci ve střední Asii užívali následující léčebné metody: Když ovce porodila mrtvé mládě, nedokázala vstát a nic nepomáhalo, místo mrtvého jehněte jí dali živé mládě jiné matky. Ovce ho okamžitě začala krmit a starat se o ně - a nakonec se uzdravovala. Což znamená, že fenomén zvaný psychika dokáže pomoci i tam, kde jsou všechny léky světa bezmocné. U člověka, jehož psychická úroveň je neporovnatelně vyšší než psychika zvířete, je také tento efekt mnohonásobně silnější. Bez znalosti zákonů existence lidské psychiky by harmonický rozvoj medicíny nebyl možný. Důležitou etapu na cestě k poznání, jak lidská psychika souvisí s naším zdravím, se podařilo urazit díky pokusům Mesmera a Freuda. Podle Mesmera se ukazuje, že zdraví člověka do značné míry ovlivňují nejen výrazné, intenzivní zážitky a stresy, ale i podněty téměř bezvýznamné. Je velice důležité pochopit, jak hluboko do lidské psychiky pronikají. Tyto hlubinné vlivy totiž podstatně ovlivňují lidské zdraví. Sigmund Freud zase dospěl k objevu, jímž propojil psychologii a medicínu. Dokázal, že hlubinné podvědomé struktury fungují podle vlastních zákonitostí, a že stres, jímž jsme jednou prošli, nikdy nemizí, že zůstává a po čase může vyvolat nemoc.

Své výzkumy v oblasti bioenergetiky jsem zahájil asi před patnácti lety. Původní orientace byla následující: nemocný orgán můžeme ovlivňovat nejen léky či fyzioterapeutickými prostředky, ale také energeticky - tím, že energetické proudy usměrníme vůlí. V osmdesátých letech se v senzibilním léčení, které procházelo stejnými etapami jako oficiální medicína, přišlo na to, že léčebnému vlivu je třeba podrobovat celý organismus. A ještě něco: čím dříve se provedla energetická korekce, tím snazší bylo nemoc potlačit. V roce 1986 jsem podnikl pokus o včasnou diagnostiku nemocí tím, že jsem zkoumal energetický stav organismu. Ukázalo se, že analýza energoinformačních polí pomáhá onemocnění zaznamenat daleko dřív, než to dokáže i ta nejmodernější diagnostická aparatura. To znamená, že pro další rozvoj včasné diagnostiky je třeba uplatňovat metody, určující energoinformační stav organismu. Soustavným úsilím, zaměřeným

právě tímto směrem, jsem dosahoval přesné a včasné diagnostiky choroby, protože jsem pronikal k jemnějším vrstvám energetických struktur informačního pole.

V roce 1990 jsem dospěl ke zcela nové úrovni výzkumů a objevil jsem v energoinformačních strukturách obklopujících člověka specifické deformace pole, které vedly k chorobám a zdravotním poruchám. Jejich odstraňování energetickou cestou přinášelo pozoruhodný léčebný efekt. Později se ukázalo, že struktura lidského pole je konstruována podstatně složitěji a že právě energoinformační struktury pole určují zdravotní stav organismu, tedy že nemoc propuká na energoinformační úrovni pole. Ve svých výzkumech jsem pokračoval a zjistil jsem zajímavou zákonitost: při ovlivňování struktur pole se mění nejen fyzický stav člověka, ale i jeho emoce, charakter a zážitky - prostě to, čemu říkáme osud. To znamená, že na úrovni pole fyzický, emocionální a psychický stav člověka představuje jediný celek, v němž jedno souvisí s druhým. To vysvětluje, proč psychické a emoční otřesy mohou mít tak silný vliv na fyzický stav našeho těla. Znamená to, že při léčení neovlivňujeme jen tělo, ale do jisté míry i pocity a psychiku člověka. Tím spíš platí tento vztah obráceně. Když ovlivňujeme intelekt, psychiku a pocity člověka, ovlivňujeme i jeho fyzický stav.

V roce 1991 se mi podařilo dospět k objevu, jehož smysl a význam je následující: rodiče, děti a vnuci představují na energoinformační úrovni jednotný celek. Psychika, emoce a chování rodičů se přenáší na psychiku, emoce a fyzický stav dětí. To znamená, že měníme-li psychiku rodičů, můžeme změnit i fyzický stav dětí.

Provedené výzkumy ukázaly, že základním zdrojem informace není genetický kód. Přinejmenším stejně velká úloha v tomto procesu připadá energoinformačním procesům pole. Vycházíme-li tedy z tohoto předpokladu, můžeme hovořit o genotypu pole, který je objemnější než fyzický, a obstarává dědění emocí, charakteru, a dokonce náhledu na svět. To umožnilo zjistit příčinnou souvislost mezi pedagogikou, psychologií, psychiatrií, fyziologií a dalšími vědami zkoumajícími člověka.

V podstatě se povedlo odhalit mechanismus karmy, o němž se zmiňovaly nejrůznější zdroje, ale který se doposud nikomu reálně prozkoumat nepodařilo. Díky mnohaletým výzkumům, potvrzeným léčebnou praxí, se postupně vykrystalizoval mechanismus spojující myšlenky, emoce a chování člověka s jeho chorobami a chorobami jeho dětí. Člověk totiž nemá jen fyzickou schránku, ale i schránku pole. Zatímco pro fyzickou schránku jsou rozhodující prostorové charakteristiky, schránka pole je určována dimenzemi času. Fyzické tělo je zasazeno do prostoru, kdežto pole existuje v čase. Když konáme nějaké činy, když realizujeme myšlenky a emoce ve fyzické rovině, ovlivňujeme i své časové tělo. Jednoduše řečeno: svým chováním a svými pocity určujeme svou budoucnost. Náзор člověka na svět a jeho emoce ovlivňují jeho časové tělo výrazněji než fyzické úkony a činy. V tom spočívá mechanismus karmy, jehož přibližný popis lze najít ve stovkách knih. Budeme-li vycházet z právě uvedených předpokladů, pak má formování skutečného vnímání světa a emocí pro přežití člověka a rozvoj lidstva podstatně větší význam než veškeré úspěchy moderní medicíny. Tyto výzkumy umožňují sjednocovat vědomosti o člověku v jednotnou soustavu a zároveň tak rozmnožují a objasňují perspektivy budoucnosti.

Čas a prostor

Pojmy jako čas a prostor jsem vždy považoval za cosi abstraktního a rozhodně jsem neočekával, že by mohly nějak souviset s mými vlastními výzkumy. Ukazuje se ale, že k čím jemnějším úrovním pole pronikáme, tím důraznější je vzájemné ovlivňování se všemi entitami okolního světa. Zpočátku, když jsem pracoval jen s rodinnou karmou a věděl jsem, že existuje karma osobní, povšiml jsem si, že proces očisty občas jakoby "prokluzuje", tedy člověk se očisťuje, ale k viditelným pozitivním změnám nedochází. K samotné práci s osobní karmou jsem se dostal dost nečekaně.

S jednou známou svého času pracovala senzibilka, která jí začala líčit zážitky z jejího předešlého života a slíbila, že jí vyčistí osobní karmu. Když senzibilka odešla, mé známé se udělalo nevolno.

"Cítím, že je to všechno klam," říkala mi. "Místo aby mi pomohla, jen mi uškodila."

Abych jí dokázal pomoci, nezbylo mi, než vstoupit do hlubinných vrstev jejích polí a očistit minulost skrze pokání. V prvních okamžicích takového terapeutického vlivu se v člověku mění vnímání barev a dochází k velmi zvláštním pocitům.

"Mám pocit, že v přítomnosti vůbec nejsem," přiznala se mi jedna z mých asistentek. "Cítím se tak, jako bych byla celá v budoucnosti."

Prohlédl jsem si na jemné úrovni její pohyb v čase, a ukázalo se, že měla pravdu a že na oné jemné úrovni má hned tři časová těla.

Při zkoumání tohoto problému jsem postupně zjistil, že přesun časových charakteristik do budoucnosti stav člověka zlepšuje, kdežto jejich odhození do minulosti může vést až k těžké chorobě. Zkoumal jsem člověka, který již dávno zemřel, přesněji řečeno spáchal sebevraždu. Všechny časové charakteristiky jsem objevil v jeho minulosti. V tom okamžiku jsem pocítil hořkost na jazyku a sucho v ústech, a ke stejným zážitkům se mi přiznali všichni ostatní přítomní.

"Něco se děje s prostorem," poznamenal jeden můj přítel. "Začínají se měnit vzdálenosti, všechno jako by pulzovalo."

Prozkoumal jsem jeho jemné struktury a zaznamenal jsem, že prostor jako by explodoval. Uvědomil jsem si, že je to velmi nebezpečné a že svým hrubým vpádem jsem posunul nejen časové, ale i prostorové struktury. Kdykoli jsem napříště cítil, že můj vpád je nebezpečný, že charakteristiky času a prostoru se začínají měnit, okamžitě jsem ustával a čekal, až se situace znovu dostane do rovnováhy.

Po jednom zvláštním případě jsem experimentů s prostorem zanechal docela.

Jednou při dalším z pokusů o odhalení prostorové struktury a hledání metod jejího ovlivnění jsem najednou zaznamenal tuto přesně formulovanou výzvu: "Pokud se dostaneš za hranice krokového prostoru, vesmír zahyne." Nedokázal jsem ani stanovit, kdo toto varování vyslal. Co je to "krokový prostor" a proč by vesmír měl zemřít jsem taky nepochopil, ale pro každý případ jsem veškeré výzkumy v tomto směru zastavil. Pro léčení svých nemocných jsem je navíc ani nepotřeboval. Také jsem si povšiml, že s řadou mých pomocníků se začaly dít podivné věci: například se jim zdály sny, v nichž procházeli zdí. Své pokusy s prostorem a časem nebudu vypisovat dopodrobna a vyložím je jen stručně.

Podstatu času jsem pochopil, když jsem si všiml, že při diagnostikování lidských karmických struktur začínám rychle stárnout - ve tváři se objevily vrásky a začaly mi padat vlasy. Stejně stárnout začali i lidé kolem mě. Poněkud jsem zpanikařil, ale zároveň se snažil porozumět, co se to děje. Během jediného měsíce se ukázalo, že jakákoli událost, odehrávající se na jemné úrovni, se promítá do budoucnosti. To, co dělám dnes, se okamžitě odráží v zrcadle budoucnosti, kdežto karmické vrstvy se volně přelévají a realizují se v přítomnosti. Vše, co jsem udělal v minulosti se mi najednou vracelo z budoucnosti. Rychlost plynutí karmických vrstev úzce souvisí s časem. Velká část léčitelů očišťuje jen pacientovo tělo, kdežto duši ne. Léčitelé na vyšší úrovni zase očišťují jen přítomnost, jenže "špínu" odhazují do budoucnosti. Když člověk dostatečně nepracuje sání nebo se při léčbě nemění, ta "špína" jednou někde vyplave. Abych své svěřence dokázal skutečně očistit, zvýšil jsem rychlost toku karmických vrstev a špínu odstraňuji i z budoucnosti, aby člověk mohl pokáním očistit svou duši v současnosti. Zároveň jsem však urychloval čas. Teprve pak jsem zjistil, že mechanické "jednocení" karmických struktur a jakýkoli jiný chirurgický přístup k času a prostoru nemají perspektivu. To pro mě znamenalo, že nejdůležitější není mechanická očista v minulosti a budoucnosti (dokonce ani skrze pokání), ale změna jeho charakteru a náhledu člověka na svět.

Když jsem pracoval s časem, mé hodinky se za pět hodin o čtyři hodiny opožďovaly. Pak jsem si povšiml, že při porušení nejvyšších zákonů se čas zrychluje a člověk vůči hledě stárne. Čím silněji duše lpí na Zemi, tím rychleji probíhají časové procesy a tím kvapnější je příchod stáří. Bylo pro mě zajímavé zakreslovat struktury související s časem a vycházelo mi z toho, že spirála rotující proti směru hodinových ručiček znamená lpění na tomto světě. Když jsem si pak pořídil graf harmonizace časových úseků, spatřil jsem obrázek, připomínající buddhistické chrámy s několikanásobnou střechou. Ukázalo se, že čas a prostor může svými formami ovlivňovat i architektura. Teď se dostávám do období, kdy mé pronikání do časoprostorových struktur mých svěřenců začíná být nezbytností. Zda to dokážu přežít, to nevím. To ukáže až čas.

Jiné světy

Často jsem narážel na fakta, dokazující existenci záhrobního světa. Mým známým se zjevovali zemřelí příbuzní a upozorňovali je na to, co by se jim mohlo přihodit v budoucnu. Povšiml jsem si, že se záhrobím souvisí také věštění z karet či z kávové sedliny. Když jsem se pak naučil navazovat kontakt s dušemi zemřelých, vyvolávat je a získávat od nich informace, tak tyto údaje nebyly přesné. Ukázalo se, že při podobných kontaktech existuje informační strop. Když by takové vědomosti mohly v minulosti či budoucnosti napáchat škodu, prostě jsem je nedokázal získat. Pak jsem zjistil, že v záhrobním světě sídlí i duše příštích dětí. Dostávají se tam před početím. Po smrti se duše vrací zpět do záhrobí. Pak může opět získat nové pozemské tělo, ale je schopna přestěhovat se i do jiných světů. Čím méně struktura jiného světa připomíná svět pozemský, tím menší šanci má pozemšťan přežít, ale tím vyšší je zároveň jeho duchovní potenciál. Před početím se duše obvykle vrací do záhrobního světa, ale může jít i o přechod z jiného světa, přesněji řečeno z antisvěta. V takovém případě jeho informační struktury přecházejí do našeho světa středem hvězdy, v našem případě Slunce. Záhrobní svět je jen jakýmsi spojovacím článkem mezi naším světem a jeho antisvětem.

Dlouho jsem nebyl s to pochopit, proč duše sídlící v záhrobním světě mohou nazírat budoucnost a poskytovat o ní pozoruhodná sdělení. Pak jsem pochopil, že mám co do činění s realitou jiného druhu. Je to realita mnohem jemnější a pojí se s jinými formami vědomí. Na jemné úrovni jsou minulost, přítomnost a budoucnost pevně spjaty vjedno. Vesmír zpočátku vznikl jako jediný celek, kde minulost a budoucnost splývaly, a oddělen ještě nebyl ani prostor a čas. Později se začaly objevovat stále hutnější vrstvy polí, konstituoval se čas a prostor, a další nenápadné proměny vedly až k možnosti vzniku hmotných struktur a k dalšímu vývoji prostoru a času. Vývoj - to je hromadění energetického potenciálu mezi stále větší rozmanitostí hmotných forem jako důsledku sílící disparátnosti prostoru a času na jedné straně a prapočáteční jednotou na straně druhé.

Poprvé jsem spatřil strukturu záhrobního světa, když jsem pracoval s časem. Jakmile jsem zjistil, že člověk žije ve třech časových dimenzích, chtěl jsem zjistit, jaká bude grafická podoba mého já v záhrobním světě. Vznikl z toho zvláštní obrázek - tři stejní lidé, držící se za ruce. Když jsem náskres dešifroval, dospěl jsem k závěru, že jde o tři časové schránky, o mé časové tělo. V záhrobním světě jsou tyto časové body stěsnány v jeden. Čas a prostor tam vypadají jinak. Proto se odtud dá spatřit, co se stane v nejbližší budoucnosti. Forem příštích událostí je však mnoho, a ti, kdož jsou v záhrobí, mohou stanovovat také chybné prognózy.

K mému dalšímu setkání se záhrobím došlo ve chvíli, kdy jsem shledal, že zvýšená závislost na všem pozemském deformuje struktury pole a vede k nemocem. Pokusil jsem se vyhledat příslušnou metodu blokace. Najednou se ukázalo, že intenzivní kontakty se záhrobním světem blokují lpění na pozemskosti a napomáhají rozvoji duchovních struktur. Přesně v tom okamžiku jsem navázal kontakt s vlastními příšními dětmi, a ty mi začaly poskytovat informace. Byl to zvláštní pocit. Ke mně plynul mocný proud vědomostí, struktury pole pracovaly na plný výkon, aby vše vstřebaly, ale ve vědomí se náhle rozhostilo naprosté ticho, zkrátka ani záchvěv. Když jsem se pokusil převést tyto informace do vědomí, proud zničehonic ustal. Tak jsem podobných pokusů zanechal a informace opět nechal plynout v podvědomé hladině. Vědomí není schopno vstřebat jakýkoli podnět, a má-li být zachováno, spouští se ochranná soustava. Tento případ mi pomohl porozumět například egyptské kultuře, pochopit, proč se ve starověku vynakládaly tak obrovské prostředky na to, aby byla zajištěna existence člověka i po smrti. Uvědomit si tohle v rámci běžné logiky není

možné. Kultura záhrobního světa byla podstatně závažnější než pozemská realita, a když se díváte na kolosální stavby starověkých Théb, pochopíte stejně jako já, že budovy na Zemi nemají odpovídat zájmům těla, ale zájmům ducha. Ukazuje se, že jedním z hlavních předpokladů prvních etap vývoje civilizovaného lidstva byla kultivace způsobu obcování se záhrobním světem a postulace materiálních symbolů této spjatosti.

Další z kontaktů se záhrobním světem byl pro mě velmi nečekaný. Přinesli mi vývar z hub, který vyvolává účinek srovnatelný s působením LSD. Člověk, který mi ho poskytl, mě upozornil:

"Za dvacet minut se začnou měnit barvy předmětů, fyzické pocity, a dokonce ani nebudeš schopen normálně artikulovat."

Tyhle změny skutečně přišly dosti rychle. Některé smysly se skokem otupily, zatímco jiné pozoruhodně zcitlivěly. Otupují se ty emoce, které přímo souvisejí s vědomím a tělem. Aktivizovaly se naopak ty podvědomé, spjaté s jinou realitou. Jazyk se mi začal zaplétat, tělo jako by ztratilo váhu. Dojmy byly stejné, jako když naráz vypijete sklenici čistého líhu. Jenže: ač je to zvláštní, o schopnost diagnostikovat mě to ani v nejmenším nepřipravilo. Pochopil jsem, že uvažuji v kategoriích jemné úrovně pole. Dočasná deformace vědomí v tomto případě nejen nevádí, ale dokonce pomáhají. Když jsem si zakreslil činnost struktur svého pole, s překvapením jsem zjistil, jak nápadně se posílil kontakt se záhrobím. Pravda, tento kontakt byl jednostranný, znetvořený. Když jsem však druhý den rozebíral situaci, dospěl jsem k jednomu velice zajímavému závěru: rostliny s oním světem navazují mnohem intenzivnější pouto než živočichové. Zvlášť silný je tento kontakt u tzv. halucinogenů. Konzumace opojných lektvarů či kouření různých omamných trav posouvaly těžiště vědomí, souvisejícího s logikou tohoto světa, k logice jedné z vrstev podvědomí záhrobního světa. To člověku poskytovalo nové informace a zároveň to byl podnět pro další rozvoj našeho vědomí. Používání halucinogenů se tedy může stát jedním ze zdrojů nového vědění, čerpaného z podvědomí. Zároveň se blokuje lpění na pozemské zkáze logických struktur, a to poskytuje léčebný efekt.

Ve staré Indii se užívalo nápoje zvaného ve Védách "božský somoli". Jeho důležitou komponentou byl i odvar z muchomůrek. Tento nápoj zpomaloval činnost vědomí a naopak aktivizoval podvědomí. Analogických postupů se užívalo i při výuce a praxi bojového umění. Aktivizace duchovních struktur pole rozšiřovala možnosti těla. K využívání halucinogenů docházelo v buddhistických školách, učících bojovým technikám. Také staří Vikingové pili před bojem odvar z muchomůrek, aby tak dosáhli potřebné válečnické neohroženosti.

Alkohol a narkotika však zároveň boří - boří nejen vědomí, ale i tělo. Vzniká na ně návyk a poté závislost, protože v poloze léčby a poznávání světa byly jen impulsem, kdežto dál se postupně mění v proces: nejdřív deformace a pak zástavy vědomí pro potřeby aktivizace struktur pole, spjatých s jinými světy.

Pro mě z toho všeho vyplynul ještě jeden zajímavý fakt: člověk není jen živočich, ale i rostlina. Vlasy, nehty a část zaživacího traktu se řídí zákony rostlinného světa. Proto ani po naší smrti růst vlasů a nehtů neustává. Když se člověk orientuje příliš hmotářsky a agrese zasahuje jemné hladiny, mohou mu vypadat vlasy, což bude blokovat pronikání agrese do záhrobního světa.

Jednou jsem prohlížel mladou dívku, jíž začaly náhle padat vlasy. Nejdřív jsem objevil mocný program, soustředěný na zkázu jejích příštích dětí, a pak jsem pronikl k jádru věci: úspěch v práci a rychlá kariéra pro ni byly mnohem důležitější než narození vlastních dětí. Totéž se odehrávalo už i v jejích minulých životech. Rychlý úbytek vlasů v tomto případě blokoval pronikání jejího programu do záhrobního světa, kde by tento program mohl uškodit duším ještě nenarozených synů a dcer.

A ještě jeden zajímavý moment: dnes už je mi jasné, proč se čarodějnice vždycky malovaly s rozpuštěnými vlasy. Vlasy totiž mohou mít k čárám a kouzlům vztah. Když přání člověka pronikne až k jemným úrovním a dostává se do záhrobí, pravděpodobnost realizace takového přání se mnohonásobně zvyšuje. Pokud nějaké přání vyslovíme a přitom si přihlazujeme vlasy, je efekt stejný. Pochopil jsem například, proč ženy musejí do kostela chodit se zahalenou hlavou. Ženské

vlasý posilují možnost naplnění pozemských přání, dezorientují naši energetiku a překážejí náležité duchovní naladěnosti, protože křesťanské dogma v sobě zahrnuje nejen záhrobní svět, ale i mnohem jemnější duchovní struktury. Kontakt se záhrobním světem ostře zvyšuje úroveň využitelných taktických schopností člověka. Vše čemu říkáme magie či okultismus, úzce souvisí právě s touto úrovní.

Tedy už je jasné, proč apoštol Pavel zbavil jasnoviděckých schopností ženu, která o něm tvrdila, že je Bůh, tedy že ho svou vizí oslavovala. Úroveň apoštolova kontaktu s jinobytím byla značně vyšší než její úroveň a když jí uzavřel přístup do jiného světa, eliminoval i její mimořádné schopnosti. Proč to udělal? Když člověk sděluje informace a uspořádává je do logických struktur, činí tak v rámci jisté pocitové duchovní vrstvy. Zkrátka a dobře: nejdřív svět uchopujeme pocity, a teprve pak myšlenkami. To znamená, že základem světonázorových filozofických struktur jsou struktury pocitově-duchovní. Ty se rodí při vzájemném ovlivňování struktur našeho pole s různými vrstvami reality. Záhrobní svět má svou stavbou k pozemskému blíže, než by se mohlo zdát. Jsou i jiné světy a reality, kde je méně hmotného a víc duchovního - a to v neobyčejně velkorysém měřítku. Posílení sounáležitosti se záhrobním světem dalo vzniknout pohanství. Z kontaktů s jinými, tentokrát duchovněji vrstvami se zrodilo křesťanství. Životaschopnost a perspektivy každého náboženství byly určovány dosažením vyšší duchovní hladiny. Čím větší je počet jiných světů ve vesmíru, tím vyšší musí být úroveň duchovnosti, která je spojuje.

Na sounáležitost našeho světa se světy jinými jsem narazil v procesu léčby. Jedna pacientka trpěla agresí vůči jiným entitám a její stav souvisel s jakýmsi magickými kouzly v minulých životech. Asi týden jsem si lámal hlavu nad propočty, jimiž jsem se snažil dospět k tomu, co by to mohlo být za entity. Nakonec jsem dospěl k závěru, že jsou to jiné světy. Pokusil jsem se načrtnout, jak asi vypadají, ale nepodařilo se mi to. V rámci pozemské logiky to bylo nemožné. Potlačil jsem tedy logiku a pokusil jsem se entity vnímat v podobě jakýchsi symbolů, protože jsem chápal, že přímo je uchopit nelze. Jistou část informací jsem ani nedokázal na papíře reprodukovat, ale cosi se mi přece jen zachytit podařilo, a celkový obraz se začal vyjasňovat. Ukázalo se, že struktura vesmíru je plástvová a že v té plástvi je celkem třiatřicet světů, které jsou mezi sebou spojeny do skupin. Každý člověk, respektive jeho dvojník v efemérnější podobě, je přítomen v každém z těchto světů, kde ovšem vypadá zcela jinak a má taky jiné vědomí. Podíval jsem se, jak vypadám v jednom z nejbližších světů. Bylo to velice komické: jakási zvláštní amébovitá bytost s nepochopitelnými útvary uvnitř.

Už dřív jsem psal o jiných světech, o jejich vlivu na nás a o tom, že na jemných úrovních s nimi také korelujeme a přinášíme jim škodu či naopak užitek - v závislosti na tom, nakolik dokonalé je naše myšlení. Když jsem získával údaje o stavbě těchto jiných světů a jejich obyvatel, netušil jsem, že se nakonec s tímto problémem utkám v daleko závažnější poloze.

Jednou mi do očí padl časopis s fotografiemi zvláštních kruhů, které se v noci nebo brzy ráno objevují na polích v Anglii. Ty fotografie mě zaujaly. Uvažoval jsem následovně: pokud ty kruhy někdo vytvořil, musel tím sledovat nějaký určitý cíl, musel mít na mysli jakési poselství pro lidstvo. Bylo třeba propočítat, jaký vliv mají na člověka, který se na ně po jistou dobu dívá. Zkontroloval jsem jejich vliv na základní parametry, na obecnou strukturu pole a v intencích dvojnické soustavy i na informační pole. A najednou se mi otevřela podivuhodná podívaná. Kruhy měly pozitivní vliv na jakéhokoli člověka, který se na ně díval.

Stručné odbočení.

Když jsme před jistým časem s mou asistentkou hromadili nové informace a věnovali se očistě karmy, neustále jsem narážel na jistou entitu, která měla pro lidstvo prokazatelně velký význam. Jakákoli agrese vůči ní vždy znamenala těžký trest. Tehdy jsem ale ještě nevěděl, co je to za entitu. Po mnohadenním úsilí jsem nakonec dokázal vytušit, co to je: jednalo se o lidstvo v budoucnu. Ukázalo se, že energetika příštího lidstva se v jemné poloze zcela zásadně liší od energetiky

současné. Porovnal jsem si, jaké parametry by měl mít současný člověk, aby byl připraven ke vstupu do zcela nové situace. Jedná se o to, že matrice příštího člověka je již zformována, a příčinou mnoha komplikovaných onemocnění je nesoulad parametrů pole moderního člověka s touto matricí. Všichni ti, jejichž parametry nedosáhnou jisté základní úrovně, budou napravováni skrze nemoci, a nepovede-li tato cesta k cíli, stihne je v zájmu harmonie smrt. A tady jsou čtyři základní parametry, které by v budoucnu měly mít mimořádný význam duchovnost, láskyplnost, zdravá psychika a minimální úroveň podvědomé agrese. Kromě toho stojí za zmínku další dva parametry - duše a chování.

Když jsem se podíval, jaký mají kresby na polích v Anglii vliv na člověka, zjistil jsem, že jde o výraz mohutného zušlechťujícího vlivu na jemné struktury jeho pole.

Bylo však třeba najít také jejich autora. Od počátku jsem měl pocit, že jsou to mimozemšťané, i když mě poněkud mátklo, že v oblasti, kde se kruhy objevily, si místní lidé nepovšimli žádných zvláštních nebeských úkazů. Mechanismus vzniku kruhů byl nepochopitelný stejně jako důvod: k čemu by mimozemšťanům, kteří už náš vzdušný oceán dokonale poznali, podobné značky byly?

Uzavřel jsem tedy vlastní karmu, pronikl na jemnou úroveň pole a začal jsem zkoumat příčinu vzniku kruhů. A zase mě čekalo překvapení. Byly to jiné světy. Po jisté práci s informačním polem jsem pochopil, oč se tu jedná. Sousedící světy mezi sebou mohou komunikovat jen na velice jemné informační úrovni. Komunikace vždy prochází jistým konkrétním bodem, protože informace je časoprostorová realita, soustředěná právě do bodu. Od jisté míry hutnosti prostor a čas mizejí a zůstává jen informace, která se spojí s informačním polem vesmíru a realizuje se tím, že se rozvine v čase a prostoru. V každém dalším posloupném cyklu se hutnost informace zvyšuje a kontakt s božským principem se posiluje. Vše vyrůstá ze zrna.

Energetický kontakt protrhne přepážku mezi světy, což může vést až k jejich záhubě. Naše současné myšlení se výrazně podobá rozrůstajícímu se rakovinovému nádoru a sousedícím světům velmi vadí. Nádor se však nedá vyříznout, protože už metastazoval, takže pokud pozemská civilizace vyhyne, rozhodně to nenapraví škody, které naše neurvalost jiným světům již natropila, protože struktury našeho pole jsou nevykořenitelné.

Proto je v zájmu všech civilizací našeho světa i světů jiných zachránit nás duchovně. Jak nás ale civilizace jiného světa může ovlivnit? Jedině informačně. Jenže vliv na naše podvědomí by na to nestačil, musí tu být ještě nějaký hmotný podnět, aby zároveň docházelo i k proměně lidského vědomí. Tento problém byl vyřešen velmi elegantně. Člověk je unikátní soustava, v níž se jemné informační hladiny poměrně rychle mění v energetické a dále ve fyzické - myšlenka se tedy postupně stává hmotou. Už jsem se zmiňoval, jak informační úrovně poklesají k energetickým a pak se zhmotňují.

Toho také využili zástupci jiných světů. Mezi čtvrtou a pátou hodinou ranní je v člověku aktivizace podvědomých struktur nejsilnější, protože hlubinné vědomí proniká až ke svrchním vrstvám. V oblasti kruhů začíná kolem třetí hodiny ranní aktivní vysílání informací s určitými programy na velmi jemné úrovni do podvědomí několika desetitisíců lidí. Ti pak informace zpracovávají v energetické hladině a podvědomí, násobené několika desítkami tisíc lidí, se soustřeďuje do jediného bodu asi dvě stě metrů pod zemským povrchem, přesně pod tím místem, kde se nakonec objeví kruh. Kolem čtvrté hodiny ranní se soustředěná energie projeví zcela hmatatelně, a během jedné či dvou minut se klasy na poli položí přesně tak, jak jim přikazuje příslušný informační program. Tím je také vysvětleno, proč dlouhá obilná stébla vůbec nejsou polámaná.

Zbývalo mi ještě vyřešit i druhý problém: proč byla vybrána právě takováto forma komunikace a čím je ovlivněna konfigurace jednotlivých obrazců. Řešení je následující. Když jsem na jemné informační úrovni zkoumal, jak zástupci jiných světů vypadají, neustále mnou zmítaly pochyby - jejich vnější podoba mi připadala až příliš nesmyslná. A vtom mě napadlo: "Já je přece zatím vidím jen na velmi jemné úrovni pole. Co když na hrubší úrovni, například na té, v níž funguje lidský

zrak, vypadají jinak?" A opravdu - jakmile jsem je začal vnímat nikoli povrchní první úrovni vědomí (zjistil jsem, že většinou pracuji v oblasti deváté úrovně), všechno se rázem vyjasnilo.

Zevnějškem se nám zástupci jiných světů dost podobají. Rozhodl jsem se ověřit si tuto hypotézu na kruzích a určit, jak obrazce vypadají v poloze jejich první vrstvy vědomí, protože podle všeho soudě byly vyslány v osmé hladině.

Všechno to nakonec bylo docela prosté. Propojení dvou kruhů představuje kontakt dvou civilizací, přičemž velký kruh symbolizuje představitele jiného světa, kdežto malý kruh zástupce světa našeho. Všechny ty obrazce byly poselstvím, v němž nám jiný svět přeje lásku a sounáležitost. Byl to nejen pokus o přátelský kontakt, ale i pokus pomoci nám přežít, zablokovat naše nejnebezpečnější programy.

Postupně jsem nakreslil čáru, na níž byly navlečeny dva kruhy. Větší z nich navíc obepínal tenký prsteneček. Mezi nimi, kousek stranou od osově čáry, mi vznikly čtyři krátké úsečky stejné délky. Takhle celá záležitost vypadá, vnímána lidskýma očima. Ale nemůže onen jiný svět stejné podněty vnímat jinak? Rozdělil jsem list papíru na dvě části a na pravou stranu jsem zakreslil, jak se daná informace jeví jejich očím v první hladině vědomí. Vlevo postupně vznikl primitivní človíček s rukama nad hlavou, z jeho hlavy trčí několik chloupků a dva malé body vyznačují oči. Tvář zabírá téměř celou hlavu, ústa jsou roztažená od ucha k uchu - ten človíček se šťastně usmívá. To jsme my, pozemšťané.

Kroužkovitým tělem se k němu tiskne ještě jedna postavička, tentokrát větší, s rukama nikoli nad hlavou, ale rozpaženýma do stran. Tenhle tvor posílá pozemskému člověku harmonickou strukturu v podobě květu, symbolu rozvoje a plodnosti. Hlavu má obrovitou, její největší část tvoří čelo, kdežto nos a ústa jsou nepatrné. Jedno oko je velký ovál, kdežto druhé vypadá jaksi zvláštně, jakoby fasetově. To zřejmě souvisí s jeho super-schopnostmi.

Ale proč nám nepošlou informaci, kterou bychom snadno dešifrovali, přímo? Podle všeho je kontakt mezi dvěma světy možný jen v určité hladině, ve velmi tenké informační vrstvě. Při průchodu touto vrstvou se výchozí informace proměňuje a nakonec vypadá docela jinak. V jejich vnímání my, naše domy i Země vypadají také docela jinak, rozhodně ne tak, jak sebe vidíme my sami.

Navíc není vyloučeno, že tvar kruhu je určen zvláštnostmi spojového informačního pole.

Pokoušet se o přímý vpád do jiného světa je velmi nebezpečné. To jsem pochopil okamžitě, jakmile jsem se bez předchozí kontroly struktur vlastního pole a bez jakékoli přípravy pokusil s nimi navázat kontakt sám. Uvažoval jsem asi takto: když už se mi podařilo získat informace o jiném světě, znamená to, že jistá forma spojení už nastala. Proto je třeba tento kontakt jen posílit a předat jím nějakou zprávu o nás. Představil jsem si, jak přecházím z našeho světa do světa jejich a předávám jím analogické poselství.

Protože jsem jednal nikoli prostřednictvím jiné osoby, ale sám, mimoděk jsem do celé akce zapojil energetické procesy. Na první pohled se nic zvláštního nestalo. Bylo pro mě zajímavé, jak se celý kontakt odehrával, a tak jsem si celý proces začal zaznamenávat i graficky. Oba světy od sebe dělí časoprostorová membrána; najednou jsem zjistil, že můj dvojník membránu protrhává a mizí v jiném světě. Tam se ocitl v jakémsi zámočku a kolem něj začaly kroužit jisté entity. Zajímalo mě, jak si bude počínat protržená membrána. Okamžitě se na ní objevil symbol naprostého uzavření. Až v této chvíli jsem pochopil, že můj vpád může být nebezpečný jak pro náš, tak pro jiný svět. V pokoji, kde jsem pracoval, jsme byli dva, a najednou se prostor několik metrů od nás začal měnit a světélkovat. Zvláště zřetelně se tento jev dal vnímat periferním viděním. V hlavě jsem pocítil charakteristickou bolest, která mi hlásila, že přijde textové upozornění. A před mým vnitřním zrakem se skutečně objevily první řádky. Chtěl bych tu teď získané poselství ocitovat v úplnosti, protože pomůže pochopit, jak je situace složitá.

"Řekni lidem, že na podmaňování vesmíru jsou příliš slabí. Jestliže začnou pronikat do jemných světů, začnou umírat jejich děti, přesněji řečeno jemná pole jejich dětí. Ty sám dobře pracuješ skrze Slunce. Bude dobře zkoumat to, co se tak či onak již brzy přihodí. Již brzy, brzy. V každém případě poskytni informaci o kontaktu. Jestli to neuděláš, nečekej nic dobrého.

Již brzy dostaneš velké peníze. Nezapomeň je vynaložit na vytvoření školy pro studium struktur pole.

Jestli ještě jednou vpadneš do našeho světa, pamatuj si: ty zatím nemůžeš dělat to, co my sami podnikáme jen velmi neochotně. Připrav se na to, že tě v osobním životě čekají velké problémy. Odejde od tebe milovaná dcera. A zemře. Nejsi schopen tomu zabránit. Později si budeš přát sám pro sebe smrt - jen proto, že ztratíš sílu ve styku se ženami. To bude již brzy. Čekej. Otec."

Takže v nejbližší době mě čeká smrt, a také smrt mých nejbližších, a navíc rozpad pole v oblasti první čakry. Pochopil jsem, že při svém průniku do jiného světa jsem napáchal nějakou škodu a spustil tak blokační programy. Při porušení zákonů dochází v první řadě k průlomu první čakrou, tedy čakrou uchování rodu a sdělování informací. Vyžádalo si to hodně času, abych pochopil, co se vlastně stalo:

Za prvé jsem se na kontakt řádně nepřipravil a nepodíval jsem se, nakolik čistá je pro tak závažný účel moje vlastní karma; za druhé jsem během kontaktu využil příliš hrubého energetického vpádu, což je zřejmě další porušení zákonů.

Světy nemohou navazovat kontakt skrze formu, tento styk je možný jedině ve velmi jemné rovině, prostřednictvím obsahu. Také k blokaci podobného narušení dochází na velmi jemné úrovni, tedy na úrovni odpovídající za rozmnožování a život příštích dětí.

Když jsem pak prohlédl jemnou hladinu vlastního pole, spatřil jsem smrt vlastní a smrt svých potomků ve dvanácti příštích životech. To znamenalo, že na jemné úrovni jsem zničil jak své potomstvo, tak sebe sama. Zbývalo jediné řešení - pokání a očista vlastní karmy. Musel jsem odklidit všechny programy, zraňující jiný svět, a také příčiny, které mi umožnily tak nestoudné porušení nejvyšších zákonů.

Asi hodinu jsem se pokoušel stabilizovat své pole i pole dcery. Vše se postupně vrátilo k normálu - metoda, umožňující smrt proměnit v život, mě zachránila i tentokrát. Má monáda, nalézající se v té chvíli ve dvou světech, se začala hlásit nejdřív ze sedmi, a nakonec ze všech třiatřiceti světů našeho vesmíru. Při další očištění karmy jsem byl nucen vstoupit do druhého vesmíru, a potom i do třetího, který zahrnuje oba první. Zatím je pro mě velmi složité poskytnout nějaké bližší vysvětlení, protože informace přicházejí v procesu očisty karmy a ubírají se právě tímto směrem. V režimu očisty karmy se vždy ocitám pod ochranou. Docela obyčejná zvědavost by však mohla vést ke ztrátě kontroly nad situací. Šance přežít je v takových případech neobyčejně malá.

Téma jiných světů mě neopouštělo ještě několik dní. Když se mi po kontaktu podařilo situaci stabilizovat, vyšel jsem si na procházku. Po půlhodině jsem pocítil bolest v celém těle, jako by mě někdo probodával pletacemi jehlicemi. Pochopil jsem, že k blokaci nedochází jen na jemných úrovních, a navíc vše postupovalo mnohem rychleji, než jsem předpokládal. Není vyloučeno, že textové sdělení bylo tak kategorické proto, abych okamžitě mobilizoval veškeré síly a pochopil vážnost toho, co se odehrává. Prohřešky proti jiným světům jsem si odčiňoval ještě několik následujících dní, zato můj informační obzor se prudce rozšířil. Smrtelná nebezpečí tohoto druhu velmi dobře prospívají zvýšení úrovně. Při studiu struktur pole jsem se do podobných situací dostával poměrně často, proto dnes jakékoli smrtelné nebezpečí chápu jako samozřejmou součást složitějších úseků své práce.

Dva roky poté, co se právě popsané události sebehly, jsem se přesvědčil, že informace o mých osobních problémech byly zkreslené a v negativním aspektu mnohonásobně zveličené. V každém případě mě však donutily, abych na sobě znovu pracoval. Čím složitější je situace, do níž život člověka staví, tím silnější je jeho směřování skrze modlitbu k Bohu.

Chtěl bych připomenout ještě jeden zajímavý detail. Když jsem pochopil, že každý předmět vypadá v každé informační rovině jinak, rozhodl jsem se vzít docela obyčejné jablko a podívat se, jak se v jednotlivých hladinách zobrazí. Takže: v první hladině je to normální jablko s lístkem; ve druhé hladině vědomí je to již jablko a lístek zvlášť, jakožto dvě samostatné jednotky; třetí hladina ukazuje jablko v řezu, s viditelným jádřincem; čtvrtá hladina jablko znázorňuje jako technický výkres - jablko připomíná oblouk, v jehož ohybu je patrná čtyř-plátková struktura božského principu, znamená pokračujícího rodu. Z vnější strany oblouku je obdélník rozdělený na dvě poloviny a uzavřený do bortící se struktury, atd.

Pochopil jsem, že při postupu do stále vyšších a jemnějších vrstev jsou informace stále obecnější a vnější forma již zcela mizí, protože nemá žádný zásadní význam. Dospěl jsem až do osmé hladiny, ale z těch dalších jsem už žádné informace nevytěžil, přestože tam zjevně byly, ale zřejmě přesahovaly mé současné možnosti a kompetence.

Když jsem pracoval se strukturami jablka, seděli jsme kolem stolu tři. Jakmile jsem dohotovil náčrtek, odložil jsem ho stranou. V té chvíli jedna z přítomných sáhla po papíru a hodlala se ho dotknout propisovací tužkou, ale naštěstí jsem ji včas zarazil. Podíval jsem se, co by se bývalo mohlo stát, kdyby na tento list papíru něco nakreslila. Bezpochyby by došlo k mohutným deformacím pole v oblasti hlavy, jater a první čakry, a po pěti dnech by celá záležitost mohla skončit smrtí. To útočilo mé podvědomí. Tedy - informace zachycené na papíře byly stále ještě aktivní a pro člověka s neuzavřenou karmou by kontakt s mým podvědomím i prostý dotek listu papíru mohly skončit velmi smutně.

Takovýto kontakt se uchovává asi 24 hodin. Teprve pak skončí a my můžeme papír s nákresem vzít do ruky. Pro mě to byl další krok při zkoumání podvědomých struktur. Teď jsem věděl, že ostatní nemohou vnímat všechny informace, které jsem získával já; proto by se nepřipravený člověk, který by během mého kontaktu se zdrojem informace do vztahu vstoupil přes mé pole, mohl dočkat velkých nepříjemností. Jako každá velká práce se pro mě kontakt s jinými světy na jistý čas naprosto uzavřel. Chápal jsem to jako znamení vlastní značné nedokonalosti.

Prostředníci

Každý člověk je nezávisle na svých objektivních schopnostech prostředníkem, a to často čehosi opravdu velikého. Vše závisí jen na úrovni a významu takového zprostředkování. Když je tato úroveň o řád vyšší než u ostatních přítomných, stává se dotyčný nejen prostředníkem, ale i médiem, či dokonce jasnovidcem. Kdysi jsem se zamýšlel nad tím, kolik existuje hladin lidského vědomí a ve které z nich se většinou nalézáme my lidé. Rostliny zpravidla existují ve druhé hladině, živočichové ve třetí či čtvrté, člověk pak v šesté. Primáti zase ve třetí, čtvrté a páté. Pokud jsem dokázal správně zhodnotit veškeré údaje, které jsem měl k dispozici, naše možnosti dokážou obsáhnout až sedmdesát pět hladin, ale jde o číslo velmi nestabilní a proměnlivé.

K detailním předpovědím budoucnosti obvykle dochází při kontaktu se záhrobním světem. Tento fakt jsem zpočátku vnímal spíš jako žert - a nic víc. Jenže potom jsem jednou sám vyslechl přesnou předpověď příštích událostí, které se pak skutečně udály, a pochopil jsem, že takový věštecký mechanismus je věcí zcela reálnou. Když jsme jen tak pro zábavu točili talířem na stole a já se z těchto zdánlivých hrátek dověděl nejen to, že se dočkám syna, ale i přesné datum jeho narození, velice mě to překvapilo. Během vlastních výzkumů jsem se později dopracoval ke zjištění, že záhrobní svět k nám má ze všech světů nejbliže a že každý kontakt s ním přináší informace, které jsou velmi přesné v detailech, ale mohou se značně mýlit v předpovědích do vzdálenější budoucnosti.

Rozvoj informačních a energetických schopností souvisí právě s touto úrovní.

Vize vyššího řádu už předpokládají kontakt s dalšími světy, a tady jde o úroveň nikoli hadaček a jasnovidců, ale lidí duchovně daleko vyspělejších. Pokud je člověk je schopen navázat kontakt s jinými světy a být prostředníkem mezi nimi a námi, je to již úroveň proroků a mesiášů. A pak je tu ještě úroveň bezprostředního kontaktu s božským principem. Pokud věci správně rozumím, člověk obcující s božstvem není vždy schopen realizovat se na vnější úrovni. Y jemných hladinách je však jeho vliv vždy velmi významný. Zatímco výsledky kontaktů se záhrobním světem člověk dokáže realizovat během jednoho či dvou životů, na realizaci styku s božstvem spotřebuje i několik desítek životů. Lidský talent se formuje déle, než trvá jeden život, takže když narazíme na člověka vskutku výjimečného, vidíme jen realizaci toho, co dokázal nashromáždit v předchozích pobytech na tomto světě. Aby ale soustředil tento duchovní potenciál, musel projít naprostou bídou a neklesat přitom na duchu; přetrpět i ty nejtěžší rány osudu, které by kohokoli jiného zlomily, kdežto on přežil, protože nehledal oporu v těle, ale v duchu. Události, které prožije, ho budou nutit, aby pochyboval o rozumnosti a spravedlnosti tohoto světa, a aby si uchoval svůj potenciál, musí být bezvýhradně oddán Bohu. Pak se takový člověk dočká třeba fyzické indispozice, utrpení a bolesti, ale to jen upevní jeho přání hromadit duchovnost v sobě, nikoli hmotné statky kolem sebe. V příštím životě se mu dostane možnosti jít kupředu, cítit se schopnější než jiní, ale vzápětí je poslán na smrt, aby si pocit převahy nad jinými asocioval se záhubou. Tato amplituda se postupně bude zvětšovat, bude se mu dostávat stále více pozemských možností a pravého štěstí, a pak to vše bude v jediném okamžiku zbořeno, aby člověk těžiště svého zájmu postupně přesouval k jediné věci, která se nikdy nehroučí, a to je láska k Bohu. Jakmile zmizí poslední známky tíhnutí duše k Zemi, bude takový člověk v příštím životě připraven přijmout jakoukoli informaci, aniž by to nějak uškodilo jeho duši. Pocit vlastní výjimečnosti a převahy nad jinými pro něj vždy bude čímsi iluzorním.

Jednou se na mě obrátili rodiče chlapce, který zahynul při dopravní nehodě.

"Našeho syna srazilo auto a on zemřel. Byl to velice laskavý a moudrý hoch. Pořád nemůžeme pochopit, jak a proč se to mohlo stát. Během pohřbu jsme ho vyfotografovali v rakvi, a když jsme snímek vyvolali, zjistili jsme, že se neobvykle podobá květu. A rozhodně nešlo o nějaké poškození filmu. Slyšeli jsme, že by to mohlo nějak souviset s UFO."

Hned jsem rodičům vysvětlil:

"Pro vás je tohle všechno znamení, že jeho smrt není nahodilá a že byste v této události měli hledat tvořivý smysl. Má diagnostická šetření říkají, že byl skutečně v kontaktu s mimozemšťany, a to znamená, že ten chlapec byl rozený prostředník. Jeho duše však příliš lpěla na moudrosti. Člověk si může vytknout cíl, učinit svým idolem třeba peníze a poskvřnit tak svou duši; stejně dobře si ale lze idol udělat z milovaného člověka a ze svého vztahu k němu. Může také učinit idolem zdroj informací. V takovém případě bude informace, kterou lidem poskytne, prosycena pýchou a začne být nebezpečná."

"A čeho se tedy dopustil v minulých životech, že nebyl zastaven nemocí, ale hned smrtí?" zeptala se matka.

Prohlédl jsem chlapcovy minulé životy a příčinu smrti jsem tam nenalezl. Ta totiž byla v budoucnosti.

"V příštím životě se váš syn narodí v Tibetu a stane se prostředníkem mimořádně vysoké kategorie, ale pro takový úkol se musí zcela oprostít od moudrosti a pýchy. Závažnost jeho příštího úkolu je tak velká, že v jeho případě jsou polovičatá opatření v tomto životě nepřijatelná. Svou lítostí, pocitem křivdy a odmítáním žít byste mohli uškodit jeho duši, protože ti, kdož s ním budou pracovat v příštím životě, k vám vysílají znamení, abyste se s tím v klidu vyrovnali a zbytečně neublížili jeho duši."

Ve styku s prostředníky jsem se přesvědčil, že se mezi nimi najdou jak lidé s psychickými poruchami, tak jedinci s naprosto jasnou hlavou, ale se sklonem k dobrodružství. Aktivizace struktur pole prohlubuje kontakty se záhrobím a člověk má najednou pocit, že se stýká s vyššími entitami a připadá si div ne jako mesiáš. Informaci přitom poskytuje jeho vlastní dvojník nebo něčí duše. Vzpomínám si, jak jsem kdysi získával informace od dvou prostředníků zároveň. Ty informace se nejen nekryly, ale někdy se lišily flagrantně, až to bylo k smíchu. Bylo pro mě zajímavé zkoumat samotnou dynamiku vývoje kontaktu. Postupně začaly přicházet pokyny, ba rozkazy. Řekl jsem jim, že na týden odjízdim do Polska, i když jsem ve skutečnosti nikam nejel. A oni mi pak sdělili, co jsem během své cesty dělal nesprávně.

Když přišla řeč na prostředníky v rozmluvě s jednou mou pacientkou, řekl jsem jí:

"Neexistuje prostředník, který by získával naprosto přesné a pravdivé informace, protože to by jeho psychika prostě nevydržela. Může na nich lpět natolik, že jeho vlastní pýcha nebo pýcha jeho dětí mnohonásobně vzroste. Děti navíc nemají šanci přežít, protože prostředníci nejvyšších kategorií potomky buď nemají, nebo jim rychle zemřou. Jedinou spásou pro prostředníka je, že informace jsou vrstvené - vrstvu pravých střídá vrstva falešných. Musíme s tím umět nakládat. Jakoukoli takto získanou informaci je třeba vnímat kriticky, tedy věřit a nevěřit zároveň."

Žena se na okamžik zamyslela a pak se zeptala:

"A jaké informace získáváte vy? Kolik je v nich toho falešného?"

"Řekl bych, že v mých informacích je také určité procento falešných," odpověděl jsem. O několik vteřin později si žena posteskla:

"Nějak mě začala brnět levá ruka."

Ihned jsem prozkoumal příčinu a pochopil, že to nějak souvisí se mnou - ta žena zapochybovala o božském principu.

"Velmi se omlouvám, ale jsem nucen prohlásit, že ve většině případů získávám naprosto správné informace."

"No vidíte, a ta ruka už zase poslouchá," usmála se žena.

Uvedu ještě jeden příklad styku s prostředníky vysoké kategorie. Když vyšla má první kniha, četní známí mi sdělovali, co se po městě i po zemi šušká: Lazarev je černá duše, obcuje s nečistými entitami, jeho první kniha zabíjí. Bylo mi z toho zle.

Zčásti měli pravdu. Zájem o mou osobu na jemné úrovni mě doslova zašlapal do země, posílil mou pýchu a lpění na vlastních schopnostech a moudrosti, a to jsem se tehdy v podobných pojmech teprve začínal orientovat. A právě v tom okamžiku ke mně přišli manželé, kteří prohlásili, že jsou ve styku s mimozemskými civilizacemi. Směli se se mnou setkat. A navíc jim bylo řečeno, že informace obsažené v mé knize jsou hodnověrné. Řekli mi, jak ke kontaktu došlo.

Ten mladík měl dva vysokoškolské diplomy a byl ředitelem obchodní firmy - tedy člověk duševně naprosto zdravý. Jenže pak jednou na jeho domácí psací stůl začaly přímo ze vzduchu padat lístky papíru. Ty se rovnou před jeho očima pokryly jakýmsi zvláštním textem a zvučný hlas věty okamžitě překládal. A pak následovaly pokyny: "Okamžitě zanechat dobře placené práce, věnovat se jen sobě, vyloučit ze života alkohol a sex. Dcera musí přestat studovat."

"Mám doma už několik štůsků papíru s informacemi, ale nesmím je nikomu ukázat - ani vám ne. Jsem naprosto normální člověk a tak jsem se vás chtěl zeptat, zda dělám dobře, když jejich pokyny plním."

Prozkoumal jsem struktury jeho pole.

"Zatím vám nemohu říct, kdo s vámi pracuje, ale ta práce je dokonale profesionální. Alkohol a sex jsou zdrojem přílišného lpění na všem pozemském, proto je pro vás daleko těžší podobné informace vstřebávat. Navíc je tu lpění na vašich schopnostech a inteligenci. Zachránit vás bylo možné jen ponížením vaší pýchy, proto vás na tak dlouhou dobu zbavili práce a dceři zakázali studium. Teď zase smíte být ředitelem velké obchodní firmy, protože s vámi mají velké plány do budoucna. Dostanete možnost působit v jakémsi klíčovém projektu, směřujícím ke spáse lidstva."

"A je pravda, že jsou ze souhvězdí Honících psů?" zeptal se mě prostředník.

"Když se člověk bude trvale zhmotňovat jen na Zemi, je to pro jeho nejvyšší duchovní struktury velmi nebezpečné. Proto se periodicky objevuje také na jiné planetě, na úplně druhé straně Galaxie, v civilizaci, která značně připomíná naši. Kromě toho jsou tu i prostřednické civilizace, které se nalézají mezi onou planetou a námi. A právě tito prostředníci nás nejčastěji navštěvují. Člověk se periodicky rodí v jiných světech a jiných vesmírech proto, aby zbořil navyklé stereotypy a aktivizoval svůj kontakt s božským principem. Jakým způsobem jste s nimi spolupracoval?"

"Když jsem přestal chodit do zaměstnání a neměli jsme co jíst, přišli jsme jednou domů a stůl byl doslova zavalen jídlem, stál na něm dokonce i kastrol s horkými bramborami. Od té chvíle nás pravidelně živili jídlem, které brali neznámo kde."

S těmito dvěma prostředníky jsem se však nestýkal dlouho. Co chvíli mi táhlo hlavou: na první knize jsem pracoval tak usilovně, že jsem z toho div neumřel, a druhou jsem teprve začal psát. Zít se člověku chce, a najednou je tu možnost, že by poučení kolegové mohli poradit, jak na to. Jenže pokušení rychle skončilo. Oběma jsem zakázal jakýkoliv styk se mnou. Pochopil jsem, že se musejí zabývat svými záležitostmi a já zase svými, a že druhou knihu budu nucen napsat sám, bez jakékoli cizí asistence.

Nejlepší druh kontaktu je ten, kdy člověk ví, že je nějak řízen, ale není schopen to dokázat. Příliš zjevný materiální kontakt nás zbavuje síly a deptá naše vědomí. Má-li člověk svou věc dělat pořádně, musí spoléhat výlučně na vlastní síly. Jakákoli pomoc může být nebezpečná, protože to pak může srazit na kolena, a dotyčný už nikdy nevstane. Jen v kritických okamžicích přicházejí pokyny přímo. V tomto případě jsem se s prostředníky setkal proto, abych jim vrátil ztracenou rovnováhu, pak je zase povolali k jejich práci.

Dvojníci

Vycházejí z běžných fyzikálních představ o světě jsem předpokládal, že každý člověk je unikátní, neopakovatelná bytost, a že smrt je proto záležitostí absolutní. Pak jsem ale zjistil, že na jemné úrovni je všechno trochu jinak. Když jsem pochopil, že struktura vesmíru je buněčná a že duchovní podstata se v jednotlivých buňkách vesmírné plástve opakuje, mé představy o člověku se proměnily a ukázalo se, že v čase a prostoru, a to dokonce v rámci jediného světa, je každý člověk shlukem entit, spojených jednotlicí informační strukturou. Z východní literatury je známo, že člověk má svého energetického dvojníka. O tom jsem se přesvědčil při analýze jemných vrstev pole a začal jsem energetického dvojníka zkoumat. Jakmile začneme o nějakém člověku přemýšlet, náš energetický dvojník se okamžitě přenesení do jeho blízkosti a začíná shromažďovat údaje, i když jen pro podvědomí. Chování dvojníka je ovšem dáno představami z našeho vědomí - přesněji řečeno podoba mého dvojníka je závislá na mém charakteru. Napadlo mě, že bych činnost a možnosti svého dvojníka mohl nějak rozšířit. Po specifickém tréninku by mohl pracovat na fyzické úrovni. Uvedu příklad.

Jednou jsem pocítil, že jedné mé známé hrozí smrt. Na její záchranu jsem měl jen půlhodinu, a protože na jemné úrovni probíhá očista karmy příliš pomalu, mohlo se stát, že to nestihnu. Vyslal jsem k ní tedy svého dvojníka a brzy jsem se dověděl, že je všechno v pořádku. O několik dní později jsem ji potkal:

"Víš, že v pondělí v šest večer jsi mohla zemřít?"

"To je pravda. Potřebovala jsem si vzít něco nahoře na skřini, spadla jsem ze židle na záda a div jsem se týlem neuhodila o hranu stolu."

Když dokážete aktivizovat svého dvojníka, získáte možnost kontrolovat na dálku jakoukoli situaci. Pak jsem ale těchto pokusů zanechal, protože jsem pocítil, že by to mohlo být nebezpečné.

Došlo k tomu následovně: jednou jsem na dálku diagnostikoval jednoho senzibila, a najednou jsem zaznamenal mohutný útok. V první chvíli jsem nechápal, co se děje. Později jsem zjistil, že jsem se k vyšetřovanému choval přezíravě, že má diagnóza byla vnímána jako útok a odvetná agrese byla tak mohutná, že jsem si musel lehnout, protože jsem se potácel a točila se mi hlava. Můj zdravotní stav se stále zhoršoval. Vyslal jsem tedy k senzibilovi svého dvojníka, a ten pole toho člověka protrhl. Útok okamžitě ustal. Teprve pak jsem si uvědomil, že blokace dvojníka a protržení pole by mohlo vyvolat senzibilovu smrt. Vybavil jsem si magické techniky, při jejichž uplatnění napadený do deseti dnů zemře na diagnózu, kterou lékaři hodnotí jako zápal plic nebo podobnou nemoc. Několik hodin jsem pak spotřeboval na to, abych obnovil strukturu senzibilova pole, které jsem prostřednictvím svého dvojníka sám porušil. Bylo mi jasné, že jakákoli nevraživost vůči komukoli povede k tomu, že můj dvojník bude usilovat o jeho smrt. A člověk se přitom dokáže zlobit i na své děti a další nejbližší. Jenže kolika životy pak za něco takového musíme platit! Později jsem si ještě bezpočtukrát uvědomil, že užití síly se rovná prohře, kdežto chápání toho, co se kolem nás děje, a správná orientace jsou mnohem spolehlivějším způsobem ochrany než jakákoli protiakce.

Ukázalo se, že energetických dvojníků má každý z nás několik. Známi mi tvrdili, že mě potkali ve městě ve chvíli, kdy jsem prokazatelně spal doma. Začalo mě zajímat, koho to vlastně potkali, a celou situaci jsem si distančně vyhodnotil. Výsledky tohoto průzkumu byly zvláštní: byl jsem to já, ale v kombinaci s prostorem a záhrobím, byla to jakási má kopie, která byla tam, ale zároveň se realizovala zde, obvykle ve chvíli, kdy jsem spal. Dvojník tak může měnit charakteristiky prostoru

v našem světě, protože je reálně viditelný a prakticky nerozeznatelný od originálu. Dlouho jsem přemýšlel o tom, k čemu potřebujeme dvojníky a jaký je jejich význam. Ukázalo se, že dvojník žije pěti životy a že na jemné úrovni jsme jakoby pětinou nějaké rozsáhlejší struktury.

Když člověk zemře, jeho tělo se rozpadá, ale vědomí se transformuje a kvintesence toho, čím prošel, musí být někam předána. A také je - dvojníkovi. Jakmile se hroutí i dvojník, základní informace se přenášejí do struktur osudu, přičemž nákresy ukazují, že náš dvojník připomíná motýla, kdežto osud snad ptáka, snad šestikřídlou ještěrku. Každý útvar existující v čase má formu a obsah, které se předávají vyšším hierarchickým strukturám.

S jednou ze svých pacientek jsem před časem absolvoval tuto rozmluvu:

"Část vašich potíží lze vysvětlit tím, že se prosazují programy z minulých životů. V posledním životě jste byla mužem a žila jste v Austrálii."

Pohlédla na mě tak, jako bych jí právě vytáhl z kapsy peněženku:

"Minule jste mi ale říkal, že jsem byla ženou a žila jsem v Americe."

Zastyděl jsem se, ale přesto mi neustále bylo jasné, že obě varianty jsou správné. Až později jsem zjistil, že každý člověk má i dvojníka opačného pohlaví, tedy identickou energetickou strukturu. Oba žijí v jemné energetické hladině a jsou spolu v trvalé korelaci. To usnadňuje střídání pohlaví v jednotlivých životech. Aby příliš nelpěl na jedné tělesné schránce, člověk nejen churaví, stárne a umírá, ale také pravidelně mění pohlaví. Nezbytný hormonální pohyb je vlastně minimální. V každém člověku totiž žije jak ženský, tak mužský princip. Stačí 5-10procentní pohyb tím či oním směrem, a rodí se dítě odpovídajícího pohlaví. Nejednou jsem sledoval, jak před početím nebo dokonce i po početí pohlavní orientace dítěte kolísá. Pokud se začnou probouzet nebezpečné programy, typické pro ženské pohlaví (žárlivost, nenávisť), rodí se obvykle chlapec; mateřské programy v něm jakoby spí, ale mohou se aktivizovat v jeho dceři, a naopak.

Když člověk tíhne ke změně pohlaví během jediného života, jedná se o blokaci nezdaru hrozícího někde uvnitř. Jednou za mnou přišla žena a řekla mi, že miluje jinou ženu a že v sobě má duši muže.

"Změna pohlavní orientace během jediného života je obvykle spojena se žárlivostí," začal jsem jí vysvětlovat. "V minulém životě jste byla neuvěřitelně žárlivá a ta žárlivost se postupně začala měnit v nenávisť k ženám, které vás mohly připravit o milovaného člověka. Pokud se něco podobného bude opakovat i v tomto životě, nevydržíte to a svou žárlivostí budete zabíjet lásku k jiným i k sobě. To znamená, že v tomto životě buď umřete, nebo začnete pociťovat zvýšený zájem o jiné ženy a měnit pohlavní orientaci. Totéž se stává i u mužů - žárlivý muž tíhne k homosexualitě. Žárlivost je lpění na milované osobě, na vztahu k ní, na hmotném světě. Když jsou duchovní struktury lidstva příliš spojeny s tímto světem, rodí se zvýšená agresivita, která bývá blokována nemocemi, smrtí či změnou pohlavní orientace. Kult těla ve starém Řecku postupně vedl k hromadné homosexualitě. K tomu docházelo i v období renesance. A dnes lidstvo zápolí s analogickými problémy. Kristovo přikázání "Miluj Boha svého více než otce a matku a syna svého" je nejlepší lék na homosexualitu.

A ještě pár slov o dvojnících. Ukazuje se, že kromě prakticky identických energetických polovic opačného pohlaví existuje asi devět dalších spřízněných principů. Člověk, který je na fyzické úrovni bytostí zcela individuální, je v jemných hladinách stále univerzálněji vplétán do okolního světa. Nejdřív jsem si myslel, že dvojníci jsou dvě polovice páru, které se navzájem hledají, aby spolu vstoupily do manželství. Nesmysl - ty se naopak nesmějí potkávat, protože jsou si příliš podobné. Mé další výzkumy mě přivedly k pozoruhodnému závěru. Člověk může dvojníka najít nejen v jiném člověku, ale i ve zvířeti, rostlině či dokonce minerálu. Každému člověku je na světě nejbližší nějaký živočich nebo rostlina. Jedna žena mě požádala, abych jí nakreslil zvíře, které by mělo energetiku podobnou té její. Začal jsem kreslit, a ruka neustále unikala přes horní okraj čtvrtky. Na obrázku se nakonec objevil lenochod visící na větvi.

Na vnější úrovni je naše myšlení individuální, zatímco na vnitřní kolektivní. V nejjemnějších hladinách je vše stejné - bez ohledu na to, zda jde o zvíře, člověka či o minerál.

Budoucnost

Má metoda se postupně rodila jako soustava sebeobrany. Každé uhrnutí musí mít svého původce. A my se musíme nějak bránit. Útočníka je třeba distančně prozkoumat a zhodnotit jeho možnosti i způsoby vlastní obrany. Když jsem se později jednou provždy rozhodl, že já sám nikdy nebudu na agresi odpovídat agresí, celá soustava obrany se omezila na vždy stejnou proceduru: pokud je někdo vůči mně agresivní, znamená to, že v mé duši sídlí analogická agrese. Jakmile ji potlačím, útok automaticky ustane. Žádná forma agrese není možná, když v mé duši nesídlí analogický program. Když jsem začínal pracovat na své první knize, najednou se na mě řítila lavina útoků ze strany nejrůznějších lidí. V tomto případě bylo nutné nejen odrážet jednotlivé výpady, ale vybudovat systém sebeobrany. A ten se postupně proměnil v systém sebe-očisty. Když jsem se dostal na úroveň vyšší, než jsou běžné lidské možnosti, měl jsem pocit, že mé problémy jsou vyřešeny, že jsem již dosáhl dostatečného stupně vnitřní čistoty, ale ve skutečnosti jsem stál na začátku. A začaly na mě útočit bytosti vyššího řádu. Když útok přichází ze záhrobí či z jiných světů, nebo když na vás útočí čas a prostor, musíte v sobě téměř všechno přehodnotit, abyste přežili. Posléze se ukázalo, že je to velmi výhodné i z hlediska potřeb léčby mých pacientů. Jakmile se při nesprávném myšlení dotknete zájmu nějaké entity, dejme tomu času či jiných světů, můžete velmi rychle zestárnout nebo dokonce oslepnout. Zjistit, k jakým porušením dochází, jak je transponovat do jazyka normálního chování, pochopit je a vytvořit účelný obranný systém bylo zpočátku dosti složité.

Uvedu příklad.

Nepěkně jsem zauvažoval o člověku, který byl v té chvíli dosti daleko ode mě. Člověk je jednota fyzické schránky s polem, a svou druhou částí pevně vězí v prostoru. Když nenávidím a cítím se ukřivděný, tak mohu způsobit škodu jeho tělu, ale struktury pole zůstávají prakticky nedotčené. Ale když odsuzuji, nebo dokonce opovrhují, agrese je zaměřena proti strukturám pole napadeného. Aby má fyzická schránka dokázala existovat, musí korelovat s prostorem. Je tu několik základních bodů, v nichž je tento kontakt posílen. Jestliže jsem narušil vyváženost svého vztahu k prostoru, kontakt se přeruší a mé tělo se začne rozpadat. Vzápětí přijdou nemoci, nepříjemnosti a pohromy. A protože každý člověk je součástí vyšších entit, každý útok přejde z povrchu dovnitř. Pak už útočíme na tyto entity a takový útok musí být bezpodmínečně zastaven. Pokud začneme opovrhovat svým stárnoucím, chátrajícím tělem, porušujeme nejvyšší zákony a dopouštíme se agrese proti prostoru a času se všemi důsledky, které z toho vyplývají. Když za mnou přijde pacient, prostě se podívám, které entity se vůči němu chovají nevráživě, přeložím jeho poklesky ve vztahu k těmto entitám do srozumitelného jazyka a vysvětlím, jak se správně chovat, aby byl znovu zdravý. Někdy mi tyto entity dávaly přímé textové pokyny, zejména tehdy, když jsem si neuměl poradit a hrozila mi záhuba. To se však stávalo jen zřídka. Na to, abych zjistil, jak se k člověku vztahuje třeba čas nebo magnetické pole, musel jsem s touto entitou vstoupit do kontaktu a zhodnotit její citový vztah ke konkrétnímu člověku. Můj vlastní vztah k entitě však nesměl být agresivní, jinak bych mohl zahynout.

Ze všeho nejspíš jsem se k diagnostice vysokých entit začal podvědomě připravovat proto, abych dokázal pomoci lidem. Mé programy je začaly rušit, a ony na mě začaly útočit. Za normálních okolností bych musel mít potíže, musel bych lehce či vážně onemocnět nebo se při zdokonalování metody neustále očišťovat, aby kontakt byl bezbolestný. To znamená, že nemoc je

forma adaptace na události, k nimž zatím nedošlo. Při analýze jednotlivých situací jsem dospěl k pozoruhodnému závěru: v jemné hladině člověk reaguje na událost dávno předtím, než k ní dojde. A čím jemnější je daná úroveň, tím časově odlehlejší je taková událost. Nemoc není ani tak odplata za minulost, jako spíš příprava na budoucnost, a člověk musí hlavní úsilí vynaložit ani ne tak na hodnocení minulosti, jako spíš na hodnocení budoucnosti. Hlavní úsilí je přitom třeba zaměřit nikoli na sebičování za to, čeho jsme se dopustili, ale na sebe-proměnu, abychom něco takového příště nedovolili. Proto je i pokání obráceno spíš do budoucnosti než do minulosti.

Příští děti

Za ta léta jsem už věděl, že myšlenkami, pocity a chováním ovlivňujeme osudy svých dětí, ale netušil jsem, že i příští děti mohou naopak mít vliv na nás. Začalo to přitom téměř mysticky.

Seděli jsme ve společnosti. Mezi námi byl také mladý muž se svou přítelkyní. Ta se zanedlouho dala do řeči s lékařkou, která seděla vedle ní. Téma jejich rozmluvy bylo intimní, a tak odešly do sousední místnosti. Asi za pět minut se vrátily. "Slyšely jsme klepání na zeď, tak se vracíme," řekly nám. Překvapeně jsme protáhli obličej:

"Ale my jsme na vás neklepali. Nemýlíte se?"

Ženy tvrdily, že na zeď skutečně někdo klepal a že se jim to nemohlo zdát, protože na rozdíl od nás jsou obě střízlivé. My jsme však také rozhodně ještě nebyli ve stavu, kdy člověk nechápe, co se kolem něj děje. Něco na celé téhle situaci mě zaujalo, a tak jsem se příštího jitra rozhodl prověřit, co se odehrálo v jemné hladině. Celá příhoda jasně souvisela ze záhrobím, a to klepání přicházelo právě odtud. Podíval jsem se ještě dál a bylo mi jasné, že klepal příští syn dívky. Když jsem posléze mnohokrát zkoumal analogické případy, přesvědčil jsem se, že děti přicházejí ze záhrobí. To znamená, že tam nesídlí jen zesnulí, tedy minulost, ale i budoucnost. K nám na Zemi děti přitom přicházejí přes jižní pól. Podle mých údajů se právě nad jižním pólem nalézá bod kontaktu s tímto světem. Je-li duše příštího dítěte dokonalá, může přijít i z jiného světa. V takovém případě dítě vstupuje do našeho světa středem Slunce, pak se blíží k Zemi a zhmotňuje se tady.

Dítě zřejmě ze záhrobního světa klepalo proto, aby zastavilo rozmluvu mezi oběma ženami. Patrně obsahovala cosi, co by dítěti mohlo zabránit v příchodu na svět. Zeptal jsem se té dívky:

"Řekněte mi, o čem jste s paní doktorkou mluvily?"

"Mluvily jsme o tom, jak se chránit při styku a jak přerušit těhotenství."

Tento fakt mě prostě ohromil. To znamená, že dítě je v kontaktu se svými rodiči již mnoho let před početím.

Další krok na cestě poznání v této oblasti jsem učinil, když jsem se pokoušel pomoci ženě s těžkým astmatem. Na počátku léčby přišlo nejdřív výrazné zlepšení, ale bohužel netrvalo dlouho. Jakási příčina chorobu vytrvale příživovala - a byla to její dcera. Požádal jsem svou pacientku, aby dceru přivedla, což by mi usnadnilo nějakou nápravu situace. Sotva vstoupila, bylo mi jasné, že vyléčit matku bude obtížné.

"Poslyšte, vy byste ale klidně dokázala někoho zabít," řekl jsem jí rovnou.

"Přijde na to," odtušila chladnokrevně.

"Vy osobně budete zabíjet z důvodu, který vám připadá podstatný. Pokud ovšem bude zapotřebí vašeho souhlasu k vraždě, postačí vám úplná maličkost. Když člověk zabíjí v sebeobraně nebo při plnění povinností, je to jedna věc, ale když je duše připravena zabíjet jen tak, je to docela něco jiného. Vy jste už předem odhodlána zabít člověka, který vám podle vašeho názoru ukřivdí. A to nejen cizího, ale i vlastní děti. Je ve vás obludná pýcha. Vaše duše nechce a nemůže přijmout traumatizující situaci a je ochotna reagovat tím, že se bude mstít a zabíjet. Aby se při takové pýše narodily děti, musí člověk projít velkým ponížením ještě před početím a během těhotenství, jenže vy místo očisty budete děti zabíjet interrupcemi. V budoucnu už jste své první dítě zabila ve čtvrtém měsíci, druhé pak v sedmém a při tom jste zemřela sama. Vaše vnitřní ambice a vnější úspěch jsou pro vás hodnotou absolutní. A až bude vaše duše očišťována tím, že tohle vše se bude hroutit, začnete všechno kolem sebe nenávidět a zabíjet. Váš osobní přínos dané situaci přišel ze

čtyřiceti procent z minulých životů. Dalších šedesát procent pochází od matky, která se také orientovala jen na vnější úspěch a netušila, že na Zemi není nic, co by se mohlo vyrovnat lásce. Matka svým nesprávným chováním potřísnila vaši duši a duše svých vnuků:

Pokud se sama neočistíte a modlitbou nebudete očišťovat duše svých potomků, pomoci vaší matce bude velmi obtížné."

Pří třetím sezení jsem si povšiml, že dívka se začíná měnit k lepšímu. Připadala mi výrazně mírnější a patrná byla i její snaha se změnit. Na čtvrté sezení matka s dcerou nepřišly a já pochopil, že je kdosi odradil. Znamenalo to, že jsem nebyl dostatečně dokonalý a v této chvíli už jsem jim nemohl pomoci. Vzpomněl jsem si, že jsem dívce neřekl, jak vytrvale musí duše svých příštích dětí očišťovat modlitbou. A to byl hlavní důvod, proč se již neukázaly. Tehdy jsem léčil pacienty přímo a nemohl jsem zatím nikomu z nich navrhnout, že dokážu spatřit duše jejich příštích dětí, diagnostikovat je a rovněž léčit. Ještě jsem nevěděl, že v našem poli jsou jakési matrice příbytků pro duše našich příštích dětí a že ty se dají pošpinit přesunem zla do budoucna - do třetího, sedmého, třináctého kolena atd. Nevěděl jsem, že je třeba modlit se za duše příštích dětí a modlitbami je očišťovat. Často nemůžeme vyléčit těžkou chorobu jen proto, že duše našich příštích potomků jsou příliš potřísněné.

Nedávno jsem vyšetřoval jednu rodinu. Přišel mladý manželský pár s dítětem a matka mladé paní. Vyprávěli mi, že v poslední době se na ně hrne jedno neštěstí za druhým. Jakmile se dítě narodilo, manželovi začali jeden po druhém umírat příbuzní. Babička se rozvedla s manželem a krátce nato jí zjistili rakovinu. Nemohli pochopit, proč to všechno, a tak najednou. Prozkoumal jsem struktury jejich pole a řekl jim:

"V poslední době rychlost pohybu karmických struktur vzrůstá a odpovídajícím způsobem se posiluje jak odměna, tak trest. Je nesnadnější přivést na svět dítě s temnou duší, a to vše se děje proto, aby na svět přicházely jen děti se světlou duší. V lidech je dnes méně lásky, kontakt s Bohem se omezil a šance na přežití klesají. Láska existuje před naším narozením i po naší smrti, ale ve svém vědomí člověk fixuje vznik lásky jako výsledek vztahů ke komukoli a vzniká v něm přání učinit vztahy smyslem, nikoli prostředkem pro zrod lásky. Jakmile k něčemu takovému dojde, rodí se žárlivost, která nejdřív zabíjí pozemskou lásku, a pak i lásku božskou. Má-li se dnes na světě objevit harmonické dítě, jeho rodiče musejí očistit duše, jinak je po jeho narození budou nuceni očišťovat skrze nemoci a pohromy.

Vnitřní hladina lásky v chlapci je neobyčejně vysoká, ale po otcovské i mateřské linii je tu přílišné tíhnutí ke vztahům, žárlivost a vražda lásky. Aby vůbec mohl přijít na svět, muselo zemřít několik příbuzných z otcovy strany, a aby přežil, babička z matčiny strany se musí vzdát všeho pozemského. Proto choroby a rozvod. Znamená to, že nakolik dokážete přehodnotit svůj dosavadní život a přeorientovat své duše, natolik budete šťastní a zdraví."

Později jsem nejednou pozoroval případy, kdy nesprávný vztah lidí k budoucnosti způsoboval velké problémy. Vzpomínám si, jak jsem se pokoušel zachránit muže s rakovinou plic. Nepodařilo se mi potlačit deformace jeho pole - vždy na čas mizely, ale pak se zase vracely.

"Zabíjel jste v sobě cit lásky, přehodnoťte svůj život, prostě o odpuštění a hned se vám uleví."

Muž však zemřel. Nedokázal jsem pro něj nic udělat.

Když se má úroveň zvýšila a já se k celému případu vrátil, pochopil jsem, co se stalo. Zamiloval se do ženy a toužil s ní mít dítě. Chtěl odejít od své rodiny, ale neodešel. Syn se proto nenarodil, a on sám za to zaplatil životem. Rodinu jako výraz vnějšího zdaru postavil výš než lásku.

A znovu přede mnou sedí pacient s rakovinou a já mu vysvětluju:

"Máte manželku a také ženu, kterou milujete a která vás přitahuje. S tou ženou byste mohl mít dítě, nebojte se toho. Onemocněl jste proto, že jste se rozhodl tu ženu opustit. Jestli se s ní skutečně rozejdete, zemřete. Pokud k ní naopak odejdete, mohla by zemřít vaše manželka. Všichni tři se s

touto situací musíte vnitřně smířit. Lepší je samozřejmě uchovat tento trojúhelník a nejitřit manželku - slovně můžete celou situaci vykreslit poněkud jinak. K té ženě vás žene taková vášně, že byste dokázali jeden druhého láskou zabít; proto je dobré, abyste se drželi na jistou vzdálenost. Manželka zase velmi lpí na rodině a na vztahu k vám, proto je pro ni stabilní rodina nebezpečná. Milostný trojúhelník nikdy nevzniká nahodile a pošlapat cit lásky nesmíme, to by se mohlo proměnit ve smrt. Čím upřímnější člověk v takové situaci je, tím vznešenější jsou jeho city, tím méně lpí na pozemskosti, a tím snáz se řeší jeho problémy."

Zřejmě vůbec první případ, kdy narození dítěte přímo souviselo se zdravím matky, jsem zaznamenal, když jsem byl zaměstnán na středisku na Něvské. Přišla žena, která líčila, jak je jí špatně a jak trpí bolestmi hlavy a závratěmi. Už navštívila několik senzibilů a ti jí vysvětlili, že u ní došlo k posunu pole, dlouho se snažili situaci napravit, ale nic se nedařilo. Vysvětlil jsem jí, že v sobě má vysoký stupeň podvědomé agrese a že vše pozemské pro ni znamená víc než láska k božskému principu. Všechno pochopila a udělalo se jí lépe. Přišla ale asi za půl roku a oznámila mi, že se nemoc opakuje, tentokrát s ještě větší silou. Prohlédl jsem její pole, zaznamenal v něm duši příštího dítěte, ale zároveň jsem si povšiml i rakoviny dělohy v zárodečném stadiu.

"Musíte porodit," řekl jsem jí, ale o onkologickém nálezů jsem se nezmínil, aby její rozhodnutí nebylo vynucené.

"Poslyšte, ale já už dvě děti mám, a sám dobře víte, jak se tu dnes těžko žije," namítla mi.

"Minule jsem vám vysvětloval, že pozemské hodnoty a slasti pro vás stojí výš než láska k Bohu. Také teď uvažujete příliš pozemsky, přestože vaše duše by si přála třetí dítě. Pochopte - jsou ženy, které nemohou mít ani jediné, kdežto vaší povinností je mít tři děti."

Asi na minutu se zamyslela:

"Dobře - takže s tou antikoncepcí mám přestat?" "Ano."

"A nijak se nechránit?" "Ano."

"Tak budiž."

Prohlédl jsem její pole a užasl jsem nad tak prudkými změnami. Pole bylo naprosto čisté. Když správně vyhodnotíme příčiny, dokážeme náběh k onkologickým chorobám rychle odstranit. Po roce jsme se setkali ještě jednou. Asi půl roku nemohla otěhotnět, ale pak šlo všechno báječně. V den našeho posledního setkání začínal šestý měsíc jejího těhotenství. Problémy se zdravím neměla žádné, plod se vyvíjel uspokojivě, a já jsem se radoval.

Omezil jsem si vidění budoucnosti a snažím se vnímat jen to, co mohu v dané chvíli ovlivnit. Proto probíhá jakési zvyšování laťky vidění budoucna pomalu a trýznivě. Kdybych rovnou viděl všechny vazby a budoucnost jako celek, nemusel bych tak tvrdě pracovat a jen bych lidi svými schopnostmi ohromoval - a to by bylo všechno. Proto když vidění omezovalo možnosti intelektu, zastavoval jsem se a činil krok k intuitivnímu poznání, a zase jsem se zastavoval a pokoušel se o krok jiným směrem, snažil jsem se dát smysl tomu, čeho jsem se právě dotkl. Někdy se to daří jen velmi obtížně, ale za ta léta jsem si již zvykl.

Když jsem začal vidět budoucnost, dokázal jsem zhodnotit také efekt tradiční léčby či péče kvalitního senzibila. Ukázalo se, že aktuální problémy se přesouvají do budoucnosti naší či budoucnosti našich potomků. Zkrátka a dobře nešlo o vyléčení, ale o odklad. Závěr se nabízel sám: za první - pokud nezměníme náhled člověka na svět a lidský charakter, vyléčit ho nedokážeme; za druhé - všechny dosavadní druhy léčby jsou jen odkladem. Když tohle pochopíme a využijeme toho, pak fyzické uzdravení nebude přinášet negativní důsledky v budoucnu. Zatím nevím, jaká překvapení mi přinese budoucnost, ale myslím si, že zkoumání tohoto tématu teprve začíná.

"Uplynulo již několik měsíců od chvíle, co se snažíme vyléčit dceru vaší metodou. Efekt je ale zatím minimální, situace se spíše zhoršuje a epileptické záchvaty jsou ještě častější. Můžete nám to nějak vysvětlit?"

"V této chvíli mohu říct jen jedno: duše jejích příštích dětí jsou velmi potřísněny a je třeba je očistit. Sdělte mi ještě nějaké další podrobnosti, o kterých nevím."

"Její problémy začaly hned po narození. Od prvních týdnů života celé noci prokřičela. Když se naučila mluvit, vyprávěla mi, jak k ní v noci přichází zlý medvěd a děsí ji. Ve třech letech pak ztratila dar řeči. Nevím, zda vám to pomůže, nebo ne," pokračoval její otec, "ale měli jsme velké problémy s jejím početím. Obrátili jsme se o pomoc na jednu senzibilku, a teprve pak se nám dcera narodila."

Znovu jsem situaci přezkoumal a postupně mi začínalo být jasno.

"Jestliže se nezmění vaše povaha a vaše vnímání světa, pak jakékoli zlepšení situace bude jen přenosem duševní špíny do budoucnosti. Vaše dcera se nejdřív vůbec nemohla narodit, protože jste její duši postoupil svou pýchu a své lpění na vnějším zdaru. Ta senzibilka začala intuitivně čistit struktury vašeho pole a struktury pole vaší dcery, ale vše nedobré svrhla do osudu vašich příštích vnoučat. Dcerka se tedy narodila, ale karmické vrstvy z budoucnosti plynou sem k nám, do přítomnosti. Čím intenzivněji zatlačujeme špínu do budoucnosti, tím tvrději nás potom přimáčkne, když toho odkladu nevyužijeme. Ve spánku sílí v člověku kontakt se záhrobím a s budoucností. Když je tam špína, nemoci se prohlubují. Vy jste se trápili a prosili jste Boha, aby vám dal dítě, a postupně jste odčiňovali to, že jste svou špínu svrhli na potomky. Vnější zásah způsobil jen odklad problémů. Ve věku tří až pěti let však dochází k velmi aktivnímu zapojování člověka do sociálních struktur, do pozemského života. To vše způsobilo ve vaší dceři výbuch podvědomé agrese vůči světu lidí, která se okamžitě proměnila v program sebezničení a byla blokována ztrátou řeči a epileptickými záchvaty. Pokud chcete dceru vyléčit, musíte usilovně očišťovat svou duši a duše potomků. Pokud to neuděláte, v příštím období tíhnutí ke všemu pozemskému, tedy mezi deseti a čtrnácti lety, se posílí program sebezničení nejen u dcery, ale i ve vás jako zdroji problému."

Žena asi tak hodinu vzlykala a tvrdila, že ji zabijím. Pak se vzpamatovala. Za nějaký čas mi zavolala a řekla mi, že se její stav normalizoval.

Byl jsem si jist, že tím celý případ skončil. Za půl roku však přede mnou seděla znovu.

"Všechno bylo báječné: hlava mě nebolela, ochablost a závratě zmizely, ale před měsícem se všechno znovu vrátilo a je to ještě horší."

"Uvědomujete si, proč to tak je?" zeptal jsem se.

Jen pokrčila rameny.

"Protože před tím měsícem vás napadlo, že už to máte za sebou a dítě vlastně mít nemusíte."

Rozplakala se.

"Ale jak mám žít sama se dvěma dětmi?"

"Přece pracujete. Navíc máte matku, která vám pomáhá. Ale především - když je vám souzeno porodit dítě, tak vám bude shůry pomozeno, abyste ho mohla vychovat."

Žena si otřela slzy a pozorně se na mě zadívala.

"A co když nebudu chtít porodit, co pak?"

"Jak zákon porušíte, tak se vám nemoc vrátí. Protože to dítě nechcete vědomě, utrpí především hlava, nejspíš mozek, a mohla by to být buď epilepsie, nebo mozkový nádor."

"No dobře, a kdyby mě postihl mozkový nádor - vyléčil byste mě?"

"Ano."

"Tak výborně," zaradovala se.

"A proč se nezeptáte, jak vás budu léčit?"

"A jak tedy?" podivila se.

"Prostě vám řeknu, že byste měla porodit. Tak má vůbec smysl, abyste onemocněla?"

Večer zavolala její přítelkyně.

"Poslyš, ale tys jí neřekl, s kým má to dítě mít..."

"Tak jí vyříd', že to snad ví sama."

Celý tenhle příběh do dnešního dne ještě neskončil. Vím jen tolik, že pacientka se cítí normálně a chystá se porodit. Její osobní život se znovu dostává do klidných kolejí.

Tíhnutí

Již od mládí mě to táhlo k indické filozofii. Četl jsem, že tíhnutí k pozemskému, světské vášně a tužby přinášejí člověku jen strážení a neštěstí, ale zároveň jsem si uvědomoval, že vše, co mě obklopuje, spatřilo světlo světa právě díky lidským tužbám. Vyznat se v tom jsem nedokázal, tak jsem o tom přestal přemýšlet, a vůbec jsem nepředpokládal, že až se začnu věnovat léčitelské praxi, budu nucen se k vyřešení tohoto problému vrátit.

Již dlouho mi bylo jasné, že deformace duchovních struktur pole vedou k chorobám. Potřeboval jsem si ale ujasnit, jaké emoce a jakým způsobem pole deformují. Jako první jsem identifikoval nenávist. Ta pole deformuje v oblasti hlavy. Musel jsem v lidském poli objevit citová a pociťová centra. Přirozeně se nedalo předpokládat, že bych je identifikoval na fyzické úrovni. Znamenalo to, že se musím obrátit ke strukturám mimo tělo, a to jsou čakry. Už předtím jsem slyšel o četných technikách diagnostiky podle některé lidské čakry, a pak jsem byl seznámen ještě s jednou.

"Podívej se," vysvětloval mi můj školitel, "když se ruka od čakry bezděky vzdaluje, znamená to, že čakra je v nerovnováze. Pracuj chvíli rukou nebo tužkou, a sám energii čakry pocítíš."

Pustil jsem se do práce a novou techniku jsem cvičil znovu a znovu. To vše mé další výzkumy stále důrazněji orientovalo k problematice pole. Jakmile jsem přestal příčiny chorob hledat na fyzické úrovni, pokusil jsem se porovnat emocionální napětí, vznikající v čakrách, s rozměry deformací okolních polí. V oblasti hlavy jsem našel nenávist, žárlivost a závist. V oblasti hrudi pocit křivdy. V oblasti první čakry potlačení lásky v jiných nebo v sobě. Když jsem zaznamenal nějakou deformaci pole, okamžitě jsem si modeloval, jaké pocity ji vyvolaly. Celá tato soustava fungovala podle principu "ano – ne".

Jeden muž začal špatně vidět. Důvodem byla nenávist související se ženou. Přihodilo se to asi před deseti lety. Teď se kruh uzavřel. Jedinou možností úniku byla očista skrze modlitbu a pokání.

Při stovkách diagnóz jsem dospěl k závěru, že člověka se zmocňuje vždy několik silných pocitů naráz. Dejme tomu pocit křivdy a zároveň nenávisti. Nebo křivdy a k tomu potlačené lásky. Nakonec jsem odhalil pociťová pole, čakrami nijak nesouvisející. Ukázalo se, že deformaci pole vyvolává nejčastěji odsudek, zbabělost, zrada, svatokrádež nebo křivopřísežnictví. Když člověk lže jiným, je to divadlo, ale když lže sám sobě, je to nemoc. Když se sami sebe snažíme vnitřně přesvědčit, že někoho nemáme rádi, že někdo není slušný, může to vyvolat těžkou chorobu. Vnitřní upřímnost je jedním z předpokladů zdraví.

Zajímavý případ jednou vznikl jako důsledek lidské zbabělosti. Zaznamenal jsem výbuch nepřízně jednoho člověka vůči jinému. Výbuch vyrostl z kombinace hned tří programů: zřeknutí se, nenávisti a zničení. Zbabělost se zase skládá z pěti programů: špatné smýšlení o někom, odsudek, zřeknutí se, nenávist a program zničení. Program takové agrese přitom probíhá nezávisle na tom, zda se bojím toho člověka, nebo zda se naopak bojím o něj. V prvním případě jde zřejmě o agresi vůči jedinci, ve druhém případě spíše o starost o něj. Ve skutečnosti ho však v obou případech ničíme.

Nakreslil jsem si lidskou postavu a vyznačil nejběžnější emoce. Obláček nad hlavou znamenal odmítání. Vědomá agrese sídlí před obličejem, podvědomá za týlem. Nenávist sídlí přímo v obličejí, křivá mysl v týle. Před hrudí křivda učiněná, za zády křivda utrpená. Před první čakrou ubití lásky v jiném, za první čakrou ubití lásky v sobě. Všechno se to podobalo vázání koberce. Pracoval jsem deset i více hodin denně a spřádal si nové vidění světa na úrovni pole. V některých složitých situacích jsem viděl, jak v člověku vybuchují všechny agresivní emoce naráz. Vypadalo

to, jako když pavouk rozhodí všech osm noh do stran. Při sledování takových explozí jsem narazil na fakt, který mě ohromil.

Jakmile jsem pochopil, že agrese může být namířena nejen proti jinému člověku, ale i vůči zvířeti či rostlině a může rovněž vyvolávat nemoc, zařadil jsem to vše do svého systému, abych zjistil, vůči komu vlastně podobná agrese směřuje. Pak do schématu začaly vstupovat další entity - čas, prostor, jiné civilizace, záhrobí, osud, božství. V lidském podvědomí jsou uloženy informace o vztahu k jakékoli entitě. Z této mozaiky se skládá jeho charakter, zdraví i osud. Když jsem tedy pacientům vysvětloval, že v nich probíhá program ničení čehosi, často jsem slýchal odpověď, že to vlastně neobyčejně milují, a v takovém případě jsem byl nucen připustit, že přílišné tíhnutí k čemukoli může zabíjet stejně jako nenávisť. Přílišné tíhnutí plodí nenávisť. Když jsem se pokoušel pracovat na základě této koncepce, výsledky se okamžitě zlepšily.

Naproti mně usedl pacient, jemuž jsem před několika měsíci nedokázal pomoci. Ten mladík mi ustaraným hlasem líčil problémy ve své rodině:

"Tchyně si před několika měsíci zlomila obě ruce. Sotva opustila nemocnici, zlomila si nohu. Něco tu rozhodně není v pořádku, cítím, že v tomhle musí mít někdo prsty."

"Máte pravdu, někdo v tom prsty má," řekl jsem mu, "a jste to vy sám."

"Ale co vás nemá!" zkoprněl ten mladý muž. "Já se k ní chovám naopak báječně."

"A o to právě jde. Máte tendenci příliš k lidem lnout, a tím jim škodíte. Podívejte se: tohle je schéma lidského těla, a takhle nás obklopují duchovní struktury našeho pole. Právě tady, v poli, sídlí soustava obrany člověka před neštěstím. Takže když k někomu příliš přilnete, zbavujete ho obranných systémů, sídlících v jeho poli, a ničíte jeho osud."

"A co mám tedy dělat?" zeptal se mladík.

Upřímně řečeno jsem tehdy nevěděl, co mu odpovědět, ale pokusil jsem se přece jen nějak pomoci.

"Když se tak silně vážete na lidi kolem sebe a vůbec na nejbližší okolí, musíte to od sebe zároveň vědomě trochu odstrkovat. Snažte se neuvíznout v myšlenkách na nejbližší. Zůstávejte někdy úplně sám. První pohyb nečiňte k sobě, ale od sebe. Hlavně byste ale měl pochopit, že lnout k jiným lidem celou duší nelze."

V mých názorech na problém to byl hotový převrat. Tíhnutí k pozemskosti přinášelo obrovské škody tomu, k čemu jsem lnul, ale sám jsem mohl utrpět taky. Jak se později ukázalo, lnout lze i ke zvířeti, k domovu či k zaměstnání, nejen k člověku.

Pokoušel jsem se jednomu pacientovi vysvětlit, že jeho dcera je nemocná, protože on sám k ní příliš tíhne.

"A to ji tedy mám nenávidět, nebo co?" zeptal se mě rozhořčeně.

"Ne, to ne, podstata věcí tkví v míře. Prostě se k ničemu pozemskému nesmíme vázat příliš úporně."

Pro něj však bylo velmi obtížné mi porozumět. Někdy mi bezmocí doslova klesaly ruce, ale osud mi nabízel i úspěchy a já se pomalu a nenápadně dostával dál a dál.

Jednou jsme si s přítelem vyrazili na venkov. Jedno oko mu najednou opuchlo a zalilo se krví. Těsně před odjezdem udeřil kladivem do smaltované nádoby a odražené střípky se mu zasekly do oka.

"Žena se celý večer snažila ten otok vyléčit. Ale ať jsme dělali, co jsme chtěli, bylo to pořád horší."

"Zakopaný pes je v tom, že ses příliš soustředil na svou chatu a problémy kolem ní," řekl jsem mu. "Tak ti něco jakoby zakrývá oči, abys na ni tolik nehleděl a pořád o ní nepřemýšlel."

"Ale přesně takhle to je!" zvolal překvapeně. "V posledních dnech jsem nemyslel na nic jiného než na chatu."

Během několika hodin se oko úplně vyčistilo. Když člověk pochopí, že se k něčemu upnul až příliš, působí to daleko efektivněji než jakékoli zařikávání.

Další objev, k němuž jsem v této oblasti dospěl, spočíval v tom, že tíhnutí k pozemskosti v jisté míře škodí jiným světům. A ty jiné světy většinou útočily právě na zrak, když jim někdo způsoboval škodu. V mé soustavě kromě lidí, zvířat, živé i neživé přírody ústrojně fungovaly i jiné světy, protože se ukázalo, že mají pro naši existenci mimořádný význam.

Velký podíl mého času je vyhrazen výzkumům. Jednou jsem se rozhodl zjistit, jaké škody přináší zistnost. Zistný člověk, uvažující jen o vlastním prospěchu - způsobuje nějakou škodu, nebo ne? Dospěl jsem k naprosto nečekanému závěru. Ukázalo se, že zistnost je téměř čistý program zkázy jiných světů. Jak ale souvisí lidská nenasytlost s agresí vůči jiným světům? To jsem zpočátku nemohl pochopit. Když však něčemu nemohu porozumět, rozhodně toto téma neopouštím, jen ho na čas odkládám stranou. Dříve či později se k němu jistě vrátím - má paměť všechno uchová. To mě při výzkumech zachránilo už mnohokrát.

Jedna mladá žena ke mně přivedla svého příbuzného. "Má neoperovatelnou rakovinu žaludku a já vás prosím, abyste ho alespoň zbavil bolesti."

Podíval jsem se, oč jde, a zjistil jsem obrovitou agresí vůči neživé přírodě. Tu obvykle blokuje rakovinné bujení. Rakovina žaludku značíva pocit utrpěné křivdy. Ještě jsem si upřesnil, že tento stav nějak souvisí se zaměstnáním postiženého.

"Pokud dokážete nezlobit se na lidi a na všechno, co souvisí s vaší prací, uzdravíte se."

"Jak bych se nezlobil !" odpověděl mi muž. "Pracuju od rána do noci jako kuň, peníze skoro žádné, a nadřízení se ke mně chovají jako k cizímu."

"Pokud budete tohle všechno považovat za příčinu, nikdy se pocitu křivdy nezbavíte. Jakákoli nepříjemnost, která vás potká, není příčina, ale důsledek. Příčina tkví v nedokonalosti vaší duše, která se všemi těmi nepříjemnostmi očišťuje. Jenže vy se místo toho urážíte, nechcete se očistit a dočkáte se ještě většího kopance. Raději si celý den opakujte: Všechny mám rád a na nikoho se nezlobím."

Po několika dnech jsem tomu pacientovi zavolaal. Řekl mi, že se cítí normálně a všechny bolesti se utišily. Navrhl jsem mu, aby za týden přišel na další sezení, ale neobjevil se. Podíval jsem se do jeho pole a zjistil jsem, že se všechno usadilo.

A právě v té době se na mě obrátila jedna moje známá, která se začala léčit podle mé soustavy.

"Už jsem z těch věčných omluv za všechny své poklesky unavena. Navrhni mi nějakou modlitbu, která by mě toho všeho zbavila najednou."

Když je nemoc vyvolána agresí a lze ji léčit jen očistou duše skrze pokání, člověk, který v sobě cítí lásku, bude zdrav na těle a šťasten na duchu. Je třeba v sobě neustále pěstovat lásku k lidem.

"Ráno vstaň a popřej dobro a zdar celému okolnímu světu:

lidem, zvířatům, travám i květinám. A řekni: mám se ráda, mám ráda jiné lidi, mám ráda Zemi, mám ráda vesmír i Boha. Tak se tvá duše očistí od agrese a ty se uzdravíš."

Byla nadšená.

Dřív jsem se obvykle obával poskytovat jakákoli přímá doporučení. Když člověku nabídneme obraz světa, bude si v něm cestu hledat sám, kdežto když ho tím světem povedeme, aniž bychom cokoli vysvětlovali, mohl by zahynout.

"K čemu to vlastně vybízíte?" slýchal jsem často. "Tohle všechno už je přece dávno známo."

Já ale k ničemu nevybízím a nic nedoporučuju, jen poskytuju obraz světa, který se jeví mému vnitřnímu zraku. Každý si pak sám rozhodne, co má udělat. Nu a téhle své známé jsem jako první poskytl přímé doporučení. Měl jsem pocit, že jsem již připraven k praktickým krokům. Zajímalo mě, jak rychle se její duše začne očišťovat. O dva dny později jsem začal ztrácet zrak. Pravé oko mi celé zrudlo a opuchlo. Pochopil jsem, že na mě někdo útočí, a začal jsem pátrat po původci tohoto útoku. Pokud je to člověk, stačí potlačit analogický program v jeho duši, a útok pomine. Pokud je to neživá příroda, je třeba potlačit podráždění, nerudnost vůči neživým objektům, a program se rozptýlí.

Začal jsem tedy celou situaci zkoumat a najednou jsem s překvapením zjistil, že na mě dotírají jiné světy. Soudě podle intenzity útoku se zdálo, že jsem se pro ně stal velkým nebezpečím, protože jsem se dopustil jakéhosi mocného narušení. Zatím jsem však nemohl pochopit, co by to tak mohlo být. Zrak se mi hodinu od hodiny horšil. Křečovitě pokusy zorientovat se v této situaci zatím k ničemu nevedly. Uvědomil jsem si, že zištnost je program ničení jiných světů. Jenže v poslední době jsem si nebyl vědom ničeho, co by se takto mohlo projevit. Celý život jsem prožil v materiálním nedostatku a nikdy jsem nebyl zištný. Naopak jsem díky tomu pocítoval, že se mohu plně věnovat své práci na sobě a vyvarovat se mnohých problémů, které přináší hmotný dostatek. Takže v zištnosti to nebude. Musí ale fungovat nějaký mechanismus, který zištnost připomíná.

Co je to vlastně zištnost? Je to příliš silné tíhnutí k pozemským statkům a ochota zřít se pro ně Ducha svatého, tedy slušnosti, ušlechtilosti a lásky. Zištnost přináší škodu jiným strukturám, a mé duchovní struktury se v jemné hladině rozprostírají po celém vesmíru. Pokusil jsem se vybavit si všechny své výzkumy, které se nějak týkaly jiných světů.

Struktura vesmíru je buněčná. Jednotlivé buňky jsou právě jiné světy. Nejdůležitější na tom všem však je, že má informační struktura je má přesná replika v každém z těchto světů. Jednoduše řečeno mám v každém z těchto světů svého dvojníka. To znamená, že když budu příliš silně lpět na pozemském štěstí, bude to, jako když si přitahuju příkrývku na sebe, jako když chci získat ze všech světů vše pro svou fyzickou schránku v tomto světě; budu tak ničit své dvojníky v oněch jiných světech. Nu a protože každý je provázán se světem, v němž sídlí, prakticky se jedná o program deformace jiných světů. To znamená, že každé mé usilování musí mít práh, za nímž začíná zkáza.

Analyzoval jsem situaci posledních dnů krok za krokem a snažil se pochopit, co mě to tak mohutně přitisklo k Zemi. Nepodařilo se mi ale vybavit si jedinou alespoň trochu významnou událost. Jediné, čeho jsem se mohl chytit, byla má rada známé o tom, jak se má modlit. Pro každý případ jsem se rozhodl projít i tuto variantu a zavolať jsem jí.

"Nazdar, jak se vede?"

"Mám něco s očima, přestávám vidět."

"A modlíš se, jak jsem ti doporučoval?"

"Samozřejmě. Ráno, v poledne a večer. Naučila jsem to i své děti a maminku."

"Tak jim řekni, aby toho všichni okamžitě nechali. Je v tom cosi nebezpečného."

Zavěsil jsem a začal situaci v duchu probírat. Když budeme kritickou chvíli vnímat jako neštěstí, tak se člověk zlomí. Kdežto když ji budeme vnímat jako popud k sebezdokonalení, dostaví se místo rozpadu vznik. Vzpomněl jsem si na kýmsi vyslovený výrok: "Bůh nám neukládá zkoušky, které nejsme schopni zvládnout." Proto v posledních dvaceti pěti letech jakoukoli situaci nazírám jako další schůdek na cestě k poznání světa. Znovu a znovu jsem pročítal text, který jsem dal své známé, a nakonec jsem si ve věci udělal jasno.

Pojem Bůh jsem doposud stavěl až za lidi, zvířata, rostliny a Zemi. Přitom první cit lásky musí směřovat k Bohu. Jakmile jsem si to uvědomil, zrak se mi okamžitě zlepšil. Znovu jsem zavolať své známé. Všechno jsem jí vysvětlil, a během několika málo hodin se i jí pronikavě zlepšil zrak. A v této chvíli jsem definitivně porozuměl Kristovu přikázání "Miluj Boha víc než otce a matku a syna svého." Později jsem se měl na stovkách příkladů přesvědčit, že láska směřující nejdřív k Zemi, a pak teprve k Bohu zabíjí, a naopak láska procházející skrze Boha očišťuje. Je třeba měnit nejen své činy, ale i charakter a náhled na svět. Lidstvo musí dospět k vědomému a poučenému směřování k Bohu. Víra v Boha se nesmí proměnit ve fanatismus a dogma. A vědomé, racionální směřování k Bohu by se nemělo odříkat kontaktu s Nejvyšším. Toto pochopení se pak stalo páteří a hlavním posláním mé druhé knihy.

Po tom všem, co se se mnou stalo, jsem kvalitativně změnil schéma diagnostiky, protože jsem pochopil, že agrese je druhotná a že v jejím základu leží láska směřující k Zemi a tisknoucí naši duši k pozemskému štěstí. Začal jsem hledat body lidského lnutí k Zemi a za pomoci zásadní změny světového názoru i charakteru, skrze modlitby a pokání, vracet své duši harmonii.

Přišel jsem domů a přinesl nějaké sladkosti. Jako první nad sebou zvítězila má dcera.

"Tati, dej sem honem ty dobroty, mám na ně hroznou chuť." "Nespěchej. Nejdřív se navečeříme, a pak teprve dostaneš pamlsky."

"Tati, ale já bych je chtěla hned, nebo umřu. Aspoň kousíček." "Dobře, dám ti, kolik chceš, ale musíš mi splnit jedno přání." "Ale prosím, prosím," zaštěbetala. "udělám, co budeš chtít." "Tak se posad' na pohovku a polož ruce na kolena. A v duchu žehnej Bohu, že ti dopřává takové laskominy."

Všechno to udělala, a pak na mě zklamaně pohlédla.

"Ale já na to dočista ztratila chuť."

"Nedělej si starosti, chuť zase dostaneš, ale už normální. První pocit radosti a vděku musí směřovat tímhle směrem," ukázal jsem nahoru, "a teprve druhý k tomu, co máš ráda."

Šla do kuchyně a já viděl, jak se v ní všechno proměnilo, dokonce i její pohyby byly najednou vláčnější a měkčí.

Pozemské modly

V životě jsem měl mnoho vášní, ale k hlavním vždy patřila filozofie a přání porozumět světu. Ve dvaceti letech jsem se pokoušel stát se spisovatelem a v této oblasti se nečekaně dostavily i jisté úspěchy. Pak jsem se pokusil dostat se na divadelní fakultu, byla mi nabízena práce profesionálního pěvce, studoval jsem vojenskou medicínu i architekturu. Pět let jsem pracoval na stavbě. To vše mi dnes neobyčejně pomáhá. Pro mou práci je třeba být filozofem, lékařem, psychologem, sociologem, pedagogem, básníkem, spisovatelem i hercem zároveň.

Získávat nové informace je pro mě snadné. Mnohem obtížnější je zakomponovat je do uceleného systému. Bez filozofického přístupu, který jsem v sobě pěstoval po celý život, to není možné. Ale jak to všechno vysvětlit pacientům? Těm dokážu poskytnout sotva procento těch údajů, které sám získávám, a přitom musejí mít pocit, že jejich problém postihují v plné šíři.

Člověk je entita dialektická, sestávající ze dvou polovin. Ta první je hmota, druhá pak pole. Hmota je lidské tělo, které se vztahuje k Zemi a ke všemu pozemskému. Pole je lidský duch, lidská duše a lidská mysl. Rozprostírá se po celém kosmu a po všem jsoucím a v té nejjemnější hladině je součástí prvopříčiny. Aby protiklady mohly přecházet jeden v druhý a vzájemně se ovlivňovaly, musejí mít prostředníka, v němž by jejich kvality splynuly. Tímto prostředníkem je bezesporu lidská duše. Na jemné duchovní úrovni mezi námi nejsou žádné rozdíly, tvoříme jednotný celek. Fyzické schránky máme různé. Na úrovni duše se jeden druhému jak podobáme, tak se navzájem lišíme. Lidské vědomí a intelekt jsou struktury pole, vztahující se k Zemi a propojené s tělem. Duch člověka se naopak upíná k Bohu, kdežto duše, tedy souhrn lidských emocí, spojuje protichůdné principy a vztahuje se jak k Bohu, tak k Zemi. Proto je pro duši nejdůležitějším vztahem směřování k pozemskému i k božskému principu. Dřív to byl proces kolísavý. V jednom životě byl člověk blíže Zemi, lpěl na ní, a jeho emoce byly stále přizemnější. V příštím vtělení už v takovém režimu žít nedokáže a jeho duše se upíná k duchovnosti, k Bohu, stává se ušlechtilým. Proto slušní a vlídní lidé jsou často nemocní a nešťastní, protože nemoci a neštěstí blokují špínu, která dřímá v jejich nitru nebo přišla z minulých životů. Ničemové a lotři si naopak žijí báječně, protože mají z minulého života nitro čisté.

Dnes se vývojový proces urychlil a vývoj neprobíhá po jednoduché spirále, ale po dvojité. Jako dvě kyvadla, která se kývají v proti-fázi. Zatímco dřív se duše vychylovala od pozemského k božskému a vědomí člověka směřovalo buď k Zemi, nebo k Bohu, pak dnes musí být naše vědomí upjato jak k Bohu, tak k Zemi. Zásady takového vědomí jsou zformulovány v Bibli - ne snad v podobě ucelené koncepce, ale v každém případě v podobě sumy výroků, příkázání a skutků v ní popsanych. Zatímco dřív se kyvadlo duše vychylovalo jednou doprava, jednou doleva - buď k Zemi, nebo k Bohu - a člověk byl buď jen svatý, nebo jen hospodář, dnes musí člověk být jak hospodář, tak svatý zároveň. Toho však lze dosáhnout jen při vytvoření nové soustavy vnímání světa, nového myšlení, které bude spojovat materialismus i idealismus, vědu i náboženství, duchovnost i tělesnost. Tento proces, který dnes probíhá ve vědomí lidstva, povede až k civilizací budoucnosti.

A teď pár slov o polovicích těla a duše. Na jemné úrovni jsem spojen s celým lidstvem a nakonec i s celým vesmírem. Řekněme to tak, že na jisté úrovni ducha je má duchovní mohutnost mohutností celého lidstva. Má fyzická schránka je však jen nepatrnou částičkou hmotné mohutnosti lidstva. Z toho plyne, že zájmy mého ducha jsou mnohem závažnější než potřeby mé tělesné schránky. Proto musí být péče o duchovní struktury mnohem důkladnější než péče o

tělesné. Když nebudu chtít pracovat pro všechny, nebude mi dovoleno pečovat o svou fyzickou podstatu. V dějinách lidstva k tomu docházelo takto. Vznikala náboženství, která veškeré lidské zájmy zaměřovala na ducha a skrze něj na kontakt s Bohem, nutila člověka žít v rovině ducha, nikoli těla. Z náboženství se zrodila filozofie, umění a potom i věda. Filozofie je prostředníkem mezi náboženstvím a vědou. Proto Hippokrates říkával: "Lékař-filozof je podoběn Bohu." Věda souvisela s tělem člověka a s realizací jeho potřeb, aktivně rozvíjela lidské vědomí a intelekt člověka. Mystické, okultní tendence se staly spojovacím článkem mezi vědou a náboženstvím. Nové vědy se rodily z mystických tendencí, jako například alchymie, která se později proměnila v chemii.

Náboženství a věda spolu měly bojovat, protože splynou-li v případě jediného kyvadla protilehlé body, znamená to jeho zastavení. Ve dvou kyvadlech, pulsujících protiběžně, však spatřujeme cosi jiného. Tak tedy - ať se duše pohybuje jakýmkoli směrem, prioritou nejvyšších duchovních principů musí být dodržována bez výjimky. Proto všechny náboženské školy hovořily o tom, že smysl života je směřování k tomu, kdo nás stvořil. To je prioritou duchovního nad pozemským. Mé vědomí může být poutáno k pozemskosti - a není třeba se toho obávat, ale větší část mé duše a můj duch musí tihnout k Bohu.

Počátkem šedesátých let vědci provedli v oceánu výzkumy, které ukázaly, že v koloniích vodních organismů si pro sebe každý bere jen asi dvacet procent látek nezbytných pro uchování života, zatímco zbývajících osmdesát vrací zpět do vody. Vědci dlouho nemohli pochopit, co se děje. Pak porozuměli. Ukázalo se, že zdanlivě zbytečně odstraňované chemické látky vytvářejí vazby mezi organismy, díky nimž kolonie přežívá. Tato pravidla fungují na každé úrovni života. Člověk v tomto ohledu není výjimkou. Pro sebe a své každodenní potřeby by si měl vyhradit jen dvacet procent své duševní energie, kdežto zbylých osmdesát procent by mělo patřit Bohu. Čím přízemnější je lidská duše, tím víc by měla směřovat k Bohu. A naopak - člověk duchovní by měl věnovat víc pozornosti záležitostem pozemským. Zdravá buňka nejdříve funguje pro celý organismus, a teprve na druhém místě pro sebe. Když buňka na organismus zapomene a začíná existovat jen pro sebe, má být zničena. Pokušení zapomenout na prioritu organismu je samozřejmě veliké, vždyť buňka ho nevidí a vše nezbytné pro svůj život dostává od sousedních buněk, proto se součinnost s těmito buňkami musí periodicky narušovat, aby buňka hlavní impuls vysílala k celku, nikoli k části. A je tu ještě jeden účinný prostředek - smrt buňky. V takovém případě se její kontakt s jinými buňkami prudce omezuje, její hlavní informační struktura mění orientaci z fyzické schránky, kde je vše rozděleno na pole, kde je vše jednotné. Jakmile buňka pocítí vyšší stupeň jednoty s organismem, vrací se na fyzickou úroveň a na tento kontakt zapomíná, a přestože její pozornost je upřena jen na vlastní zájmy, podvědomí, obsahující vzpomínky na minulost, jí přikazuje, aby v první řadě působila ve prospěch organismu. Právě proto ve zdravém organismu buňky periodicky odumírají, kdežto buňky rakovinné jsou prakticky nesmrtelné.

Znamená to, že smrt, tedy zkáza fyzické schránky a aktivizace pole, je v přírodě nejmohutnějším aktivizačním faktorem vývoje. Tyto zákony platí pro každý organismus, ať je to několik živých molekul, kolonie bakterií, lidstvo, nebo vše živé ve vesmíru.

Člověk je pro vesmír také buňka. Jako zdravá buňka by proto měl nejdříve pracovat pro vesmír, a teprve pak pro sebe, a Boha by měl milovat víc než vše, co ho spojuje se Zemí. Nejvyšším štěstím na Zemi musí být láska k Bohu; základním východiskem člověka by neměly být pozemské hodnoty, ale láska k Bohu. To je vůbec nejdůležitější. Do našeho podvědomí, rozuměj do naší duše, proniká - všechno to, co je fixováno v našem vědomí. Když člověk myslí jen na pozemskost a žije z ní, zatímco na božský princip zapomněl, lne k Zemi nejen malá část jeho duše, ale duše jako celek. Začíná se podobat rakovinné buňce, která organismus pustila ze zřetele a stará se jen o sebe. Tento proces je třeba zastavit, protože degradace duchovních struktur je nebezpečná pro celý vesmír. Proto musí být člověk periodicky odtrháván od pozemskosti nemocemi, zraněními, neštěstími a smrtí v závislosti na tom, nakolik jeho duše vězí na Zemi. Umění tohle všechno přijmout jako dar

Boží je uměním očisty duše. Nepřijetí spásy ve formě zhroucení pozemskosti plodí ještě silnější lnutí k Zemi a k agresi.

Jak ale zjistit, zda duše k pozemskosti přilnula, nebo ne? Je to velmi snadné - podle stupně agresivity. Právě ten je signálem, že duše příliš uvízla v tenatech pozemskosti. Představme si například, že má duše začala lpět na penězích. Znamená to, že ať chci, nebo ne, automaticky se objeví emoce, které s takovým jevem souvisejí: opovržení těmi, kdo peníze nemají, lítost, že nejsem schopen vydělávat ještě víc, nenávisť k těm, kdo mě okrádají, odsouzení toho, kdo si ode mě půjčil a nevrací, ztráta chuti do života, když peníze ztratím. Budu se o ně neustále bát a snít nich. To všechno mě bude stále silněji přibíjet k pozemskosti a má duše bude pořád agresivnější. Dokud tento proces probíhá jen v našem vědomí, pro vesmír není nebezpečný, protože vědomý intelekt je jen nepatrná část toho, čemu říkáme duch; souvisí totiž s tělem a jeho potřebami. Je to jako jed, hromadící se k podzimu v listí stromů - pro strom nebezpečný není, ale listí přesto opadá. Když však jed pronikne do kořenů, které vyživují celý kmen, je to již nebezpečné. Agrese zaplavující duši se stává jedem pro vesmír velmi osudovým.

Čím víc nenávidím, odsuzuji a přezírám, tím silněji má duše lne k Zemi a tím rychleji tato agrese přechází do mého podvědomí, tedy do mé duše. Na čím jemnější úrovni proniká, tím rychleji je třeba ji zastavit. Existují čtyři varianty. První je dobrovolná. Když cítím, že něco není v pořádku, začínám pomáhat jiným, dávat peníze na dobročinné účely nebo se jich vzdávám úplně. Když to buď nedělám, nebo jsem se tímto způsobem nedokázal očistit, spouští se donucovací mechanismus. A je tu varianta druhá - buď musím peníze ztratit, nebo mi je někdo musí ukrást. Pokud jsem nepocítil ke zloději nenávisť a neodsoudil jsem ho, znamená to, že jsem se očistil. Pokud jsem ho naopak odsoudil a cítím se dotčený, vyplývá z toho, že jsem schůdnou formu očisty odmítl. A ke slovu přichází třetí varianta - nemoc, zranění a neštěstí. Pokud se neočistíme ani v tomto případě, zbývá už jen jediná varianta - smrt. Vzniká vlastně paradox: člověk, který mě okrade, mi zachraňuje život. Umění vnějškově vzdorovat a uvnitř bezvýhradně přijmout je uměním učinit svou duši a tím i tělo zdravými.

Mechanismus lnutí duše k Zemi je znám už od pradávna a blokoval se nejrůznějšími technikami. Jedna z nich je přinášení obětí. Pravěcí lovci nejlepší část svého úlovku obětovali duchům. Věděli, že bez této oběti by příští lov nebyl úspěšný. A bylo to naprosto správné. Vše, na čem příliš lpíme, musíme ztratit. Tento mechanismus je obsažen i v knize Mojžíšově. Příkázání první: "Já jsem tvůj jediný Bůh." První myšlenka musí směřovat k Bohu. A druhá myšlenka: "Nedělejte sobě model," tedy nemodlete se k ničemu pozemskému. Modlitba je cíl. Nic pozemského nemůže být cílem, to může být jedině prostředkem. Proto se Mojžíš vrhal do davu lidí modlících se ke zlatému teletu a zabíjel je. Chápal, že když nezastaví část lidí hned, může degenerovat celý národ.

Před několika tisíci lety se lidská duše naučila přilnout k viditelným hmotným statkům. Byla to první úroveň lidského štěstí - jídlo, sexuální slasti, dům, majetek, peníze. Pokud se lidská duše k těmto věcem příliš vázala, stávala se lačnou, nenávisťnou a urážlivou. Člověk musel o blahobyt přijít, aby se očistil. Aby lidstvo v pozemskosti zcela neutonulo, zaváděla se periodická omezení v jídle či v sexuálních radovánkách. Vznikaly obřady a obyčeje, které člověku nedovolovaly zapomínat na Boha a příliš se upínat k Zemi.

Tisíciletí však plynula, lidé zvyšovali svou duchovní úroveň a schopnost abstrakce. Člověk už viděl nejen předmět, jeden nebo druhý, ale i vztahy, jevy a souvislosti. Vznikly tak entity pozemské, zároveň však nehmatatelné a neviditelné; ukázalo se, že lnout lze i k něčemu takovému. A to je druhá, vyšší úroveň pozemskosti - vztah k blízkému člověku, láska k němu, pocit povinnosti, vše, co souvisí s prací, s postavením ve společnosti atd. To všechno rozvíjeli duchovnější lidé. Jestliže člověk miloval rodiče víc než Boha, v příštím životě na něj museli rodiče být zlí a chovat se k němu tak, aby k nim jeho duše příliš netíhla, pak on mohl svou lásku přenést na Boha. Bylo nezbytné periodicky vztahy mezi lidmi hatit, aby se soustřeďovali na hlavní, věčnou nit - na své spojení s Bohem. Toto chápání, vyjádřené na úrovni koncepce, nám dal Ježíš Kristus. Proto je hlavním Kristovým příkázáním "Miluj Boha nad matku svou a otce svého". Proto říkal:

"Přišel jsem rozdělit bratra a sestru, muže a ženu." Příkázáními, podobenstvími a svým chováním Kristus dával pochopit, že duše by se neměla uchylovat k ničemu pozemskému, dokonce ani tehdy, když je to neviditelné.

Uběhl nějaký čas a lidstvo se pozvedlo na ještě vyšší úroveň; ukázalo se, že je tu ještě třetí hladina pozemského štěstí. Z hlediska božského jsou stejným kapitálem jako peníze, auto nebo vila schopnosti člověka, jeho duševní vlastnosti, moudrost a osud. Tato úroveň lnutí skýtá největší pýchu, největší agresi a nejtěžší nemoci. S čím to souvisí?

Jde o to, že každý člověk ví: když mám peníze, mohu o ně již zítra přijít. Pokušení stavět právě na nich není proto příliš velké. Totéž platí o jiných hmotných statcích. Lidé duchovní tuto úroveň překonávají poměrně snadno, ale je tu pokušení příliš se orientovat na rodinu, na postavení ve společnosti, lpět na milované práci - a schopnost reagovat agresí, když se tohle vše hroutí, je mnohem větší a blokuje se těžkými chorobami, zraněními a osobními traumaty.

Třetí úroveň se od dvou předešlých výrazně liší. Nedá se k ní proniknout bez kombinace východního a západního způsobu myšlení. Myšlení Západu vychází z pojmu jediného života, myšlení Východu pak z představy mnoha vtělení. Spojit myšlení Východu a Západu znamená spojit pozemské se zájmy božského principu, je to umění být taktikem a stratégem, svatým a hospodářem zároveň.

Čím se tedy liší tato třetí úroveň? Podstata je v tom, že spolehlivě vím jedno: jak peníze, tak milovanou práci či hmotný dostatek ztrácím v okamžiku smrti. Schopnosti si do hrobu také neodnesu, ale základní paměť a mé zkušenosti, umožňující rozvoj schopnosti, se asi po pět životů uchovávají ve dvojnicích. Proto jak schopnosti, tak duševní kvality mohou existovat po dobu až pěti životů. Stejně jako umírá tělo, umírají i naše schopnosti a životní kvality. Nejtrvalejším kapitálem je moudrost, protože informace o ní se uchovávají ve struktuře zvané "osud". Pokušení lnout k moudrosti je vůbec největší. Když to pomine, vzniká největší pýcha. Zveličování moudrosti vlastní či jiného člověka a láska k ní je tím největším pokušením. Tíhnutí k moudrosti je zdrojem nejtěžší agrese. Odsud pochází podobenství o andělovi, který svou moudrost stavěl výš než Boha a nakonec se Boha zřekl a stal se ďáblem. Po čtyřiceti devíti životech se osud člověka rozpadá a s ním zaniká i moudrost. Lidé skutečně moudří se stávají z jedinců se znetvořeným osudem, kteří přestáli mnohé strážně a ústrky a uměli je chápat jako očistu, z jedinců, kteří pochopili, že východisko nelze činit z moudrosti a osudu, ale tímto východiskem učinili lásku k Bohu.

Lidstvo učinilo za poslední tři století v rozvoji vědomí mohutný skok. To vše dnes patří k pozemským hodnotám. Absolutizace úspěchů vědy, domnělé vítězství rozumu a stále méně humanity při výchově dětí vedly k tomu, že celé lidstvo lpí na moudrosti. Proto se tolik posílily prvky krutosti a satanismu, proto lidstvo v nejbližší budoucnosti čeká zkáza osudu, tedy nesčetné choroby, neštěstí, kataklyzmata budou otřásat Zemí. Oč výrazněji se lidstvo bude schopno nad takovýto vývoj povznést, o to méně otřesů bude zapotřebí.

Každý z nás je řízen vesmírem jako buňka organismem. Čím víc člověk tkví v pozemskosti, tím více sil vynakládá na taktiku a zapomíná na strategii, a naopak - čím jasněji vnímá svou závislost na Bohu, tím více možností se mu dostává. Když svět kolem sebe vnímáme nesprávně a nejsme schopni přebudovat své duchovní struktury na příjem informací, začínají se v nás proměňovat jak fyzické parametry, tak parametry pole. Protože však každý máme svůj vlastní práh odolnosti, spouští se šetřící varianta. Kolem nás vzniká skupina lidí, skrze něž informace získáváme.

Jednou za mnou přišla jedna má dávná pacientka, kterou jsem celý poslední rok jen distančně kontroloval.

"Nedávno se na mě nahrnul nepříjemnosti. Zkrátka a dobře, všechno jde nějak šejdrem!"

Prohlédl jsem tedy její pole a spatřil osud, který ji jako pták objímá křídly a pevně ji svírá. Vedle jsem zaznamenal ještě jeden osud - svůj vlastní. Zaznamenal jsem i textovou informaci. Podíval jsem se, co osud té ženy sděluje osudu mému. A text mi řekl následující: "Řekni mu, že myslet na hmotný zdar a dostatek je dnes nebezpečné. To je pro lidi smrt." A text zmizel.

Chápal jsem, že když teď začnu uvažovat o hmotném dostatku, mohlo by to znetvořit mou druhou knihu. V té době jsem již nebydlel ve svém pokoji se dvěma velkými okny, ale v pronajatém bytě. Kdybych přání mít vlastní obydlí nechal sestoupit hlouběji do duše, stalo by se jedem v těch zrnech, která rozsévám.

V této chvíli jsem konečně pochopil, proč se mi nechce vystupovat v rozhlase, televizi a využívat jiné způsoby reklamy než knihu samotnou. Není možné bezhlavě kopat do věcí pozemských a odmítat je, ale nesmíme jim ani bezvýhradně propadat. To je myslitelné i v podmínkách stále vzrůstajícího potenciálu dvou protichůdných principů - idealismu a materialismu, vědy a náboženství -, jež se v mé metodě a v mém vnímání světa prolínají. Když se naše duše trvale neupíná k Bohu a nehledá nové cesty k poznání a dokonalosti, začíná pozvolna přirůstat k Zemi, a v tomto okamžiku se spouštějí donucovací očistné mechanismy. Nejdřív ty nejmírnější: drobná bodnutí, drobné křivdy a nepříjemnosti ze strany jiných lidí. Když člověk nechápe, že lidé za nic nemohou a že je to jen výraz léčby božským principem, vstupují do hry i tvrdší mechanismy. Táž příkoří nám začnou působit naši nejbližší: rodiče, sourozenci, životní partneři. Když nepřijmeme ani tuto kúru, začne se nám ran dostávat i od vlastních dětí. Pokud nezaberou duchovní strážně, způsobované jinými lidmi, přidají se fyzické útrapy. Nejdřív drobné nehody a zranění, pak stále těžší choroby a nakonec smrt.

"Nemohl byste pomoci mému příteli?" obrátil se na mě jeden známý. "Strašně by chtěl žít, ale jak se zdá, mnoho šancí nemá."

Souhlasil jsem, že se s tím mladým mužem sejdu, a vysvětlil jsem mu, v čem tkví podstata jeho problémů:

"Když člověk závidí, nenávidí, ale i lituje, jeho duše přilne k tomu, k němuž se tyto pocity vztahují, a peníze mít stejně nebude. Když opovrhnuji člověkem, který ztratil peníze nebo je ani nedokázal vydělat, děje se totéž - peníze mít nebudu. Vše viditelné, co bezprostředně dává štěstí našemu tělu, je tíhnutím k první úrovni - k jídlu, k sexuální rozkoši, k ošacení, obydlí, penězům atd."

"Promiňte, ale mě peníze absolutně nezajímají," odpověděl mladík.

"To ano, ale vaše duše není lhostejná vůči sexuální rozkoši. Příliš na ní lpíte, proto máte takové problémy. Vy tíhnete především ke druhé úrovni pozemskosti. Milovanou ženu či rodinu je vaše duše odhodlána stavět nad Boha. Proto se ženy s vámi rozcházely, byly vám nevěrné a neustále vás zraňovaly. A vy místo toho, abyste to uvnitř přijal a očistil se, jste ženami opovrhoval a dal tak v sobě vzniknout programu zkázy. Opovržení je nebezpečnější než nenávisť a pocit křivdy. Opovržením vůči své ženě jste zabíjel svého příštího syna. V daném okamžiku se jeho šance přijít skutečně na svět rovnají téměř nule, proto musíte buď být těžce nemocen, změnit svůj vztah ke světu a očistit svou i jeho duši, nebo budete nucen zemřít, aby se váš syn mohl narodit alespoň v příštím životě. Situace se dále komplikuje tím, že vaše duše příliš horuje i pro třetí úroveň pozemskosti, pro moudrost. Zpočátku jste pohrdal hloupými a nedokonalými, ale pak jste začal přezírat i sám sebe."

"Ale já sebou neopovrhnu," protestoval ten mladý muž.

"No dobře, a co tedy děláte, abyste odčinil vlastní omyl nebo špatný skutek?"

Jen pokrčil rameny:

"Sám si v duchu vynadám do hlupáků a pitomců."

"A to je právě výraz sebeopovržení. Jakákoli forma agrese nás projektuje přesně tam, kam je vlastně namířena."

Mladý muž se na několik minut zamyslel.

"Nedávno jsem byl u jedné léčitelky. Je to bývalá lékařka, měla vidění a v zásadě mi řekla totéž, co jste mi právě sdělil vy - abych si četl desatero. Říkal jste, že mám ženy raději než Boha. První přikázání hovoří o Bohu, ale desáté říká: "Nepožádáš manželky bližního svého." Také mi říkala, abych se postil a četl si modlitby, ale ani to nepomohlo. Proč asi?"

"Jde o to, že vaše opovrzení se snoubí s mimořádnou pýchou. Tato pýcha vás přikovává ke třetí úrovni pozemskosti. To znamená, že v první řadě musíte překonat přání postavit svou moudrost nad lásku k Bohu. Křesťanství však nezná žádná příkázání, která by se týkala třetí úrovně pozemskosti. Zakopaný pes je v tom, že příkázání blokují jen věci, které lze zachytit v jednom životě. Schopnosti, duševní kvality a moudrost však trvají déle než jediný život a souvisejí nejen s bytím na Zemi, ale i se životy v jiných světech a na jiných planetách. Proto je snaha učinit ohniskem našeho zájmu nikoli lásku k Bohu, ale třetí úroveň pozemskosti snahou nejdůležitější - a vyrovnat se s ní je ze všeho nejsložitější.

Jak se ukazuje, nebezpečí agresivní emoce netkví v její razanci, ale v tom, jak hluboko do duše tato emoce dokáže proniknout. Proto je opovrzení mnohem nebezpečnější než nenávist nebo křivda. Když člověk lpí na fenoménech první úrovně, vzniká sice agrese, ale jen povrchní, tíhnutí ke druhé úrovni pak už skýtá větší, niternější nebezpečí. Máme-li to říct jednoduše, hříšník, opilec a sukničkář je méně nebezpečný než žárlivec či spolehlivý ouřada. Člověk, který lpí na smyslu pro povinnost, na práci nebo na rodině, je na jemné úrovni podstatně větším nebezpečím než prvně jmenovaný.

Nejhluběji proniká a nejnebezpečnější je agrese, vyvolaná tíhnutím k fenoménům třetí úrovně. Vzhledem k tomu, že za posledních sto let lidstvo své znalosti a schopnosti prohloubilo a lne k nim stále intenzivněji, struktury pole jsou zaplaveny agresí a d'ablem a již začala mohutná blokáce tohoto procesu.

Rád bych vám vyprávěl podobenství o dvou mniších.

Jeden z mnichů se neustále postil a modlil, byl vyzábělý a utrápený, kdežto druhý si dopřával dostatek jídla a pití a byl tlustoučký a veselý. Když přiletěl anděl a měl si vybrat, kdo z obou mužů je svatější, zvolil si toho druhého. Všichni se překvapeně začali ptát, proč druhého, oč vlastně jde? Anděl odpověděl:

"Když se začnu postit a hladovět a dělám to příliš dlouho, začínám ostatní přezírat, cítím se nad nimi, dokonalejší. Kdežto když se nepostím a s chutí se napiju, nemohu ostatními nedokonalými lidmi opovrhovat. Když jsem si měl vybrat, právě proto jsem sáhl po druhém z mnichů."

Vysvětloval jsem mladému muži dál:

"Hojné jídlo, pití a sexuální hrátky naší duši velmi významně uzemňují. Proto jsou periodické půsty, a to velmi přísné, jistě nezbytné. Kdybychom se však těchto radovánek zřekli nadobro, rozhodně se z nás svatí nestanou. Snahy zaměřené tímto směrem nejsou pro rozvoj naší duchovnosti rozhodující. Rozhodující je naopak snaha rozvinout lásku k duši."

Jedna z mých bývalých pacientek mě dlouho a naléhavě žádala o setkání:

"Daří se mi báječně. Od chvíle, co jsem změnila vztah k lidem, se ze mě stal jiný člověk. Přivedla jsem ale svého syna. Chtěl by vědět, zda je na správné cestě. Syn se věnoval hudbě, je velmi nadaný, ale teď pracuje jako finanční ředitel u jedné velké firmy."

Prohlédl jsem pole toho mladíka, ukázal mu své nákresy a vysvětlil jsem:

"Vidíte tohle? To je hieroglyf smrti. Pokud je umístěn vpravo, je to zatím jen program; pokud je ale pod nohama, je už připraven k naplnění. Napětí vašeho pole se zvýšilo na trojnásobek normálních hodnot. Jakmile by toto napětí dosáhlo sedminásobku, zemřete. Důvod je prostý - vaše duše stále víc lpí na penězích."

Mladý muž na mě upřel vyčkávavý pohled.

"K penězům chovám přesně takový vztah, jaký vy sám doporučujete. Já na ně kašlu, pro mě je to jen těžká a nepřijemná povinnost."

"Jenže přes vaši lhovost vůči penězům se vám v zaměstnání velmi daří", namítl jsem.

"No a co?" podivil se.

"Pokud se rozhodnete, že to je vaše poslání, tak zemřete. Byl jste stvořen pro hudbu a máte obrovské schopnosti. Existuje tu však jedna okolnost, která takovému vývoji stojí v cestě. Příliš jste se upjal na milovanou práci. To neznamena, že byste měl hudbu méně milovat. Znamená to jen, že se nemáte uchylovat k agresí, když se vám něco nedaří. A vy sám sebou v případě neúspěchu začínáte opovrhovat. Proto musíte být v zájmu rovnováhy tu a tam od své práce vytrhován. Vždy se k ní však musíte vrátit. Cesta, po které jste se vydal, by mohla skončit tragicky. Když je člověku od Boha dán talent a předurčení, je velmi tvrdě veden. Já mám právo jen poskytnout vám informace - co s nimi uděláte, o tom rozhodujte vy sám."

"Tak dobře, myslím, že vám rozumím," řekl mi mladý muž. "Můj starší syn hraje na housle. Co soudíte o tom?"

"Lépe by udělal, kdyby na housle zapomněl."

"Ale on je velmi nadaný."

"Váš syn zdědil z matčiny strany odpor k lidem, vyvolaný vlastními mimořádnými předpoklady. V hloubi duše lidmi opovrhuje a chová se k nim povýšeně."

"Ano, toho jsem si u něj povšiml."

"Při takovém vztahu k lidem je pro něj každý velký úspěch smrtelně nebezpečný. Musí ztratit buď schopnosti, nebo ruku, nebo dokonce život. Pěstujte jeho charakter a nemyslete na jeho kariéru."

Nedávno jsem se podíval do jednoho města nedaleko Petrohradu. Případ, jímž jsem se tu zabýval, byl klasický. Zkoncentroval se v něm problém, který dnes pronásleduje kdekoho. Seděla přede mnou hezky oblečená, sympatická, ba okouzující žena. Mluvila klidně a vyrovnaně, a jen když se dotýkala bolestivého tématu, její tón se změnil.

"Chceme s manželem zabít našeho syna. Pokouším se v sobě tohle přání potlačit, ale cítím, že dál už nemohu. Myslím, že dříve nebo později ho stejně zabijem. To není člověk, to je zrůda. A přitom jsme ho s manželem vychovávali správně. Je mu osmnáct let a když se posadí ke stolu, nejí, ale žere, a přitom se nám neustále posmívá," oči té ženy zaplavuje vztek a nenávisť. "Krade doma peníze a je schopen je třeba zahodit. Musím se za něj před lidmi jen stydět. To je přece trvalé ponížení a hanobení."

"Poslyšte," pokouším se jí zarazit, "ale váš syn je mnohem poctivější a slušnější než vy oba, a svým chováním, které vy považujete za nesnesitelné, léčí vaše duše. Přesněji řečeno jste léčeni prostřednictvím svého syna. Chcete-li změnit současnou situaci, musíte nejdřív změnit sebe a svůj vztah ke světu. Uvidíte, jak se syn okamžitě změní. Když léčíte svou duši, napravujete chování lidí, kteří vás obklopují. Pro vás je syn jen hračka či otrok, ale jeho duše vám nenáleží. Způsob přijímání potravy i oblékání je koneckonců jeho věc a právo. Za to ho nesmíte odsuzovat a nenávidět."

"Ale to on nenávidí nás!" vyjekla znovu vztekle žena. "Už tři roky pro něj mám připravený jed. Nakonec mě však vždycky něco zastaví. Manžel má zase doma do kusu hadru zabalenou sekeru. Už několikrát jí chtěl syna zabít, ale také do toho vždycky něco přišlo - někdo se u nás zastavil, nebo ho něco vyrušilo."

Na to, abych celou situaci pochopil, mi stačilo pár vteřin, ale je otázka, zda vše potřebné dokážu vysvětlit i té ženě.

"Jsou určité zákony," začal jsem jí objasňovat, "které působí neodvratně. Každý program je tlumen proti-programem. Ve vás žije obrovitá agrese vůči synovi, a aby přežil, musí se i on dopouštět vědomé agrese vůči vám. Díky tomu vzniká rovnováha. Teď si promluvme o příčinách agrese. V minulých životech jste měla dost peněz a příznivý osud. Vaše duše k tomu všemu začala lnout, protože jste přezírala nedokonalost a sama jste se cítila dokonalejší než jiní. Duše však musí milovat nejdřív Boha, a teprve pak vše pozemské. Když duše lne k Zemi, stává se hrdou a militantní. Vaše duše začala tíhnout k penězům, ke hmotným statkům a úspěšnému osudu."

"Vyloučeno," zvolala temperamentně. "Peníze mě nezajímají ani v nejmenším. Jsem ochotna pomoci každému, kdo pomoc potřebuje, a také jsem o ni často žádána. Kdežto syn ze mě jen drže

páčí peníze. Když mu nic nedám, ten ničema vezme doma nějakou věc a prodá ji. Nenávidím ho tak, že se ta nenávist přenesla i na všechny ostatní děti. Když vidím, jak mladá žena houpá v kočárku své dítě, nejradši bych ho zabila a jí řekla: Ty huso, kdybys jen věděla, co s tebou udělá, až bude větší."

Pohlédl jsem jí do očí a snažil se mluvit co nejmírněji:

"Nejdřív jste sama iniciovala a táhla za sebou program zničení syna a všech dětí, a teď ten program má ve vleku vás, a pro vás je stále nesnadnější kontrolovat své emoce. Vám může pomoci už jen směřování k Bohu."

"Jakýpak Bůh, o čem to mluvíte? V Boha jsem nikdy nevěřila a absolutně nechápu, co by s tímhle vším mohl mít společného."

Já jen klidným hlasem pokračoval dál:

"Nedávno jsem měl jednoho velmi těžkého pacienta a řekl jsem mu, že chce-li přežít, musí se modlit. Namítl mi, že něco takového nikdy nedělal a ani dělat nebude. Tak jsem odpověděl, že mu jinak pomoci neumím. Váš syn se vám jeví jako zrůda a jeho chování vám připadá příšerné. Kdežto sebe sama považujete za dobrého a laskavého člověka, který není nijak vázán na hmotné statky. Ve skutečnosti jste ovšem člověk ziskuchtivý a okoralý, kterého zajímají jen peníze a který ostatní nehodlá respektovat. Pro takového jedince je viditelný a hmatatelný úspěch mnohem důležitější než ten niterný, nezjevný, tedy duchovní. Zuby nehty se držíte image a svého postavení ve společnosti - hlavní pro vás není odpovědnost před Bohem, ale to, co řeknou a co si budou myslet jiní. Jak se vy v tomto životě chováte k lidem, tak se děti v příštích životech budou chovat k vám. Váš syn k vám zaujímá stejný postoj, jaký jste zaujímala k lidem v minulých životech. Protože pojem Bůh je vám cizí, zájmy duše kladete až za zájmy těla. Proto taky vše, co je pro vás očistou a spásou, byť trýznivou, jednoznačně odmítáte. V tomto životě se snažíte chovat se správně, proto vám nakonec vždy bylo zabráněno, abyste klesla až na dno a syna skutečně zabila. Po jeho smrti byste krátký čas ještě žila s manželem. Soudě podle všeho byste poté zemřela na těžkou chorobu, kdežto váš manžel by byl zavražděn. Ráda byste přeřala smyčku kolem krku, jenže ve skutečnosti ji jen dál utahujete. Váš syn je přesně takový, jak jste ho zformovala v minulých životech. Chcete ho změnit, ale měňte raději sebe, pracujte na sobě. Všechny důvody tkví ve vás. Jeho duše je kdesi v hloubi velmi harmonická. Změnit sebe můžete jen tak, že zájem těla nahradíte zájmem ducha. Vaším nejvyšším východiskem budiž láska k Bohu."

"Podívejte se," řekla ta žena a probodla mě těžkým pohledem, "ani jeden můj známý v Boha nevěří. Jsou to ale dobří lidé, a všichni mají normální děti. Proč zrovna já musím takhle zkoušet?"

"Protože jste v minulých životech začala k Zemi tíhnout dřív než oni. Pokud lidé, o nichž mluvíte, svůj vztah k životu nezmění, vyčerpají veškeré své zásoby a dostanou se do stejné situace jako vy."

"Tomu nemohu uvěřit," odpověděla rozhodně.

"A já vám zase nemohu pomoci," řekl jsem prostě. Otočila se a zamířila k východu. Dohnal jsem ji.

"Za prvé mi tu nechte svůj telefon. A za druhé si pamatujte:

pokud syna zabijete, zmrzačíte svou duši. Rozsápu vás na kousky, a to nejen v tomto životě, ale i v několika příštích. Za třetí - když se dokážete modlit za to, že Boha milujete na Zemi ze všeho nejvíce, a zároveň se budete modlit i za svého syna, jeho vztah k vám se změní. Rozumíte? Změní se jeho vztah konkrétně k vám!" Mlčky odešla a já se celý vyčerpaný zhroutil na pohovku.

Chce-li člověk být léčitelem, musí se umět povznést nad nedokonalost svého pacienta a chápat, že i ta nedokonalost je dílem Božím. Pro mě je to vždy těžké, zejména v případech jako byl tento. V hloubi duše jsem však byl šťasten. Přes zdání trvající vnitřní agrese té ženy nevráživost vůči synovi ve skutečnosti prudce poklesla. Asi za deset dnů jsem jí sám zavolal.

"Jak je to s podvědomou agresí, nevím, ale jinak se snažím ho neodsuzovat a modlím se za něj," řekla mi.

"Dobře jste na tom i s tím podvědomím," ujistil jsem ji. "A co vztah syna k vám, změnil se, nebo ne?"

"Ano, je nějak... mírnější."

Její hlas v telefonu jsem nepoznával. Kov, který jsem v něm slyšel při našem prvním setkání, zmizel zřejmě navždy. Ve své práci často narážím i na neúspěchy a situace, kdy nevím, jak svému pacientovi pomoci. Takovéto případy však člověku dávají jistotu, že je třeba prostě jít dál a všechny neúspěchy přijímat jen jako příležitost k dalšímu sebezdokonalení.

Při seanci se jedna má pacientka zeptala:

"Co má člověk dělat, když ho zaskočí nějaká nevraživá myšlenka? Má ji spálit? Pomůže to, nebo ne?"

"Samozřejmě ne," odpověděl jsem.

"Tak to se mylíte," řekla žena rozmrzele. "Já si všimla, že se člověku hned udělá líp."

"A nadlouho?" zeptal jsem se.

Jen pokrčila rameny.

"Rozdíl je v tom, že já se na věc dívám ze strategických pozic, kdežto vy z hlediska okamžitého prospěchu. Negativní myšlenka není příčina, ale důsledek - důsledek toho, že duše lne k něčemu pozemskému. Pokud budeme neustále bojovat jen s následkem, dočkáme se zlepšení, jenže pak přijde ještě těžší beznaděj. Špinavá, krutá myšlenka je totéž jako nemoc. Když se klasické lékařství snažilo potlačit nemoc a nikoli její příčinu, muselo počítat s neúspěchem. Ten se ovšem dostavoval až po čase, zatímco zpočátku přicházela úleva. Tato úleva byla považována za známku uzdravení. Dnes se tento přechod od zlepšení ke zhoršení výrazně zkrátil. Lékaři začali chápat, že nemá smysl odstraňovat chorobu samotnou, ale její příčinu. Velmi ilustrativní je v tomto ohledu vztah ke zvýšené teplotě. Dřív se každý pokoušel především zmírnit horečku, protože ji považoval za chorobu. Dnes je to přesně naopak."

Totéž platí i v léčitelské praxi. Při počátečních primitivních postupech se léčitel snažil nemoc vytáhnout z těla ven, zničit ji a někam odsunout. Objevily se techniky spalování chorob paprskem, tryskajícím z třetího oka, či stěhování do hlubin Země nebo dokonce do středu Slunce, jejich přemísťování do nějakých předmětů či zvířat, s pomocí představy nemoci v podobě ryby, která by měla zmizet hluboko v oceánu atd. Tohle pomáhá v případech, kdy je příčina takové choroby bezvýznamná. Onemocnění se ale poznenáhlu a plynule vrací. Když je však vázanost na vše pozemské velká, tato technika nepřináší zlepšení, ale rovnou zhoršení. Všechny síly jsou spotřebovávány na bezvýhodný zápas s následkem, místo aby se soustředily na příčiny. Tento mechanismus je znám už dávno - vzpomeňme si například na Kristovo podobenství o běsech. Běs je špinavá myšlenka, která se usadila v naší duši. Člověk vyhání ďábla z duše a ten skutečně odchází, ale když si nějaký čas pobude na světě, vrací se zpět a přivádí s sebou sedm dalších. Metoda vypalování rozžhaveným kovem přináší sedminásobné zhoršení předchozího stavu. Důvodem znečištění duše je touha pozemské rozkoše učinit hodnotou absolutní. Zřeknutí se logiky duchovního a božského principu je dáno logikou příliš pozemskou a přízemní. Je to princip činnosti rakovinné buňky, když se zřekne organismů a vynakládá veškeré snahy jen ve svůj prospěch. Duše se očišťuje jedině v tom případě, když se v lásce a smířenosti obrací k Bohu a povznáší se nad pozemskost, a ne tehdy, když se snaží vše pozemské spálit. Je třeba na Zemi žít, ale nepatřit jí. Zemi je třeba milovat, ale až po Bohu. Ďábelské černo vítězí tehdy, je-li stavěno nad božský princip. V prapůvodní lásce k pozemskému je uložen egoismus. Z toho povstala i představa o prvotním hříchu. Je ale tedy lásky k Zemi vůbec zapotřebí? Samozřejmě ano. A buňka musí vyvíjet iniciativu ve svůj prospěch. Přirozeně. Ve prospěch organismu však vždy bude muset pracovat víc. V každé buňce je uložena snaha pracovat pro sebe, tedy rakovinotvorný princip. Celý vtip je v poměru. Lásky k Bohu jsou křídla, láska ke všemu pozemskému zase závaží. Čím těžší je závaží, tím silnější musí být křídla. Když závaží sejmeme, prudce vzletíme vzhůru, ale pokud je k tělu

znovu nepřivěsíme, křídla začnou slábnout. Proto má periodické odpojení od všeho pozemského blahodárný vliv na duši.

Když se objevuje dábelská, černá myšlenka, první, co bychom měli pochopit, je fakt, že my a ta myšlenka jsou dvě zcela různé věci. Myšlenku nemá smysl vyhánět, tu je třeba opanovat. Nemá smysl vyhánět d'ábla z duše, musíme ho "posadit za mříže". K tomuto účelu je tu modlitba, půst a osamění, tedy snaha uzavřít se kontaktům se společnostmi, nehybnost a vyloučení všech žádostí těla. Periodické omezování potřeb těla s výjimkou dechu dává tělu obrovitý vzmach duchovnosti, očisťuje duši od špíny a pozvedá ji nad pozemské vášně a zájmy. Když se člověk v takových obdobích ještě modlí k Bohu, přináší to maximální efekt. A krásný příklad zase nabízí Bible. Apoštolové nebyli schopni vyléčit člověka posedlého d'áblem. Když přišli ke Kristovi, připomněl jim, že takové nemoci se léčí půstem a modlitbou, načež se apoštolové zastyděli a odešli.

A je tu ještě jeden velmi důležitý moment. Znečištěná duše se nejlépe omývá zemskou špínou. Když v člověku utkví podvědomá agrese, je nevhodnější léčit jí agresí uvědomovanou, zaměřenou proti tomu člověku. Nenápadná vnitřní přezíravost vůči ostatním se léčí okázalou povýšeností jiných lidí. Vstoupit do špíny a nepotřísnit se jí lze jen v případě, že tu špínu neodsuzujeme. Protože nic duši neočišťuje tak, jako když zbavíme vnitřního odsudku všechno to, čemu říkáme pozemská špína: podlost, licoměrnost i zradu. Když uvnitř všechno přijímám jako božskou danost, bez nenávisti a odsouzení, ale jen s láskou, má duše se nebude třísnit, ale naopak očisťovat. Odsuzovat se za špatné myšlenky nelze, musíme si uvědomovat, že je to patologické, a nezaměřovat všechny své síly na nenávist k sobě samému, ale na přání pozvednout se nad nedokonalost a zkrotit ji. V budoucnu budeme stejně jako dřív milovat vše pozemské, lnout k tomu a záviset na tom. V duši každého člověka však zaplne božská jiskra, která mu nedovolí, aby se upínal jen ke věcem pozemským.

Člověk, který vstoupí do chrámu, je plně závislý na karmě kněze, s nímž se tu setkává. Je to duchovní závislost. Proto je tu tak důležitá čistá mysl a vnitřní povznesenost duchovního. Čím víc si nějakého člověka vážíme, tím živěji naše duše obcuje s jeho duší. Kromě duchovní a dědičné karmy je tu ještě karma rodinná, sociální a hmotná. Když člověk svou duši nesvěřuje přímo Bohu, stále silněji závisí na duších jiných lidí, jeho duše je stále otevřenější vlivu jiných lidí a je na nich stále závislejší.

Přišla ke mně žena, která mě zaskočila velmi zvláštní prosbou. "Jsem dnes ředitelkou velkého podniku. Je to podnik soukromý, takže má konkrétního majitele. Tou ředitelkou jsem se stala nedávno. Především tři roky působila v této funkci má bývalá spolužačka. Majitel ji však bez udání důvodu odvolal a řekl jen, že s její prací nebyl spokojen. Cítím, že s tímto rozhodnutím nesouhlasím a že mi velmi závidí. Včera se mi přihodila velká nepříjemnost. Jakýsi člověk se mi pokusil vytrhnout z rukou kabelku, v níž jsem měla důležité doklady a podnikové razítko. Kdyby se mu to bývalo povedlo, už bych ředitelkou nebyla. Cítím, že to nějak souvisí s mou přítelkyní, ale nevím, zda bych měla něco podniknout. Ráda bych věděla, v kom tkví příčina - v ní, nebo ve mně?"

Prozkoumal jsem strukturu jejího pole i pole její přítelkyně a rázem mi bylo jasno.

"Příčina nevězí ani v ní, ani ve vás, ale v majiteli podniku. Ten sebe, peníze a vnější úspěch staví nad Boha. A to vše přenáší na vás. Vaše přítelkyně zase trpí velkou pýchou a tvrdým, přezíravým vztahem k jiným lidem. Vy jste na tom ovšem v této chvíli hůř. Zatímco ona se toho zbavovala poměrně snadno, jen chováním, vy si nic takového nedovolíte a všechnu špínu dusíte uvnitř. Tíhnutí k pýše, penězům a úspěšnému osudu dospělo na velmi nebezpečnou mez. Ztráta tohoto místa by ale porušenou rovnováhu napravila. Vy totiž máte velmi nepříznivé parametry osudu pro vnitřní pýchu. S tou historkou kolem pokusu o krádež kabelky nemá vaše přítelkyně nic společného."

"A co mám tedy dělat?"

"Stačí pochopit, že váš šéf a zaměstnavatel není Bůh. Pokud vaše fyzická schránka na někom existenčně závislá být musí, pak duchovně by měla směřovat jen k Bohu."

"A co udělat se vztahem k přítelkyni?"

"Teď pečujte především o spásu a očistu své duše," poradil jsem jí a s tím jsme se rozloučili.

"Víte, že jste se velmi změnil?" řekla mi jedna známá. "Před rokem jste byl takový náfuca, že člověku bylo proti mysli mít s vámi cokoli společného."

"To je možné. Svým systémem totiž měním i sebe sama, a dost přitom zkusím. Jako autor a tvůrce této soustavy, tedy její příčina, se v míře ještě větší stávám i jejím důsledkem. Nejdřív vše, co se děje, chápu jako osvětlení shůry, a proto začínám tímto osvětlením vychovávat svou nedokonalou duši."

"Copak vy nejste takový, jakým byste chtěl učinit každého z nás?"

"Samozřejmě ne. Když má člověk slabé a bezmocné tělo, pořídí si berle a pohybuje se s jejich pomocí, pořizuje si pomůcky a cvičí, aby si upevnil organismus. Má soustava se dá přirovnat k berlím - pro slabou duši. Svým pacientům mohu pomoci, protože pracuju víc než oni, protože do upevnění a očisty svého nitra vynakládám daleko více sil své nedokonalé duše než oni."

Jedna pacientka se mě zeptala:

"Mám takové heslo, jímž se už několik měsíců snažím pomoci i jiným lidem: Bože, zaměř všechnu mou lásku a dobrotivost na ducha a duši jiného člověka..."

Podíval jsem se, zda se ta žena nedopouští porušení zákona na jemné úrovni. Je to tak, i když na první pohled se vše zdá být v pořádku. Vždyť když nenávisť a přání zla člověku škodí, lepší je vysílat k němu lásku. Kristus říkal: "Miluj svého bližního, jako sebe samého..." Láska je přání s něčím se spojit, s něčím se prolnout. Když se ale prolnu s duší jiného člověka, dávám tak vzniknout agresí, před níž se snažím uniknout. Věta "Miluj bližního svého jako sebe samého" zřejmě znamená, že v jemné hladině jsme všichni spojeni, že tvoříme jediný celek. Když Boha prosím, aby seslal mou lásku na jiného člověka, rovná se to prosbě "Pane, dovol mi, abych se tě zřekl ve jménu jiného člověka..." Chceme-li pomoci člověku, musíme prosit, aby mu byla dána láska k Bohu ještě větší, než všechno pozemské štěstí.

"Miluj bližního svého jako sebe samého a miluj nepřátele své" zase znamená, že protože jsme v jemné hladině všichni jedno, nenávisť k jinému člověku a případné přání jeho smrti se rovnají přání smrti pro nás samotné a naše děti. Přání odevzdat všechnu svou lásku jinému člověku se zase rovná touze uzurpovat si všechnu tuto lásku jen pro sebe. Je to program rakovinné buňky, princip, který předpokládá zřeknutí se organismu a vyvíjení aktivity jen ve vlastní prospěch. Proto Kristus říkal: "Miluj Boha svého víc, než otce svého a matku svou a sebe samého." Jinému člověku mohu odevzdat jen zbytky lásky, a láska k jinému člověku je vždy odvozená.

Jednou v lázni se mě jeden soused zeptal:

"Nemohl bys mi říct, proč mám na nohách křečové žíly?"

"Když jsi měl nepříjemností, zmocnila se tě utkvělá touha zemřít. Nevěděl jsi, že člověk je vítězem vždy, a když po nepříjemnostech tělo ztrácí nebo umírá, duše naopak získává a povznáší se. Svou sebevražednou nevěli k životu jsi předal své dceři. Jsi však člověk dobromyslný, a tak je třeba tě jistit. Smrt a zkázu osudu máme pod nohama. Jakmile nás tedy začnou bolet nohy nebo se zraníme, blokuje se tím program sebezničení. Snaž se změnit svůj náhled na svět i svou povahu a modli se za dceru - a problémy zmizí."

Muž, který během této debaty seděl vedle nás, se zeptal:

"Mě zase bolí kolena, čím by to mohlo být?"

"Pokud tě bolí všechny klouby, tak máš zřejmě příliš žárlivou duši, ale ta kolena budou souviset s dětmi. Bolesti v kolenou a jejich zranění znamenají, že duše dětí jsou nedokonalé. V každém případě má smysl modlit se jak za sebe, tak za své děti."

Zajímavý případ mi vylíčil jeden známý námořník:

"Vypálili jsme na loď sto litrů samohonky. První den jsme se napili a všechno bylo v pořádku, kvalita pití byla skvělá, ale o dva dny později mě začaly bolet ledviny. Pak se ukázalo, že ledviny bolí všechny, kdo tu kořalku pílí. Chtěli jsme ji vylít přes palubu, ale pak jsme na to zapomněli. Za pár dní měl jeden kamarád narozeniny, tak jsme si řekli, že je řádně oslavíme. Tentokrát jsme pílí s obavou, ale nejzajímavější na tom všem bylo, že druhý den nikoho nic nebolelo. Jak byste to vysvětlil?"

Podíval jsem se, co vyvolalo bolesti v ledvinách. Neznámo proč se zřetelně posílila nechuť k životu a vnitřní unylost. Zprostředkovaně to souviselo s Ruskem.

"Vypadá to na to, že když loď odplouvala od ruských břehů, automaticky ve vás klíčila nechuť k životu. To narušilo funkci ledvin a samohonka způsobovala bolesti. Kdežto když jste pluli směrem k vlasti, nic vás nebolelo."

Námořník na mě ohromeně pohlédl:

"To máte pravdu, my jsme hodně křižovali. Teď mě napadlo, že když jsme pluli k jihu, tak se bolesti objevily, ale jakmile jsme obrátili k severu, tedy k Rusku, hned to všechno ustalo a cítili jsme se normálně."

Vzestup na třetí úroveň pozemskosti

Už rok se snažím dokončit druhou knihu. Základní materiál již vznikl, ale opět mi klade nečekaně tuhý odpor. Byl jsem si jist, že kniha je úplně hotova a že jsem shromáždil dostatek informací, které by pacienta mohly vyléčit. Jenže když nemohu nijak pokračovat, znamená to, že cosi chybí. Je to zvláštní - s čím by to asi mohlo souviset?

Vše, co je člověk na Zemi ochoten stavět nad Boha, mi už bylo více či méně jasné. Základem je v každém případě náš pozemský osud. Je tu také to, co se vznáší nad lidským osudem, ale to pro účely druhé knihy valný význam nemá. Je to osud člověka ve společnosti, v jiných civilizacích, na jiných planetách, v jiných světech a jiných vesmírech. Nejednou jsem již vyslechl: "Proč ty vlastně každému pacientovi říkáš podobné věci? Tak si jich svolaj rovnou deset, udělej pro ně přednášku a každému zvlášť pak jen vysvětli detaily." Něco takového jsem však považoval za nepřijatelné, ba za podvod. Pak jsem pochopil, o čem tu jde. Když mluvím s pacientem, dívám se mu do očí a z jejich sebemenšího odstínu poznávám, zda informaci vstřebal nebo ne. Když vidím, že informace přijata nebyla, chápu, že musím nejdřív změnit sám sebe, povznést se nad svou nedokonalost a zpřístupnit informaci tak, aby mohla být přijata. Čím větší jsou individuální zvláštnosti jejího přijetí, tím vyšší je její výsledná kvalita. Musím poskytovat co nejobecnější údaje, které se sdělují snáz. Už dnes umím ve dvou třech frázích vysvětlit to, na co bych ještě před pár lety potřeboval celý den. Nekonečný proud informací, který se valí na každého z nás, je třeba maximálně zhustit. Proto v mém případě devadesát devět procent času nezabírá samotná diagnostika, ale vysvětlující komentář. Kontakt s pacientem chápu jako souboj, v němž za vítězství nutno považovat předání co největšího množství poznatků tornu druhému. V takovém případě dochází u pacienta k jakémusi prozření. A vyčerpává to. Především proto, že dnes každé mé slovo obsahuje mnohonásobně víc informací než kdysi.

V New Yorku jsem se kdysi setkal s otcem děvčátka, které mělo velké problémy. Díval se na mě jako na zloděje chyceného při činu a zeptal se:

"A tohle vykládáte svým nemocným pokaždé?"

"Ano, pokaždé - s výjimkou podrobností, za něž se platí životem."

Opravdu jsem unavený z toho, že opakuji stále jedno a totéž. K tomu, abych mohl pacientovi poskytnout konkrétní sdělení, jsem vždy nucen vyložit podstatu celého systému. Pokaždé však hledám nová slova, nová přirovnání. Příklady šetří hodně sil. Vzpomínám si, jak jsem jednou nemocnému celou hodinu vysvětloval, že se sám na sebe nesmí zlobit a že se nemá odsuzovat.

"Ale to mě přece žene kupředu," podivil se ten muž.

To, že odsudek a křivdy jsou skrytým přáním smrti, že jakákoli vnitřní agrese proti sobě samému je potlačené přání vlastní smrti, to ho vůbec nenapadlo. Pokyvoval hlavou, ale jeho duše to nepřijímala. Bazální informace totiž nepřijímáme rozumem, ale smysly. Proto emocionální a obrazné sdělení proniká vždy hlouběji.

"Představte si dva lidi," vybídl jsem ho. "Oba zabloudili v lese. První vynakládá všechny své síly, aby se z lesa dostal ven. Druhý se chápě klacku, mlátí se do hlavy, hořekuje a spílá si. No a vy se chováte přesně jako ten druhý."

Uplynul doslova zlomek vteřiny a mně je jasné, že můj protějšek informaci konečně strávil. Zkrátka a dobře jsem svou metodu musel přesunout do roviny elementárních pojmů. V New Yorku

jsem léčil tři pacienty s různými typy rakoviny. Všem jsem říkal totéž. U všech jsem zaznamenal výrazné, ale hlavně trvalé zlepšení zdravotního stavu.

Rozhodl jsem se, že na deset dnů odjedu do Jalty. Těsně před odjezdem mi zavolal jeden známý:

"Vzpomínáte si, jak jsem vás prosil, abyste prohlédl mou kolegyni z práce? Mluvil jste s ní tehdy asi půl hodiny. Hned po té rozmluvě šla na důkladné vyšetření a zjistili jí pokročilou rakovinu. D měsíc později se vyšetření opakovalo, ale nález byl zcela negativní. Jestli chcete, může vám na to přinést lékařské dobrozdání."

Já žádná dobrozdání nepotřebuji, ale tenhle případ byl skutečně zajímavý. Jediné sezení a jediný standardní komentář stačily na to, aby se těžce nemocný člověk vyhrabal ze složité situace. Dřív, když se mě zmocňovalo zoufalství a přemítal jsem o tom, že některé věci nedokážu léčit, osud mě odměňoval obrovskými úspěchy, které mi dávaly křídla. Teď byly úspěchy samozřejmostí. Poprvé po čtyřech letech jsem spolehlivě věděl, že metoda funguje a že je perspektivní. Nejde však jen o metodu, ale také o nový světový názor, o novou soustavu idejí.

Do Jalty jsem tehdy odjížděl ve velmi dobré náladě. Už druhý den dovolené jsem však v taxíku zapomněl videokameru půjčenou od přítele. Následovaly další nepříjemnosti. Důvod byl jasný - tíhnutí k přízni osudu, snaha povýšit možnosti osudu nad Boha. Zase se odehrávalo všechno to, co mi v posledních třech či čtyřech měsících kazilo náladu. Myslel jsem si, že to zase pomine, ale nějak se to nedařilo. Na příznivém osudu jsem lpěl příliš vytrvale a nebyl jsem schopen vnitřní sebe-očisty. Když jsem svou momentální situaci důkladně analyzoval, pochopil jsem, že to souvisí se zlepšením mého hmotného zajištění během posledních měsíců. Místo pokojíku ve společném bytě se mi nabízelo prostorné apartmá. Pravda, nabízela se ještě jedna varianta tíhnutí ke štěstěně, která tu byla, a já o ní nevěděl. Jenže abych dokázal zvládnout zdroje informací, spočívající v mém vlastním osudu, klasifikovat je, pojmenovat a učinit součástí soustavy, potřeboval jsem ještě jeden mocný skok kupředu, a na ten mi nezbyvaly síly. Rozhodl jsem se, že se tomuto tématu začnu věnovat až po vydání druhé knihy. Mé osobní plány se však nekryly s plány Božími, a já situaci nebyl s to zvládnout. Vypovídá to o velmi vážné situaci a o tom, že přežít dokážu jedině v případě, že vystoupím na nejvyšší možnou úroveň. Smrti se nebojím. Všechny své nejbližší jsem neustále kontroloval, proto jsem byl klidný a měl jsem pocit, že momentálně žádná slabá místa nemám. A tím jsem příliš přirostl k pozemskosti. Ta slabá místa tu prostě byla. A právě do nich mířil rozhodující úder. Po dvou dnech pobytu na Krymu jsem zavolal do Petrohradu a zeptal se své asistentky, jak se vyvíjejí naše nejdůležitější případy.

"Máme velké nepříjemnosti. Ten pán, jehož jste se nedávno ujal, včera zemřel."

Byl to první případ v mé práci, kdy člověk, který měl slušné šance na přežití, najednou zemřel. O možnostech své metody jsem ani na okamžik nezapochoval. Fungovala bezchybně. A právě v tomto okamžiku se vše zhroutilo. Ba co víc - asistentka mi připomněla, že ten muž mi krátce před mým odjezdem volal a mluvil o depresích, a já že jsem tomu nevěnoval náležitou pozornost. Možná že kdybych se jeho případu neujal, ještě by půl roku nebo rok žil. V poslední době se účinnost mého vlivu nebyvalé posílila. Po prvním sezení se mnozí moji pacienti necítili fyzicky dobře. Tenhle člověk měl za sebou tři infarkty. Byl mi velmi sympatický. Byl to okouzlující, moudrý člověk. A já se měl rozhodnout, zda mám právo ho léčit, nebo ne. Rozhodl jsem se, že to definitivně určím až po návratu z dovolené.

Po několika málo dnech jsem pochopil, že svou soustavu ničím sám. Všechny své svěřence jsem učil, že lítost nad minulostí je výraz nevíry v Boha, program zničení vesmíru, vysvětloval jsem jim, že každá událost je předurčena Bohem a že přejeme-li si v případě velkého neštěstí vlastní smrt, je to výraz nenávisti k Bohu. Zaťal jsem zuby a donutil se nadržat si nitro tím, co se stalo. Toto rozhodnutí však zabralo jen na povrchu, uvnitř proces pokračoval. To jsem pochopil ve velmi zajímavé situaci.

Jeli jsme autem z Jalty do Sudaku. Celou dobu jsem měl takový zvláštní pocit, že nám hrozí dopravní nehoda. Na zpáteční cestě jsme se zastavili u moře, abychom se vykoukali. Když jsem již plaval ke břehu, náhle se na mě střemhlav vrhl racek. Hrůzou jsem vykřikl a zamával rukama; útočící pták v poslední chvíli uhnul stranou. Pak ale vystoupal do výše a celý útok začal znovu. Zase jsem zamával rukama nad hlavou a celá situace se opakovala i potřetí. Bylo mi z toho nanic, ale příhoda mi připadala nesmírně zajímavá. Prohlédl jsem si své pole a zjistil jsem, že je to pole potenciálního nebožtíka. V tu chvíli jsem pochopil, proč se na mě racek tak sápal. Důvodem bylo přání vlastní smrti za to, že jsem nečekaně pro sebe zatoužil po úspěšném osudu. Vyčistil jsem pole a jeli jsme dál. Když jsme se dostali do hotelu, zavolala mi kolegyně, která byla na výletě s námi a řekla mi, že má velmi neblahou předtuchu. Zkontroloval jsem tedy pole všech svých přátel z výletu a zjistil jsem, že také v nich začaly působit analogické programy sebezničení. Jejich autorem jsem byl já.

Vrátil jsem se do Leningradu. Už druhý den mě přepadl těžký zánět močových cest. Nejdřív jsem byl v šoku, ale pak jsem pochopil, co je příčinou. Na seanci ke mně přišel námořník s těžkými urologickými potížemi. Než přišel ke mně, léčil se v nemocnici, ale jeho stav se nelepšil. Lékaři jen bezradně krčili rameny. Vysvětlil jsem mu, že nevíra v život nejčastěji zasahuje močové cesty a pohlavní orgány. A teď jsem totéž mohl vysvětlovat sám sobě.

Den před mým příjezdem narazil do zavřených dveří můj milovaný papoušek a zabil se. Vzal na sebe pánovu karmu. A já přitom věděl, že program sebezničení zatím nepomíjí. Pro každý případ jsem zkontroloval i synovo pole - našel jsem v něm rovněž smrt. Così na mě shůry klesalo, vše kolem mě to drtilo a já stále nebyl schopen pochopit, co přesně to je. Začal jsem uvažovat o tom, zda mám prozatím zastavit práci, nebo cyklus se současnými pacienty dokončit. Rozhodl jsem se, že cyklus dokončím.

Usedla přede mě dáma, která u mě byla teprve podruhé. Duchovní struktury měla v dokonalém pořádku - ale děti neměla žádné. Její situace byla přitom nesmírně vážná. Hned napoprvé jsem byl nucen jí říct, že se pohybuje na rozhraní života a smrti a za to, že zatím nezemřela, vděčí jen své duchovnosti. Přání postavit svou pýchu, pověst a moudrost nad Boha ji přivedlo až k osudové hranici. V této chvíli byl stav jejího pole mnohem lepší. Stále je tu však tíhnutí k osudu. V polí je jasně zřetelný mohutný program odsudku duchovního otce.

"Uprostřed osmdesátých let jste odsuzovala člověka, který byl jakýmsi vaším duchovním otcem. To vám znemožnilo očistu nejvyšších duchovních struktur. Zbavilo vás to i možnosti mít děti. Čím je žena talentovanější a duchovnější, tím menší má šanci porodit zdravé děti, vlastně děti vůbec. Hned vám vysvětlím, proč to tak je. Tendence stavět lásku a pozemskost nad Duchu svatého je u žen vždy větší. Jestliže však muž bude ženou opovrhovat, onemocní. Je to stejné, jako když duch pohrdá tělem. Když žena bude přezírat muže, zůstane neplodná. Tělo pohrdající duší není životaschopné. Nikdo jiný než žena nedokáže očistit muže a nikdo jiný než muž nedokáže očistit ženu. Umění přijímat a promíjet křivdy utrpěné od blízkého člověka je uměním ctít prvotnost božského principu před jakýmkoli principem pozemským. Nechce-li žena odsoudit muže a porodit zdravé děti, musí chápat, že mužovy úspěchy i omyly s tím nemají nic společného, protože to je určeno vždy Bohem. Pokud na to není dost sil, vnitřní úcta k manželovi nedovolí ho odsuzovat. Pokud ani na to není dost sil, musí tu být alespoň bázeň před mužem, z níž se rodí bezděčná úcta. Proto je psáno: "Žena ať se bojí muže." V raných etapách vývoje lidstva se žena musela muže bát, pokud chtěla porodit zdravé děti. Dnes už stačí chápat, že mužovy schopnosti nebo hloupost jsou dány Bohem. Uvnitř jsme všichni stejní: jak muži, tak ženy, jak hloupí, tak moudří. Rozdíl je jen na povrchu, ale existuje i boj protikladů. Také protiklady jsou uvnitř, na jemné úrovni jednotné - různé a konfliktní jsou jen na povrchu. Taková je podstata každého vývoje.

Proto je v bibli psáno: "Žena ať se bojí svého muže." A proč by se měla bát? Protože kdysi byl strach jedinou ochranou před odsudkem. Kdo se někoho bojí, ten si ho váží, ctí ho a nemůže ho odsuzovat. Z toho plynulo zdravé potomstvo. Proto je tak důležité umět neodsuzovat blízkého

člověka. Jen si představte, že žena začne pyšně lpět na vlastní moudrosti, úspěchu a rodině. Osud musí neustále vynalézat spousty nepříjemností, aby rušil naše přílišné tíhnutí k osudu. To může spotřebovat dlouhá léta života. Ženě však Bůh může dát muže, kterého miluje a který jí řekne:

"Jsi husa a v životě ničeho nedosáhneš." Nebo něco podobného. Pokud ho neodsoudí, za pár vteřin dosáhne stejného výsledku, na který by jinak vynaložila léta strážní a ústrků. Čím je žena nadanější a osobitější, tím těžší je pro ni něco takového udělat. A místo toho aby se očistila, začne ještě vášnivěji lnout k Zemi a děti se jí nikdy nenarodí. Pochopte - čím větší jsou naše duševní útrapy, tím větší jsou naděje na očistu duše."

Žena se zamyslela a já se pokouším pochopit, co vlastně stojí nad osudem a jak to funguje. Člověk je uspořádán vskutku zajímavě. Kolikrát už jsem se snažil pomoci sám sobě, když vznikaly nové problémy, ale nikdy se mi to nepodařilo. Jakmile jsem se však se stejnými problémy pokusil pomoci někomu jinému, okamžitě se dostavilo potřebné prozření a očista. Máme-li pomoci sobě, musíme pomáhat druhým!

Už jsem věděl, že ta žena tíhne k osudu a třem dalším entitám.

Nakreslil jsem si symbol zeměkoule a podíval se na její zemská vtělení. Ubírají se po sinusoidě kolem zeměkoule. Zajímavá kresba. Když jsem hledal její předešlou inkarnaci, našel jsem jí na jiné planetě na protilehlém konci Galaxie. Její druhý život také probíhal v jiných světech. Je přirozené, že z takového grafu reinkarnace vyplývá vysoká duchovnost. Takže to, co stojí nad jejím osudem, je osud v jiných civilizacích, nikoli v naší společnosti a v lůně lidstva, jak jsem se původně domníval. Výš je osud v jiném světě. A ještě výš osud ve skupině čtyř dalších světů. Je zřejmé, že v tomto případě mluvíme o stále vyšší hierarchii se stále větším informačním záběrem. Zatím jsem nerozuměl jen tomu, jak se tohle všechno váže k Zemi a jak se to v našem světě realizuje. Má to vztah k ní a k její práci?

"Snažte se pochopit, oč ve vašem případě jde," požádal jsem ji. "Člověk, jehož si vážíte, se musí přezíravě vyjadřovat o vaší práci. Vy do své práce vkládáte celé srdce, a ta práce souvisí s nejvyššími zdroji informací, tedy s vaším osudem i s vašimi osudy v jiných světech a jiných civilizacích. Když vás někdo krátí na penězích a pozemských požitcích, musíte se nad svou pozemskost povznést. Je to obtížné, ale proveditelné. A když vás někdo deptá za to, za čím si stojíte, tedy za myšlenku, kterou jste do toho vložila, je třeba povznést se i nad duši do nejvyšších hladin ducha."

Žena se zamyšleně zahleděla do jednoho bodu.

V tom okamžiku mě doslova proklála vzpomínka na jednu zajímavou situaci. V poslední době začala vycházet pirátská vydání mé knihy. Přistoupil jsem k pouličnímu stánku a tam jednu takovou knížku objevil. Desky byly křiklavě červené barvy a velká písmena názvu Diagnostika karmy připomínala kaňky. Na první straně se hrdě vyjímá domicil Moskva, na poslední jen číslo tiskárny bez udání adresy. Nešťastní lidé, pomyslel jsem si, vždyť oni ani netuší, jaký úděl si připravují, když mou knihu vydávají jen pro zisk. Distančně jsem si zkontroloval pole všech, kteří za tímto vydáním stáli, a spatřil jsem tam jen změť černých skvrn. Najednou jsem si uvědomil, že i já na tom nesu svůj díl viny. Bez mého zásahu se v nich rozběhl program sebezničení. Ale vždyť vše, co se kolem té knihy děje, je součástí mé vlastní očisty, napadlo mě. Pak jsem celou hodinu chodil, modlil se, znovu jsem ten výtisk vzal do ruky, a tentokrát jsem pocítil už jen klid a usmíření. Když tito lidé narušují nejvyšší zákon, dočkají se zasloužené odplaty, ale já nemám právo svými emocemi a svou energetikou tento proces urychlovat. Pochopil jsem, že daná situace pro mě byla velmi důležitou zkouškou. Tím, že jsem přistoupil na ponížení spjaté s dílem, do něhož jsem vložil všechny své nejvyšší duchovní tužby, mi byla poskytnuta možnost očistit své nejvyšší duchovní struktury. Jako bych v tom okamžiku dospěl k dalšímu prozření.

"Podívejte se, Kristus přinášel boží přikázání a vysvětloval, jak se má člověk chovat, poskytoval výklad světa. To, co lidské vědomí nedokázalo vstřebat, sděloval ve formě podobenství a příběhů.

A to, co neuměl vstřebat ani rozum, vykládal svým chováním. Aby se civilizace mohla dále vyvíjet, bylo třeba poskytnout mechanismus vývoje nejvyšších duchovních struktur. Kristus dělal to nejsvětější - bojoval o spásu lidstva a každého jednotlivce, který před ním stanul, a ve jménu tohoto zápasu sám vše obětoval. Za to mu plivali do tváře a zesměšňovali ho. On sám však na něco takového nereagoval agresí, protože to přijímal jako boží úmysl. Kříž je symbolem nejvyšší duchovní očisty. Je to znamení, že přijímáme to nejodpornější a nejhnusnější, co si lze vůbec představit, jako dané Bohem. Duše se nejlépe léčí špínou a černým nevděkem - pokud to neodsuzuje a přijímá jako cosi přičteného nám Bohem."

Pacientka odešla a já se ještě jednou pokusil v duchu dát smysl všemu, čeho jsem se právě dobral. Měl jsem pocit, že jsem postoupil ještě o stupeň výš.

Ke značnému zvýšení úrovně u mě dochází přibližně jednou za dva měsíce. Jako bych vše začínal vidět jinými očima. Někdy však staneme tváří v tvář zlomovým okamžikům, kdy se musíme vnitřně zcela přebudovat: já proto, abych sám přežil a zachránil život i svému pacientovi. Už dávno jsem si uvědomil, že působím jako katalyzátor. V mé přítomnosti se vše dobré i špatné v každém člověku pronikavě posiluje. Dlouho jsem si namlouval, že můj vlastní stav informace, jež poskytují, nijak neovlivňuje. Pak jsem si ale zřetelně uvědomil, že na mém stavu a mé vyrovnanosti záleží, zda se můj svěřenec úplně uzdraví, nebo zda se mu jen uleví, že mi dokáže uvěřit, nebo naopak řekne, že jsem šarlatán.

Jednou v New Yorku jistá žena odmítla přijít na druhé sezení. Když se jí kdosi zeptal, proč nepřišla, řekla: "Vždyť je to obyčejný mizera!" Pochopil jsem, že jsem jí nedokázal své informace poskytnout správně a srozumitelně. Pravda je bič, jímž člověka dokážeme zachránit ze smrtelného nebezpečí, ale bičem můžeme také nadsmrti zmrzačit. Nejdřív je každému třeba ukázat cestu, pomoci soustředit síly, a teprve pak, pokud nenahlíží, jak vážná je jeho situace, ho bičovat pravdou. Každá situace či informace, která je nám nepříjemná, nás zároveň léčí. Čím ostřejší je šok, k tím výraznějšímu zvýšení úrovně následně dochází.

O takovém zvratu už jsem psal. Jednomu děvčeti, které jsem léčil, naskákaly puchýře přesně v místech, nad nimiž jsem přejížděl rukama. Hned mi bylo jasné, oč jde. Pak jsem jí volal a její matka mi řekla, že po každém mém telefonátu se dívčín stav zhoršuje. Poprosil jsem matku, aby mi tyto stavy podrobně popsala. Když jsem si pak své poznámky přečetl, zatmělo se mi před očima. Po mých zásadách se v případě té dívky dostavovaly dokonce i psychické problémy. Ruce jí svrběly tak, že matku prosila, aby jí je usekla. A já pochopil, že před sebou mám jen dvě cesty. Buď léčitelství úplně zanechám, nebo staré praktiky opustím a pokusím se najít zcela novou metodu. Právě tehdy jsem všechno své úsilí přenesl z přímé léčby na diagnostiku. A najednou jsem s překvapením zjistil, že diagnostika léčí daleko lépe než jakýkoli přímý vliv. Myslel jsem si, že podám příslušné informace, pacient se bude léčit, a tak že to bude už napořád. Nepříjemným překvapením pro mě bylo, když jsem zjistil, že programy sebezničení se z těchto lidí stěhují ke mně. Jednalo se o rezonanci struktur pole. Pochopil jsem, že se musím neustále očisťovat, a to jak před sezením, tak po něm. Ba co víc, když za mnou přicházeli pacienti s programy pro mě nebezpečnými, od nichž jsem se v dané chvíli nebyl schopen oprostit, vůbec jsem se do nějaké léčby nemohl pouštět. Je jasné, proč kněží tolik brojí proti běžným senzibilům. Při kontaktu s duchovní osobou, která se v modlitbě upíná k Ježíši Kristu, dochází k harmonizaci duchovních struktur. Nu a protože senzibilní techniky jsou teprve na počátku svého vývoje a většina senzibilů o mechanismech blokace karmy nemá potuchy, vše pozemské předávají pacientům. Hodně samozřejmě znamená předešlý život senzibila. Dnes bioenergetika od slepého, bezmyšlenkovitého vlivu na člověka přechází ke smysluplnému hledání cest. Proto máme právo hovořit o velké budoucnosti bioenergetiky.

Dalším významným zvratem v mé soustavě výzkumů se stalo porozumění tomu, že schopnosti, duševní kvality, moudrost a osud člověka jsou fenomény plně pozemskými a že mohou přinést

nejen radost, ale i nemoc a smrt. Z hlediska božského principu jsou to také hmotné požitky, jen jemnější povahy.

Začalo to asi dva měsíce po vydání mé první knihy v srpnu 1993. Tehdy se rozkřiklo, že se mě zmocnily temné síly, že už nemám přístup k čistým informacím a že má druhá kniha nikdy nevyjde.

"Vypadá to tak, že největší chybou mého života bylo vydání vaší knihy," přiznala se mi jednou moje nakladatelka.

Vše je v rukou božích. A já chápal, že lidé za nic nemohou. Situace se mi vymkla z rukou, a má tehdejší metodika a stupeň chápání nestačily. Další případ mě opět přivedl až na pokraj zhouby.

Přišla ke mně paní s dcerkou, která měla vážné zdravotní problémy. Tou dobou jsem svou léčebnou metodiku značně pozměnil. Zatímco dřív jsem agresí z duše vytahoval jako třísku a člověk se uzdravoval, později jsem začínal pracovat přímo s příčinami agrese: s tíhnutím k pozemskosti, s touhou cosi bytostně pozemského povýšit nad Boha. Jsem schopen přímo získávat informace, vidět všechno, co se odehrává v jemných hladinách. Byl jsem schopen vytvořit si jakýsi myšlenkový monitor, slyšet hlas, který bude vše potřebné sdělovat, využít kyvadla, karet či bezděčného psaní. Jsem umělec, proto dávám přednost vidění prsty. Jako bych měl pod rukama klaviaturu, na níž nahmatávám jakoukoli situaci. Ve složitějších případech si pole schematicky zakreslují.

Když duše příliš lpí na něčem pozemském, vzniká agrese a z té se rodí nemoci. Postupně jsem si začal vytvářet klasifikací fenoménů, k nimž lze nebezpečně přilnout. Byla to dlouhá práce. Ve styku s pacienty, při sledování nemoci a poté jejích příčin jsem se pokoušel najít zdroj. K čemu na Zemi určitý člověk chorobně lne. Nejdřív jsem se domníval, že takhle se lze orientovat na peníze, auto, chatu. Pak jsem ale s překvapením zjistil, že stejně se dá tíhnout i k zaměstnání, ke smyslu pro povinnost či k postavení ve společnosti. Přilnout v tomto případě znamená učinit si z takového fenoménu modlu - třeba z jídla a pití, ze sexu a jiných radovánek, z vlastního zevnějšku. Z toho, jak člověk vypadá. Tíhnout můžeme i k milované osobě. Když se takový člověk pomodlil a oprostil se od příčiny svého tíhnutí, jeho stav se okamžitě zlepšil. Až mě překvapilo, jak byla moje metoda účinná.

Můj údiv ještě vzrostl, když jsem analyzoval Bibli a zjistil, že mé výzkumy plně potvrzují přikázání Mojžíšova a Kristova. Pochopil jsem smysl přikázání "Nedělejte sobě modly". Pochopil jsem, proč hlavním přikázáním Kristovým bylo "Miluj Boha nad otce svého a matku svou a syna svého. Nepřišel jsem, abych pokoj uvedl, ale meč. Přišel jsem zajisté, abych rozdělil člověka proti otci jeho a dceru proti matce její." V čem je rozdíl mezi přikázáními Mojžíšovými a Kristovými? Mojžíš poukazyval na to, jak nebezpečné je sklánět se před pozemskými hodnotami - za to se nemodlete, modlete se k neviditelnému Bohu. Mojžíšovy myšlenky umožnily, aby se lidská duchovnost a energetika povznesly na vyšší úroveň. Vyšší lidská duchovnost a energetika připomínají výkonnější motor v autě, pro jehož správné využívání potřebujeme dokonalejší dopravní předpisy, v našem případě tedy přehodnocení dosavadních hodnot, nové pochopení a nová přikázání. S těmito novými přikázáními přišel Ježíš. Ukazuje se, že modlou se mohou stát i věci nehmotné - rodinné štěstí, postavení, práce. Co je člověk schopen postavit na absolutní vrchol? Své nejbližší - otce, matku a své děti. Tento řetězec funguje následovně: Nejdřív si modlu učiním z otce a stavím ho nad Boha. Já sám však jsem jeho částí, což značí, že nad Boha stavím i sama sebe. To znamená, že své děti, ženu, dům, v němž všichni žijeme, auto, chatu, byt a peníze stavím nad Boha také. Když jsem si všechna tato tíhnutí prověřil a konfrontoval je s božími přikázáními, pochopil jsem, že jsem celou cestu danou desaterem prošel, ale samostatně.

Zajímalo mě, kam asi půjdu dál. V posledních měsících zřetelně vyvstalo ještě jedno důležité tíhnutí - ke schopnostem. Toto tíhnutí však problémy v čisté podobě nepřinášelo, protože bylo abstraktní. Situace, v níž jsem pomohl matce s dcerou, mi ukázala, jak se abstraktní, čistě teoretický prvek může najednou proměnit v reálné nebezpečí.

Prohlédl jsem si pole té dívky a řekl jsem, že je v ní velká pýcha, vnitřní opovržení a odsudek. Pýchu nejvýrazněji přizívuje odsudek a pohrdání lidmi. Právě pýcha přinášela nejtěžší choroby. Pak jsem matce vysvětlil, aby se modlila za celý svůj rod a připomněla si všechny okamžiky, kdy se povýšeně chovala k příbuzným a soudila je, a prosila Boha, aby to vše z dcery i ze všech jejích příštích potomků sejmul. Děvče se přiznalo samo:

"Mami, já cítím, jak ostatními pohrdám."

Mořil jsem se po několik sezení, ale pýcha té holčičky nepomíjela. Naopak, začal v ní sílit strach a neznámo proč to souviselo s nadáním a vlohami. Matka mi říkala, že ten strach vzrůstá a s ním i psychická nevyrovnanost. Ze zatím neví, jak bude její dcera dál studovat. Vysvětloval jsem jí:

"Jde o to, že strach a vnitřní nejistota jsou projevem blokace pýchy, je to obranný mechanismus. Vaše dcera je neobyčejně nadaná. A teď právě pohlavně dospívá. Ponížení osobní pýchy a vloh se ukládá na celý život, a taková vzpomínka zamezí snaze tíhnout k této pýše a schopnostem, vynášet je nad Boha, a proto jí bude dovoleno dát těmto vlohám rozvinout se dál."

Základní situaci jsem však změnit nedokázal. Ba co víc, stav dívky se po každém dalším sezení zhoršoval. Odjel jsem na Krym. Poslední kapkou byl telefonát z Leningradu. Matka mě prostřednictvím společných známých zapřísahala, abych na její dceru přestal myslet, abych se od ní odpojil, protože její stav začíná být přímo katastrofální.

Po každém sezení můj kontakt s pacientem na úrovni pole trvá. Tento kontakt může pomáhat, ale může stav nemocného také zhoršovat. Pochopil jsem, že čistou informaci mohu dát jen tehdy, když se sám vnitřně očistím. A prvním hnutím myslí bylo zase zřít se všeho, co souviselo se senzibilskou praxí. Pak jsem se pokusil sebrat všechny síly. A zase začala mnohaměsíční očista od různých forem agrese, souvisejících s glorifikací vlastních schopností. Modlil jsem se, modlil a modlil - a prosil jsem v modlitbách, aby mi bylo odpuštěno, že jsem své schopnosti povznesl nad Boha, a tím posílil vlastní pýchu. Prosil jsem i v modlitbách o odpuštění za to, že jsem opovrhoval těmi, kdo žádné schopnosti nemají, záviděl jsem a nenáviděl ty, kdo byli nadanější než já, urážel se, když mé schopnosti někdo zpochybňoval, a litoval jsem

se a nechtěl žít, když se mi něco nedařilo. Modlil jsem se a procházel své minulé životy i život svého dvojníka. Modlil jsem se za sebe v příštích životech, za své potomky v tomto životě i v příštích vtěleních, za sebe sama v jiných světech a jiných vesmírech. Tohle období bylo pro můj světový názor skutečným šokem. Velké schopnosti jsou vždy spojovány s nějakou výlučnou misí, již člověku předurčil Bůh. Nadpřirozené vlohy a schopnost konat zázraky - právě to okolí přesvědčovalo, že právě tento člověk je vyvolencem Božím. A najednou se ukazuje, že i tohle je jev čistě pozemský a že k němu lze tíhnout tak, až vám duše zčerná a nakonec churaví celé tělo. Tehdy jsem pochopil, kde se berou černokněžníci. To jsou ti, kteří své schopnosti povyšují nad Boha, pozemský aspekt povyšují nad duchovní, znečišťují a mrzačí svou duši a pak i tělo.

Dřív tento proces probíhal pomaleji, protože lidé viděli černokněžníky přinášející dobro, jenže ještě netušili, co se s nimi stane v příštích životech. Pochopil jsem i fakta, jimž jsem předtím ani přes sebevětší úsilí porozumět neuměl. Například proč se pravoslavní svatí za své schopnosti málem styděli a tajili je. Serafim Sarovský se například modlil za těžce nemocného hochu, kterého k němu jeho rodiče přinesli, a když chlapec porušil jeho nařízení, obrátil se a spatřil světce, jak levituje a přitom oslovuje Pána, Serafim ho zapřísahal, aby o tom až do jeho smrti nikomu neřekl. Jiný světec, k němuž otec přinesl mrtvého syna a položil mu ho k nohám, nepochopil, že chlapec je po smrti, a zvolal: "Vstaň a vyjdi ven!" Chlapec vstal z mrtvých a odešel, ale když se světec vše dověděl, velmi ho to zkormoutilo. Zkormoutilo proto, že ke vzkříšení nedošlo očistou dušou, ale z jeho vlastní vůle, která byla porušením Bohem stanoveného řádu věcí. Zkormoutil se proto, že jeho schopnosti teď vejdou ve všeobecnou známost a chvála by mohla očernit jeho duši. Křesťanství nezná mechanismus blokace přílišné chvály lidských vloh, a o jiných náboženstvích platí totéž. Proto byli svatí vždy nuceni podobný stav blokovat vlastním chováním. Velmi dobře si uvědomovali nebezpečnost pýchy a své schopnosti skrývali. Znovu jsem si přečetl Bibli a zjistil

jsem, že tam žádná koncepce zbožštění schopností není. Ale to, co nebylo dáno chápáním, se sdělovalo zprostředkovaně, pomocí příkladů. Dábel Krista pokouší a snaží se ho přimět, aby své schopnosti projevil z pozemských pohnutek. Kristus toto pokušení odmítá. Apoštol Pavel zbavil jasnovidku jejího daru, protože své zemské zájmy stavěla nad zájmy Boží.

Vždy se mělo za to, že svatí získali své schopnosti od Boha, kdežto černokněžníci od ďábla. Jenže se ukazuje, že tady se uplatňuje jiný mechanismus. Když lidská duše, obdařená božskými schopnostmi, lne k pozemským statkům a začíná být agresivní, božské vlohy se proměňují ve vlohy ďábelské. Když jsem se po několika měsících usilovné práce trochu vzpamatoval, najednou jsem viděl, k jakým důsledkům může vést nevinné tíhnutí ke schopnostem, a jaké obrovité nebezpečí se v něčem podobném skrývá.

Začali ke mně přicházet nemocní rakovinou - a rakovina je, přitom typickou blokadou přílišné pýchy. Zdrojem jejich nemoci byla právě pýcha. Dlouho jsem se trýznil ve snaze pochopit, co se to tu děje, a pak jsem porozuměl: když duše příliš lne k něčemu na Zemi, stává se hrdou a agresivní. Hrdost se blokuje těžkými chorobami nebo smrtí. Když lidská duše tíhne k penězům, pozemským rozkoším, práci, postavení ve společnosti či rodině, člověk tohle vše nakonec ztratí a tento trest přijme, může se očistit. Člověk musí vědět, že tohle všechno si do hrobu neodnese. Sám jsem se naučil se od marnosti oprostít.

Po Mojžíšovi a Kristu člověk pochopil, že peníze mohou dávat nejen radost, ale i neštěstí, že mohou škodit duši. Jeden člověk říkal: "Jsem boháč," a sebe sama ztotožňoval s penězi, jenže pak o ně přišel a stal se žebrákem. Jiný člověk říkal: "Bůh mi dal peníze, proto je teď mám," a zůstal bohatý. Smysl pro fakt, že bohatství si na onen svět neodneseme, mu pomáhalo, aby na pozemských statcích nelpěl. Duše zůstávala čistá a tělo nemuselo churavět.

Ukazuje se však, že schopnosti si do hrobu naopak odnést můžeme. K rozkvětu našich schopností dochází díky aktivizaci našeho dvojníka, dlícího v záhrobí. My jsme jeho částí - a dvojník přitom žije pět životů - proto je mnohem snazší lnout na vlastních schopnostech, když se s nimi ztotožníme. Lidé doposud nevědí, že už konstatování "já jsem nadaný" je základem pro degradaci ducha a příští nemoci. "Bůh mi dal schopnosti, jsou mi dány schopnosti, mám schopnosti" - už toto porozumění je skvělou blokadou možných nemocí v budoucnu či dokonce smrti. Byly to pro mě dveře do zcela nové sféry. Pak jsem prozkoumal celý řetězec - schopnosti, duševní vlastnosti, moudrost a osud na této Zemi. To vše se z pohledu božského principu přirovnalo k penězům, autům a domům. Právě to tak výrazně přižívalo pýchu, jež je pak blokována schizofrenií, rakovinou, cukrovkou, epilepsií, roztroušenou sklerózou a jinými chorobami. A všechny známé systémy léčby jako hladovka, dieta či akupunktura na tuto oblast praktický vliv mít nemohly, protože tato úroveň duchovních struktur leží výš než jeden lidský život.

Modla schopností

Schopnosti, duševní kvality, moudrost a osud nazývám třetí úrovní pozemských statků. Někdy se lidé dokážou povznést nad první i nad druhou úroveň a zběsile lnou ke třetí, aby posléze onemocněli nebo dokonce zemřeli. Právě v době, kdy jsem pochopil, jak nebezpečné je přeceňování schopností, zavolal mi jeden mladý muž a požádal mě, abych pomohl jeho matce, která měla leukémií. Její zdravotní stav byl kritický. Ta žena byla léčitelkou mimořádných kvalit. Lidem, kteří přicházeli na její seance, prostřednictvím vidin z jejich životních příběhů vysvětlovala, proč onemocněli. Prohlédl jsem její pole a shledal jsem, že je čisté. Podíval jsem se tedy, na čem lpí její duše na Zemi. I tady bylo zcela čisto. Netíhla ani k penězům, ani ke hmotným slastem, ani ke vztahům, ani k radovánkám těla - kam jsem se podíval, všude bylo čisto. Odhalil jsem jediné tíhnutí - ke schopnostem. To ovšem bylo totální. Nejdřív tu byl odpor vůči mužům, potom výtky vůči sobě samé, a ona to nedokázala zvládnout. To vše postoupila i svému synovi a on se sám ocitl

v kritickém stavu - aby přežil, musela ona na smrt onemocnět. Proto si není sama schopna pomoci. Teď teprve jsem přesně chápal, proč jsem si nikdy nepřál vidět výjevy vedoucí k chorobám, proč jsem si zakazoval sledovat scény z minulých cizích životů: protože každý čin a každá událost je jen forma, kdežto skutečné poznání světa leží mimo formu, tam, kde všechno tvoří jeden celek. Schopnost abstrahovat od okolního světa daná člověku je umění pronikat do stále jemnějších hladin univerza. Snaha oddělit pozemské od božského v naší duši nám dává možnost duchovního a fyzického zdraví.

Lidské tělo i vědomí jsou zaměřeny na Zemi, ale pole člověka, jeho podvědomí a duše, směřují k Bohu. Jestliže duše příliš přilne k pozemskosti, dochází k porušení harmonie - duše začíná být nadmíru hrdá a agresivní. Abychom duši očistili, musíme ji odtrhnout od všeho pozemského. Pozemské se začíná hroutit. Zpočátku probíhají nepříjemnosti, například zkáza stabilního pozemského štěstí. Když tohle všechno nepomůže, musí se zhroutit a rozplynout to, na čem duše lpí. Když nakonec nepomůže ani tohle, přicházejí fyzické rány, nemoci a neštěstí. Nakonec se může zbortit celé tělo a očištěním ducha se stává smrt.

Vzpomínám si, jak jsem jedné pacientce řekl:

"Každý den jsem nucen odevzdávat duši Bohu a tělo Zemi."

"Ale to by přece byla smrt," odpověděla.

"Naprosto správně. Smrt je nám dána právě proto, abychom očistili duši."

Když se modlíme a když umíráme, probíhají v naší duši naprosto stejné procesy. Když nechcete zemřít, je třeba naučit se umírat každý den a odevzdávat duši Bohu. Smrt však neočišťuje naši duši docela. Duše se nejlépe očišťuje neustálým směřováním k Bohu. Lidstvo dlouho a úporně tápalo, než zjistilo, jak se chovat a jak vnímat vesmír. Nejdříve z něj východní filozofie, která se všeho odříká, učinila pouhou iluzi. Všechna energie se soustředila na duchovní struktury. Ty rychle zesílily a jejich rozvoj probíhal přes popření sama sebe a přechod k materialismu. Tyto dva protiklady neustále zaplavovaly jak Západ, tak Východ. Objevují se filozofické školy, v nichž se pozemské a božské dokáže snést, i když spolu navzájem neustále soupeří. Orientace je však vždy a všude stejná - duchovní princip je prvotní, kdežto materiální druhotný. Umění být zdravý je umění pocítit, že duchovnost a ušlechtilost musí vždy stát na prvním místě.

Ale to jsem odbočil. Pokračujme v debatě na velmi důležité téma. Je to vzývání modly schopností, moudrosti a osudu. Když duše přilne k Zemi, znamená to příští nemoci a smrt. Proto Mojžíš zabíjel ty, kdo se modlili ke zlatému teletu. V jejich nesprávném chování se už skrývala budoucí degenerace a smrt celého národa. Jak ale stanovit, zda naše duše tíhne k Zemi, nebo ne? Je to velmi prosté - podle stupně agrese. Představme si například, že naše duše tíhne k penězům. V takovém případě do nás automaticky a bez ohledu na naše přání proniká řada emocí. Budeme pohrdat tím, kdo peníze nemá, a naopak závidět tomu, kdo jich má víc než my. Začneme nenávidět toho, kdo nás okrade, a sami sebe odsuzovat, že jsme si nedokázali vydělat víc. Budeme trpce litovat a trápit se, když někdy ztratíme větší sumu peněz, budeme se takové ztráty neustále obávat a snít o dalších a dalších obnosech. A naše duše přilne k Zemi. To znamená, že pomůže buď ztráta všech peněz, nebo nemoc, nebo smrt.

Mechanismus blokace agrese, která proniká do duše, pracuje stoprocentně. Paradoxní je, že přijít o peníze je nejhleduplnější formou blokace, ale člověk ji přijímá nejméně snadno. Když naše duše na penězích lpí, pak mě vyšší moc může zachránit skrze člověka, který mě buď okrade, nebo mi nedá vydělat. Všechno je dáno naší vnitřní reakcí na takovou událost, uměním se s podobnou situací smířit a poděkovat Bohu - to je očista duše. Pokud jsem začal nenávidět a odsuzovat, znamená to, že očistu a spásu nepřijímám. V tu chvíli se spouští druhý režim - nemoc. Když nepomůže ani to, duše se očišťuje smrtí. Navenek se stýkám s lidmi, uvnitř ale s Bohem. Proto uvnitř musím jakoukoli ztrátu přijímat s povděkem, jako očistu. Vnějšíkově nemusím se situací souhlasit, musím ji kontrolovat a musím si ji podrobovat, ale uvnitř mám právo jen bezvýhradně přivolit a Bohu poděkovat. Vnitřní reakce je přitom hlavní, určující. Proto když se člověk modlí, musí Bohu děkovat za všechny strážně a nemoci, jimiž se jeho duše bude očišťovat. Takže - pokud

má duše přilnula k pozemským slastem, objevuje se opovrzení, závist a nemoci. Skrze lidi, kteří mě toho všeho budou zbavovat, se má duše bude očišťovat. Dřív jsem nechápal, proč Bůh nesmí být zobrazován. Přece proto, abychom ho na Zemi nehledali!

Lidé pochopili, že hmotné statky nejsou tím nejdůležitějším, že peníze si do hrobu neodneseme, že ze všeho nejdřív musíme myslet na duši, a teprve pak na to, co vnímáme očima. Lidé ale nevěděli, že pozemským štěstím, pozemským požehnáním se může stát také milovaný člověk, rodina, smysl pro povinnost. A tíhnutí k něčemu takovému, nepochopení, že tohle vše musí stát až na druhém místě, způsobuje mnohé choroby. Když začnu lpět na rodině, na vztazích, pak budu opovrhovat, nenávidět, bát se . a závidět. Závist a žárlivost jsou co do energetického potenciálu stejné a čím stabilnější budou vztahy, tím silněji k nim budu tíhnout, tím větší bude má agresivita. Proto - i když se to může zdát zvláštní - se žárlivost léčí hádkami a rozlukami. Skrze milovaného člověka, který mě opustí a odvrátí se ode mě, bude spaseno mé zdraví a můj život, pokud to dokážu přijmout jako boží danost. Pokud jsem příliš ulpěl na smyslu pro povinnost nebo na svém zaměstnání, budu pohrdat těmi, kdo špatně pracují, budu nenávidět sebe nebo jiné, jestliže sám něco udělám špatně. Budu neustále odsuzovat ty, kteří mi překáží v práci, působí mi zklamání, a budu se bát, abych sám někoho nezklamal. Čím víc to budu dělat, tím víc nepříjemností budu mít v práci a tím častěji budu mít pocit, že jsem selhal.

Mechanismus karmy funguje virtuózně. Dejme tomu, že nenávidím každého, kdo špatně pracuje. Má závislost na práci a obsedantní touha se k ní neustále vracet se prudce posílí. To znamená, že stejný program se posílí i u mých dětí. Pokud toto tíhnutí překročí únosnou mez, budou děti neustále ztrácet práci - jen proto, aby přežily. Je to paradox - pohrdám lidmi, kteří nechtějí pracovat, a to znamená, že mé děti také nebudou chtít pracovat. Opovrhují každým, kdo si nedokáže na sebe vydělat, odsuzují lakomce či naopak marnotratníka, ale mé děti v té době už nebudou mít peníze. Svým pohrdáním, odsudky a nenávisť přikovám svou duši k penězům, ale u mých dětí se to projeví mnohem silněji. To znamená, že chceme-li, aby jejich duše nezčernaly, nebude jím v tomto životě dovoleno mít peníze. Všechno, co v tomto životě přezírám, nenávidím a odsuzují; přejde do mých dětí - samozřejmě za předpokladu, že se nedokážu včas opanovat. Proto umění kontroly vlastních emocí dává zdraví a štěstí mým dětem. Umění smířit se s každou situací jako s boží daností - to jsou přinejmenším mé vlastní zdravé a šťastné děti i vnuci.

Když jsem dokončil své výzkumy, pochopil jsem, co přesně měl na mysli Kristus, když říkal: "Udeří-li tě někdo do tváře, nastav druhou." Všechna Kristova ponaučení se obracejí k duši, a ne k tělu, a logika těla je přesně obrácená než logika duše. Peníze, hmotné statky, práce, smysl pro povinnost, rodina, milovaní lidé - toto vše povýšeno nad Boha, přináší nemoci a smrt. Když ztrácíme všechno to, k čemu jsme se připoutávali na Zemi, očišťujeme své duchovní struktury. Uvědomíme-li si, že vše pozemské bude ponecháno tady, a přijmeme to, očistíme svou duši. Proto platilo starověké "Memento mon!" Pokud je naše štěstí spjato s tělem, pak se zkázou těla mizí. A zůstává něco vůbec po zkáze těla, zeptáte se možná. Ano, zůstává. Jsou to schopnosti, duševní kvality, moudrost a osud. Schopnosti přežívají tři až pět životů, duševní kvality dokonce pět až sedm. Moudrost žije někdy i čtyřicet pět životů. Osud přežívá čtyřicet devět životů. A přestože nepatří tělu, jsou součástí pozemského štěstí. Jak ale zjistit, zda k nim má duše příliš netíhne? Znovu podle míry agrese. Pokud závidím schopnějšímu, jestliže sám sebe odsuzují, že jsem něco nedokázal, urážím se na toho, kdo mě označuje za neschopného, nenávidím a odsuzuji toho, kdo mi neumožní seberealizaci, lnu ke schopnostem. Zvláště nebezpečné jsou tyto emoce v době, kdy čekáme děti. Když někým pohrdám pro nedostatek schopností, mé děti nebudou mít vůbec žádné. Totéž se týká i duševních kvalit. A to je přece to nejpozemštější štěstí, ta nejpozemštější radost. Jestliže pohrdám těmi, kdo nemají příliš schopností, tedy lumpy a ničemy, dělám tak lumpy a ničemy i z vlastních dětí. Pokud tento stav co nejdřív nepotlačím, podobné tíhnutí rychle vede k těžkým chorobám a nakonec ke smrti.

Vzpomínám si na případ při jednom sezení. Ženě se zhoubným nádorem vysvětlují důvody její choroby:

"Podívejte se - pýcha a nepřijímání traumatických situací, to je stejný princip jako princip funkce rakovinné buňky. Jestliže buňka zapomíná na organismus, je předurčena ke zničení. Duše se stává hrdou a agresivní, když příliš přilne k Zemi. Čím mocnější pouto ji váže k Zemi, tím menší je její schopnost smířit se s traumaty a stresy. Místo vnitřní očisty pak vzniká agrese, namířená buď proti jiným, nebo proti sobě samotnému. Na jemné úrovni je to velmi nebezpečné pro vesmír a je třeba to zablokovat. Vaše pýcha překročila kritickou čáru, proto se spustila blokáce prostřednictvím nemoci. Vaši pýchu však stále přiživuje to, k čemu jste na Zemi nejvíc vázána - duševní kvality."

"Jak tomu mám rozumět?" zeptala se.

"Pohrdáte mizery a ničemy a nenávidíte každého, kdo se k vám nechová slušně. Když už tolik lpíte na duševních kvalitách, byla jste v zájmu vlastní očisty a spásy obklopena lidmi, kteří se k vám chovají neslušně nebo dokonce z neslušnosti obviňují vás. Kdyby ve vás takhle nenávisť a pocit křivdy, odsudek a opovržení nebyly, vaše duše i duše vašich potomků by se snadno očistily. Vy jste se ale zachovala přesně naopak. Z černila jste duši nejen svou, ale i duše svých dětí a vnuků."

"Ale to by znamenalo, že odsudkem ničemy činíme ničemy ze svých vlastních dětí," užasla ta žena.

"Ano, je to tak."

Nastala chvíle ticha.

"Víte," řekla jí poté žena, "před týdnem jsem byla na vyšetření na onkologické klinice. Přijel pro mě vnuk a paní doktorka ho poprosila, jestli by ji nesvezl ke stanici metra. Vnuk neřekl nic, ale jakmile vyšla z ordinace, obrátil se na mě a pohrozil, že jestli mu budu do auta ještě někoho cpát, půjdu sama až do města pěšky."

"Je to takhle," snažím se dlaněmi naznačit poměr, "vaše lpění na duchovních kvalitách je dnes třicetiprocentní. Kritickou hranicí je padesát procent. Zato váš syn a vnuk mají oba devadesát procent, a smrtelných je přitom pro ně již sedmdesát. Chtějí-li přežít, musejí být ničemové."

Žena na mě pohlédla a pak pomalu vyslovila:

"Víte, co mi řekl syn? Tak kdy už konečně chcípneš..."

"V první řadě je ani přesto neodsuzujte. Chovají se k vám tak proto, aby očistili vaši duši i své duše. Dělají to intuitivně, aniž by sítu uvědomovali. Díky tomu, že se k vám chovají tak neurvale, se očišťuje vaše duše, pokud to přijmete jako boží danost. V hladině pole jste ale všichni spojeni, což znamená, že se očišťují i jejich duše. Čím víc na vás budou plivat, tím smírněji to budete uvnitř přijímat, tím rychleji se uzdravíte. Svou nemocí vykupujete nejen své nesprávné chování, ale i to, co jste předala dětem a vnoučatům. Když je nebudete odsuzovat, zasloužíte se o spásu svou i jejich. K tomu, abyste se úplně uzdravila, je třeba udělat následující. Za prvé. Přehodnoťte celý svůj život a vztah ke všem událostem. Všechno to, co jste považovala za nepříjemnosti, ponížení a hnusné skutky ve vztahu k vám, bylo především očištěním duše. Přijměte to všechno a poděkujte Bohu. Za druhé. Je pro vás nezbytné prožít celý život jakoby znovu a prosit Boha za odpuštění v těch okamžicích, kdy jste sama lidí odsuzovala, křivdila jim a nenáviděla je jen proto, že jste svou pýchu a duševní kvality stavěla nad Boha. Proste o odpuštění za to, že jste princip pozemský povýšila nad božský. Modlete se a modlitbou se přiznejte ke své lásce k Bohu; během modlitby říkejte, že Boha milujete nade vše a že Bůh je pro vás nejvyšším pozemským štěstím. A vše, co se až do této chvíle stalo a ještě stane, přijímejte s láskou a vděkem jako jeho vůli."

Žena se rozloučila a odešla a já začal přemýšlet o tom, jak může lidstvo poznamenat stále rostoucí lidská vnitřní energie a neznalost božské logiky. O tom, nakolik je to vážné, mohu soudit z vlastní zkušenosti.

V říjnu roku 1993 jsem byl v Moskvě na mezinárodní konferenci, kde jsem měl vystoupit s referátem. Když jsme se večer vraceli do bytu, kde jsme s přítelem bydleli, okřikl mě policista. Na něco se zeptal, já odpověděl a šel jsem dál. A pak se stalo něco naprosto nečekaného - ten

milicionář se na mě vrhl a začal mě mlátit. Byla to naprosto nesmyslná situace, ale důvod tkvěl ve mně. Odpor by znamenal vystavit se těžkému násilí nebo se dokonce ocitnout ve vězení. Mezitím se přihnali ještě další jeho přítelíčkové ozbrojení samopaly. Všechno se naštěstí obešlo bez zranění. Když jsme přišli domů, dali jsme si s přítelem skleničku vodky a začali celou situaci analyzovat. Během nějakých dvaceti minut jsem všemu porozuměl. Ukázalo se, že jsem na konferenci přijel s pocitem převahy nad ostatními a s přesvědčením, že jsem naprosto unikátní odborník v oblasti diagnostiky karmy. Měl jsem za sebou výzkumy, jaké v dějinách lidstva ještě nikdo nepodnikl, a věděl jsem, že mohu léčit choroby, proti nimž jsou bezmocní jak senzibilové a ostatní léčitelé, tak oficiální medicína - tohle všechno jsem tehdy cítil. Má nadřazenost a pocit vlastní důležitosti a výjimečnosti vynesly mou pýchu nad všechny únosné meze. Zapomněl jsem, že jsem především nástroj, a teprve pak aktivní bytost. To znamená, že mě čeká buď smrt, zranění, nebo alespoň ponížení. Nu a protože energetiku mám mohutnější než jiní, i karmické procesy ve mně probíhají mnohem rychleji. Ukázalo se, že celá příhoda byla pro mě tou nejšetnější možností. Žádné bratrské pocity vůči milicionáři jsem nezakoušel, zato vděk k Bohu ano, protože jsem chápal, že milicionář s tím nemá nic společného. Zbýval tu ještě jeden nepříjemný moment. Policistovo pole se zhroutilo a rozběhl se program sebezničení. Proč by on měl trpět za to, že skrze něj byl zachráněn můj život? Znovu a znovu jsem zkoumal celou událost v jemné hladině a nakonec jsem všechno pochopil. Policista se rozohnil a vrhl se na mě dvakrát. Po prvním útoku bylo jeho pole ještě čisté, protože šlo o blokaci mé pýchy a žádný trest by nenásledoval, ale s tím druhým výpadem už to přehnal. A kromě toho si do duše vpustil emoce a nadřazenost. Jak se ukázalo, i bití jiného člověka v sobě musí obsahovat jistý mravní kodex. Tehdy jsem pochopil, že když se naše duše očišťuje skrze zloděje a loupežníky, ještě to neznamená, že je samotné nečeká za takový čin taky trest. Teď už je jasné, proč mafiánští šéfové, jejichž pole jsem distančně zkoumal, mívají zpravidla harmonické pole a podivuhodně nízkou hladinu agresivity. Na jejich vnitřní harmonii je závislý osud a život celých jejich organizací.

Několik měsíců později jsem byl v jedné redakci a bavili jsme se o současné Indii a tamních lidech, vybavených podivuhodnými vlastnostmi. Mé společnice byly jejich možnostmi přímo nadšeny. To se mě dost dotklo. Vždyť jsou to jen fakíři! Ti neposkytují žádné vědomosti, jen ostatní ohromují. Padejte přede mnou na kolena a modlete se ke mně - to je celý jejich program. A zase jsem zapomněl, že každý fakír - bez ohledu na to, zda je to člověk dokonalý, nebo nedokonalý - je veden Bohem. Z energetického hlediska byla má promluva ponižováním těch lidí a jejich schopností. Přehnal jsem to. Následky jsem nesl už za pět minut.

Stalo se to v lednu roku 1994. Vyšel jsem z redakce a ocitl se na křižovatce ve tvaru písmene T. Po hlavní ulici přijížděl velký chladírenský vůz, prudce brzdil a začal se otáčet. Zamyšleně jsem kráčel podél dlouhého návěsu. Vtom se přímo na chodníku vynořilo osobní auto a řítilo se na mě. Ještě zlomek vteřiny, a stalo by se něco hrozného a nenapravitelného. Stačil jsem ale přece jen uskočit. Ohlédl jsem se - a osobní vůz už obrovskou rychlostí mizel v dáli. Zhodnotil jsem celou tuhle událost v jemné hladině a zase jsem byl nucen si uvědomit, že jsem sebe a své schopnosti postavil výš než Boha: začal jsem soudit jiné. Pocit nadřazenosti a odsudek během několika málo minut vedly mou pýchu až na pokraj smrti. A proti mně letěl stejný hrdopýšek, prezírající jiné a opájející se vlastními schopnostmi. Když spatřil otáčející se obrovský nákladňák, pochopil, že v té rychlosti nezabrdí, a bez rozmyšlení vletěl na chodník. Myslím si, že kdybychom oba zahynuli, uzavřela by se tak naše pýcha a alespoň pro nás by zmizela i modla schopností.

Vzývání modly schopností vede i k rakovinným onemocněním. Vzpomínám si, jak jsem jednou skoro hodinu přesvědčoval jednu ženu, že opovržení neschopnými lidmi a přílišná sebetřpyčnost přivedly úroveň její pýchy až ke smrtelně nebezpečné hranici. Přesvědčit ji nebylo možné. Chtěl jsem ji v míru propustit, ale pak jsem se přece jen rozhodl poskytnout jí celou informaci.

"Nehodlám vás přesvědčovat, že závist, povýšenost a zbytečné odsudky sebe sama i jiných, týkající se schopností, velmi rychle přinášejí nemoci. Teď hned vám ale sdělím vaší hlavní diagnózu:

máte rakovinu."

Žena si nahmátla skvrnu na krku a zeptala se:

"Myslíte tohle?"

"Ano, myslím tohle. Pokud okamžitě nezměníte svůj vztah ke světu a k Bohu, proces se bude zrychlovat. Když se ale pokusíte sebe samu změnit a nebudete své schopnosti stavět nad Boha, uzdravíte se."

Její přítelkyně mi o něco později řekla, jak neuvěřitelně se změnil její vztah k lidem. Distančně jsem zkontroloval její pole a zjistil jsem, že je znovu v normě.

"Můj muž začal ztrácet znak," líčila mi své trampoty jiná žena. "Už ho i operovali, ale nic nepomáhá. Nemohl byste zjistit příčinu?"

"Zhoršení zraku obvykle souvisí se žárlivostí, ale v tomto případě je nutno důvod hledat jinde - především ve lpění na vlastních schopnostech, v obrovské podvědomé agresi vůči lidem; pýcha už překročila smrtelnou úroveň. Duše vašeho muže učinila vlastní schopnosti cílem a smyslem života, proto to trvalé opovržení lidmi nedokonalými a netalentovanými či vůči těm, kteří mu ubližovali nebo ho ponižovali. A k tomu připočtete karmu předků a minulých životů. Pohrdání se posléze proměňuje v program sebezkázy. Prvnímu úderu je vystavena hlava. To znamená buď onemocnění mozku, například Parkinsonova nemoc, epilepsie a tak dále, nebo úrazy hlavy, zhoršování znaku a kožní choroby. V daném případě je to slábnutí zraku."

To však v souvislosti s modlou schopností ještě není všechno. Ukázalo se, že existuje také rezonance těchto programů. Když se sejde větší množství lidí se stejným tíhnutím, programy se exponenciálně posilují. V roce 1993 jsem přišel do styku s mužem, který pracoval u dopravního letectva. Řeč se stočila i na letadlo, které se krátce předtím zřítilo u Irkutsku. Řekl mi, že občas dochází k situacím, kdy je chování pilotů naprosto nepochopitelné a odporující jakékoli logice. V tomto případě bylo všechno skutečně zvláštní. Letadlo rolovalo na ranvej a palubní inženýr kapitánovi sdělil, že se rozsvítila kontrolka, hlásící poruchu jednoho z motorů. Pilot však tuto zprávu ignoroval a vydal pokyn ke startu.

Začal jsem na jemné úrovni zkoumat, co všechno se v tom okamžiku dělo, a s velkou pravděpodobností jsem mohl předpokládat, že celá posádka měla tendenci k porušování nejvyšších zákonů, vysoký stupeň podvědomé agresivity, a to nakonec vedlo až k havárii letadla. Nečekaně jsem však zaznamenal něco docela jiného. Pole všech členů posádky byla totiž v relativní rovnováze. Obrovskou agresí ovšem obsahovalo pole cestujících. Pýcha a tíhnutí k modle schopností překročily smrtelnou mez. Rezonance společného pole cestujících byla tak mohutná, že kapitánovi znemožnila reálně zhodnotit vzniklou situaci.

Před několika měsíci seanci u mě podstoupila žena, která mě žádala o co nejrychlejší pomoc. Předtím chodila k senzibilovi, ale ten se prý zabil při letecké nehodě. V tom letadle letěla skupina léčitelů a senzibilů na konferenci do Singapuru. Prohlédl jsem si příčinu nehody a zjistil jsem totéž - pýchu a modlu schopností. Později se podařilo zjistit, že posádka hrubě porušila bezpečnostní předpisy, protože její členové byli příliš přesvědčení o své profesionální zdatnosti. Přemíra hrdosti na vlastní schopnosti a neochota připustit, že něco se třeba nedaří, směřuje k chorobnému lpění na této modle. Nevladatelná pýcha však nevyhnutelně vede k problémům.

V květnu 1994 jsem byl na dovolené na Jaltě. Během vyjíždky na jachtě jsem se rozhodl skočit do vody a nechat se za lodí vléci na laně. Najednou se však do plachet opřel mocný závan větru a lano mnou škublo tak silně, že jsem se potopil pod hladinu, aniž bych se stačil aspoň nadechnout.

Styděl jsem se ukázat, jak jsem v téhle situaci bezmocný, a div jsem se neutopil. Zachránilo mě jen to, že jsem se lana rychle pustil a zůstal daleko za zádi v moři. Logičtější by zřejmě bylo, kdybych se lana držel jako klíště. Kdyby ve mně bylo jen o málo víc sebejistoty a víry ve vlastní schopnosti, určitě bych se pokusil držet se lana dál a utonul bych. Lepší je zkrátka pokora než pýcha. Upřímnost je dokonalým prostředkem očisty od pýchy. Když se nebojím ukázat, že se mi něco nedaří a snažím se s takovým neúspěchem vyrovnat, tedy ochotně připustit vnitřní porážku, je to na pýchu ten nejúčinnější lék. Z toho plyne prostý závěr - upřímný člověk žije déle a je méně nemocný. Člověk inklinující k pýše je zpravidla neupřímný, nedůtklivý, podrážděný a urážlivý. Takové vnímání světa bývá léčeno velmi drsně.

Všichni se snažíme co nejvíc rozvíjet schopnosti svých dětí, vychovat je k patřičným duchovním kvalitám, učinit je moudrými a připravit jim co nejpríznivější osud. Neuvědomujeme si však, že když se něco takového v dítěti promění v samoučel, tak to nakonec všechno ztratí. Ta ztráta se navíc často týká zdraví i života. Dnes jako na běžícím páse vznikají školy zabývající se rozvojem dětských schopností. Nikoho ale nenapadne, že schopností jsou auto, které nás může daleko dovézt, ale stejně dobře nás může přejet. Velké schopnosti, které nejsou provázeny etickými imperativy umění rozumět světu, nepřinášejí štěstí, ale zabíjejí. Nemohu se udržet, abych tu nevedl jeden příklad, který je velmi dobrým důkazem těchto mých slov.

Osmiletý chlapec neměl vůbec žádné schopnosti. Nedokázal se naučit ani pár anglických slovíček. Jeho matka se jednou setkala se známou senzibilkou a ta slíbila, že chlapci pomůže. Léčitelka zaznamenala mezi jeho hemisférami zřetelnou energetickou přepážku. Odstranila ji - a stal se zázrak: chlapec se začal výborně učit a jeho schopností byly náhle obdivuhodné. Byl jsem požádán, abych celý případ posoudil a okomentoval. Podíval jsem se do jeho pole a zaznamenal velmi zajímavý vývoj. V prvním případě bylo jeho informační pole uzavřeno osudem a oblast schopností byla zcela blokována. Po zásahu léčitelky blokace zmizela, ale v chlapcově poli se objevila smrt, protože vyvážené parametry pole se zcela zhroutily. Řekl jsem matce, že by bylo dobré, kdyby i s hochem ke mně přišla. Zanedlouho už oba seděli přede mnou a já se pokoušel jím všechna nebezpečí vysvětlit.

"Váš syn se v minulém i v tomto životě může skutečně pochlubit přímo mimořádnými schopnostmi. V minulém životě mu to přineslo excelentní společenské postavení a pověst. On však k tomuto postavení příliš přilnul a povýšil ho ve svém životě nad Boha. Těmi, kteří stáli na společenském žebříčku níž, upřímně pohrdal, každému, kdo ho naopak předstihl, záviděl a nenáviděl každého, kdo se pokusil jeho postavení a pověst jakkoli poškodit. Pýcha nakonec přerostla všechny meze a on zemřel. Pokud se také v tomto životě dočká velkého společenského uznání a příliš na něm ulpí, může zase zemřít. Aby žil déle, osud jeho schopností odblokoval."

V očích matky se objevily zmatené rozpaky:

"A co mám tedy dělat?"

"Pojmy jako kariéra či postavení ve společnosti musí pro chlapce být na dlouhá léta tabu. Když je člověk v kterékoli vteřině schopen ztratit všechno, co ho povyšuje nad ostatní, a přijmout tuto ztrátu, pak je tento člověk duchovně zdravý a tomu odpovídá i jeho fyzický stav. Rodiče uvažují jen o tom, jak schopnosti dítěte rozvíjet. Schopností jsou stěny domu, a vidí je všichni. Základy však vidět nejsou, a bez základů se žádný dům neobejde. Naším základem v tomto případě je láska k Bohu, láska větší než vztah k čemukoli pozemskému, a správný vztah k vlastním schopnostem. V první řadě je třeba dítě naučit, aby nepohrdalo jedinci slabými a neschopnými a nepřehlíželo je. Musíme dítě učit, aby neztrácelo náladu a elán, když se něco nedaří, učit je nepropadat nenávisti a závisti vůči tomu, kdo je momentálně úspěšnější a komu se v práci i v životě daří líp. Láska k Bohu, dobrotivost a slušnost - to je základ, na němž lze budovat dům jakkoli vysoký bez obavy, že se zřítí. K tomu všemu vede správná výchova a smysl pro duchovní a kulturní hodnoty. Vytvoření příznivých podmínek pro humanizaci všech procesů, náklady na rozvoj umění a rozvoj duchovních hodnot - to je pro každý národ otázka prostého přežití. Pokud od dítěte očekáváme okamžité výsledky a rychlý úspěch, je to výraz procesu dehumanizace a stavění schopností nad Boha. Kdyby

tento proces - zejména v umění a pedagogice - převládá, mohlo by to vést k degeneraci celé společnosti. Vlády mnohých zemí dnes již chápou, že bez moudrosti a morálky, které jsou hlavním předpokladem skutečné perspektivy, a bez jejich právního ukotvení se společnost neobejde. Čím více úsilí budeme vynakládat v tomto směru, s tím menšími ztrátami vstoupíme do zítřka.

A ještě jeden příklad, týkající se lidských schopností. Přišla za mnou jedna paní s velmi vážným problémem: její syn se nechce učit a propadl. A vůbec nic si z toho nedělá. Podíval jsem se na chlapce:

"A vy ho za to odsuzujete a vyčítáte mu to..."

"Samozřejmě, a co jste si myslel? Vždyť ten kluk nechce nic dělat."

"Hned vám vysvětlím, k čemu až může takovýto vztah vést. Za prvé: ten chlapec je mimořádně nadaný. Jenže jeho nadání se rozvine až později. Kdyby však jeho duše k těmto schopnostem přilnula, zahynul by. Dnes je mu třináct let. Období pohlavního dospívání v člověku zanechává stopy na celý život. Právě v tomto období je proto dobré, když se schopnosti a směřování ke zbytečné pýše potlačí. On sám pro věc podnikl to, že se neučil, a teď je repetent. Za druhé: inspirátorem pýchy a tíhnutí ke schopnostem je jeho matka - tedy vy sama. Vždy jste opovrhovala všemi lenochy a hlupáky a propadala jste stresu, kdykoli se vám něco nedařilo. Čím víc se na něj zlobíte a plísňíte ho, tím víc sama lnete k modle schopností a posilujete v něm marnou pýchu. V jeho duši se tento vliv několikanásobně posiluje, takže se musí učit ještě hůř a sám sebe pokořovat. Vy si myslíte, že ponižováním a výtkami mu pomáháte a zachraňujete ho? Ve skutečnosti jen utahujete smyčku kolem jeho hrdla. Až se tato nedokonalost, kterou tak usilovně podporujete, opravdu projeví a on a jeho děti budou nemocné nebo budou umírat, velkou část vezmete jako iniciátor procesu na sebe, jenže pak už žádný lékař nepomůže. Vše negativní, co předáváme duším dětí, se později obrací proti nám. Když děti neodsuzujeme, očišťujeme sebe i je, zatímco když se nadlouho upneme na pocit křivdy a zášti, přestěhuje se tato emoce do duše a stává se nebezpečím. Ve skutečnosti nikomu nepomáháme, jen zabíjíme sebe i své děti. Proto je třeba neustále mít na paměti jednu jedinou pravdu - lidské chování má dvojí logiku. Je to naše osobní, pozemská logika, které můžeme vzdorovat. Ta obsazuje tak pět až deset procent naší duševní kapacity, kdežto zbylých devět desetin patří logice božské, nad níž člověk nemá žádnou moc. Tuto logiku můžeme jen bezvýhradně přijmout a všechny své síly vynakládat nikoli na odvetnou agresi, ale na sebe-proměnu a na povznesení vlastní duše."

Někdy je člověk příliš lpící na schopnostech doslova rozmáznut jako hmyz - bez lítosti. Čím jsme naopak duchovněji, tím větší máme šanci přežít, a tím větší duchovní muka musíme přetrpět.

Na podzim roku 1993 jsem teprve začínal tušit obrysy jevu, jemuž říkám modla schopností. Na jedné konferenci se na mě obrátila starší Švýcarka. Dost mě zajímalo, jaké problémy může mít takové Švýcarsko. Ukázalo se, že základní problémy jsou v Rusku, ve Švýcarsku i kdekoli jinde stejné. Mluvil jsem s ní prostřednictvím tlumočnicka.

"Hlavně mi nic netajte," prosila mě ta dáma.

"No dobře. Ta situace se mi nelíbí. Hrozí vám nádorová choroba. A bude to trest za dceru, které jste dlouho vnukala nesprávné vidění světa. Máte dceru?"

"Ano, je mi třicet." "A má děti?"

„Ne.“

"No vidíte, a to je jedna z příčin vašich problémů. Příliš jste vynášela schopnosti, absolutizovala jste je a postavila nad Boha - zejména v minulém životě. A to vše jste mnohonásobně předala i své dceři. Proto se její možné děti nemohou narodit - jejich duše jsou příliš nedokonalé."

"Řekněte mi prosím - kde jsem žila v minulém životě?" "Žila jste na jiné planetě."

"Já vím, že jsem žila na jiné planetě," řekla mi a hned ji také pojmenovala.

"To jsou ale detaily, já se snažím všimnout si toho nejpodstatnějšího."

"Dobře, tak mi řekněte, proč jsem se tentokrát narodila právě na Zemi."

"Pro vás je to něco jako žalář. Přišla jste sem, abyste se trýznila a očišťovala svou duši. Tam se vám žilo báječně a začala jste pohrdat všemi méně dokonalými, než jste vy."

"Já bych se ale velmi chtěla vrátit tam, tady se mí žít nechce." "Tam byste ale hned zemřela, protože příliš lpíte na pozemskosti. Tou pozemskostí se nenechte mýlit - je to pojem, který platí bez ohledu na to, na které planetě žijete. Bylo možné vás o vaše schopnosti připravit a zanechat je tam, ale protože vaše duše je křehká a velkou zátěž by nevydržela, byla jste umístěna na Zemi do nezvyklé situace. Nadřazenost, pýcha a modla schopností vám zůstaly, jen jste své záměry nedokázala realizovat. Potřebovala jste projít ponížením a křivdami, aby se vaše duše očistila. Země je pro vás něco jako očištec. Do důsledku jste však svou duši zbavit zbytečných nánosů nedokázala a mnohé ze sebe jste postoupila své dceři. Aby tento proces byl dokončen, zřejmě budete nucena přestát těžkou chorobu. Nebo přehodnotit celý svůj život, kát se a v modlitbách vyslovit svou lásku k Bohu."

"Poslyšte, a to je Země žalářem pro každého?"

"Ne. Když si člověk život na Zemi podmaní až příliš, je zbaven všeho, čemu se říká pozemské štěstí. Když však dosáhne vysokého stupně duchovnosti, přestěhuje se na jiné planety nebo do jiných světů."

"A já se v příštím životě na svou planetu vrátím?"

"Vyji příliš milujete, a tak se v dalším životě narodíte do jiného světa."

"A co mě tam čeká, v tom jiném světě?"

"Nebylo by dobré, abyste předem znala detaily. Teď musíte vyřešit jeden velice důležitý problém - musíte přehodnotit svůj dosavadní život a modlit se za dceru. Myslete raději a především na to."

"Víte, já v sobě cítím obrovské schopnosti a chtěla jsem založit esoterickou společnost. Mohu se něčemu takovému věnovat?"

"Nejdřív vybudujte základ, a teprve pak přemýšlejte o zdech. Nejdřív se naučte správně hodnotit své možnosti, jinak vás zabijí."

Nějakou dobu jsme spolu ještě rozmlouvali, a mě najednou napadlo, že v každém těžce nemocném, pomatenci i v nešťastníkově se může skrývat jedinec, před nímž se v minulém životě všichni skláněli, modlili se k němu a líbali mu nohy. Každý z nás ve svých životech projde i svatostí, i ničemností, projde všemi stupni lidského štěstí i neštěstí. Jen lhůty jednotlivých etap a jejich intenzitu určuje vždy člověk sám - svým směřováním k Bohu.

Mé předpovědi věcí příštích se vždy nenaplní. Důvod je velice prostý. Já si dovolím vidět jen to, co sám mohu změnit. Má schopnost chápat svět a aktivně ovlivňovat karmu se však neustále rozšiřuje. Pacienti se mě často ptají, co s nimi bude v budoucnosti. Odpovídám jim vždy stejně - že poskytují jen takové informace, které mohou jejich život změnit. Vědět to, co nemůžeme nijak ovlivnit, nemá smysl - naše psychika to obvykle neunes. Proto pracuji s vrstvami karmy. Nejdřív je tu první a nejmohutnější, po níž může přijít krize. Pak se dostáváme ke druhé vrstvě, která zpravidla mívá souvislost s hlubokými strukturami a s pacientovými dětmi. Po nějakém čase narážíme na vrstvu třetí, která tento náš život spojuje v jediný celek. Mé podvědomí se nějakým způsobem naučilo fakta sdružovat a vybírat z jejich záplavy ta hlavní. Když však narazím na neznámé téma, základní vrstvy se rozpadají do desítek a stovek menších vrstviček, já se v nich topím jako kotě ve vodě a k žádným změnám situace nedochází. Zachránit mě v takových případech může jen nová koncepce, nova forma komunikace, tedy další sjednocení ve stále jemnějších vrstvách.

Mým základním termínem v oblasti, již se právě zabýváme, je "tíhnutí ke schopnostem", "modla schopností". Vysvětluji pacientům, že když člověk sám sebe odsuzuje za to, co nedokázal, závidí těm, kteří jsou lepší, zmocňuje se ho stres a dokonce nezáměr o další život, kdykoli se mu něco nedaří, tíhne ke schopnostem, staví je nad Boha a dostavuje se blokace. Díky tomu neúspěchů buď přibývá, nebo se musí objevit někdo, kdo zabráni takovým chorobně akcentovaným schopnostem v

realizaci - je zkrátka zapotřebí oddělit člověka od toho, k čemu lne silněji než je zdravo. Takhle spolehlivě se ovšem v podobných problémech orientují až dnes.

Uvedu příklad z doby, kdy jsem se svou novou metodou teprve začínal.

Na sezení ke mně přišli rodiče se synem. Jednalo se o to, zda si má vzít studijní volno nebo ne. Bylo jasné, že ten chlapec má vážné potíže s psychikou. Bojí se, že na jeho organismus útočí těžká choroba. Jeho pohled se zdál uštváný. Požádal jsem matku, aby odešla, chlapec mi ukázal nějaké vřídky a znovu začal mluvit o těžké nemoci. Pokoušel jsem se ho uklidnit, ale marně. Když se matka vrátila, vysvětlil jsem jí, že jak ona, tak její manžel se až do této chvíle stavěli k životu nesprávně. Závistí ke schopnostem jiných, nadutostí a opovržením vůči každému, kdo schopnosti nemá, připoutali své duše k zemi a vpustili do nich přílišnou hrdost. Chlapec k fenoménu schopností přilnul ještě mnohem víc než oni, takže jeho pýcha již může znamenat smrt. Aby přesto přežil, je třeba oddělit ho jak od pýchy, tak od závislostí na schopnostech. Neustálý strach a nejistota, způsobovaná četnými ústrky, pýchu blokují. Nestabilní psychika brání normálnímu studiu a realizaci schopností. Nakolik rodiče přehodnotí dosavadní život a budou se modlit jak sami za sebe, tak za své děti, natolik bude chlapec zdrav.

Zdálo se mi, že to rodiče pochopili. Za týden se však ke mně vrátili. Stačil pouhý letmý pohled na chlapce, abych pochopil, že se nic nezměnilo. Matka mi mlčky podala papínek s krátkým vzkazem: "Maminko a tatínku, mám vás moc rád, ale dál už žít nemůžu. Odpusťte prosím a nelitujte mě."

"Nečekaně jsme se vrátili domů dřív a stáhli jsme ho z okna v šestém patře. Hned druhý den po setkání s vámi."

Byl to pro mě šok. Téma schopností bylo pro mě tehdy nové a situaci jsem zjevně nezvládl. Ted' jsem se měl přesvědčit o tom, kam až to může vést. Jsem schopen vstoupit do těch vrstev pole, kam je jiným přístup odepřen, ale vstup do pole a celá situace musejí být kontrolovatelné - to je základ celého systému. Nemohl jsem pochopit, co se to stalo. Znovu a znovu jsem pátral po příčinách, které by mohly chlapce dohnat až k pokusu o sebevraždu. Ničeho jsem se však nedokázal dopátrat. Pokusil jsem se tedy důvod odhalit v chování rodičů a řekl jsem jim, že ve svém úsilí nesmějí ustát.

"Jakmile se situace třeba jen nepatrně zkomplikuje, okamžitě mi volejte," řekl jsem jim. "A ty sám volej samozřejmě taky," obrátil jsem se i na chlapce.

Zavolali mi již druhý den. Měl jsem zrovna plno práce, takže mě každé zvonění telefonu vyvádělo z míry. Chlapec něco nesrozumitelně mumlal a já se s těžko skrývaným podrážděním pokoušel oprostít od všeho, čím jsem se právě zabýval. Postupně jsem se propracoval ke smyslu toho, co mi chtěl říct. Prosil mě, abych uklidnil a uchlácholil jeho rodiče, protože on za chvíli z okna stejně skočí. Uvědomil jsem si, že k dispozici mám jen pár minut. Slíbil jsem mu, že se se vším vyrovnám a nazítří že si promluvíme. V této chvíli bylo nejdůležitější potlačit v něm touhu po smrti. Pokusil jsem se mu vysvětlit, že je to nesmysl. Léčit slovem jistě umím a jsem schopen přesvědčit kdekoho, ale v tomto případě se všechny mé snahy zdály marné - cítil jsem, že nitka, která brání smrtelnému skoku z okna, je stále slabší. Modlit se určitě nezačne, ale naše pole jsou v kontaktu a vzájemně na sebe působí.

Během naší rozmluvy jsem modlitbou začal korigovat vlastní pole, ale i během těchto pokusů jsem byl svědkem pokračující invaze programů agrese vůči světu, vůči lidem i vůči sobě samotnému. Společným jmenovatelem byla jednoznačně modla schopností. Očistil jsem se. Během tří dalších minut se mi podařilo hoča uklidnit a ještě dlouho jsem dál analyzoval situaci. A pak jsem pochopil: vpád do pole jiného člověka může být nebezpečný, není-li karma řádně uzavřena, jednodušeji řečeno pokud se do duše jiného vrháme se všemi vlastními pozemskými vášněmi, vzniká nebezpečná rezonance, která by mohla způsobit velké problémy, zejména u lidí, kteří jsou už zdravotně vážně postiženi.

O tom, co lidstvo čeká, jsem se ujistil, když jsem nějaký čas působil v New Yorku. Manželka, v níž způsobuje pocit křivdy její muž, kterého nenávidí a na kterého žárlí, přeje smrt jak jemu, tak

svým dětem. Neustálé vnitřní výhrady vůči manželovi jsou defakto programem zkázy vlastních dětí. Duchovnějši ženy obvykle tuto agresi obracejí proti sobě, ale to je také program zničení vlastních dětí, i když v menší míře. Přesně totéž platí i o mužích.

Mé dvě děti se v dětství div nezadusily, a hlavním důvodem byla má neschopnost potlačit vlastní pýchu a především žárlivost. Následovala okamžitá deprese, tedy program sebezkázy.

Spojené státy jsou zemí, jejíž obyvatelstvo je s tímto světem propojeno velmi úzce. Peníze a kariéra tam mají význam doslova absolutní. Proto zde může ve zdraví přežít jen člověk skutečně harmonický, nepřipoutaný k hmatatelným pozemským statkům. Když jsem základní stav této země analyzoval, pochopil jsem, proč jsou USA zemí dvojí emigrace - myslím nejen přímé, ale i karmické. Základní ideou Spojených států je idea realizace nahromaděných možností. Lidstvo mělo odjakživa spousty různých představ, ale velmi často se mu nedostávalo šance je uskutečnit. Lidstvo se v této etapě podobalo mudrci, který sedí v jeskyni a vynakládá všechno své úsilí na duchovní uchopení světa. Spojené státy se staly svalstvem lidstva, které umožnilo urychlit proces realizace nejrůznějších projektů a myšlenek. Časem se však idea realizace začala jevit jako důležitější než idea hromadění duchovních hodnot. Zdroj se zdál nevyčerpatelný. Dokud na světě byly země, kde se dál hromadila duchovnost, Amerika fungovala jako jistá alternativa a zachovávala se jistá rovnováha. Mohutnou protiváhou západního světa byly tehdy navíc země socialistického bloku, které se, jak známo, pokoušely ideu, teorii postavit nad zemské potřeby a pozemskou přirozenost.

K dramatické proměně došlo po rozpadu socialistické soustavy. Už v roce 1987 princip myšlení, kterému se říká "americký způsob života", začínal hmatatelně přerůstat vše ostatní. Vnitřní, duchovní ukotvení Ameriky začalo právě od zmíněného roku strmě vzrůstat. Abyste v této zemi přežili, nesmíte se vnitřně orientovat na viditelné materiální hodnoty. Jsou ale také statky neviditelné. A právě na nich Amerika lpí velmi silně - je to rodina, postavení ve společnosti, vlohy a nadání, duševní kvality, moudrost a osud. Zvláště silné je tíhnutí Američanů k úspěšnému osudu. Když se s vámi někdo hádá, klame vás a ponižuje, může člověk iniciátora takového konfliktu nenávidět. Bytosti duchovnějši začínají nenávidět samy sebe a upadají do deprese. Když tu není zjevný agresor, ale pronásledují nás jen věčné, nezosobněné nepřijemnosti, stejně upadají do deprese jak lidé duchovnějši, tak ti přízemnějši. Melancholie a deprese je vlastně neochota k životu, nenávisť k sobě. Trpí tím mozek, zrak i sluch. Amerika měla ve srovnání s jinými zeměmi šťastný osud. Hodně to dalo jejímu tělu, ale málo duchu. Proto neúspěch životního osudu v Americe přináší trvalou depresi. Proto v posledních letech Spojené státy vynakládají tak závratné sumy na léčbu lidského mozku a psychických poruch. Situace se však nelepší, naopak se zhoršuje. Téměř každý druhý či třetí Američan zápolí s latentní agresí. Deprese rodičů znamená nemoc dětí a smrt vnoučat - samozřejmě za předpokladu, že tento proces nezastavíme směřováním k Bohu. Stále silnější tíhnutí k úspěchu způsobuje zvýšení agrese, proto americké umění přináší stále větší náboj podvědomé agresivity. Země, která světu dala americký způsob života, se ho jako první musí zřít. A tato tendence k duchovnosti, nezištnosti a pomoci jiným se v Americe posledních let prosazuje stále rozhodněji. Na tom, nakolik se tato tendence dokáže upevnit a rozvinout, je závislý další osud Spojených států.

Na seanci ke mně přišla žena, která se již ode dveří ironicky usmívala:

"Chápu, o čem mluvíte, ale moje situace je daleko složitější, než si zřejmě dokážete představit."

"Copak vy považujete modlitbu a pokání za neúčinný prostředek?" zeptal jsem se jí.

"Přínejmenším za ne zcela účinný," uhnula poněkud. "Ale to, co říkáte, je pro mě nové. Asi je pro mě složité tomu porozumět a změnit se. A pak - já přece nevím, jestli se dokážu natolik vnitřně přetvořit, zda mi na to budou stačit síly."

Zadíval jsem se jí do očí a začal jsem zvolna mluvit:

"Před měsícem jsem se seznámil s jedním člověkem. Dali jsme se spolu do řeči. Měl dobrou duši a mně se zachtělo mu nějak pomoci. V jeho poli jsem spatřil smrt a řekl jsem mu, že už zanedlouho by mohl zemřít."

"A je tu něco, co by mě tohoto nebezpečí zbavilo?" zeptal se. "Ano," odpověděl jsem. "Stačí nepohrdat mizery a darebáky." Na chvíli se zamyslel.

"Ale to je velmi těžké."

"Je to těžké, ale tvá situace je příliš vážná. Když má někdo méně peněz než já, nemám přece právo ho za to přezírat. A stejně tak podobné právo nemám, když je ve mně víc slušnosti a dobrotivosti."

Za týden za mnou přišel do ordinace. Věnoval jsem mu svou knihu a videokazetu se záznamem svého vystoupení.

"Zatím tě diagnostikovat nebudu. Podívej se na tohle - tak za deset dnů se znovu sejdeme a probereme si to."

Za deset dní jsem se s ním však nesetkal. Byl zavražděn. A zavraždili ho ti, jimiž pohrdal. Ten člověk zřejmě cosi začínal chápat, vykročil k Bohu, a přesto musel zemřít. Inu, stejně jako existuje zákon setrvačnosti ve světě podřizujícím se fyzikálním zákonům, existuje i ve světě duchovním. Když člověk velkou rychlostí letí proti zdi, nemusí se jí nakonec vyhnout, i kdyžby sebevíc chtěl.

"Nu a vy ještě nějakou časovou rezervu máte," řekl jsem té ženě. "Vaše možnosti a vyhlídky jsou určovány intenzitou vašich tužeb. Jen na vás záleží, jak moc budete chtít změnit se a přežít."

"Proboha, a to ti vrazi nebudou za svůj čin potrestáni?" zeptala se.

"Samozřejmě budou. Čím silnější byla touha oběti po očistě, tím těžší trest vrahy čeká. Myslím, že tím zničili svou budoucnost možná na několik životů. Z hlediska nejvyšších principů jsou to však jen vykonavatelé a nenávidět je a pohrdat jimi nemůžeme. Zločince můžeme trestat, ale útočit na jejich duši nesmíme."

Jsem-li nedokonalý, není zapotřebí, abych byl trestán skrze jiného člověka. Nedávno jsem vyslechl následující příběh: jedna dívka se neobyčejně snažila ve všem být první. Byla to horolezkyně a na získání nejvyšší výkonnostní třídy potřebovala vystoupit ještě na jeden vrchol. Ten výstup nebyl příliš obtížný. Něco jí však neustále bránilo, pořád se vrstvily nějaké nepředvídané okolnosti. Jako by se jí neustále dostávalo znamení, že tentokrát by se měla výstupu vzdát. Ona se však rozhodla, že na vrchol vystoupí za každou cenu. I přesto, že si byla vědoma konfliktu s čímsi vyšším. Při výstupu došlo nečekaně k sesuvu kamene. Bylo to na úplně otevřené místo a horolezci neměli kam se uchýlit. Z patnáctičlenné skupiny však nakonec zahynul jediný člověk - ona dívka.

Zavolal mi jednou muž z jiného města a vylíčil mi svůj příběh:

"Jsem zdravý chlap jako hora. Kdybyste potřeboval, zapřáhnou se do pluhu a zorám vám celou zahradu. Jenže už jedenáct let sedím doma a nemůžu vytáhnout paty za branku. Jakmile vyjdu mimo svůj dům, začnu mít takové bolesti a křeče, že se musím vrátit. A k tomu mě pronásleduje pocit nevysvětlitelného strachu. Co myslíte, dá se s tím něco dělat, nebo ne?"

"Odložte sluchátko, vyjděte z domu, běžte na ulici a několik minut se tam procházejte. A pak mi řeknete, co to s vámi udělalo."

"Dobře," ozvalo se ve sluchátku. Asi za pět minut se vrátil a s obrovským údivem mi sdělil, že to bylo mnohem snazší než kdykoli předtím.

"Jednu věc si pamatujte," řekl jsem mu. "V minulém životě jste žil v Tibetu a měl jste mimořádné schopnosti. Jenže pak se neustálé rozvíjení těch schopností stalo samoúčelem. Jakmile duše ulpěla v pozemskosti, ve vašem nitru značně vzrostla pýcha. Zachránit vám život bylo možné jen za cenu urážek, ústrků, ponížení a křivd, přicházejících od jiných lidí. Přitom čím silnější je váš pocit křivdy, tím větší je šance na spásu. Vy jste to nechápal, nebyl jste schopen takový úděl přijmout a nahromadil jste v sobě obrovskou agresi vůči ostatním lidem. Energetiku máte velmi silnou, tak byste byl jakéhokoli vetřelce podvědomou agresí snadno zničil. Proto se nesmíte příliš stýkat s lidmi a něco vám neustále brání, abyste opouštěl dům. Zbavte se skrze pokání agrese a modlete se, aby se smyslem vašeho života stala láska k Bohu."

Modla moudrosti

Nad Boha lze povznést jak moudrost, tak osud. Jestliže jiného odsuzujeme za hloupé, nerozumné chování, začínáme lnout k moudrosti. Pokud odsuzujeme skupinu lidí, organizaci, vládu či národ, lnutí se zesateronásobuje. Jsem-li ochoten a schopen odsuzovat a nenávidět sám sebe za to, že jsem nepochopil, neporozuměl, že jsem se dostal do trapné situace, bude se odehrávat totéž. Tíhnutí k moudrosti je blokováno psychickými chorobami a poruchami rozumu.

Jedna odbornice v oblasti fyziky mě na seanci poprosila, abych se pokusil přezkoumat příčinu smrti jednoho známého sovětského vědce.

"Sebe i svou moudrost postavil výš než Boha. Pýcha překročila kritickou mez, takže došlo k blokaci smrti. Příliš lpěl na moudrosti, opovrhoval méně inteligentními a ponižoval je."

"Jestlipak víte," ožila ta žena, "že ponižoval své vlastní asistenty. Slyšela jsem, že při té osudové dopravní nehodě utrpěl úraz jen on. Šlo o mimořádně těžké poškození mozku, zatímco vejcím ležícím v krabici na zadním sedadle se nestalo vůbec nic. On sám byl dlouho v bezvědomí."

Napadlo mě, že zákony morálky na úrovni smyslů, které tak často přehlízíme, to jsou především zákony našeho vlastního přežití. Vědci se již dlouho snaží najít společného jmenovatele jednotlivých aspektů dlouhověkosti. Ukázalo se, že je to pozitivní emocionální vztah k okolnímu světu. Všichni dlouhověcí jsou dobromyslní lidé, kteří na nepříjemné situace nereagují nenávisť a odsudky. A to je základ vnitřního smíru, schopnosti nelpět na pozemskosti a nezbožšťovat ji. Když člověk příliš lpí na pozemském, je schopen zradit - logika těla tak vítězí nad logikou ducha.

Na sezení do mé ordinace přišel mladý muž, který měl velmi vážné problémy. Vysvětlil jsem mu, že jeho duše příliš tíhne k pýše a moudrosti. Pomodlil se a skrze pokání potlačil nenávisť k jiným lidem i sklon k sebe-odsudku. Tentokrát přišel již na druhé sezení, ale struktury sebe-odsudku ještě stále nevymizely.

"Zatím jste nedokázal odstranit výhrady, které máte sám vůči sobě."

"Jak to ale mám udělat, když je to zjevně má vina a jiní lidé s tím nemají nic společného? Já jsem nedokonalý, tak jak mohu sám sebe nekárat a neodsuzovat?"

"Pochopte jednu prostou pravdu," řekl jsem mu. "Dokonalost či nedokonalost jsou nám buď dány, nebo naopak odebírány, a ztotožňovat se s nimi prostě nemůžeme a nesmíme. Na jemné úrovni se každý člověk, ať už je v normálním životě kdokoli, nad takové pojmy jako je dokonalost a nedokonalost povznáší. Tyto pojmy patří do hmotného světa, jenže hmotný svět podléhá proměně a zkáze. Pokud se domníváte, že jste člověk rozumný a zakoušíte potěšení z tohoto faktu nejen zevně, ale i uvnitř, lnete k moudrosti. To znamená, že budou nastávat situace, kdy sám sebe označíte za hlupáka, budete se nenávidět a odsuzovat, a za to se dočkáte jen nemoci a smrti. Člověk je entita dialektická, skládající se ze dvou protiv: z božského jádra, které nezná pojmy jako dokonalost a nedokonalost či síla a slabost, a jádra, spojeného s materiálností, které se na rozdíl od prvně jmenované entity neustále rozpadá, kde pojem síly a slabosti, dokonalosti a nedokonalosti neustále mění znaménka. Čím vyšší je energetický potenciál, tedy napětí mezi nimi, tím více tíhneme buď k Zemi, nebo naopak k Bohu. Je ovšem snazší tíhnout k Zemi než k Bohu, proto je třeba respektovat soustavu jistých priorit. Těžiště našeho zájmu nesmí spočívat na zjevných a hmotných pozemských slastech, a nemůže se odvozovat ani od slastí sice nehmotných, ovšem pevně spjatých s pozemským životem. Když se pokoušíme takové těžiště přenést na hodnoty zdánlivě stabilní, na to, co přesahuje rozměr jediného života, na pozemské hodnoty ve třetí hladině, děláme chybu.

Těžiště našeho zájmu musí spočívat výlučně v lásce k Bohu. Jedině tento pocit skýtá člověku skutečné štěstí."

Mé knihy vycházejí v dosti vysokém nákladu. Informace o nich poskytuje i ruská ústřední televize. A přesto stále jako by něco scházelo. Potřebujeme dimenzi proměny světového názoru, kterou chci poskytnout právě v této knize. Právě včera jsem se o tom měl přesvědčit ještě jednou.

Přijela ke mně z jiného města matka chlapce, který trpěl těžkým nádorem na mozku. Situace byla víc než kritická.

"Zmocnila se vás chorobná pýcha," vysvětlil jsem hned v úvodu matce. "A to nemluvím o přání povýšit vlastní moudrost nad Boha. Z vašeho pohledu vám všichni neustále nespravedlivě ubližují, všichni si počinají hloupě. Vy jste veškeré své okolí neustále z něčeho vinila - zejména manžela. Manžel je ovšem také hrdopýšek, proto v případě vašeho syna nedochází jen k posílení, ale přímo k explozi takto inspirovaných programů. Jedinou blokadou v podobných případech je rakovina. Sdělte, prosím, vše, co jsem vám právě řekl, také svému manželovi. Za několik dní vám zavolám."

Zanedlouho jsem se skutečně telefonicky spojil také s otcem toho chlapce, a v jeho poli jsem rázem objevil tři mohutné hranoly, znamení trojnásobné smrti, program totálního sebezničení. Totéž platilo i o chlapci. Zjistil jsem, že otec koktá, což nebezpečně programy alespoň zčásti blokuje.

"Je ve vás nebetyčná pýcha, jejíž míra přesahuje dvojnásobek smrtelné meze. Tento stav se blokuje karcinomy, epilepsií, koktáním, psoriázou. Vy ale, na rozdíl od syna, máte blokaci podstatně mělčí. Viděl jste někdy mé vystoupení v televizi?"

"Ano, a naprosto s vámi souhlasím."

"Výborně - takže si to zopakujeme. Duše propadá pýše, když se příliš připoutá k něčemu pozemskému. Vaše duše nejvíc lne k rodině a k úspěchu v životě. Když na vás byly seslány křivdy a hádky, které měly sloužit účelům blokace, obrátil jste je proti sobě. Zmocnil se vás těžký stres a nechť k životu. Zažil jste takové stavy?" "Ano, zažil."

"Stres to je nenávisť k sobě, a nenávisť vždy zasahuje hlavu. Proto koktáte a váš syn má nádor na mozku. Vy teď musíte celý svůj dosavadní život přehodnotit a potlačit tuto agresi prostřednictvím pokání."

"Všechno, co říkáte, mi zní poněkud primitivně," odpověděl mi. "Mohl byste mi to vysvětlit trochu podrobněji a důkladněji?"

"Máte smůlu, ale dnes vám to lépe vysvětlit nedokážu. Jenomže všechno to, co teď říkám vám, jsem říkal už i jiným svým pacientům trpícím rakovinou, a musím říct, že jim to pomohlo."

"No dobře," souhlasil. "Musím se vám přiznat, že jsem pro našeho chlapce připravil svou vlastní léčebnou metodu."

"Tak míjí přibližte."

"To je složité, do telefonu vám to vykládat nemůžu."

"Pokud je základem té vaší metody láska k Bohu, klidně jednejte dál. Pokud ne, nastanou problémy. To si budete muset rozhodnout sám."

"A co mám tedy podle vás dělat?" zeptal se.

"Ve vašem rodu už po sedmnáct generací z otcovy strany funguje snaha povýšit sebe a své nejbližší nad Boha, a navíc nepřijímáte ani sebemenší pokusy o vnitřní očistu. Takže nemohu poradit nic jiného, než abyste se modlil za celý svůj rod, za sebe i za své potomky. To můžete dělat třeba čtyřicet hodin denně. A uvidíte, že se chlapci rázem udělá líp." Přitakal.

Je 19. června 1994, den Svaté trojice. Před dvěma dny ke mně přišla pacientka. Prohlédl jsem si její pole.

"Je to zvláštní, ale funguje ve vás mohutný program zkázy dětí. Máte nějaké děti?"

"Ano, dvě dcery."

Prozkoumal jsem nejdřív pole té první. Ocitla se jakoby v kokonu a kolem ní se vznášelo sedm hieroglyfů smrti. Vskutku výkonný program zkázy. Ale kdo či co jí v tom případě chrání? Už je to jasné - duše jejích příštích dětí. Žije jen proto, že je to bytost duchovní a dobromyslná, a také její dcery jsou ženy velmi harmonické.

"Mají vaše dcery také děti?"

"Ano."

Zkontroloval jsem si tedy i vnuky a rázem jsem měl ve věci zcela jasno.

"Jakou vám lékaři stanovili diagnózu?"

"Rakovina vaječníků. A taky mi našli něco na žaludku. Teď mi dělají analýzy."

Překontroloval jsem ještě její vlastní pole a pak jsem jí začal líčit její stav.

"Důvod vašich bolestí je prostý, ale pracovat na sobě budete muset dlouho. Změnit duši je mnohem těžší než změnit vědomí. Příčina nemoci spočívá v následujícím - lidská duše musí být obrácena k Bohu, kdežto vědomí a tělo k Zemi. Když duše příliš přilne k Zemi, začíná být hrdá a agresivní."

"Ale má duše nelne ani k penězům, ani k jiným pozemským radovánkám."

"Pro vás peníze vypadají jinak. Pro vás je nejcennější valutou moudrost a rodina. A když vám tohle začne někdo brát, bolí vás to. A nejste schopna to snášet a přijmout."

Žena se na mě dívá a pokouší se něco pochopit, ale světlo prozření v očích zatím neblesklo. Tak pokračuji:

"No vidíte, takhle vypadá buňka v organismu, která žije ve dvou režimech - pro sebe a pro ten organismus. Každý pokyn organismu její vlastní životní zájmy omezuje. Měla by zapomenout na sebe a myslet na celý organismus - bez ohledu na to, že jakýkoli pokyn organismu její vlastní zájmy omezuje. V krátkém časovém úseku mohou být jejich zájmy různé, ale v trvalejší perspektivě rozhodně společné. Umění buňky přijmout traumatizující situaci, tedy pokyn organismu, ji činí buňkou rakovinnou, a proto musí být organismem zničena."

Člověk je buňkou vesmíru. Jeho umění zvládnout v podstatě jakoukoli situaci, jakékoli nepříjemnosti a pohromy jako boží danost je nejlepším ukazatelem duchovního a koneckonců i fyzického zdraví člověka jako druhu. Křesťanství této schopnosti říká schopnost smíření. Pokud člověk v těžké situaci zapomíná na Boha, který očišťuje jeho duši, a vidí jen škůdce, začíná připomínat rakovinnou buňku. Křesťanství tomuto stavu ducha říká pýcha a považuje ji za jeden ze základních hříchů. Každá buňka žije dvojitým režimem a dvojí logikou - logikou organismu, která je prvotní, a druhotnou logikou vlastní."

Také člověku jsou vlastní dvě logiky: logika ducha, která ho spojuje s Bohem, a logika těla, tvořící lidské pouto se vším pozemským. Logika ducha vždy stojí nad logikou těla. Když se potápí loď, jako první se vždy zachraňují ženy a děti, muži musejí počkat. Když se muž snaží děti a ženy předběhnout, je třeba ho zabit, aby se tak zastavil patologický proces. Když má člověk problémy, je třeba především usilovat o spásu jeho duše. Duše tvoří co do důležitosti devadesát sedm procent, kdežto tělo pouhá tři procenta každého z nás. Když se tělo vrhá kupředu a pokouší se zachránit za cenu záhuby duše, je třeba tělo usmrtit. Vysockij má jedno krásné dvojverší - "Nezemřeme každodenní trýzní, raději v jisté smrti ožijem". Naše tělo je jen jednorázovým oděvem, který vydrží přesně po dobu jednoho života. Naše duše se ale bude vtělovat znovu a znovu. Pokud se duše neočistí, nedojde v dalších životech k jejímu novému vtělení. Což je ostatně v současné době jedna z hlavních příčin neplodnosti žen. Vnitřní pýcha lidstva dostoupila kritické hranice, za níž je už jen fyzická sterilita a degenerace celého lidstva."

Žena se na pár minut zamyslela, a pak se překvapeně zeptala:

"Ale proč se vůbec něco takového stalo?"

"Každý vývoj je trochu patologický. Chceme-li Boha poznat, musíme se ho nejdřív zříct. Současné lidstvo však už po tři století božskou logiku ignoruje a řídí se jen logikou pozemskou. V 17. století lidstvo zformulovalo klasický výrok, srovnatelný s rakovinným nádorem: "Člověk je pánem přírody." V překladu do jazyka těla to znamená "Buňka je pánem organismu". A přesně takový je princip karcinogenní buňky. Dnes jsou duchovní struktury lidstva natolik stlačeny k Zemi, že zachránit lidstvo před smrtí může jen mnohonásobné tíhnutí k Bohu. Nyní musí lidstvo zakoušet takovou lásku k Pánu, jakou doposud nikdy nezakusilo. A vy to potřebujete především, protože zatím, co s vámi mluvím, mění se vaše vnímání světa, reakce na události, což znamená, že se mění i váš charakter. Nu a protože charakter je pro osud určující, mění se i váš osud, tedy vaše karma, a to včetně fyzického stavu. Podívejme se společně, jak se vám vedlo před naším setkáním. Kreslím graf. Vnímání vnější situace na 80-100 % rovná se absolutnímu zdraví, při 50-80 % je

člověk v podstatě zdravý, 20-50 % znamená, že člověk je nemocen, ukazatel pod 20 % signalizuje těžkou nemoc a dostane-li se pod 5 %, člověk je odsouzen k smrti. V roce 1990 se tento údaj celosvětově pohyboval kolem 3 %. Dnes je to 10-12 %, což na úrovni pole znamená, že lidstvo je těžce nemocný organismus. Než jste ke mně přišla, vaše schopnost přijmout traumatizující informaci se pohybovala kolem 1-2 %, zatímco teď, po půlhodinové rozmluvě se mnou, již přesáhla hranici 50 %. Aby se však tento stav stabilizoval, budete nucena na sobě ještě hodně pracovat. Všechno, co jste považovala za urážky, křivdy a ponižování, se takto dá z hlediska vaší osobností hodnotit jen ze 3 %, ale ze zbylých 97 % je to očista vaší duše a v konečném důsledku způsob, jak zachránit váš život. Pokud dokážete jakoukoli situaci přijmout jako boží danost, pak se energetická erupce, k níž přitom dochází, stane součástí vašeho duchovního rozvoje. Když to nepřijmete, rodí se ve vás agrese. Nejdřív v podobě nenávisti a odsudku celého vašeho okolí, a pak i nenávisti k sobě samému. To vše zcela začernilo vaši duši. Nenávist k sobě, tedy stres, depresi, ztrátu chuti do života jste předala i svým dcerám a vnučkám. Nejdřív jsem vám řekl, že se ve vás rozběhl program zkázy vlastních dětí. Ztráta chuti k životu se u ženy rovná především programu zkázy vlastních dětí. V dětech se pak mnohonásobně posiluje. Jindy více než matka ovlivňuje světový názor vnuků jejich babička. A u jedné vnučky už pýcha překročila smrtelnou úroveň. Kolik je jí teď let?"

"Deset."

"To odpovídá. Karmická paměť se aktivizuje v pěti letech a pak v období pohlavního dospívání, tedy mezi deseti a čtrnácti lety. V tomto období jsou děti nejzranitelnější. Právě v tomto období jsou rodiče velmi často nemocní - jen proto, aby zachránili své děti, se jím vrací to, co původně do svých dětí nevědomky uložili. Vnučka může umřít, protože v posledním půlroce nádor rychle roste. To znamená, že nestačí, abyste se jen změnila. Všechny pocity křivdy a příkré odsudky je třeba odčinit modlitbami a pokáním. Totéž se týká i žárlivosti a nechuti k životu - aby tyto neduhy byly sejmuty nejen z vaší duše, ale i z duší dětí a vnoučat a jejich dalších potomků až do sedmého kolena. Za vše, co jsme v životě vykonali, jsme odpovědní hned čtyřnásobně: za to, co jsme udělali v minulých životech, za to, co jsme udělali v tomto životě, za to, co jsme předali svým dětem, a za to, co jsme předali vnukům, pravnukům a vzdálenějším potomkům. Čím silnější je agrese, tedy nepřijetí božského principu, tím hlouběji proniká do duše, tím více generaci potomků vnitřně pošpiníme a tím déle a vážněji na to budeme my i oni doplácet. Čím větší lásku k Bohu pocítíte, tím hlouběji pochopíte, že všechny nelady v osobním životě, ponížení a křivdy byly spásou vašeho ducha, tím dokonaleji se čistí duše vašich potomků. Teprve tehdy bude vašemu tělu umožněno, aby se uzdravilo."

Mluvili jsme spolu ještě chvíli a já jsem už jasně viděl, že žena je čím dál mírnější a klidnější.

"Řekněte mi jednu věc," zeptala se mě na závěr, "mám pokračovat v chemoterapii, kterou mi předepsal lékař?"

"Chemoterapie blokuje následek, nikoli příčinu. V léčbě můžete pokračovat, ale zároveň musíte chápat, že největší naděje bychom neměli vkládat do medikamentů, ale do povzneseného ducha a očisty duše."

Toho dne jsem přijal čtyři pacienty. Jako první přišla matka s mentálně zaostalým synem. Druhý byl mladý muž, který si stěžoval na chudokrevnost. Pak dívka, která se po dopravní nehodě nemohla zbavit psychických potíží a poruch v pohybové koordinaci. A nakonec mladý pár, který nemohl mít děti. Důvod potíží byl u všech stejný - snaha povýšit moudrost vlastní i moudrost jiných nad lásku k Bohu. Prvním článkem našeho lnutí k Zemi je vždy otec a matka. Pokud rodiče stavím nad Boha, v příštím životě se dočkám rodičů hloupých a nechápavých, kteří mi nebudou rozumět - a odsudek a pohrdání jimi, vyplývající z vlastní moudrosti, přináší tu nejnebezpečnější pýchu. Peníze, které máte, můžete mít rok, dva, deset let, ale dříve nebo později je stejně jako život ztratíte. Schopnosti a duševní kvality společně se životem neztrácíte, ty mohou existovat ještě po tři

až pět dalších životů, proto je tu pokušení udělat si těžiště z nich, a nikoli z lásky k Bohu. Moudrost je kapitál, kterým lze vládnout přes čtyřicet životů, proto je pokušení zřít se Boha tak velké.

Đábel je anděl, který svou moudrost postavil nad moudrost Otce. Žena, která pohrdá svým mužem, svým nerozumným otcem, která pohrdá lidmi hloupými a nedokonalými, nakonec porodí děti, které nebudou směřovat k Bohu, ale k ďáblu. Lidstvo je v posledním století velmi závislé na moudrosti. Úspěchy vědy, plody vědomé činnosti, se staly absolutní hodnotou, proto lidstvo tolik tíhne k satanismu.

"Skrze vaše předky, a také skrze manžela, skrze pohrdání nedokonalými a sebe-odsudky v hloupých, banálních situacích, skrze klamání jiných a nenávist k oklamáným mocně tíhnete k moudrosti. Proto vaše pýcha několikrát přesahuje běžný průměr, a kromě toho ve vás žije nezdolné přání postavit osud nad Boha. Proto vás - prakticky bez jakéhokoli vnějšího podnětu - měly postihnout rány na těch nejcitlivějších místech. Kdybyste bývala byla schopna situaci rozumně posoudit, vaše dítě by bylo zdravé. Jenže vy jste viděla jen lidi, kteří vám podle vašeho názoru ubližovali, stále silněji jste aktivizovala režim těla a zároveň negovala režim ducha. Proto jsou dnes lpění vašeho dítěte na pozemskosti a s tím související agresivita tak výrazné. Pokud má být jeho duše očištěna a zachráněna i další lidé, jeho karma musí být uzavřena nikoli lehkou poruchou psychické rovnováhy nebo schizofrenií, ale mnohem tvrdší blokací, jako je například mentální zaostalost.

Duše ještě před nastěhováním do příštího těla vidí a ví, co se s ní v nastávajícím životě stane. Když zjistí, jaké ji čeká tělo, očišťuje se. Proto v jemných hladinách duše dochází k výraznému tvořivému procesu. Když ho změnou orientace z pozemskosti na božský princip podpoříte, pomůžete svému dítěti v každém případě, dokonce i kdybyste na čistě fyzické úrovni žádné zlepšení nezaznamenala."

Druhému pacientovi jsem vysvětlil následující:

"Vy a vaše matka velmi tíhnete k moudrosti, rodině a úspěchu. Matka všechny ty, jimiž byla očišťována, upřímně nenáviděla. To vše se postupně proměnilo v nenávist k sobě, v nechuť k životu a vaše lnutí k pozemskosti je ještě daleko větší. Jde o to, že nenávist k sobě je nenávistí k vlastním duchovním strukturám, pro které je velkým nebezpečím, protože se přeorientovává na rychlou zkázu těla. Člověk, který obětuje svůj život ve jménu jiných, sice zabije své tělo, ale očišťuje svou duši. Člověk, který ukončí svůj život sebevraždou, víc uškodí duši než tělu. Ze všeho nejdříve se musíme kát za nechuť k životu a skrze pokání sejmout všechny křivdy na sebe a na osud, a pak se kát za to, co bylo základem této naší nevraživosti: za své opovržení, za nenávist a odsudky jiných lidí, a také za to, co je základem agrese - přání lásku ke všemu pozemskému postavit nad lásku k Bohu, nepochopení toho, že láska k Bohu je naším nejvyšším štěstím."

"Situace je složitá," vysvětlil jsem rodičům nemocného děvčete. "Vy máte sklon opovrhovat muži a stavět vlastní moudrost nade vše ostatní," obrátil jsem se k matce. "Kdežto vy," řekl jsem otci, "máte tendenci vinit se ze všech vlastních neúspěchů a trestat se za ně. To je sice duchovněji cesta, ale i ona je projevem tíhnutí k přílišné pozemskosti. Kdyby se narodil chlapec, byl by bázlivý a hodně nemocný, ale pak by tohle všechno dokázal překonat a jeho další životní perspektivy by byly dobré. Jenže vám se narodila dcerka, a ta si vzala všechno to nejhorší, proto šanci přežít a mít děti prostě neměla. Zranění a psychické poruchy potlačily její pýchu a její rozum. Podle toho, jak usilovně se vy i ona budete modlit a dobrovolně tak očišťovat její duši, natolik se obejde bez další choroby."

"Ale nejlepší léta už stejně ztratila!" rozplakala se její matka, "žila celou tu dobu úplně sama a s nikým kromě nás nepřišla do styku."

"To je pravda, ale jen zčásti. Její duše byla natolik odhodlána přijmout a zbožštit milovaného člověka, že kdyby takovou možnost dostala, její odklon od Boha by se prohloubil do té míry, že by zcela zničila vlastní duchovní struktury. S takovou duší by bývala stejně nemohla mít děti a

velkých problémů by se dočkala i v dalších vtěleních. Takhle nejlepší léta nestrávila s přáteli, ale s Bohem.

Posud'te, jak to bylo dřív. Představte si, že se žena zamiluje do muže a postaví ho nad Boha - a on krátce nato zahyne. Její hoře by bylo tak obrovské, že pokud by si sama nevzala život, dala by všechnu svou lásku Bohu a odešla by do kláštera. V dalším životě by měla znovu potkat téhož muže. Znovu by se do něj bezhlavě zamilovala. Síla směřování k Bohu z minulého života by v ní však byla mnohem intenzivnější, proto muž nezemře a budou šťastni. Abyste dokázali svou dceru vyléčit, musíte především změnit sebe a svůj postoj ke světu. Až se budete modlit, musíte přesně vědět jedno: při modlitbách Boha neproste o zdraví a štěstí. Při modlitbách se má člověk plně orientovat na lásku k Bohu, aby snáz dokázal změnit svou duchovní konstrukci. Hlavní při pokání je směřování k Bohu a přání sebe sama změnit. A to mnohem víc závisí na vás samotných než na mne.

A konečně čtvrtý případ - manželé, kteří nemohli mít děti.

"Vaše duše silně přilnuly k Zemi, ale stalo se to z neznalosti. Vaše osobní směřování k Bohu, projevující se vlídností a tíhnutím k duchovnosti, je mimořádné. Jiní lidé by ve vaší situaci byli dost těžce nemocní. Vy jste však díky své vlídnosti a dobrotivosti zdraví. Náhled na svět však přece jen nemáte zcela správný a jen těžko byste dokázali vychovat harmonické potomstvo - to proto jsou vám děti odepřeny.

Přehodnocujte svůj život, očist'ujte své duše. Rád bych vás upozornil: až se začnete očist'ovat, všechna karmická špína bude stoupat vzhůru a fyzický stav i situace by se mohly nápadně zhoršit. Až se očistíte sami, modlete se za své příští potomky, protože jejich špína přijde k vám a vy je budete muset očist'ovat. Pokud jsou vám souzeny děti s černými dušemi, důvod je ve vás samotných, jenomže v minulých životech. V minulých životech jste kolem sebe házeli kamení, takže v příštích je budete muset sbírat. Musíte pochopit, že v jemné hladině neexistují lidé hloupí a rozumní, neslušní a ušlechtilí, schopní a neschopní. Na jemné úrovni jsme všichni spojeni a všichni stejně čistí - jako kořeny táhnoucí se k tomu, co nás napájí, k Bohu. A na tomto poli je vše určováno výhradně vašim vlastním úsilím."

Už dávno jsem věděl, že vliv na jednoho člověka se promítne i do jeho příbuzných. Fyzický stav příbuzných se mění po setkání s nemocným. Nečekal jsem však, že by se to mohlo promítnout i do duchovního stavu člověka. Ukázalo se však, že jak se postupně zdokonalovala má schopnost chápat souvislosti, pacienti mohli sami sebe měnit ve stále hlubších hladinách. Na jaře roku 1994 se na mě obrátila mladá žena. Když jsem si prohlédl její pole, vypadalo to zpočátku na zhoubné bujení. Prodělala už několik operací, ale její stav se neustále zhoršoval. Vysvětlil jsem jí, že je to s ní velmi vážné a že pokud nepřehodnotí svůj vztah k životu, lékaři jí sotva dokážou pomoci.

"Však mi také řekli, že teď už se mám spoléhat jen sama na sebe."

Rozmlouvali jsme spolu asi hodinu. Příště ke mně přišla za půl roku. Řekla, že k lékaři už vůbec nechodí a cítí se skvěle. Provedl jsem základní diagnózu - pole bylo čisté, bez vady. Z mého hlediska byla zdráva.

"Musím vám říct, že svět se pro mě dočista změnil, ale to bych chápala," líčila mi. "Jenže k lepšímu se změnila i povaha mých dvou sester, přestože jsem jim vůbec nic neříkala. Zbývá jediný problém: můj synovec. Kdykoli vezme do ruky knížku, ukáže se, že nemůže číst, vůbec se nemůže učit."

"Příčina je v tom, že ženská část vašeho rodu velmi lpí na moudrosti. Z toho plyne opovržení jinými lidmi, odsouzení a nenávisť k tomu, kdo klame, námitky vůči celému světu, jak je špatní uspořádaný a nespravedlivý. Také vaše sestra před početím dítěte hodně odsuzovala a přezírala svého muže: vinila ho, že ji podvádí, že se chová hloupě, že jí nerozumí, že nechápe, co je to život atd. Svého syna tolik orientovala na moudrost, že tomu je teď právě cesta k moudrosti uzavřena. Kdybyste se změnila v ještě hlubších hladinách, očistili by se i vaši synovci a vnuci.

Svůj příběh mi vyprávěla také křehká žena s unavenou, ustaranou tváří.

"Já tomu nerozumím - všechno se mi hroutí přímo před očima. Matka se v zaměstnání může málem strhat, kdežto manžel, takový chytrý a inteligentní chlap, nechce nic dělat - a taky nic nedělá, jen mě a matku vytrvale uráží. Tchyně se ke mně a k matce chová příšerně. S dětmi to mám taky těžké, jsou hrozně vznětlivé a těžko se kontrolují. Nedávno jsem byla u jasnovidky a ta mi řekla, že by má matka i můj muž mohli umřít. To není život, to je jedna velká pohroma."

Na diagnózu mi stačilo pár vteřin. V jemné hladině je vše až neuvěřitelně prosté.

"Vy a vaše matka jste udělaly všechno pro to, aby situace byla normální, a místo toho jste se dočkaly naprosté zkázy. Proto se vám zdá, že svět je nemoudrý a nespravedlivý. Hned se pokusím všechno vám vysvětlit. Podívejte se - když jsem diagnostikoval vaše pole, jasně jsem v něm uviděl struktury s obrovitou agresí: váš chlapec a vaše dcerka jsou opravdu malí ďáblici. Jsou to vaše děti. A teď si ujasníme, proč jsou jejich duše najednou takové. Ženy ve vašem rodu, prababičkou počínaje, stavěly otce, jeho moudrost a jeho životní úspěch nad Boha, a aby se duše od Boha neodtáhla ještě silněji, bylo třeba je o to připravit. Proto měly dostávat muže, kteří vypadali ponížene, počínali si hloupě, tedy takové, jimž se říká smolaři. Kdyby se nezlobily na celý svět, kdyby všechno kolem neodsuzovaly, dočkaly by se harmonicky rozvinutých dětí. Jenže ony své okolí přehlížely, pranýřovaly, nenáviděly a na moudrosti a úspěšném osudu lpěly ještě víc. Když otce, jeho moudrost a pozemský úspěch s ní související milují víc než Boha, pak - protože jsem sám částí svého otce - lnu k pozemskosti rovněž a musím od ní být oddělen. Ženy musely být ve své pýše, ve svém zbožňování moudrosti a osudu poníženy. Když se sama nezdržíte opovržení, budete muset být očištěna zvenčí, skrze ponížení. A pokud to nepřijmete, budete očištěna nemocí nebo smrtí. Vaše matka přezírala, odsuzovala muže a zlobila se na něj, a tím pošpinila vaši duši, a především duše vašich dětí. Dřív by jim bylo dovoleno přežít, ale dnes je v duši lidstva příliš mnoho špíny, a ďablicí musejí být zničeni. Protože však většina této špíny přišla od babičky a matky, babička může očistit duši už jen smrtí, kdežto matka zmrzačeným osudem. Vy muže neustále odsuzujete, a tím jste dětem imputovala program odsudku otce a zřeknutí se Boha. Tím jste jejich duše pokřivila."

"A to už se nedá napravit?" zděsila se žena.

"Napravit se to dá - duše je pružnější než tělo."

Žena se zamyslela. Nepřekážím jí a dívám se oknem ven.

"Chcete tedy říct, že tchyně mi tím věčným ponižováním vlastně pomáhá?"

"Samozřejmě. Pýcha se léčí ponížením těla, nemocí nebo smrtí."

"Možná že už něco chápu," řekla žena. "Aby mohly být očištěny duše mých dětí, je třeba potlačit jejich pýchu. Proto je třeba nejdřív zasáhnout zdroj té pýchy, tedy mě a matku. Když nás muž uráží a ponižuje, tak vlastně bezděky očišťuje duše našich dětí."

"Přesně tak!" přikývl jsem. "Čím rychleji tuto myšlenku přijmete, tím rychleji očištíte své duše a duše vašich dětí. A další ponižování už bude zbytečné."

"Takže i to, jak se mé děti bez rozmyslu vrhají na cizí lidi a koušou je tak, až se jim v celém okolí říká "ti malí zbojnici", to všechno vzniklo ze mě a mé matky?"

"Samozřejmě," přikývl jsem.

"No dobře, tak se budu modlit a prosit o odpuštění za všechny odsudky, pocity křivdy a opovržení k jiným lidem i k manželovi. Pochopila jsem, že chovat se přezíravě k poníženému, nenávidět člověka, který nás ponižuje a ubližovat mu znamená přivolat nemoc či smrt vlastních dětí. Ale proč nemohu milovat manžela a jeho moudrost?"

"Když muže milujete skrze Boha, přitahujete ho k Bohu. Ale jestli nejdřív milujete muže, pak ho od Boha naopak odsouváte a svou láskou ho zašlapáváte do země a činíte ho příliš hrdým. Proto by mohl zahynout."

"Nezlobte se, ale já stejně nechápu, jak je možné láskou uškodit?" zeptala se unaveně žena.

"Na tomto místě nedávno seděla jiná žena," pronesl jsem pomalu, "a svěřila se mi s takovýmhle problémem."

"Chci se vás na něco zeptat," řekla mi. "Vysvětlete mi, proč mí milenci všichni umírají."

"A kolik jich bylo?" zajímalo mě.

"Dvacet."

"Protože jste milovaného člověka a jeho moudrost vždy odhodlána stavět nad Boha. Máte mohutnou energetiku, a tou je prostě rozkládáte. Pokud se nenávisti můžeme nějak bránit, lásce rozhodně ne. Proto láska směřující k pozemskosti zabijí rychleji než nenávist. Když chcete, aby byl milovaný člověk zdravý, každé ráno vstaňte a říkejte: "Pane, tebe miluji víc než kohokoli na světě, než lidskou moudrost a pozemské štěstí, které mi člověk může dát." Pak odstraňte "lep", jímž jste se lepila k mužům a jejich moudrosti: opovržení, nadřazenost a odsudek hlupáků. Potom bude všechno normální."

Nato jsme se v rozhovoru s mou pacientkou vrátili k jejím dětem.

"Víte, dřív jsem se modlila, aby moje děti byly zdravé. Podle vás to vypadá tak, že něco takového se nesmí. Ale v kostele se přece také zapaluje svíčka za zdraví blízkých lidí. Jak tomu mám rozumět?"

"Když v kostele zapálíte svíčku za něčí zdraví, spustí se egregor křesťanství, v němž se zdravím rozumí zdraví duše. Boha lze prosit jen o to, aby nám byla dána možnost milovat ho ještě víc než sebevětší pozemské štěstí. Kdežto když neprosíte Boha o duchovní, ale o fyzický zdar, tak ho vlastně neprosíte, ale okrádáte. Když se domáháte fyzického zdraví, loupíte ve vlastní duši. Dnes sice dostanete kopejku, ale zítra ztratíte rubl. Pro vaše děti bude trvalým pokušením vidět v lidech jen to špatné. V takovém režimu nepřežijí. Každý den je učte, že uvnitř jsou lidé dobří a spojení s Bohem. A že vše živé je rozumné. Před jídlem ať se modlí. První bonbon ať dají jinému dítěti, teprve pak ať si vezmou Samy. Učte je pomáhat jiným a nemyslet na sebe - nejdřív je třeba pečovat o druhé, a pak si teprve vzpomenout na vlastní starosti. Chod'te s nimi častěji do přírody. Chod'te s nimi hodně pěšky a koupejte je ve studené vodě. Dávejte jim méně masa, koření a lahůdek. Nikdy je nenuťte, aby všechno dojedly. Nenuťte dítě do jídla, když nemá chuť. Recitace veršů, hry, divadlo, hudební výuka - všechno to, co od zájmů těla orientuje k zájmům ducha, co je zapojuje do logiky božské jednoty, pracuje pro jejich spásu. Nakolik jste schopna změnit svou duši, tedy vnímání světa a svůj charakter, do takové míry budou šťastné i vaše děti."

Modla osudu

Když jsem poprvé zjistil, že smrtelné nebezpečí může pro člověka znamenat i tíhnutí k úspěšnému osudu, dost mě to překvapilo. Jedna má pacientka měla problémy s manželem. Vysvětlil jsem jí, že je odhodlána stavět sebe a rodinu nad Boha, proto všechny křivdy a nepříjemnosti, s nimiž se potýká, očišťují její duši. Pochopila to, začala se modlit a situace se značně zlepšila. Za nějaký čas měla letět do Indie. Den před odletem jsem prohlédl její pole a naskytl se mi velmi znepokojivá podívaná - pýcha dostoupila smrtelné meze. Zavolał jsem jí.

"Vím, že musíte odletět, ale mohla byste mít dost velké problémy. Příliš jste uvízla v touze po úspěšném osudu. Neustále sníte o úspěchu. Zamyslete se nad tím, proč Kristus praví: "Nemyslete na zítřek, žijte jako ptactvo nebeské." Naše budoucnost je dána Bohem. Pokud se začneme fixovat na budoucnost, stěhuje se tato naše tužba do jemných hladin a náš program začíná soupeřit s programem vesmíru. Začínáme se podobat rakovinné buňce, pro níž stojí její vlastní program výš než program organismu. V takovém případě se náš program musí rozpadnout. Všechno, k čemu lneme, musíme ztratit. A vaše trvalé sny o úspěchu a dostatku a odsuzování muže, který není schopen vám něco takového dát, vás zahnalý až na nebezpečné pomezí. Přehodnot'te celý svůj život a modlete se."

Druhý den večer zazvonil telefon. Byla to moje pacientka.

"Přijela jsem na letiště a zatímco jsme s přítelkyní čekaly na odbavení, najednou jako by na mě klesla mlha. Pak jsme se zvedly a šly k přepážce, ale ukázalo se, že letadlo je už deset minut ve vzduchu. Kromě nás přišlo k odletu pozdě dalších jedenáct lidí. Vůbec tomu nerozumím. Co se vlastně stalo?"

"K tomuhle letu se náhodou sešlo příliš mnoho lidí, chorobně tíhnoucích k osudu. Mohli jste se stát poslední kapkou, a letadlo by se zřítilo. Rozhodně bych vám neradil, abyste se právě v tomto období příliš drala k úspěchu, jinak přijdete nejdřív o zdraví a pak možná i o život."

Ta dáma mi neuvěřila a už se neozvala. O měsíc později jsem zatelefonoval jedné její přítelkyni, která měla problémy s dítětem, a ta mi řekla, že se s tou ženou rozešla - prý už nemyslí na nic jiného než na světský úspěch a uznání. Pak jsme se rozpovídali o problémech jejího dítěte, ale ona se najednou k původnímu tématu vrátila: "Vidíte, ještě něco jsem vám zapoměla říct: ukázalo se, že jak tehdy zmeškala odlet, tak ten letoun měl poměrně vážnou poruchu a posádka měla co dělat, aby ho v pořádku dostala zpátky na zem..."

Další žena, která ke mně přišla, se ostýchavě zeptala:

"Nevíte náhodou, proč dokážu tak snadno uřknout cokoli, co se kolem mě odehrává? Stačí, abych si řekla, že se mi konečně daří, a všechno se začne doslova kácet. Nemohl byste mi vysvětlit, co se to se mnou děje?"

"Už jsem vám přece říkal, že velmi lpíte na úspěšném osudu. Jakmile z něčeho máte radost, to lnutí se ještě prudce posílí. A aby vaše duše dál zůstala čistá, musí se všechno kolem vás hroutit."

Žena jen zoufale rozhodila rukama:

"A co si tedy mám počít?"

"Pokaždé, když na vás něco takového přijde, říkejte si docela obyčejně fuj! a snažte se ten úspěch naopak zapudit, jako byste o něj nestála. Tím znovu nastolíte rovnováhu."

Když se modlíte před jídlem, také od sebe jakýkoli pozemský zdar jakoby odstrkujte, protože skrze jídlo se podobné lnutí mnohonásobně posiluje. Dělejte to, co dělávali lidé dřív: když máte radost, poděkujte za ní Bohu, první pocit radosti vždy odevzdávejte Bohu. V takovém případě k ničemu chorobně nepřilnete a k očistě duše místo hroutícího se světa bude stačit upřímná modlitba. Já vím, je těžké uvěřit, že láska, která se nejdřív obrací k Zemi, a pak teprve k Bohu, může zabíjet. Jenže právě ta sráží duši k Zemi a mrzačí ji. A přitom to všechno začíná zdánlivě nevinným změněním základní orientace. K lásce a náklonnosti se najednou přidruží nenávisť a pocit ukřivdnosti. Zpočátku tomu nepřikládáme význam, ale je to první známka toho, že pozemský princip začíná převažovat."

Několikrát jsem si v poslední době povšiml, že někteří pacienti mi přestávají rozumět. První knihu jsem přitom napsal proto, aby se kontakty s mými svěřenci naopak zjednodušily, protože informace, které jsem jim poskytoval, byly příliš neobyčejné. Pokaždé musím svá sdělení zjednodušovat a zhutňovat. Jedna z pacientek se mě například zeptala:

"Už jsem pochopila, že ukřivdnost, nenávisť a žárlivost škodí, a že je třeba se modlit, aby se takové škody nějak odčinily a zažehnaly. Ale jedno mi prosím vysvětlete: jak může člověk chorobně lnout k vlastnímu osudu?"

"Dejme tomu, že máte nábytek, který se vám líbí. Že máte byt, který se vám líbí, že máte auto, které se vám líbí. To vše jsou jen kusy neživé přírody. Je tu třeba telefon, který vás často otravuje tak, že ho nenávidíte. Na jemné úrovni tak lnete k celé neživé přírodě. Nenávisť k telefonu se stává nenávisť k celé neživé přírodě. Ve vašem životě ale dochází ke stovkám situací, které nějak souvisejí s vaším tělem. Všechny tyto situace se sjednocují pojmem osud a protínají se ve vašem těle. Váš osud se však neodehrává jen na Zemi, ale i na jiných planetách, v jiných světech. Existuje osud vyššího řádu, který zahrnuje nejméně devětačtyřicet vtělení v tomto i v jiných vesmírech. Osud je reálná entita, jenže na úrovni pole."

Už jsem říkal, že skrze agresi lneme k pozemskosti. Uvedu několik příkladů:

Příklad první. V červenci roku 1994 jsem přednášel v Rize. Usadil jsem se k mikrofonu, pohlédl jsem do sálu a začal. V tom okamžiku mi na nos usedla moucha. Když jsem ji odehnal, usadila se na mikrofon. Pak se mi znovu uvelebila na obličeji. Pokusil jsem se vstoupit s lidmi do dialogu, ale kdepak - moucha mě otravovala dál. Lidé v sále se rozesmáli, a já s nimi. Ukázalo se, že jsem příliš lpěl na osudu a úspěchu, bylo to takové to "jen aby to dobře dopadlo". Přestal jsem si tedy mouchy všimnout a začal jsem se modlit a očisťovat. Struktura pole se proměnila, moucha odlétla daleko stranou a posadila se na kytici, ležící vedle mě. Po celý zbytek přednášky lezla po stole, aby mě neustále zbavovala pocitu úspěchu.

Příklad druhý. Byl jsem s přáteli v sauně. Pak všichni odešli a já zůstal v páře sám. Najednou se mě zmocnila neodbytná potřeba si odplivnout - a já to udělal. Co je na tom? řekl jsem si. Vzápětí se však ukázalo, že je to porušení zákonů a přílišné zdůrazňování vlastního já a vlastního osudu, přání povýšit svůj úspěch nad lásku k Bohu. Zkrátka kašlat na druhé, jen když se bude dařit mně. Jakmile člověk začne tuto zásadu vyznávat, nejdřív má pocit, že mu naprosto všechno vychází. Po pár letech však tento program proniká dojemných vrstev duše, v nichž člověk neobcuje se Zemí, ale s celým vesmírem. Tady už se ani malé viny neodpouštějí a léčí se třeba i zmarem celého osudu.

Příklad třetí. Mladý muž měl dopravní nehodu, během níž utrpěl těžké poranění lebky a mozku. Následovala hluboká a trvalá deprese a celý dlouhý řetěz nepříjemností. Základem všeho bylo přílišné lpění na úspěšném osudu, které si přinesl z minulého života a jehož zdrojem byli jeho rodiče. Přitom byl banálními i těžšími nepříjemnostmi léčen už od dětství. Nejdřív se cítil ukřivděně a odsuzoval každého, kdo mu ony nepříjemnosti bezprostředně způsoboval. Pak ale propadl skleslosti a stresu, protože jeho vlastní program nenávisti se obrátil proti němu. Nenávist vzniká v hlavě a blokována může být úrazem hlavy - proto ta dopravní nehoda a její následky. Život si mohl zachránit jedině tím, že bude velebit Boha za všechny nepříjemnosti, které mu osud přinesl a ještě přinese.

Hlavní, co musíme pochopit, abychom chorobně nelnuli k úspěšnému osudu, je to, že pomoc jiným lidem je spolehlivou metodou očisty karmy a že čím nezištnější je taková pomoc, tím rychleji se naše karma očisťuje, tím snáz se neguje lnutí k pozemskému štěstí.

Příklad čtvrtý. Když jsem jednou jel v Rize na přednášku, spatřil jsem dav lidí, postávající kolem vyhořelého vraku auta. Náraz na železobetonový pilíř byl tak silný, že se vůz roztrhl na dvě části a motor odlétl ještě nějakých pětadvacet metrů kupředu. Byl jsem dotázán, co nehodu způsobilo.

Prohlédl jsem si pole tragicky zemřelého. Narazil jsem tam na dvě lnutí - k pýše a k úspěšnému osudu. Jeho základním vztahem ke světu byl pocit nadřazenosti a opovržení ostatními.

A přidejme ještě dva názorné příklady.

Jedna žena mě poprosila, abych prohlédl jejího syna. Měl ochrnuté nohy. Nohy vždy nějak souvisejí s osudem. Nemoc blokovala mimořádně silnou vazbu na osud. Rodiče se vždy velmi hněvali na každého, kdo jim jejich osud znepríjemňoval, a když takových problémů bylo hodně, nechtělo se jim žít. Chlapec už k pozemskému štěstí a úspěchu lnul natolik, že by přijímat rány od jiných lidí a od osudu prostě nedokázal. Bude je tedy dostávat v nepatrných dávkách, zato neustále. Právě tak nás poníží nemoc, přičemž blokace nikdy nenastává rovnou v takto tvrdé podobě - spíš jako můj příběh s mouchou na přednášce.

Jiný můj pacient, tentokrát v Americe mi zase vylíčil tuto téměř anekdotickou příhodu.

"Jsem notorický smolař. Představte si například tuhle situaci: stojíme se ženou na zastávce autobusu. Ten má přijet za pět minut. Čekáme tedy pět minut, deset, dvacet - a pořád nic. A žena mi povídá: jdi kousek stranou, nebo to nepříjede nikdy. Tak jsem poodešel, a opravdu - autobus

normálně přijel a lidi si mohli nastoupit. To se mi stává každou chvílí. Když chci v samoobsluze zaplatit, pokladna se porouchá přesně ve chvíli, kdy se k ní postavím."

Podíval jsem se, oč jde, a řekl mu:

"Jste šťastný člověk. Vaše lpění na osudu už překročilo kritickou smrtelnou hranici, ale protože jste člověk duchovní a dobrosrdečný, nezastavuji vás karabáčem, ale jen mírnými, zato častý-, mi šťouchanečky. Člověk tvrdý a agresivní by se ve vaší situaci dočkal rovnou toho karabáče."

"Má dcera trpí epilepsií," řekla mi žena. "Už jsem s ní byla snad u všech profesorů, ale užitek z toho nebyl žádný."

Prohlédl jsem struktury dívčina pole. Také její duše lpěla na penězích a zdárném osudu. Výsledkem je mimořádně silný program sebezničení, blokový padoucní. Dívka rovnou nechce žít, přestože potíže s penězi a neúspěchy zatím ještě vůbec nepropukly: příčinou agrese směřující dovnitř je agrese matky, zaměřená proti jiným lidem.

"Měla jste hodně nepříjemností s penězi a zažila jste nějaké skutečné rány osudu?"

"Ano, samozřejmě."

"Nenáviděla jste a odsuzovala ty, kteří vás ponižovali?" "Ano."

"Vaše agrese proti jiným lidem se ve vaší dceři obrátila proti ní samotné. Musíte očistit svou duši i duši dcery a vysvětlit jí, že v dalším životě se musí držet tří základních pravidel. Za první: když přijde úspěch a vše se jí bude dařit, nesmí nikoho přezírat a nadřazovat se nad jiné, nesmí své okolí ponižovat ani slovem, ani v myšlenkách a činem. Za druhé: nesmí se zlobit na lidi, skrze něž ji Bůh bude ponižovat. A za třetí: nesmí se zlobit na svět a nenávidět ho, když se jí nebude dařit. Zkrátka a dobře - ať se modlí, aby při očistě duše tělesnými a duchovními útrapami v sobě nezabýjela lásku slovem, myšlenkou ani chováním."

"Prosím vás, a proč mluvíte nejdřív o slovu, a pak teprve o myšlence? Myšlenka je přece prvotní."

Pronášené slovo má vždy dva aspekty: slovo jako příčinu myšlenky, a slovo jako důsledek myšlenky. V bibli je přece psáno:

"Na počátku bylo slovo, a slovo bylo boží, a slovo bylo Bůh." Jeden muž se se mnou náhodou pustil do řeči a když zjistil, kdo jsem, zajímal se:

"Mám dva problémy - já sám mám poslední dobou starosti s alkoholem a dcera začala na jedno oko špatně vidět. Čím to je?"

"Důvod je v obou případech týž - vaše duše lpí na úspěšném životním osudu. Hlavní je pro vás uskutečnit každý svůj záměr, na všechno ostatní kašlete, příliš lpíte na vlastním úspěchu. Nu a když ve jménu vlastního prospěchu poškodíte osud někoho jiného, vaše lpění se zdvojnásobuje. Vy jste ovšem takovýto nátlak na cizí osudy prakticoval už v minulém životě, proto jste se nyní dočkal této odplaty. Zatím jste na ni ale reagoval jen opovržením. To se velmi rychle proměňuje v program sebezkázy. A právě tento program se teď pokoušíte uzavřít alkoholem. Sebe-zkázný program vaší dcery je však ještě mnohem intenzivnější, protože silnější je i její tendence pohrdat a odsuzovat. V takových případech obvykle pozorujeme narkomani, úraz nebo epilepsii či jiné poruchy funkce mozku, eventuálně oslabení zraku či sluchu. To je první etapa blokace sebe-zkázných programů. Pokud dokážete dceru správně vychovat a přesvědčit ji, že jakákoli forma pozemského štěstí je jen prostředkem, že cit lásky je posvátný a nedotknutelný jak ve vlastní duši, tak v duších jiných lidí, ani jeden z vás už problémy nebude mít."

Modla duchovního otce

V poslední době začínají být stále zřetelnější příčiny, které přinášejí ty nejtěžší choroby. Pýcha, která přeroste nejvyšší přípustnou mez, přináší traumatické situace, nechota respektovat pokyny

kosmu je uzavírána stále těžšími zdravotními komplikacemi. Děje se tak proto, že pýcha lidstva a jeho podvědomá agrese v posledních deseti letech strmě vzrostly.

Všichni jsme cestující ve vlaku, který odbočil na slepou kolej. Jakmile duše příliš ulpí na Zemi, začíná být pyšná. Čím jemnější a duchovnější je vše pozemské, tím snáz k němu tíhneme. Proto je to, čemu říkám třetí úroveň pozemskosti - tedy schopnosti, duševní kvality, moudrost a osud - neviditelným, ale trvalým zdrojem pýchy, a člověk, který se pokouší pozemskost ze sebe setřást, často netuší, že tohle všechno je také součástí naší pozemskosti.

Jednou z nejnebezpečnějších podobných umanutosti je lpění na moudrosti. Jeho prvním článkem bývá zpravidla otec. "Můj tatínek je ze všech nejlepší a nejchytřejší a nikdo se mu nevyrovná," to je ten nejsnazší krok k chorobě už v dětství. Skrže pocit nadřazenosti, závist a ukřivděnost, které svědčí o snaze povýšit cosi pozemského nad lásku k Bohu, Ineme k otci a jeho moudrosti a potom povýšíme nad Boha i svou vlastní inteligenci.

Nedávno jsem zkoumal největší světová náboženství z hlediska Inutí k pozemskosti. Ukázalo se, že konfese Inutí k duchovnímu otci a jeho moudrosti neblokují. To znamená, že všechna náboženství orientující člověka k Bohu v sobě zároveň obsahují spodní proud, způsobující stále silnější tíhnutí k Zemi, a tento trend trvale vzrůstá. Teprve postupně jsem pochopil, jak se věci mají. Všechny konfese totiž slábnou, aby ustoupily z cesty novému náboženství, náboženství, které se stane vědou, novému způsobu myšlení, jenž konfesi a vědu propojí v jediný celek. Nu a protože Inutí k moudrosti není ničím blokováno, musí v poslední době nutně vzrůstat směřování k satanismu, protože ďábel je anděl, který se zřekl Otce, který se zřekl Boha a obvinil ho z nerozumu. Proč ale v náboženstvích není Inutí k moudrosti rovnou nějak blokováno? Inu proto, že všechna náboženství jsou založena na víře. Víra je oním poutem, které člověka pojí s tvůrcem konfese, tedy s duchovním otcem. Proto se snaha povýšit duchovního otce nad Boha neblokuje, a když tedy není nějak tlumena v duchovním aspektu, musí se o tento proces postarat život sám. Přání postavit duchovního otce výš než Boha a jeho moudrost nakonec nevyhnutelně vede k odsudku tohoto duchovního otce - to proto Jidáš nakonec musel zaprodat Ježíše Krista. A Kristus to věděl a chápal, že Jidáš s tím nemá nic společného. To, co Kristus nemohl uložit do koncepce, vysvětloval základními situacemi a podobenstvími. Tato situace ukazuje, že obvinění duchovního otce z nerozumu svědčí o skryté touze povznést tohoto duchovního otce a jeho moudrost nad Boha, což nakonec vede ke zradě a smrti. Není proto náhodou, že se Jidáš nakonec oběsil. Příběhy, vyložené v bibli, zprostředkovaně blokují alespoň tu nejnebezpečnější tendenci - přání povznést duchovního otce a jeho moudrost nad Boha. Kristus pravil: "Jedině skrze mě dojdete k Otci mému." Duchovní otec je pro nás prostředníkem při kontaktu s božským principem. Je těžké stavět otce a matku až za Boha, ale ještě těžší je dosadit do této pozice otce duchovního. Každé náboženství odsuzuje ty, kdož nepřijímají základní myšlenky zformulované jeho zakladatelem, což stále silněji posiluje kult, a také kult osobnosti zakladatele každé víry.

V posledních desetiletích se Inutí lidstva k pýše a moudrosti i snaha stavět duchovního otce nad Boha pronikavě posílila. Nejtěžší ze všeho je pro nás pochopit, že naše moudrost, vnímání a chápání světa ani náš rozum nejsou vlastně naše. To vše je nám dáno a zase nám bude odebráno. Právě takové jevy jako moudrost, rodina, peníze či úspěch jsou blokovány epilepsií, schizofrenií, cukrovkou, astmatem, zhoubným bujením a chorobami krevního oběhu.

To vše mi znovu táhlo hlavou při pohledu na křehkého chlapce, jehož ke mně přivedli jeho rodiče. Byl nápadně vyzáblý a měl velké bleděmodré oči. Připomínal spíš anděla než dítě. Trápil ho těžký sarkom. Nedlouho předtím jsem se pokoušel vyléčit holčičku se stejnou diagnózou, ale ta zemřela. S neúspěchy jsem se potýkal často. Buď má úroveň v té době ještě nebyla dostatečná, nebo rodiče mé pokyny do důsledku nechápali a nechtěli na sobě pracovat, nebo takový pacient už vlastně čeká na další zrození, tentokrát však někde jinde či na jiné planetě, protože v minulém životě vykonal něco, co se dá odčinit jen těžkou chorobou nebo smrtí. Snažím se samozřejmě vidět to, co mohu změnit. Hlavní je pro mě pochopit příčinu nemoci. V poli tohoto chlapce jsem zřetelně zaznamenal hieroglyfy smrti mnoha lidí. V jeho duši sídlila obrovitá agrese vůči lidem jako celku.

Jednou bude schopen zabít pro úplnou maličkost. Takový stupeň agresivity znamená chorobné tíhnutí k Zemi.

"Podívejte se," vysvětluji jeho rodičům. "Podvědomá agresivita, přesahující 220 jednotek, je už nebezpečná pro vesmír. Jakmile tedy podvědomá agrese překročí tuto hranici, musí její nositel buď zemřít, nebo je vystaven velmi tvrdé blokaci. Vy," obracím se na matku, "máte podvědomou agresi na úrovni 200 jednotek a váš manžel 210, tedy téměř na kritické mezi. V dětech se vše dobré i špatné v nás ještě násobí. Hodnota podvědomé agrese ve vašem synovi je 560 jednotek, což znamená buď smrt, nebo tvrdou blokaci. Vysvětlím vám to ještě jinak. Každý pokyn organismu omezuje individuální zájmy buňky a v daném okamžiku ji nějak postihuje, ale z hlediska dlouhodobé perspektivy působí v její prospěch. Už bezpočtukrát jsem opakoval, že pokud buňka většinu pokynů organismu akceptuje, je zdravá, ale jakmile se v jejích přijímání dostane pod padesátiprocentní hranici, začíná organismu škodit. Když tento údaj poklesne pod 5 %, musí být buňka zničena. Teď, když s vámi mluvím, se vaše vnímání světa pronikavě mění a celkový stav se zlepšuje. Podíváme se ale, jak jste na tom byli ráno. Vy oba," říkám rodičům, "jste se v tomto aspektu pohybovali někde kolem 5 %. Váš syn však vykazoval hodnotu mínus 100 %. Znamená to, že buňka nejen nechce přijímat žádné vnější pokyny, ale sama se aktivně snaží podřídit celý organismus sobě, tedy snaží se z celého okolí udělat jeden velký zhoubný nádor. Aby duše byla očištěna, přenáší se celý tento proces na tělo.

Zvýšená agrese v duši je výsledek enormního tíhnutí k Zemi. Duše vás obou přilnula k tělu, tedy k pýše, k moudrosti, k penězům a hmotným statkům, k úspěchu. Proto vám ostatní musí působit nepříjemnosti, připravovat vás o peníze a tupit vaši moudrost a pýchu. Vy jste ovšem nechápali, že jde o tu nejmírnější formu blokace, a sami jste krutě nenáviděli, zlobili se a odsuzovali. Vaše nenávisť a ukřivděnost však nikam nemizely, jen klesly na dno duše, tam dál rostly a přestěhovaly se do syna - proto je dnes vážně nemocen. On sám ve vás takové rodiče získal proto, že v minulém životě měl opravdu šťastný osud, byl bohatý a navíc se těšil pověsti velmi moudrého muže. Začal ovšem pohrdat hlupáky a omezenci, všemi těmi, kteří nesprávným chováním ničili vlastní osud. Jeho duše v tom všem uvízla natolik, že právě on v tomto životě musí všechno ztratit, aby ji očistil. Proto se mu dostalo tak pomalu postupující trýznivé choroby.

Čím pomaleji je duše od Země odtrhována, tím větší je naděje, že se očistí. Vy teď v každém případě musíte odvolat veškeré výhrady vůči vlastním rodičům, zejména vůči otci, související s moudrostí. Musíte Boha prosit o odpuštění za to, že jste svou moudrost i moudrost svých rodičů povýšili nad lásku k Bohu. Přezkoumejte celý svůj život a vztah k jakékoli situaci. Ukřivděnost, závist, lítost a odsudek, odvozené od vaší neschopnosti porozumět světu, vás orientovaly výhradně na moudrost. Nejdřív zásadně přehodnoťte svůj dosavadní život, povznete se nad vlastní snahu povýšit moudrost a duševní kvality nad lásku k Bohu. Pak se snažte potlačit v sobě veškerou agresi a tíhnutí k hmotným statkům a povrchnímu úspěchu. Proste o odpuštění za to, že láska k pozemskosti je ve vás doposud větší než láska k Bohu, že jste ji vnukli i svým potomkům až do sedmnáctého kolena, kajete se za to, že jste nepřijímali očistu duše skrze pohanu, klam a křivdy, že jste místo toho ještě víc nenáviděli, odsuzovali a hněvali se, a za to, že jste tuto tendenci předali svým dětem, i za škody, které jste jim tím způsobili. Chlapec se rovněž musí modlit a milovat Boha víc než cokoli na světě. Musí vědět, že svět jako celek je moudrý a že vše, co se v něm odehrává, musíme vnímat jako boží danost, byť by se nám to sebevíc nezamlouvalo."

"Jaké je asi procento úspěchu, když to uděláme?" zeptali se mě rodiče.

"Tuto otázku bych měl položit spíš já vám. Teď už všechno závisí na vás."

Hned druhý den za mnou přišli znovu a já v chlapcově polí zaznamenal velmi nadějně zlepšení stavu. Stále tam ale ještě zůstávaly dvě mohutné vrstvy. Bylo to jednak tíhnutí ke všemu pozemskému skrze výhrady vůči rodičům, a jednak karma duší příštích potomků. Řekl jsem, že je třeba se i nadále modlit, aby se této zátěže zbavil. Až později jsem se dověděl, že když ode mě odešli, matka se se slzami v očích ptala: "A opravdu to může pomoci?"

Během zkoumání tohoto případu vyšel najevo jeden nesmírně důležitý faktor, který mi pomohl pochopit, proč jsou některá onemocnění nevléčitelná. Když jsem hovořil s rodiči, chlapcovo pole se téměř vyčistilo a zhoubné tendence byly prakticky neznatelné. Jsem ale již dlouho zvyklý, že takových tendencí musím najednou sledovat celé desítky. Prozkoumal jsem parametr láskyplnosti a zjistil jsem, jak se křečovitě žene vzhůru a pak zase stejně dramaticky klesá. Così ho neustále sráželo dolů. Ukázalo se, že to jsou jeho potomci ve společnosti a v lidstvu. Bylo to zvláštní - jako by ten hoch lnul ke karmě lidstva a společnosti. Abych ho dokázal vyléčit, musel bych nejdřív vyléčit společnost i lidstvo - proto byla jeho choroba nevléčitelná.

Příčina tkvěla v otci. Vzpomněl jsem si na princip lnutí k pozemskosti - lneme především k tomu, co na druhé straně odsuzujeme. Jestliže otec či matka proklínají lidstvo a společnost, uvrhují své děti naopak do náruče karmy lidstva a společnosti. Takové děti pak musí odčinit nejen vlastní karmu, ale i hříchy celého lidstva. Jak jsem zjistil, jednou z hlavních příčin je právě tato tendence. Když jeden člověk odsuzuje druhého, je to jedna jednotka agrese, ale jakmile odsuzuje skupinu lidí, jsou těchto jednotek již tisíce. Pokud pak považuje za nedokonalé a hříšné celé lidstvo, je to přirozeně ještě daleko nebezpečnější. Odsouzení jakékoli skupiny lidí, třeba homosexuálů, narkomanů, zločinců, náboženských spolků, jiných národů nebo států přináší výbuch nenávisti v potomcích, což vesmír blokuje s velkou razancí.

Děti s programy zkázy společnosti a lidstva obvykle nepřežijí. Zažil jsem i jeden paradoxní případ, který má k tomuto problému hodně blízko. Byl jsem požádán, abych prohlédl ženu, která nedávno zaplatila obrovskou sumu za vyléčení svého psa. Při sezení jsem zjistil, že záchranou života psa si zachránila život sama, protože v ní žil mohutný program zkázy mužů, ale přeléval se především do jejího psího miláčka. Měl sotva dvouprocentní šanci na přežití, ale ona se přesto pokusila dosáhnout jeho uzdravení - a tím všechny své agresivní programy uzavřela.

Přišli ke mně i rodiče, jejichž syn trpěl těžkou chorobou krve. Když jsem si prohlédl jeho pole, užasl jsem. Bylo to mnohem horší než jakákoli rakovina. Nejvíce mě ohromilo, že hlavním podnětem jeho nemoci byl osud společnosti a lidstva. To jeho nemoc iniciovalo, protože v jeho duši fungoval velmi silný program zkázy skupiny lidí a lidstva jako celku. Viděl jsem, že když se případu ujmu, mám jen málo šancí, že se mi chlapce podaří vyléčit. Nechtělo se mi do toho, necítil jsem se na takový úkol připraven. Za léčení jsem od rodičů chtěl částku jen o málo vyšší, než ona žena zaplatila za uzdravení svého psa, a upřímně jsem jim řekl, že naděje na vyléčení je sotva dvacetiprocentní. Odpověděli, že síto rozmyslí, a tiše vyšli z místnosti.

Jejich chování mě poněkud zarazilo, ale pak jsem pochopil, že nejde o ně. Zřejmě jsem se tohoto případu vůbec neměl ujímat.

K novým metodám diagnostiky jsem obvykle dospěl v situacích, které se běžně označují slovem neřešitelné. V podobných případech bylo třeba buď pomoc odmítnout, nebo vytvářet nové nástroje vidění.

Teprve docela nedávno jsem zkusmo vypátral řešení jednoho významného problému. Neustále mi bylo záhadou, proč v jednom případě se pacientovo zdraví vůči hledě zlepšuje, kdežto ve druhém, a to i u úplně stejného onemocnění, je léčebný efekt minimální. Pak jsem si uvědomil, že důvodem je program zkázy otce. Z hlediska energetického jsem pro pacienta duchovním otcem, a program agrese vůči otci se buď odráží zpět a přináší nemocnému další fyzické útrapy, nebo se mé pole uzavře a jeho úsilí je marné. To znamená, že kromě vlastních snah člověk hledá spásný břeh i ve strukturách mého pole.

Znovu přede mnou sedí mladá žena, o jejíchž problémech jsem již mluvil. Její přání povýšit svou práci, prestiž a úspěch nad Boha spustilo program zkázy jejích vlastních dětí. Vysvětlil jsem jí, co má dělat a jak se má modlit, aby nastalo zlepšení, jenže to nepřicházelo. To znamená, že je tu ještě jedna hlubinná příčina, kterou však nejsem schopen odhalit. Znovu jsem tedy prohlédl

struktury jejího pole a odhalil jsem rozsáhlý program zkázy dětí. Řekl jsem si, že o tom bude třeba popřemýšlet, ale teď trochu odbočím.

Mé metodice by se rád naučil kdekdo. A ti lidé uvažují zhruba takto: on mě naučí, jak vstupovat do informačních polí, naučí mě vidět struktury pole, které ovlivňují lidský osud a nemoci, já tam vstoupím, získám znalosti a moudrost a začnu léčit. Problém je ovšem v tom, že v jemné hladině začínám vidět až tehdy, kdy začínám rozumět. Zvláštnost mé metody spočívá v tom, že pochopit je při ní důležitější než vidět. Vstoupit do informačních struktur a spatřit je, to je jen 5 % úspěchu, zbylých 95 % připadá na nepřetržitou snahu vše zjištěné vyložit, vysvětlit. Koncepte, s nimiž vstupují do informačních polí, poskytují možnost výběru a obrovskou úsporu sil. Rád bych vysvětlil, jak jsem si uvědomil mechanismus porozumění.

Představme si ránu kamenem do kamene v duchu Newtonova třetího zákona. V živém organismu podobné procesy probíhají trochu jinak. Mechanický podnět se proměňuje v podnět nervový. Reakce se ale dostavuje poněkud později. Čím delší je časový rozdíl mezi vzruchem a reakcí, tím víc fyzické energie se transformuje v energii nervovou. Už od dětství jsem si vždycky přál spíš vše zjištěné rádně strávit a do důsledku vysvětlit, než na vzniklou situaci nějak reagovat. Od deseti let jsem působil dojmem zakřiknutého ,chlapce a když jsem byl bit, nebyl jsem schopen se bránit. Veškerou energii, která se rodila v kontaktech s okolním světem, jsem vědomě nevracel ven, ale ukládal dovnitř. Do citových kontaktů s tímto světem jsem vstupoval stále méně, ale o to víc jsem si přál, abych mu uměl porozumět. Vnitřní směřování se obvykle zastaví a člověk opět začne reagovat na okolí. Tento vnitřní stav se mi ovšem tak zalíbil, že jsem se rozhodl již nikdy se ho nevzdat. Zůstával tu poslední problém - jak reagovat na vnější svět. Východisko bylo jediné - umět fungovat ve dvou různých režimech zároveň.

Vraťme se ale zpět k mé pacientce. Lpění na pověsti, práci a úspěchu nezmizelo, takže nezmizel ani program zkázy dětí. Pro mě to znamenalo, že je třeba hledat další článek řetězu. Pokusil jsem se využít nedávno dopracované techniky a začal jsem vysvětlovat:

"Zvýšené lpění na pozemskosti přináší nemoci a agresí. Základem každého lpění na Zemi je však první článek. A to je otec a matka. Právě na nich je závislý život dítěte, jeho prostá existence. Pokušení povýšit rodiče nad Boha je vždy to největší. Právě proto Kristus učí: "Miluj Boha víc než otce svého a matku svou a syna svého." Jestliže otce začnu stavět nad Boha, stavím do stejné pozice i sebe, protože já jsem část svého otce a nad Boha tak povyšují i své děti, nejmilovanějšího člověka, dům, v němž žije má rodina, i auto a chatu stavím také nad Boha. Zdroj tíhnutí k Zemi spočívá v tom, že má láska k matce a otci je větší, než láska k Bohu. Když tedy stavím otce nad Boha, musí mít otec - aby se tato svrchovaně nebezpečná tendence zastavila - krutě ublížit, urazit mě a rozejít se se mnou. Jestliže v tomto životě zbožňuji otce, v příštím životě dostanu toho samého, jenže tentokrát to bude ničema, lump a opilec, tedy člověk, který se bude chovat tak, aby to jakýkoli obdiv k jeho osobě vylučovalo. Když ho neodsoudím, neurazím se, když k němu nebudu zakoušet opovržení, tak jsem se očistil a první článek lnutí k Zemi se uzavře. Pokud ho však odsoudím, chápu vše jako osudovou křivdu a začínám ho nenávidět, spustil jsem program přizemností a všeho pozemského se teď budu držet ještě důrazněji. Tento kontakt se bude rušit nemocemi, zraněními a neštěstími. Proto většina našich nemocí začíná pocitem křivdy a odsudky rodičů."

"A zlobit se na matku je stejně nebezpečné jako zlobit se na otce?"

"Když se zlobíte na matku, vaše podvědomá agrese je menší, protože matka vás porodila a kojila vás z vlastního prsu. Zásoby lásky a dobrotivosti křivdě nedovolí, aby pronikla až do nitra. Otec je nám obvykle fyzicky vzdálenější, ale duchovně bližší, proto jsou hněv a odsudek vůči otci mnohem nebezpečnější, a tak opovržení a pocit nadřazenosti vůči otci, vyvolané jeho duševními kvalitami a stupněm moudrosti, způsobuje nejsilnější lnutí k pozemskosti. Tíhnutí k moudrosti se u dětí blokuje schizofrenií, slabomyslností, epilepsií a zhoubnými nádory. Dábel je anděl, který se zřekl otce,

protože se domnívá, že ten nerozumně uspořádal svět - ďábel tedy svou moudrost staví nad moudrost boží."

"V ženách vašeho rodu," obracím se k dívce, "již po tři generace funguje přání postavit otce výš než Boha a nepřijímat očistu v podobě ponížení a křivd, které z tohoto stavu plynou. To je také zdroj vašeho přespřílišného lpění na všem pozemském."

"Matka se na svého otce vždy hodně zlobila, a já si toho svého vůbec nepamatuju. Tak co s tím?"

"Vaše matka se velmi zlobila nejen na svého otce, ale v době těhotenství i na svého muže - za to by dnes měla prosít o odpuštění. Váš program zkázy otce se rozběhl, když jste cítila zášť vůči jiným. Jde o to, že některý váš učitel či šéf v zaměstnání by energeticky mohl působit jako váš duchovní otec, a pocit zášti vůči nim by mohl takový program také aktivizovat. Kromě toho jste v roce 1990 prošla zkouškou, která mohla tento program uzavřít, ale vy jste v té zkoušce neobstála, proto jste dnes nemocná."

"Ano, už si vzpomínám," přikývla dívka, "rozešla jsem se s jedním chlapcem."

"To je tak," vysvětloval jsem dál, "když je blízký člověk úzce vázán k Bohu, energeticky se stává vašim duchovním otcem. Program zkázy duchovního otce je programem zkázy manžela a vlastních dětí. Představte si, že bych třeba já nenáviděl svého otce a má matka by byla těhotná. To znamená, že až se stanu otcem, bude můj vlastní program zabíjet i mě. Manžel se v době těhotenství své ženy stává zároveň i otcem. To znamená, že pocit ukřivdění ve vztazích s manželem, zatlačený do nitra, je programem zkázy otce, manžela i vašich vlastních dětí. Kdybyste úspěšně absolvovala zkoušku a negovala program agrese proti němu i proti sobě, pak byste program zkázy otce a dětí uzavřela. Vy jste však nevydržela, takže jste nejen nedokázala program uzavřít, ale naopak jste duše potomků pošpinila až do sedmého kolena. Teď se musíte modlit nejen za sebe a své ženské předky, ale i za všechny potomky."

"Tak dobře," řekla dívka, "vy tvrdíte, že ve mně funguje program zkázy dětí, vyvolaný tíhnutím k práci a dobré pověsti, a teď říkáte, že ten program souvisí s pocitem hořkosti vůči otci. Jak tomu mám rozumět?"

"Za prvé je to jak v prvním, tak v druhém případě odklon od Boha a tedy i odklon od vlastních příštích dětí. Za druhé v minulých životech velké životní úspěchy, záviděníhodné postavení ve společnosti, práce a schopnosti přicházely od otce, a ve vašem případě všechny tyto články zapadají jeden do druhého. Zatáhněte za jediný, a všechny ostatní se vydají stejným směrem."

"A co když v blízkém člověku milujeme Boha?"

"Všechno pozemské je zároveň součástí Boha. Také rakovinná buňka je součástí organismu, jen s jiným pořadím priorit. Proto Kristus říkal, že přichází odloučit muže od ženy a bratra od sestry. Spatřit bez schopnosti nového myšlení zároveň jak pozemský, tak božský princip je neobyčejně složité: vždy něco vítězí - buď pozemskost, nebo božskost."

Čtenář může mít dojem, že své informace získávám zcela bez námahy. Tak to rozhodně není. Každou novou informaci lze získat jedině tehdy, když projdete jistou zkouškou.

Jednou se na mě obrátila jedna má známá, která měla značné dluhy. Vysvětlil jsem jí, že příliš lpí na světském úspěchu a na penězích, to proto se její situace náhle tak zkomplikovala. Poprosila mě o pomoc a abych to dokázal, musel jsem na penězích a úspěchu krátit sám sebe. Navenek jsem to přijal s klidem, ale uvnitř to tak jednoznačné nebylo.

Po nějakém čase jsem si měl znovu uvědomit, co je to mechanismus karmy. Ukázalo se, že stejná tíhnutí jako v ní dřímou i ve mně, jenže byla uložena v hloubi duše a na povrch se dostala až ve chvíli, když jsem měl sám sebe vědomě krátit na penězích a osobním zdaru. Když vás někdo žádá o pomoc, není to náhodou - tím, že odevzdáváte hmotné bohatství, dostává se vám náhradou bohatství duchovního.

Jakmile jsem se očistil, očekával jsem, že se její záležitosti rychle napraví, protože mé pole se pro ní stalo oporou k další cestě vzhůru. Nic se však nezměnilo a její nesnáze pokračovaly.

"Vaše pole je od mého izolováno a vzestup je pro vás tak nesnadný proto, že energeticky jsem se stal vaším duchovním otcem. Pokud ve vás někdy byl odsudek Otce nebo jiného milovaného muže, pak se program zkázy otce či duchovního otce vrací ode mě zpět a škodí vám, nebo jsou pole i nadále izolována a pro mě je značně obtížnější vám pomoci. V roce 1962 se ve vašem nitru rozběhl program zkázy duchovního otce a manžela. Váš manžel pro vás byl zároveň i duchovním otcem."

"Ale co vás nemá," mávla zděšeně rukou, "byl to obyčejný opilec, kdepak ten a duchovní otec."

"To ale ještě nic neznamená, opilec může být bytost duchovněji než abstinent. Pil proto, že milovanou ženu stavěl nad Boha, a když se tento svazek začal hroutit, nechtělo se mu dál žít. Program sebezkázy tlumil opilstvím."

"To je pravda," přikývla žena. "Vždycky říkal, že zachránit ho můžu jenom já. Snažila jsem se o to dlouhá léta, ale pak už jsem nemohla."

"Víte, to je tak," pokračoval jsem. "V minulých životech to byl člověk neobyčejně inteligentní, bohatý a úspěšný. K tomu jste vy velice přilnula a jeho moudrost a vše, co s ní souvisí, jste povýšila nad Boha. Pokud máte být v takové situaci spasena a očištěna, je vám dán stejný muž, tentokrát však zubožený a ponížený ve všem, co se jakkoli týká peněz, moudrosti a světského zdaru. Tím, že jste se snažila ho zachránit, jste zachraňovala nevědomky i sebe. Vaše trpělivost a snášenlivost však byla jen vnější, zatímco uvnitř jste ho často odsuzovala. Odsudkem muže a projevy nespokojeností jste duši příliš přilnula ke šťastnému osudu a k penězům a do třiceti let byste za to měla draze zaplatit. Odsudek nedokonalého je pro naše zdraví velmi nebezpečný. Modlete se a přezkoumávejte svůj život, v takovém případě by se vaše šance mohly poněkud zvýšit."

Rozešli jsme se, a já musel stále přemýšlet o tom, co všechno se může přihodit člověku, který pro nedostatek moudrosti, peněz nebo štěstí v životě pohrdá vlastním otcem. Vzpomněl jsem si na Bibli, a v tu chvíli mi byl zcela jasný příběh ukřižování Ježíše Krista. Prvním článkem se stalo zavržení Boha a přílišné lnutí k Zemi: je tu přání povýšit otce nad Boha, lásku k jeho moudrosti, hmotným statkům a osudu postavit nad lásku k Bohu. Abychom byli očištěni, dostane se nám v příštím životě otce, který bude na penězích, moudrosti a životním štěstí značně krácen. Když ho nezradíme, když se ho nezřekneme a nebudeme ho odsuzovat, naše duše se očistí a kontakt s Bohem se posílí. Pokud se ho však zřekneme, znamená to, že jsme se zřekli i Boha, a něco takového nelze vykoupit ničím jiným než ranami, nemocemi a smrtí.

Úkolem Ježíše Krista nebylo jen poskytnout informaci, která by určovala strategické poslání lidstva - měl lidi zbavit také lnutí k pozemskosti a přílišné závislosti na tomto fenoménu. Něčeho takového se dalo dosáhnout jedině zničením všeho pozemského, co v něm bylo. Jeho fyzické tělo muselo být trýzněno, deptáno a nakonec zničeno, byl ukřižován a zbaven všeho - peněz, moudrosti i štěstí. To zablokovalo jeho lpění na pozemském štěstí a činilo veškeré jeho informace pro lidstvo bezpečnými. Ani to však nestačilo, bylo třeba ještě poskytnout příklad správného přístupu k jeho situaci. Jidáš Krista odsoudil za nesprávné jednání ve vztahu k penězům a moudrosti. Jen si vzpomeňte na scénu s čičovicí. Nu a protože jeho duše se příliš uvázala k penězům a moudrosti, nakonec spáchal sebevraždu. Kristus chápal, že v tomto případě vůbec nejde o Jidáše, ale o nedokonalost lidského vnímání světa. Petr se Krista ve jménu úspěšného osudu zřekl hned třikrát, a zaplatil za to vlastním ukřižováním. Ve východních filozofiích se velikosti ducha dosahovalo zkázou pozemského. V křesťanství byly velikost a mohutnost ducha a fyzické možnosti, které prokázal Kristus, nahrazovány tvrdým ponížením vši pozemskosti. Přijetí toho všeho bránilo ztotožnění velikosti ducha s fyzickou velikostí a jen díky tomu nebyl přerušen další vývoj.

Když se pozemský svět hroutí, v člověku, který příliš stavěl právě na něm, se rodí dvě touhy: přilnout k tomu, co se hroutí, ještě silněji a dopustit se agrese, nebo se naopak od toho všeho odvrátit a soustředit se na Boha. Na tom, co si vybereme, závisí náš další osud i budoucnost našich dětí.

Se svými pacienty hovořím tvrdě, někdy možná až hrubě. Sám zatím nemám uzavřen program uctívání modly duchovního otce, takže kdybych ty lidi od sebe preventivně nezapuzoval, tíhli by ke mně stejně jako ke všemu pozemskému. Pokušení přilnout ke mně a postavit mě nad Boha je

mnohem silnější, a proto také mnohonásobně nebezpečnější. Blahořečím Bohu za všechny ty, kteří se ode mě zklamaně odvrátili.

Je velmi těžké neučinit si modlu z toho, kdo nás zachraňuje. Je dokonce velmi těžké pochopit, že takový člověk je jen vykonavatelem spásy, že je jen nástrojem naší záchrany. Když si počínám tvrdě, ale pacient mě neodsuzuje, vím, že se ze svých nesnází dostane. Doufám, že má léčebná soustava se nakonec rozvine do takové míry, že proto abych člověka zachránil, nebudu nucen uchylovat se k různým trikům a úskokům.

Přišla ke mně i pacientka s poměrně neobvyklou diagnózou - s rozdělením osobnosti. Prohlédl jsem si její pole a zaznamenal jasné známky vztahu k jinému člověku jako k modle. Přání povýšit duchovního otce nad Boha tu bylo obzvláště silné, s něčím takovým jsem se ještě nesetkal. Učiníme-li si modlu z vlastního či duchovního otce, k němuž naše duše lne, protože jsme jeho částí, stáváme se modlou i my sami. Jestliže otce či duchovního otce stavím nad Boha, automaticky se spouští program, jímž nad Boha stavím i sebe sama. Prudce se zvyšuje pýcha, což je důsledek nepřijetí základní traumatizující situace, tedy vůle Stvořitele. Jestliže je překročena i poslední únosná mez, vzniká agrese, a ta přináší i další problémy. V případě této ženy blokuje schizofrenie příští nemoci a smrt. Rozpolcení osobnosti ji postihlo proto, aby deptalo její pýchu. Nejdřív ale bylo třeba zjistit, kde takové zbožnění duchovního otce vzniklo.

Ukázalo se, že před dvěma lety ta žena začala navštěvovat esoterickou školu, jejíž učení bylo založeno na myšlenkovém odkazu muže, který zemřel před sto lety. Prohlédl jsem si jeho duchovní struktury. Pole mi nepřipadalo dostatečně čisté. To je ostatně nedostatek téměř všech lidí, kteří se jakkoli dotýkají vznešených poznatků a získávají vyspělé učitele z jiných světů. V takovém případě se rodí přání povýšit lásku k učiteli, který je zdrojem všeho našeho vědění, nad lásku k Bohu. Překonat něco takového je neobyčejně obtížné. Prohlédl jsem si také pole dalších žáků této školy a zaznamenal jsem velké problémy. Žena má zjištění ihned potvrdila:

"Ano, odešla jsem odtud. Ti lidé dělali něco zcela jiného, než říkali."

V tu chvíli jsem začal chápat, proč mnohé esoterické školy končí stejně rychle, jako předtím vznikly. Strategické životní rezervy každé takovéto skupiny jsou dány čistotou duchovních struktur jejího zakladatele. Čím cennější jsou informace, které člověk dostává, tím větší je v něm pokušení ke zdroji takových informací přilnout. Povznést se nad toto pokušení a uchovat si vnitřní harmonii dokážou jen opravdu výjimeční jedinci. Jenže co si počít s těmi ostatními, kteří skrze toho člověka získávají informace, ale nemají v sobě dost sil, aby si uvědomili, že tohoto vyslance božího nelze vynášet nad Boha samotného? Tady zbývá jediné východisko: ten, kdo přináší informace, musí sám sebe prohlásit za Boha, aby zbytečně nepřispíval k hodnotové dezorientaci lidí. Právě proto se zřejmě za Boha prohlásil i Kristus. Další možností je prohlásit, že člověk získal informace z osobního kontaktu s Bohem, tím se z celého procesu víceméně automaticky vyloučit a zůstat jen prostředníkem. Na úrovni vědomí není a nesmí být nic absolutního a neotřesitelného. Vědomí je úzce spjato s naší fyzickou schránkou a musí být neustále bořeno. Proto lidstvo ve svém vývoji prochází trvalými proměnami forem a koncepcí v základních otázkách jako: co je člověk?, jaké je jeho místo ve světě?, jak dospět k Bohu?, a co je to Bůh?

Vzývání modly duchovního otce jakožto zdroje vědění je snahou absolutizovat pravdy získané skrze vědomí, tedy učinit formu jednou provždy neochvějnou a nezničitelnou. To ovšem vede ke zkostratělosti a k degradaci vědomí. Aby se něco takového nestalo a degradace opravdu nepřišla, byla období absolutní víry v Boha vždy střídána obdobími ateismu. První z těchto tak odlišných epoch napomáhá hromadění informací. Druhá zase jejich realizaci - boží formální rituály a tradice, tedy formu, a očisťuje tak obsah. Dnes, kdy se vývoj neustále zrychluje, je tato vývojová spirála dvojitá.

Ke splnutí protikladů už nedochází po dlouhém časovém údobí, ale naopak v neobyčejně krátké době. Každý člověk může být věřícím i ateistou zároveň. Filozofové vždy říkali, že protivy se nemohou ihned spojit v jedno, protože jejich spojení by zároveň bylo jejich neutralizací, že k

něčemu takovému může dojít až po čase, kdy začíná smířování těchto protikladů. Ve skutečnosti jsou však protivy nějak spojeny odjakživa. Vývoj vesmíru se projevuje jeho rozšiřováním a bobtnáním - je tu stále více hmoty, prostoru a času. To znamená, že na druhé straně musí docházet ke stlačování duchovních struktur, k jejich koncentraci, z čehož plyne, že ve stejném časovém úseku dochází ke stále většímu počtu událostí, takže to, co dřív bylo neslučitelné, se naopak propojuje a poskytuje tak výrazný impuls k dalšímu vývoji.

Děvče, které ke mně jeho rodiče přinesli v náručí, trpělo těžkou formou dětské obrny.

"V obou vašich rodech existuje jak z matčiny, tak z otcovy strany utkvělé přání stavět rodiče nad Boha. Proto se vám samotným dostalo rodičů, kteří vám buď měli ubližovat a zacházet s vámi neurvale, nebo se naopak chovat nedůstojně a ponižovat se, aby tak neprohlubovali přílišné tíhnutí vaší duše k pozemskosti. Jenže vy oba jste v těchto situacích nenáviděli, odsuzovali a pociťovali křivdu. Program zkázy rodičů ve vašem děvčátku je už v této chvíli nesmírně silný. Právě tento program je prvním článkem lnutí k pozemskosti a všechny ostatní táhne za sebou. Vzpomeňte si na všechny chvíle, kdy jste odsuzovali své rodiče a hněvali se na ně a prostě o odpuštění za to, co jste předali dcerce a jejím potomkům až do sedmé generace, aby se škoda, již jste tak způsobilí, nějak rozptýlila. Vaše dcera je článkem, který spojuje vaše předky, vás, ji a vaše potomky, což znamená, že musíme léčit celý rod. Musíte se modlit za duše našich předků, za sebe samotné, za ni i za její budoucí děti."

Chtěl bych se zmínit také o tom, jak jsem se poprvé setkal s parametry podvědomé agrese. Dlouho jsem si myslel, že agrese může být jen jednoho druhu, tedy vědomá. Nějak mě nenapadlo, že vědomí směřuje k tělu a k jeho potřebám, zatímco podvědomí je soustředěno na Boha a vesmír. Pracoval jsem tedy jen s jedním aspektem agresivity a vycházejí právě z něj jsem se pokoušel určit chování člověka a jeho charakter. To by všechno bylo celkem v pořádku, ale pak mi jednoho krásného dne zavolala nějaká žena a žádala mě o pomoc v takovéhle situaci:

Spolužák ve třídě navrhl jejímu synovi, aby si od něj koupil sebeobraný sprej. Syn odmítl. Spolužák tedy přišel k nim domů, v předsíni se přezul do vlastních pantoflí, vstoupil do pokoje a nastříkal chlapci sprej do obličeje. Když chlapec upadl, vytáhl z tašky sekeru zabalenou do hadrů a začal jí do nebohého hocha bušit. Napadený skončil v nemocnici, ale zachránit se ho nepodařilo. Vyšetřovatel případu se útočníka zeptal, proč si s sebou přinesl pantofle. "Aby se mi líp sekalo," odpověděl výrostek. Psychiatři ho označili za normálního. Nikdo však nedokázal vysvětlit příčiny takového chování.

Prohlédl jsem si pole mladého vraha a s úžasem jsem zjistil, že agrese je v něm až pozoruhodně málo. Celá má soustava parametrů agrese se tak v jediném okamžiku zhroutila. Zvláštnost mé povahy však spočívá v tom, že jsem už od dětství mezkovitě tvrdohlavý a v podobných případech nečiním jen jediný pokus, ale celé stovky pokusů dobrat se pravdy. Posléze jsem pochopil, že musím začít pracovat i s parametrem vnitřní, podvědomé agrese, který se nakonec ukázal být faktorem rozhodujícím. Tím chci říct, že naše vědomí je ovládáno podvědomím, nikoli naopak. Řekl jsem si, že příčina tkví hluboko uvnitř a zeptal jsem se, jak se mladý vrah choval.

"No právě. Byl to absolutně klidný, nevybojný chlapec. A ještě něco - jeho rodiče jsou spořádaní, neobyčejně slušní lidé."

Prozkoumal jsem tedy jejich pole a zjistil, že bezděčným viníkem celé tragédie je chlapcův otec. Ten svou nenávist vůči ostatním a těžké odsudky vždy potlačoval a uchovával je v sobě, ve své duši. Toto neblahé dědictví pak předal svému synovi.

Žena mi poděkovala a zavěsila. Šel jsem ven, trochu se projít, a vtom jako by se na mě cosi sesypalo. Byl to zvláštní pocit, ale já pochopil, že je to duše vrahova otce.

Kráčel jsem a uvažoval o tom, jak často lidé vůbec netuší, že jejich snad odůvodněná nenávist k jednomu člověku či k několika lidem se postupně začíná rozrůstat a pracovat proti všem, mrzačí naše duše a činí z našich dětí vrahy. Navenek se usmíváme a nedáváme na sobě nic znát, ale uvnitř nenávidíme a odsuzujeme, aniž bychom si uvědomovali, jak silně to mrzačí nás i naše děti.

Před dvěma lety za mnou přišel jeden známý s diagnózou zánět lymfatických žláz.

"Je to vážné," řekl jsem mu upřímně. "Hned ti vysvětlím, v čem tvoje vnímání světa není správné. Neustále hledáš nějaké modly a jsi chorobným vyznavačem všeho pozemského. Pro začátek pochop alespoň to, že naše myšlenky musí směřovat především k Bohu. Nelituj minulosti a neobávej se přítomnosti ani budoucnosti."

Za několik dní přišel ke mně na sezení. Pohlédl jsem do jeho pole:

"Řekl bych, že máš pole naprosto čisté."

Za nějaký čas se lymfatické uzliny daly do pořádku.

"Já se na tebe dívám jako na pána Boha," přiznal se mi o něco později.

"Tak to v žádném případě nedělej, ze mě si modlu dělat nesmíš."

Při dalším setkání se k tomu vrátil a řekl mi:

"Neboj se, já si z tebe modlu nedělám."

A situace se opravdu změnila. Modlu už si ze mě nedělal, zato se na mě díval jaksepatří zvysoka.

Později se jeho potíže s lymfatickými uzlinami obnovily a on ke mně přišel znovu.

"Viděl jsi ve mně Boha. Já ti to kategoricky zakázal, a zřejmě jsem to neměl dělat. Ukazuje se, že za mou pozemskou schránkou jsi vlastně Boha vidět měl. Ale nejen ve mně - v každém člověku."

Zavolal mi po týdnu. Lymfatický systém už měl zase v pořádku.

"Kolik je dnes podle vašeho názoru na Zemi Avatarů?" zeptal se mě známý.

"Jednoho jsem viděl docela nedávno," odpověděl jsem. "Byl to devatenáctiletý mladík s obrovským rakovinným nádorem na krku, epilepsii a retardovanou psychikou. V minulém životě byl přesně tím, co označujeme pojmem Avatar. Neobyčejně lpěl na svém poslání. Bylo možné ho očistit jen tak, že bude ponížěn právě v záležitostech své mise. Nestačilo, aby mu ublížil jeden člověk - jemu musela ublížit celá společnost, celé lidstvo. A on se rozhořčil na celý svět. Aby jeho agrese neohrozila lidstvo, byl v tomto životě blokován těžkými chorobami. Nedávno zemřel. Čím čistší je duše a čím výš se povznese, tím víc úsilí musí vynaložit na to, aby se dokázala vtělit do pozemskosti a byla schopna rozvíjet i pozemskou logiku. Když nebudeme v kontaktu s pozemským principem, vývoj se zastaví a duch zkosnatí. Proto se ze včerejších Avatarů stávají dnešní invalidé a mrzáci. Pojem Avatar se zrodil ve staré Indii, stejně jako systém kast. Jsou-li tu duše absolutně čisté, které se již nikdy neposkvrní, musejí tu být i duše velmi nečisté, které se na avatarskou úroveň nikdy nedostanou. Proto je třeba rozdělit je na kasty."

Je snadné spatřit v Duchu svatém Boha, a když žena miluje člověka, který je duchovní osobností, je to přirozené a žena se díky tomu rozvíjí. Když však žena miluje ničemu, rozvíjí se a očišťuje ještě víc - i když je pro nás těžké si něco takového představit. Vše pozemské - bez ohledu na to, zda čisté či poskvrněné - je však jen tenkou vnější slupkou, za níž se skrývá Bůh. Duch svatý je přímá cesta dolů. Jenže přímý sestup dolů, ať už směřuje kamkoli, je smrt. Vývoj života probíhá po sinusoidě. Čím vyšší je úroveň Avatara, který pečuje o spásu lidstva, tím větších pozemských muk a útrap se musí dočkat, aby svou mohutnou duchovní úroveň pozvedl a kultivoval nejnižší hladiny pozemskosti.

"Nemůžete se zbavit opovržení vůči člověku, který vám ublížil," vysvětluji svému pacientovi, "protože necítíte, že je jen vykonavatelem, že ho řídí božský princip. Požadujete od ostatních odpovídající chování vůči vlastní osobě a máte za to, že lidé se k vám mají chovat stejně jako se chováte vy k nim. Lidé však nereagují na vaše chování, ale na to, jaký jste uvnitř, jejich chování je tedy adekvátní čistotě vašich vnitřních duchovních struktur. To, jak se chováte teď, je zároveň činem i pro budoucnost. Vaše chování a pocity dnes budou ovlivňovat hlubinnou povahu vztahů ze strany vašeho okolí, jichž se dočkáte v budoucnosti. Čin upevňuje jak správný, tak nesprávný

světový názor, a pokud se domníváte, že cit lásky se rodí na Zemi, všechny vaše činy budou jen posilovat chybný náhled na svět. Jestliže jste však pochopil, že milovaného člověka milujete až po Bohu, budou vaše činy odpovídat harmonickému vnímání tohoto světa."

Základem každého našeho činu je určitý světový názor. Pokud si myslíte, že láska se rodí na Zemi, vašim nejvyšším cílem jsou hodnoty čistě pozemské. Svůj cíl hledáte tam, kde se rodí láska. Pokud pochopíme, že citu lásky může dát vzniknout jedině Bůh a že je nám dána proto, abychom ji rozmnožili a vrátili zpět, když si uvědomíme a pocítíme, že cit lásky není naší majetkem a že nemáme právo ho nějak řídit, bude nám dovoleno, abychom se i na Zemi dočkali pravého štěstí.

Rozmlouval jsem s pacientem a pokoušel se rozptýlit jeho nepříjemné, trýznivé pocity. Už se na mě obrátil několikrát vždy se stejným problémem:

"Je to rok, co se mě pokoušíte vyléčit. K ničemu to nevede. Přitom jsem po celý poslední rok dělal přesně to, co jste mi doporučoval. Má vůbec nějaký smysl, abyste v léčbě pokračoval?"

Mučivě hledám ta nejvhodnější slova, abych pomohl a přitom neškodil. Pokud se teď zřekne cesty, na níž stanul, bude to pro něj katastrofa. A pomalu jsem k němu začal promlouvat:

"Ať už se váš fyzický stav mění k lepšímu nebo ne, jedno musíte chápat v každém případě: přezírat a odsuzovat ty, jež rozhodně nelze považovat za slušné a spořádané lidi, je nemoc. Abyste se vyléčil, musíte posílit kontakt s Bohem a nahromadit v sobě lásku. Zkusme se teď podívat na to, co vám brání. Hodně jste se modlil a opravdu na sobě pracoval, ale neudělal jste to hlavní - nezměnil jste svou povahu. Modlitba začíná působit až ve chvíli, kdy je potvrzena a upevněna činem. Můžete se modlit třeba milion let, ale pokud zároveň budete žít, jako jste žil předtím, a nepodniknete žádné konkrétní kroky k nápravě své povahy, nic vám nepomůže. To za prvé. Za druhé jsem neočekával, že vaše agrese vůči lidem, zaměřená na vraždu lásky, pronikne tak hluboko.

Pohleďte na Svatou trojici - je tu Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch svatý. Bůh Syn je hmota. Bůh Duch svatý je polem a časem, Bůh Otec je pak to, co oba tyto fenomény spojuje. Pokud pohrdám vším pozemským a hmotným nebo projevují agresi inspirovanou něčím pozemským, má duše lne k Zemi, postupně černá a umírá. Část nikdy nesmíme vyvyšovat nad celek, protože vše pozemské je jen částí celku, Boha. I Duch svatý je jen částí Boha Otce, ani z toho nesmíme činit modlu. Člověk ulpěný na Duchu svatém se od něj nakonec začne odvracet a spět k přízemnosti, ale to ho kupodivu očisťuje, protože modla v podobě Ducha svatého dává vzniknout neobyčejně silné agresi a mrzačí duši víc, než modla pozemskostí. Špinavý a přízemní člověk je ten, kdo předtím povýšil Ducha svatého nad Boha a začal duchem chudými pohrdat. Ještě před měsícem jsem tohle všechno nevěděl, proto jsem vám nemohl vysvětlit, že jakákoli absolutizace Ducha svatého je pro nás také nebezpečná."

Jak se vlastně vyvíjel celý tento příběh? Člověk nashromáždil hmotné statky, a to ho rozvíjelo. Příliš však na nich lpěl a proměnil se v žebráka. To znamená, že stav, kdy nebudou bohatí a chudí, by se mohl realizovat až ve chvíli, kdy by člověk bez ohledu na svou materiální zajištěnost uměl na bohatství nelpět. V takovém případě by bída jako očisťení byla zbytečná. Totéž platí o Duchu svatém. Přízemní, zkažení lidé jsou tu proto, že duchem bohatí na Duchu svatém příliš lpěli. Když nebudeme duchovnost absolutizovat, svatost povyšovat nad Boha a opovrhovat vším přízemním a špinavým, pak nebude zapotřebí ani očisty přízemností a špinavostí. Lze říci, že jak svatý člověk, tak poslední ničema jsou jen dvěma polovicemi téhož. Neplatí to však tak docela. Když si člověk neustále přeje být jen bohatý, brzy zchudne, kdežto kdyby chtěl být pořád chudý, mohl by zanedlouho zemřít hladu. Kdyby člověk chtěl být pořád svatý, stane se z něj mizera, a kdyby chtěl zůstat mizerou, pak, aby vůbec něco měl, musí se nad toto přání povznést. Chceme-li vlastnit pozemské statky, musíme se nad ně povznést k duchovnosti, a chceme-li být účastni duchovnosti a svatosti, musíme umět vzlétnout i nad ně. A výš než Bůh Syn a Bůh Duch svatý je Bůh Otec - tedy láska.

"Po celý život jste byl duchovní osobností," řekl jsem svému pacientovi, "a tím, co se dotýkalo vašich vznešených citů, jste pohrdal. Abyste mohl být vnitřně očištěn, museli se k vám lidé chovat svrchovaně neuctivě a nešetrně. Vy jste je však za to odsuzoval a přezíral. Takovýto vztah se dříve nebo později musí proměnit v program sebezničení, který je blokován chorobou. To vás drží při životě. Vy jste však svou agresi pustil hlouběji než do sféry Svatého ducha. Hmota a prostor se rodí z času. Čas je vícevrstevný a skládá se ze sedmi hladin. Když agrese pronikne do informačních struktur časových buněk, lze to jen těžko nějak vykoupit. K něčemu takovému dochází, máme-li pocit, že celý svět je špinavý, podlý a krutý. Čím bezdušejší a přízemnější je člověk, tím nebezpečnější je naše pohrdání někým takovým. Čím je člověk naopak duchovnější a vznešenější, tím rozsáhlejší mohou být škody, které svým opovržením způsobí i jiným duším. Existují struktury, které hierarchicky stojí výš než čas. Ty jsou taky mnohvrstevné. Zatím je neumím pojmenovat. Ty jste ale chvála Bohu agresi neposkvřil. Zdrojem energie ve vesmíru je čas. Nad časem, kde se prostor a hmota zásadně proměňují, se mění i pojem energie. To jsou však jen slupky, stupně na cestě k Bohu. O těch mluvit nebudeme. Pochopte to nejdůležitější - neschopnost vidět za svatostí či naopak nízkostí božský princip vede až k přání zabít lásku. A to je ten největší zločin. Zrekapitulujte si celý svůj dosavadní život, ale uchovejte v sobě cit lásky. Dokonce i když nezaznamenáte žádné výrazné zlepšení fyzického stavu, je třeba léčit duši - a duše se nejlépe léčí láskou."

Image

Kdyby mi před několika lety někdo řekl, že přání povýšit práci a smysl pro povinnost nad cokoli na světě může vést až ke smrti, rozesmál bych se. Dnes však už vím, co to pro člověka může znamenat a snažím se všechny své vědomosti předat i jiným. Vzpomínám si například na rozmluvu s jedním lékařem:

"Z otcovy strany v sobě máte neodbytnou touhu stavět svou práci a smysl pro povinnost nad Boha."

"To je možné, ale já v tom neshledávám nic špatného, naopak si myslím, že je to možnost víc pomáhat jiným lidem."

"Představte si následující situaci. Vezměme si lékaře, jako jste vy. Práce a smysl pro povinnost se pro něj staly absolutní hodnotou, a on může několika tisícovkám lidí přinést velký užitek. Kdežto syn toho lékaře bude velitel koncentráku, práce a smysl pro povinnost pro něj bude taky nade všechno, a on kvůli tomu spálí v krematoriu o dva miliony lidí víc. Jakmile člověk povýší pozemský princip nad božský, vše lidské v něm umírá, protože všechny nejlepší kvality se v nás rodí jedině skrze lásku k Bohu. To je ten sice neviditelný, ale také nevyčerpatelný pramínek."

Uvedu příklad, který tato má slova skvěle dokládá. Před několika lety se na mě obrátil ředitel jedné továrny. Měl značné zdravotní problémy, a tak jsem mu vysvětlil:

"Příliš lpíte na své práci. Snažte se nějak se od ní odpoutat. Má negativní vliv na nervovou a oběhovou činnost vašeho organismu. Uvolněte se. Večer před spánkem dejte dokonale ochabnout všem svým svalům a neustále si opakujte: od všeho jsem se oprostil, nic se mě nedotýká. Při stresu také významně pomáhá jakýkoli rytmický pohyb, třeba chůze nebo plavání. Ráno si můžete dávat studenou sprchu nebo skotské střiky. O víkendech bych vám doporučoval saunu, a také častěji jezděte do přírody - třeba na ryby nebo na houby."

Poslechl mě a jeho stav se poněkud zlepšil, ale zatím se nestabilizoval. Kromě toho však musel použít i masáže, akupunktury a zašel si k neurologovi. Efekt byl zhruba stejný. Asi po roce u tohoto pacienta opět propukly staré problémy se zdravím.

Zaznamenal jsem v jeho poli přílišné lnutí k práci a ukřivďenost ve vztahu vůči jiným lidem.

"Vy musíte celý svůj dosavadní život přehodnotit a prosit o odpuštění za všechny ty situace, kdy jste své okolí odsuzoval a zlobil se na něj kvůli jeho pracovním výkonům."

Skepticky si mě změřil.

"Mám ve svém týmu lidi, s nimiž se mírně jednat nedá, to by mi všechno zpackali."

"No dobře, mluvmě tedy o problému jinak. Může být příkrost metodou řídicí práce?" ,

"Samozřejmě."

"Budiž - a co nenávisť, ta může být metodou?"

„Asi ne.“

"Můžete své podřízené trestat, můžete je propouštět a jednat s nimi tvrdě, ale jakmile budete ty špatné odsuzovat nebo dokonce nenávidět, vaše duše se naplní agresí až k prasknutí. A pak za to bude někdo pykat - buď vy, nebo vaši podřízení."

Viděl jsem, že pacient mě poslouchá pozorně a snaží se mí porozumět, ale zřejmě tomu mohl jen těžko uvěřit. O několik měsíců později div nezemřel. Nenávisť vždy nejdřív zasahuje hlavu a jemu hrozila mozková mrtvice, která by bývala skončila buď invaliditou, nebo smrtí. Když jsme se znovu potkali, pochopil jsem, že přemlouvání ho nemá smysl, a začal jsem s ním mluvit tak, jak se svými pacienty mluvívám většinou - tedy tvrdě.

"Nebudu vám nic tajit, máte tři možnosti: buď ochrnete či rovnou zemřete, nebo okamžitě opustíte zaměstnání, nebo pronikavě změníte vztah ke svým podřízeným. Tak si vyberte."

Dlouze se zamyslel.

"Lékaři mi řekli, že jsem div neumřel. Ale já mám pocit, že nebezpečí pominulo a teď jsem na tom dobře. Ze by se doktoři zmýlili?"

"Ano i ne. Pokud jde o váš fyzický stav, tak se rozhodně nemýlí. Když jsou struktury pole víceméně v pořádku, lze skutečně dělat prognózu podle fyzického stavu těla. Jiné to je, když pole vykazuje rozsáhlé deformace. To se pak i při slušném fyzickém zdraví může snadno stát, že vás najednou postihne infarkt. A kdoví co ještě." Položil jsem před něj dva listy papíru. "Tohle je stav vašeho pole před nebezpečnou situací, a tohle je stav aktuální. Jak vidíte, oba nákresy jsou identické. Kdyby lékaři nezkoumali jen stav vašeho těla, ale také stav struktur vašeho pole, řekli by, že uspokojivá fyzická forma, jíž hodně pomohly moderní léky, stav pole nijak nezměnila. To znamená, že jde jen o odklad, přičemž je to odklad s nepředvídatelnými důsledky. Pochopte jednu věc - medicína pomůže jen tehdy, když nemoc spočívá přímo na povrchu, ale jakmile dojde ke znečištění hlubinných vrstev duše, člověka může vyléčit jedině láska k Bohu, modlitba a pokání. Pokud okamžitě nezměníte svůj vztah k životu, ani lékaři, ani senzibilové vám nepomohou."

Pohlédl na mě poděšeně:

"Jsem ještě úplně mladý chlap a do penze se mi nechce. Ale jak se mám změnit - jsem už dospělý, hotový člověk."

"Váš osud vás vede k smrti. Chcete-li změnit vlastní osud, musíte nejdřív změnit charakter. A charakter - to je vaše reakce na vznikající situace, váš způsob nazírání na svět. Jakmile tedy dokážete změnit své postoje k událostem, jimiž jste již prošel, měníte svůj charakter, svůj osud, svou karmu. Lotr na kříži přece také přehodnotil celý svůj život, a dostal se do ráje. Musíte svůj život prožít jakoby znovu a každou životní situaci znovu zvážit. Vše, co jste považoval za nepříjemnosti, křivdy a ponížení, se nepříjemně dotýkalo jen vašeho těla, kdežto duše se zároveň očišťovala. Ty nepříjemné pocity tvoří jen 3 % všech těchto dějů, z 97 % šlo o očistu duše. Až budete svůj život takto rekapitulovat, prostě o odpuštění za všechny odsudky, křivdy, jichž jste se dopustil, a za nenávisť. Prostě o odpuštění za to, že jste práci a smysl pro povinnost povýšil nad Boha. Má-li se naše duše očistit, musíme být zasahováni na nejcitlivějších místech. Když tolik lpíte na smyslu pro povinnost, musel jste být obklopen lidmi, kteří vás často zklamali. Nesmíte v nich ovšem vidět lidi, kteří vám škodí a ubližují, ale Boha, který očišťuje vaši duši. A až se ráno probudíte, tak si prostě řekněte: Pane, smysl mého života a nejvyšší pozemské štěstí spočívá v lásce k Tobě! Miluji tě víc, než svou ženu, děti, auto, chatu i životní a profesionální úspěch. A za nepříjemnosti, které vás teprve čekají, blahořečte Bohu předem. Jakmile to dokážete, mnohé se změní, ale rozhodně nečekejte okamžité výsledky. Změnit vlastní duši je nesmírně těžké. Nejdůležitější je v takovém případě trvalé, nepřetržité úsilí. A dál... Stejně se budete vztekat a rozčilovat, taková věc nejde udělat ze dne na den - hlavně nenechte křivdy a podráždění sestupovat do svého nitra. Když bude nejhůř, sprostě nadávejte a buďte pěstí do stolu. Pokud jste s někým nespokojen, hned to řekněte nahlas, nepotlačujte své výhrady a nenechte je sestoupit do své duše. Člověk, který si připadá uražený, ublížený a necítí vyšší smysl podobných situací a doslova prst boží, začíná být agresivní; tato agrese směřuje buď proti jeho okolí, nebo proti němu samotnému. Když se tato agrese vtělí do přesně odpovídající formy chování či do slovních výroků, je to trojnásob nebezpečné. Proto si lidé živelně vytvořili blokaci takové agrese. Když člověk praští talířem o zem nebo začne křičet, přání zabít se rozptýlí do svalové a hlasové aktivity. Když člověk sprostě kleje, tak je zkáza často nahrazována třeba slovními symboly rozmnožování. Vulgární mluva transformuje agresi do podoby, která nezabíjí. Proto měly kletby, které byly vždy považovány za urážku a beztaktnost, také ještě jeden zvláštní význam - podvazovaly většinu agresivity a hlavněji nenechaly vstoupit do duše. Jako vynucená forma blokace agresivního jednání byla v kritických situacích vulgarita prostě nezbytná. Jakékoli potlačované výhrady pro vás mohou znamenat smrt. Od této chvíle buďte ke každému maximálně upřímný, to vás zachrání."

"To by člověk nevěřil. Vždycky jsem si myslel, že umět potlačit své pocity patří k dobrému vychování!"

"K dobrému vychování patří především svými emocemi nezabíjet. Všechno začíná emocemi. Rodiče se navzájem nenávidí, ale přitom se zdvořile usmívají, a jejich děti pak rovnou zabíjejí. A nikdo není schopen pochopit, co se to děje. Naše vnitřní pocity se proměňují ve způsob chování našich dětí a míru fyzického zdraví našich vnuků."

Tentokrát jsme spolu hovořili dosti dlouho a já měl pocit, že konečně začíná něco chápat. Stav pole se výrazně zlepšil. O týden později jsem mu zavolał:

"Tak co, jak úspěšný je váš zápas se sebou samým?"

"Snažím se, seč můžu," odpověděl. "Když mluvím s podřízenými, prosím sekretářku, aby pořádně zavírala oboje dveře."

"Inu, pro začátek ani to není špatné."

O pár měsíců později jsem mu mohl s uspokojením sdělit, že se vše dalo do pořádku a že je prakticky zdrav.

Na lékaře, soustředěné na naši fyzickou schránku a neschopné zaznamenat obraz lidského zdraví v celé jeho šíři, jsem hledával dost spatra. Jenže zákon karmy funguje bezchybně, a já jsem už brzy dostal rádně za vyučenou.

Pole mého pacienta bylo čisté, zdravotní stav zcela normální - to jsem jasně viděl. Přesto již delší dobu trpěl bolestmi hlavy, které neustále sílily. Protože jsem mu však říkal, že je prakticky zdrav, ostýchal se mě znovu oslovit. Obrátil se tedy na klasickou medicínu a absolvoval snad všechna vyšetření: počítačovou tomografií, ultrazvukovou diagnostiku a kdovíco ještě. Také lékaři mu řekli, že je v podstatě zdrav, ale bolesti hlavy nepolevovaly. Léky, které dnes a denně bral, nepomáhaly. Když už nevěděl, kudy kam, zavolał mi a omluvným hlasem mi sdělil, že lékaři na nic nemohou přijít, že jen opakují, jak je v pořádku, kdežto on má pocit, že ty tablety škodí jeho játrům. Znovu jsem se tedy na jeho pole podíval a pochopil jsem. Byly v tom jeho děti. Struktury, které spojují rodiče s dětmi, jsou nesmírně jemné. A já si jich docela jednoduše nevšiml. Když rodiče pykají za to, co předali svým dětem, obejde se to obvykle bez větších deformací pole, ale problémy na fyzické úrovni mohou být opravdu těžké a prakticky neodstranitelné.

"Teď už všemu rozumím," řekl jsem mu. "Vy jste zdrav a vaše duše taky, ale v této chvíli platíte za to, že jste poskrnul duše svých dětí a jejich potomků agresí vůči lidem a přáním povýšit práci a smysl pro povinnost nad Boha. Ještě jednou si projděte celý svůj dosavadní život, zvláště období početí a narození dětí, a modlete se, aby zmizely veškeré nánosy jak z vaší duše, tak z duší vašich dětí a dalších potomků."

Mluvili jsme spolu jen telefonicky a dva dny nato jsem odjížděl. Vrátil jsem se až za měsíc a znovu jsem se s ním setkal.

"Víte, že mě ta hlava už nebolí?" "A kdy vás to přešlo?"

"Pár dní po našem posledním telefonátu."

Mimoděk mě napadlo, jak mnoho a snadno člověk ztrácí a jak zbytečně se trápí, když nechápe, jak je svět uspořádan a jak se k němu má chovat. Naše duše lnou k Zemi stále silněji. Stále častěji se oháníme Bohem, a přitom téměř nechápeme, kdo a co to Bůh je. Lneme k penězům, a naše děti a vnuci ztrácejí morálku, čest i svědomí. Propadáme tělesným, sexuálním radovánkám, podporujeme sexuální revoluci - a jako blokace těchto snah se náhle objevuje AIDS. Lneme k rodině a osobním vztahům, a hned se množí zrady, rozvody, spory a nešťastné děti. Tíhneme ke komfortu a blahobytu - a životní prostředí na naší Zemi se vůčihledě zhoršuje. Nedokonalost duchovní se mění v nedokonalost fyzickou, a jakékoli vnější úsilí není schopné dořešit problém definitivně. I když se sebevíc snažíme zachránit životní prostředí před zkázou a lidstvo před degenerací a neplodností, bez duchovní harmonie do zítřka nevkročíme, a tady osobní snahy každého z nás buď ničí, nebo naopak zachraňují lidstvo. Každý z nás se může stát onou kapkou, která buď zachrání svět, nebo naopak přeteče přes okraj.

Zavolal jsem pacientce do jiného města. Trpěla trvale zvýšenou teplotou a pocitem podivné nestability. Hned při prvním setkání jsem konstatoval, že je to žena, která je ochotna milovaného člověka a rodinu povýšit nad Boha. To v ní probudilo silnou agresi vůči mužům. Program zkázy manžela je zároveň programem zkázy vlastních dětí. Dcerka, nalézající se zatím jen v jejím poli, byla bytost velmi duchovní a chtěla by se narodit. Aby se tak mohlo stát, bylo třeba její matku oddělit od všeho pozemského. Vhodným prostředkem v podobných případech se stává právě zvýšená teplota. Kdybychom jí chtěli násilně snížit, ublížíme duši příštího dítěte - to proto si lékaři nejsou s to s problémem poradit. Zavolal jsem jí za deset dnů, ale vše zůstávalo při starém. Vysvětlil jsem jí, že se musí za duši příštího dítěte modlit a očišťovat ji tak, protože jako matka je za své zatím nenarozené dítě odpovědná. A že to musí dělat neustále. Setrvačnost duše je obrovská. Po dalších deseti dnech jsem zase nezaznamenal žádné zlepšení. Připadalo mi to zvláštní, protože jsem měl pocit, že alespoň k mírné změně pozitivním směrem by dojít mělo...

"Musím se vám přiznat, že už se mi začíná stýskat po něčem složitějším," řekl jsem jí upřímně.

Pak jsem ale ještě jednou zkontroloval jemnou oblast jejího pole a zaznamenal jsem další vrstvu, již jsem tam předtím neviděl.

"Líbí se vám vaše práce?" zeptal jsem se jí. "Ano, samozřejmě."

"A co kdyby vám manžel řekl, abyste ji kvůli dětem opustila - uděláte to?"

"Nevím," vypravila ze sebe pomalu.

"Chceme-li, aby se nám narodilo harmonické dítě, musíme ztratit to, na čem nejvíc lpíme."

Prohlížel jsem mladou ženu, která si stěžovala na zhoršující se zrak. Dlouho jsem se s tím případem potýkal - chystala se odjet do Ameriky a já do té doby potřeboval zjistit, v čem je problém. Teprve těsně před jejím odjezdem jsem pochopil, že je předem ochotna zříct se svých dětí ve jménu práce a toho, čemu se říká moderním slovem image. Nu a protože v USA je právě tohle jeden z největších problémů, mohou tam odjíždět lidé, kteří se s tímto problémem se ctí vypořádali.

"Odjet samozřejmě můžete, ale budete na sobě muset hodně pracovat, abyste pochopila, že láska k Bohu znamená víc než kariéra a postavení ve společnosti. Pak se vaše dítě bez problémů narodí."

Dokázala to - a narodila se jí krásná zdravá dcera.

Do mé ordinace přišla také jiná mladá žena a svěřila se mi se svými starostmi: najednou jí začaly padat vlasy, a to chtěla být herečkou. Také padání vlasů souviselo s její příští dcerou. V té dívce fungoval intenzivní program zkázy vlastních dětí, který prudce zesílil v okamžiku, kdy začala studovat na divadelní fakultě.

"To je tak," vysvětlil jsem její matce, "naše vlasy nás spojují se záhrobním světem. Tam dli dvojnice vaší dcery, a ta je teď přímo prosáklá programem zkázy dětí. Když dceři začaly padat vlasy, program zeslábl. To za prvé. A za druhé - ve vaší dceři se program zřeknutí se potomstva začal utvářet již v jejích třech letech."

Matka na mě zaraženě pohlédla.

"To je pravda, už v dětství mi říkala, že nechce mít děti."

"No vidíte, a ona se dětí kvůli kariéře a zaměstnání zříkala už v minulém životě. Jakmile v tomto životě začala studovat divadlo, program se pronikavě posílil. Jakákoli prestižní činnost v ní program zkázy vlastních dětí okamžitě aktivizuje. Tak je tomu i dnes."

"Tyhle dva příběhy jsem vám vykládal proto, abyste pochopila, že pro ženu musí být nejvyšším štěstím láska k Bohu," říkám telefonicky své pacientce. "Pak je tu láska k dětem, manželovi, rodině, a teprve pak ke všemu ostatnímu kolem nás. Protože naše vnitřní orientace se stěhuje do našich příštích životů. Když je duše ženy schopna se se vším tímhle smířit, může nakonec mít i práci, i peníze, i prestiž."

"Tak co mám tedy podle vás dělat?" zeptala se pacientka.

"Pro začátek si všechno dobře promyslet a všemu porozumět. Už to vás bude léčit."

"Jsem podnikatelka," svěřila se mi má další pacientka, "ale teď najednou musím čelit problému, který by mohl výsledky mé dosavadní práce zcela popřít, přestože zatím jsem si počínala opravdu úspěšně. Lékaři mi navrhli operaci ženských orgánů. Zatím nevím, co bude dál. Co myslíte, mám šanci to přežít?"

"Záleží jen na vás," odpověděl jsem. "Všechny ženy ve vašem rodu trpěly na čtyřech fenoménech - na pýše, penězích, na hmotném dostatku a všeobecném uznání. Proto se vždy dočkáte manželů, kteří vás záměrně nebo bezděky zraňují. Vy jste nebyla schopna to snášet, a tak se donucovací mechanismus vašeho oddělení od Země automaticky posílil. Kdyby se vám zhroutily finanční záležitosti, už by to nebyla pouhá nemoc - jako skvělá odbornice byste na vše doplatila totální zkázou celého těla. Pokud přehodnotíte svůj dosavadní život a skrze pokání potlačíte agresi vůči jiným lidem i vůči sobě, tedy nechte k životu za posledních jedenáct let, když se budete každý den modlit, dokážete fyzické zdraví smířit se světským úspěchem. Když ne, budete si muset vybrat - buď jedno, nebo druhé."

"A co ta operace - pomůže mi, nebo ne?"

"Když se dokážete povznést nad pozemskost, nebudete ji potřebovat, kdežto když na Zemi ulpíte ještě víc, nebude vám nic platná."

"A jak mám přehodnotit dosavadní život? Od dětství po dnešek, či opačným směrem?"

"Můžete začít nejaktuálnějšími okamžiky, pak se vraťte zpět, a nakonec znovu dospějte tam, kde jste začala."

"Víte, já před sebou mám ještě jednu volbu," pokračovala žena. "Buď se mohu vrátit do svého rodiště, nebo zůstat v Petrohradu. Co byste mi poradil?"

Prohlédl jsem si ještě jednou její jemné struktury.

"Místa, kde jste se narodila, vám v zápase s přílišným tíhnutím k penězům, pýše a úspěchu příliš nepomohou. Vaše šance na zdárný konec tam spíš silně poklesnou, kdežto v Petrohradu jsou struktury pole čisté. Závěr si udělejte sama. Petrohrad je pro tvůrčí aktivity jako stvořený, a když jeho potenciálu správně využijete, dokážete mnohé, především v duchovní rovině. Nu a dostatečně rozvinutý duchovní potenciál pomůže rozvoji všeho pozemského. Teď už záleží jen na vás."

"Řekněte mi," zeptal se mě jeden pacient, "co si mám počít..."

Kněz mi nedávno řekl, že se mám dát na pokání. Jenže já nemůžu, a taky jsem mu to řekl. Jsem ředitel továrny. Žiju na Ukrajině. Z platu si můžu koupit nejvíc dva kanystry benzínu, a když jedu domů, potřebuju čtyři. Takže ty dva prostě musím ukrást. Jak bych se mohl kát, když prostě vím, že budu krást znovu?" "Četl jste Bibli?" zeptal jsem se ho.

"Četl."

"A vybavujete si podobenství, které Kristus vyprávěl o sluhovi, rozprodávajícím olej svého pána? Smysl tohoto podobenství spočívá v tom, že člověk může porušovat pozemské zákony, ale nesmí překročit zákon Boží. Když vás život nutí k tomu, abyste překračoval obecně uznávané a kodifikované normy, ještě to neznamena, že byste musel sám sebou pohrdat, protože kradete, či odsuzovat někoho jiného, kdo se ocitl ve stejné situaci. Nebo dokonce odsuzovat jak sebe, tak jiné. Takže na pokání se klidně dejte. Za porušení pozemských zákonů se budete zodpovídat státu, kdežto za porušení Božího zákona jste odpovědný před Bohem. A pak, zákony státu nikdy nebudou věčné, s postupujícím vývojem společnosti se budou neustále měnit. Proto příliš přísné dodržování pozemských zákonů vede k jejich deformaci. Určité porušení pozemského zákona vždy vede naopak k jeho změně a dalšímu vývoji. Zákon Boží je věčný a neměnný. To, že milovat Boha je největší pozemské štěstí, je zákon vskutku trvalý. Pozemská právní ustanovení zákony připomínají formu, kdežto zákon Boží obsah. Forma se bortí, kdežto obsah nikoli."

Přišel ke mně pacient a sdělil mi:

"Když jsem si přečetl vaši knihu, naprosto jsem se změnil. Začal jsem být vůči světu lhostejný a ztratil jsem chuť do práce. Co myslíte, mám pracovat dále, nebo ne?"

"Toto období netečnosti je dočasné a brzy pomine. Příliš jste lpěl na pozemskosti. Ale nebojte se, brzy se vše dostane do normálních kolejí."

Na okamžik se zamyslel, pak se na mě dlouze zadíval a povídá:

"Jenže při mé práci je třeba šidit lidi, bez podvodu se to neobejde - tak co s tím?"

Pokusil jsem se mu vysvětlit:

"Když někoho oklamete, máte z toho radost a ještě ke všemu oklamáným pohrdáte, pak váš osud příliš přilnul k pýše, k moudrosti i k vlastním schopnostem a vaše duše začne černat. Podívejte se na takové dva boxery v ringu. Na fyzické úrovni do sebe buší ostošest. V nitru však k sobě nepocitují nenávist, ponížení či pohrdání soupeřem. A když si na konci zápasu tisknou ruce, svědčí to mimo jiné o tom, že v jejich duších nenajdete agresí. Jen si vzpomeňte, co říkal Kristus: "Miluj nepřátele své." Nepřítel zůstává nepřitelem, můžeme s ním bojovat a v boji ho i zabít, ale nesmíme ho nenávidět a nesmíme jím pohrdat. Skrže nepřátele, které proti nám vysílá Bůh, se očisťujeme, ovšem jen za předpokladu, že si nepřipadáme ukřivdění a nepohrdáme těmi kolem sebe. Když do mě někdo buší v ringu, pak to za sport a rozvíjení fyzické zdatnosti lze považovat jedině v případě, kdy jsem uvnitř netečný. Brát někdy může znamenat pomoc, kdežto štědrým darem se může stejně dobře uškodit. Nikdy se nesnižujte k dobíjení soupeře, z toho se rodí zloba a nenávist. V tomto životě jsme takovými protivníky v ringu všichni a rozmišky, rány a volná soutěž jsou nevyhnutelné. Zákon konkurence, přežití a soupeření je naprosto spravedlivý a podněcuje další vývoj. Platí-li ale pro nás jen na úrovni těla, dochází k procesu degradace, a v takovém případě se soupeře, který upadl, nesnažíme zvednout, ale dorazit. Tak tedy - opovržení, odsudek a slepá zloba jsou mnohem nebezpečnější než jakýkoli klam. Klam v práci - to je jen způsob porušování pozemských zákonů, kdežto duše pošpiněná zlobou a agresí, to už je překročení zákona Božího.

Jeden můj známý, který žije v newyorském Brooklynu, mi vyprávěl, že má přátele, manžele, kteří mu v prvních měsících pobytu v Americe pomáhali radou a poskytovali nezbytné informace. "A co je na tom tak zvláštního?" zeptal jsem se dost zaraženě.

"Jen si nemysli, tady něco takového prostě není zvykem. Každý, komu dnes poradíš, se zítra může stát tvým konkurentem."

Amerika naučila celý zbytek světa zákonům konkurence a soupeření a podnítila vznik toho, čemu dnes říkáme moderní civilizace. Jenže herec, příliš zaujatý svou rolí, zapomíná na to, že sám nemá propadat pocitům ztvárňované postavy, že jakmile postava na scéně opravdu roní skutečné slzy, umění je to tam a divadlo umírá.

V tu chvíli jsem si obzvlášť zřetelně uvědomil, že dnes Spojené státy roní právě ty skutečné slzy. Jak to řekl jeden filozof: "Z kultury se rodí civilizace, civilizace zabijí kulturu."

Můj společník na mě hleděl s očekáváním a usmíval se.

"Takže můžu jít do práce?"

"Samozřejmě."

Vzrušeným hlasem ke mně hovoří jedna žena:

"Celý život jsem nemohla najít práci, kterou bych si oblíbila. A když jsem ji konečně našla, když mám konečně nějaký smysl života a skutečné poslání, zdraví mi nedovoluje pracovat naplno. Za posledních osm let si nevzpomenu snad na jediný den, kdy bych se po fyzické stránce cítila normálně. Po každé operaci se mi začnou kazit zuby, zlobí mě žaludek, ztrácím z kostí vápník a kdoví co všechno ještě, ale především mi schází energie."

"K práci, kterou byste si zamilovala, jste se nedostala jednoduše proto, že byste při ní mohla zemřít. I ta nejušlechtlejší mise nás zabijí, když ji stavíme výš než lásku k Bohu. Oba vaši rodiče vám do vínku udělili touhu povýšit sebe, své schopnosti, práci a smysl pro povinnost nad Boha. Za odsudky jiných jste se dočkala problémů s játry, s cévami dolních končetin; když jste se zlobila naopak na sebe a ztrácela chuť do života, porušovala se energetika zažívacího traktu a pohlavních a

vyměšovací orgánů. Vaše dcera už od vás převzala tíhnutí k práci a smyslu pro povinnost a nebezpečí, které jí hrozí, již přesáhlo smrtelnou mez. Naštěstí je to dostatečně harmonická osobnost a měla by mít i takové děti, proto se všechno vrací vám. Když se vám buď něco nedařilo, nebo vás někdo zklamal, když vás zasahovali na nejcitlivějších místech a odtrhávali vás od pozemskosti, nedokázala jste porozumět vyššímu smyslu toho, co se odehrává, a nejdřív jste jiné přezírala a odsuzovala, urážela jste se na ně, zlobila jste se sama na sebe, a dcera a její děti to po vás zdědily. Modlete se za sebe i za ně, a problémy pominou.“

Přišel za mnou mladý pár - chlapec a dívka.

"Náš kamarád je nadaný výtvarník, takových je pár do tisíce. Teď má ale popáleniny na šedesáti procentech těla, ledviny vypověděly službu a jestli během dvou hodin znovu nezačnou pracovat, zemře."

"A kde je jeho žena?" zeptal jsem se.

"Je rozvedený."

Tak jsem těm dvěma začal podrobně vysvětlovat:

"Láska k Bohu musí přesahovat všechny naše pozemské snahy a všechna naše nutkání. I ve vás je velmi silné přání postavit svou milovanou práci a vše, co s ní souvisí, nad Boha. Když duše příliš lne k pozemskosti, stává se agresivní. Agrese nejdřív směřuje proti jiným, ale pak se obrátí proti svému původci. A vy jste právě teď ve stadiu, kdy se vaše vlastní agrese obrací proti vám."

"Nezlobte se," změřil si mě ten mladý muž jako šilence, "ale můj kamarád umírá v nemocnici a vy tady už dvacet minut hovoříte o mých problémech. Tak můžete pro něj něco udělat, nebo ne?"

"Právě těch dvacet minut už to dělám. Vaše pole a pole vašeho přítele spolu rezonují. Máte stejné programy. Během naší rozmluvy dochází k harmonizaci vašeho pole a skrze ně poskytují vašemu příteli přímo do jeho pole takové informace, které mu pomohou přežít. Váš přítel postavil svou práci a osud, který s ní souvisí, mnohem výš než Boha. Jeho duše se začala deformovat, zaplavovat se agresí, a protože je to člověk duchovní, obrácení agrese proti vlastní osobě probíhalo velmi rychle. Program sebezkázy vedl až k tomu těžkému úrazu a zároveň k očistě jeho duše. Když si člověk učiní hlavní životní cíl z něčeho pozemského a jeho duše k tomu přiroste, tak ta duše uvnitř zčerná a vše pozemské začíná být zdrojem muk, nikoli štěstí. Neúspěchy a ztráty přinášejí obrovskou vnitřní bolest a psychické útrapy. Když přišly první neúspěchy, docela ztratil chuť do života - proto mu vypověděly funkci ledviny. Zaleží jen na vás, do jaké míry teď hned pochopíte, že nejvyšším štěstím na světě je láska k Bohu, a změníte svůj Vztah k mnohým situacím - natolik se vašemu příteli uleví. Kráčíte totiž po stejné cestě a do roka byste se mohl ocitnout ve stejné situaci. Váš přítel vás prostě o pár měsíců předstihl - tak o tom přemýšlejte. Nechte mi tu číslo svého telefonu a já vám zavolám, abych se dověděl, jak se mu daří."

Mladý pár ode mě odcházel viditelně se smíšenými pocity - zřejmě jsem jim nedokázal vše potřebné sdělit dostatečně srozumitelně, ale pole malíře, ležícího na jednotce intenzivní péče, se viditelně zlepšilo. V hlase jeho přítele jsem však zaslechl tóny, které mi signalizovaly, že se se mnou nechce již nikdy setkat. Zatím je pro mě nesnadné vyjadřovat slovy informace, které jsem dokázal získat. V tom je můj hlavní problém. Získat informace je pro mě daleko snazší, než předat je jiným. Jak mnoho mě ještě na téhle cestě čeká práce!

Během pobytu v Americe jsem vyšetřoval také zaměstnance jedné americké firmy. Z okna kanceláře, kde jsem si zařídil provizorní ordinaci, se otevíral nádherný výhled na Atlantik. Usedl přede mě sympatický Američan a stručně mi vylíčil svůj problém:

"Já i syn jsme výtvarníci. Chlapec se před několika měsíci vypravil do Moskvy. Žil tam v rodině našeho přítele, také malíře. Jeho matka je zřejmě nějaká čarodějnice. Po návratu domů se začal cítit špatně a vůbec nemůže pracovat. Senzibilové řekli, že jde o mimořádně intenzivní uřknutí. Nu a žena jednoho mého přítele se rozhodla, že se do Moskvy vypraví a zjistí, zda je něco takového vůbec možné. Řekla, že jestli se to všechno potvrdí, zapálí v kostele svíčku za spásu její duše."

Cestou se však stalo hrozné neštěstí - ta žena zemřela dřív, než se do Moskvy dostala. Můžete mi říct, zda můj syn skutečně zápolí s nějakým uřknutím a kdo je jeho původce?"

"Samozřejmě jde o uřknutí, a uřkla ho právě matka vašeho moskevského přítele. Blahořečte Bohu, že to takhle dopadlo."

"A zač bych měl blahořečit Bohu?" užasl ten americký výtvarník.

"Pro Ameriku je typické velmi silné lpění na pýše, image a úspěchu. A váš syn je orientován stejně, proto nastala vzájemná rezonance. Čím váš syn dostane větší možnost prokázat svůj talent, tím utkvěleji bude na těchto momentech pozemskosti lpět a bude od nich muset být odtržen buď těžkou nemocí, nebo dokonce smrtí. Zřejmě by zanedlouho umřel, protože jeho pýcha rychle roste. Uřknutí tuto jeho pýchu, úspěch i pověst srazilo na čas do prachu, a tím mu vlastně zachránilo život. Bůh mu skrze tu moskevskou čarodějnici, jak vy říkáte, seslal nejšetnější variantu nucené očisty jeho duše. Žena vašeho přítele, která přijela do Moskvy zabít člověka, bezděky rozdmýchávala program zkázy božského principu, jehož součástí je absolutně každý člověk. To vše se jí okamžitě vrátilo zpátky a zabilo ji to. Musíte Bohu blahořečit za jakékoli situace, v nichž došlo k pošlapání pýchy, pověsti a úspěchu. Musíme pocítit rozumnost toho, co se kolem nás děje, a první pocit radosti a krásy věnovat Bohu, a ne obrazu. Zatímco dřív se vývoj ubíral po spirále, a malíř v sobě duchovnost hromadil skrze zřeknutí se pozemského v minulém životě a realizoval směřování k pozemskosti v tomto životě, dnes vývoj probíhá po dvojité spirále. To znamená, že umělec musí být jak poustevníkem, tak člověkem ryze světským zároveň. Duše musí vždy více tíhnout k Bohu a vědomí k Zemi. Záleží jen na tom, do jaké míry to vy a váš syn dokážete uplatnit v praxi, protože do stejné míry se pak vyvarujete nemoci, zranění, klateb a uřknutí."

Na sezení ke mně přišla mladá dvojice.

"Naše dítě trpí častými záchvaty. Už jsme vystřídali snad všechny doktory, ale pokrok žádný. Vysvětlíte nám prosím, co s ním je."

"Prosím, podívejte se. Vědomá agrese je na nule, ale podvědomá dosahuje 300 jednotek. Pro vesmír je nebezpečná už hranice kolem 2 10-220 jednotek. To znamená, že toto nebezpečí je třeba zastavit buď skrze choroby, nebo smrtí. V podvědomí dítěte se pravidelně objevuje to, co jeho rodiče nosí ve vědomí."

"Vy", obracím se k otci, "jste synovi předal závislost na milovaném člověku a osobních vztazích. Vaším nejcitlivějším místem jsou právě vztahy mezi lidmi. Kdežto vy," oslovil jsem tentokrát matku, "neuvěřitelně lpíte na pýše, pověsti, moudrosti a úspěchu."

"Vyloučeno," zakroutila energicky hlavou žena, "nikdy jsem v sobě necítila pocit převahy nad jinými lidmi kvůli vlastní moudrosti či postavení ve společnosti. Agrese jsem se nedopouštěla ani tehdy, když mě za to ponižovali."

"Vy ale lpíte na moudrosti a pověsti svého muže. Pohrdala jste lidmi, kteří opovrhovali schopnostmi vašeho muže, nenáviděla jste ty, kteří nenáviděli jeho."

"No a co, to je nějaké chorobné lpění?"

"Samozřejmě. Agrese kvůli sobě samotnému nebo kvůli blízkým lidem či vlastním dětem zůstává tak jako tak agresí a přilepuje k Zemi nejen vaší duši, ale i duše potomků. Chlapec má tak vysoký stupeň agresivity proto, že jste těsně před jeho narozením tvrdě odsuzovala celou společnost. Myslela jste si asi tohle: v čele státu stojí idioti, žijeme v zemi hlupáků, žijeme ve společnosti bez morálky. Pokud je ovšem osud každého z nás určován shůry, pak osud skupiny lidí tím spíš. Agrese zvenčí se při stresu mění v aktivní čin a snahu o změnu, vnitřní agrese se proměňuje v choroby naše i choroby a úmrtí našich dětí."

"A to se člověk musí znovu narodit, aby se něčeho takového zbavil?"

"Přesně to vám navrhuji. Projděte si znovu celý svůj dosavadní život a všechny důležité situace v duchu znovu prožijte. Nečekejte okamžité změny. Když budete duši dítěte očišťovat modlitbou, pozastavíte práci svého vědomí. A právě vědomí nás poutá k Zemi a plodí agresí. Jeho první zvláštností je hodnocení situace, porovnávání, kritika. Na nějaký čas se jakékoli kritiky zřekněte,

nic neanalyzujte a na minulost nemyslete. Když pocítíte, že to nestačí, použijte techniky pozastavení vědomí - uplatněte půst, hladovění, modlitby, pobyt ve tmě bez jediného pohybu, stavy absolutní uvolněnosti. Prospěšné je také zadržování dechu nebo dýchání ve zpomaleném, lehkém rytmu. Jedině modlitbami dokážete změnit svůj osud i osud vašeho dítěte."

Jeden můj pacient mě požádal, abych mu poradil v následující situaci:

"Jsem advokáta mé záležitosti se vyvíjely celkem uspokojivě. K tomu bych chtěl říct, že má profesionální úroveň v poslední době rozhodně nepoklesla, spíš naopak. A přitom se mi hroutí jeden případ za druhým a já s tím nejsem schopen nic udělat."

"Když vám teď pojmenuji příčinu vašich neúspěchů, bude vám to připadat neuvěřitelné, ba komické. Aby to bylo srozumitelnější, pokusím se vám to vysvětlit na příkladech: dejme tomu, že máme co do činění se dvěma soudními procesy - při jednom z nich obhájce pronáší skvělou, výraznou řeč plnou argumentů. Všichni jsou prací obhajoby nadšeni, ale obžalovaný kupodivu dostane nejvyšší možnou trestní sazbu. Ve druhém procesu advokát neřekne vlastně nic objektivního, a jeho klient je zproštěn viny. Ptáte se proč? Inu proto, že v prvním případě se najatý právník snaží vše potřebné zařídit sám - jen on dokáže, že jeho klient je nevinný, nic jiného než své schopnosti k tomu nepotřebuje. Kdežto ve druhém případě jiný právník vysvětluje: o mě tu nejde, a hájit tohoto souzeného vlastně ani příliš nemusím, protože je nevinný, copak to nechápete? Ta obhajoba vzniká jakoby sama, bez viditelného přičinění advokáta.

Abychom situaci mohli ovládat a usměrňovat, nesmíme být uvnitř, ale mimo ni. Čím méně nápadný je váš vliv na vývoj událostí, tím snáz je kontrolujete. Představte si dva šéfy. Jeden si zavolá svého podřízeného a řekne mu: Ty se mi ani trochu nezamlouváš, ten poslední úkol jsi zpackal tak, že už mi tu jen překážeš. Propouštím tě. Podřízený za to svého šéfa začne nenávidět a mstít se mu, a šéf má najednou jeden problém za druhým. Kdežto druhý analogickou situaci řeší takto: Já ti rozumím - ty se snažíš, ale ono se to nedaří. Rád bych tě tu nechal, ale nejde to. Lidí jsou proti a celá situace je proti tobě, takže když tu budeš silou mocí chtít zůstat, budeš sám proti sobě. Kdyby se podřízený snažil podobnému výkladu věcí bránit, postaví se vlastně proti celému kolektivu a možná dokonce proti celému okolnímu světu, a tentokrát nebude mít problémy jeho šéf, ale on sám. V překladu do jazyka karmy první advokát a šéf mají příliš intenzivní pýchu a lpění na image - právě oni osobně musejí něco dokázat a něco změnit. To znamená, že v jiných lidech spatřují stále více osobní viny, a v nich samotných se rodí stále více agrese vůči ostatním. Vy příliš lpíte na své pýše, a image se blokuje nezdarem v práci. Kdyby i toho bylo málo, tak se zhroutíte fyzicky. Prudké zhoršení situace má jednoduché vysvětlení - svůj nesprávný vztah ke světu jste předal i svým dětem, a kvůli tomu teď můžete ohrozit i vnoučata. Jakmile se jejich poměry na jemné úrovni zhoršily, bylo třeba jako zdroj všech jejich nepříjemností očistit vás. Všechno, co jste v mládí zasel, právě teď klíčí. Vraťte se do mládí, svůj život prožijte znovu a správně, změňte vztah k lidem, a hned budete mít méně problémů."

Pýcha a hrdost

Pýcha a hrdost. Na první pohled se může zdát, že je to jedno a totéž. Dřív jsem tento rozdíl také necítil, ale dnes už mu rozumím.

Vojáci jdou tři dny po poušti a nakonec dojdou k vodě. Jedni se lačně vrhají ke hladině, zapomínají na všechno na světě a bezhlavě chlemtají, kdežto jiní se klidně a důstojně napijí. Ti dokážou i zvítězit v boji. Duchovní principy jsou pro ně důležitější než potřeby těla. A voják v boji nevíteží silou těla, ale silou ducha. Takovým lidem říkáme hrdí. Hrdost je nepodřízení se situacím, které vyžadují, aby zájmy těla byly postaveny nad zájmy ducha. Jinak řečeno - prostředí si nesmí podmaňovat mě, ale naopak já si musím podřídit prostředí, protože to vyžadují, mé duchovní zásady. Člověk je tvořen dvěma protichůdnými podstatami. Naše vnitřní duchovní schránka je soustředěna na vesmír a Boha. Právě proto má člověk ve všech projevech pozemskosti hledat božský princip. Vnější nepřijetí situace znamená vývoj, kdežto vnitřní nepřijetí situace se rovná degeneraci. Myšlení člověka bylo vždy dialektickým procesem, ale stupeň sváru protikladů se neustále mění. Lidé buď nepřijímali žádnou situaci a v žádné rovině, nebo naopak hlásali smíření s čímkoli. Jak se tedy dosahovalo dialektického myšlení? Člověku byly od dětství vštěpovány pravdy, které usměrňovaly jeho duchovní struktury. Miluj Boha, kdežto vše pozemské je hřích. Udeří-li tě kdo do jedné tváře, nastav druhou. Výchova tedy vysvětlovala každou situaci jako danou Bohem. Jak ale člověk dorůstal, stále jasněji chápal, že při tomto základním životním postoji se nedá něčeho dosáhnout a něco vytvořit, a rozhodl se nepřístupovat na věci tak, jak přicházejí, ale vzdorovat jim. Vznikla tak velmi zvláštní situace. Náboženství vedlo k pokoře i poslušnosti a každému se tento postoj vštěpoval od útlého dětství, ale lidé si počínali přesně obráceně, a navíc jim to vlastně přinášelo uspokojení. A to se stalo základem dialektického vnímání světa. Člověk si v jemných duchovních strukturách ze setrvačnosti uchoval představu smíření s jakýmkoli vnějším dějem, ale v praxi ho životní zkušenost učila pravému opaku. A tak přestože teoretický model dialektického myšlení neexistoval, sama situace se utvářela jako dialektická. V Bibli je tomu stejně - sdělení, které nelze učinit prostřednictvím definice, je vykládáno konkrétní situací a vzájemnými vztahy jednotlivých objektů a modelů chování. Nejzářnějším příkladem tohoto přístupu je ukřižování Ježíše Krista. Tato informace o absolutním přijetí božského principu se v té době nedala vyjádřit ani příkázáním, ani podobenstvím. Život a jeho události jsou samy o sobě dialektické, ale abychom vytvořili myšlení, které v sobě obsáhne dialektiku, musíme se nad tyto události povznést a spojit je v jediný celek. To dokážeme jedině v případě, že se s nimi bezvýhradně ztotožníme. A to je způsob myšlení, o němž hovoříme jako o vnitřním smíru.

Smíření je tedy nejdokonalejší technikou rozvoje ducha. Filozofie je věda zobecňující všechny jevy viditelného světa. K tomu potřebujeme absolutní porozumění každému projevu světa jakožto části jednotného celku a směřování k němu. A to je víra v Boha. Základem filozofie je náboženství. Filozofie tím, že poskytovala koncepci světa, dávala zároveň vzniknout soustavě prostředků, metod a kroků, které se stávaly vědou. Proto se všechny velké intelektuální úspěchy lidstva rodily ze směřování k onomu velkému, nedělitelnému a nezjevitelnému, co nás stvořilo, co stvořilo naše těla i duše. Dnes přichází doba, kdy by dialektické situace měly být korunovány dialektickým myšlením, zdroj dalšího vývoje by se měl přestěhovat do našeho nitra. Když mě život podněcuje k rozvoji, je to dialektická situace. Když však já sám něco pochopím a jdu díky tomu dál, je to výraz dialektického myšlení.

Náboženství člověku již od dětství dávalo pocit kontaktu s Bohem skrze pokoru. Hlavní autoritou tu byla víra v nepřekročitelnost duchovních postulátů. Víra se obrací přímo k lidské duši a vědomí pomíjí. Jenže právě vědomí v posledních několika staletích natolik vyspělo, že dnes je výchova mladého člověka bez orientace na vědomí jednoduše nemožná. To znamená, že přimět dítě za pomoci víry k pokoře je nemyslitelné. Z toho plyne, že prvek nepřijímání situace vnitřně a vnějškově bude značně posílen. Kontakt s vesmírem se naopak dramaticky oslabí a lidstvo bude dál ztrácet svou životaschopnost. Jediným prostředkem, jak dítě od útlého věku učit pokoře, je obracet se nejen k jeho duši, ale i k jeho rozumu. To znamená, že náboženství se musí stát vědou. Bez tohoto propojení, bez vytvoření dialektické soustavy myšlení do zítřka nevstoupíme. Abychom ale takový systém myšlení dokázali vytvořit, musí v sobě každý odstranit to, co mu brání v pokoře, v přijetí světa a jeho poznání. Jedná se především o nepřijímání událostí v podobě nenávisti, ukřivdění, lítosti a sebelitostí, opovržení a odsudku. Všichni jsme dnes duchovně nemocní - bez ohledu na to, zda jsou chorá naše těla, či ne. Proto musí každý z nás pracovat na své duchovní výbavě a na vlastním vnímání světa. Tím, že měníme své vnímání světa, měníme i světový názor, a právě světový názor mění náš osud a naši karmu v nejširším smyslu toho slova.

Naším tématem je tedy pýcha a hrdost. Neznalost pravidel duchovního chování vytváří stále více problémů v materiální rovině. Nedávno jsem byl s celou rodinou na dovolené. Ráno jsem si šel stoupnout do fronty na lístky do sauny. Ke správci rekreačního střediska, kde jsme trávili dovolenou, přišla jedna žena a prosila ho, aby ji nechal zavolat do města. Dolétaly ke mně jen útržky vět: "Naprostá dehydratace... a přitom nemůže pít... je mu strašně zle, už jsem zkusila všechno..., musí to být velmi silná otrava... a lékař nikde... co teď, pomoz mi, porad' mi...", říkala komusi do telefonu. Pak zavěsila a vykročila pryč. Oslovil jsem ji a nabídl jí pomoc. Souhlasila a odešli jsme do jejího pokoje. Rychle jsem chlapce prohlédl.

"Váš chlapec žádnou otravu nemá. Průjem a zvracení jsou jen vnější známky. Důvod však tkví v něčem. docela jiném - je to mohutný program agrese, směřující proti otci. Chlapci je teď čtrnáct let a jeho současné vnímání světa bude ovlivňovat celý jeho další život. Právě teď je třeba zastavit všechny nebezpečné programy, které mohou deformovat nejdřív duši a pak i tělo. Spouští se tedy program blokace, konkrétně nemoc nebo dočasné porušení některých funkcí organismu, v daném případě žlučníku a slinivky břišní. A o jeho agresi vůči otci jste se postarala vy. Žena, která se cítí manželem ukřivděná a odsuzuje ho, program je k ještě mnohem silnějším odsudkům i své děti. Děti získávají program zkázy otce, ale již mnohonásobně posílený. Vaše duše příliš lpí na pozemských entitách, a očistit duši lnoucí k Zemi lze smrtí, nemocí nebo nespravedlivými křivdami, jichž se na nás dopouštějí blízcí lidé. Vám se dostalo té nejšetrnější varianty, jenže ve vás žije příliš velká pýcha a traumatizující situaci nepřijímáte, takže místo toho, abyste přistoupila na očistu, zvolila jste agresi a tu jste postoupila i svému synovi."

Vysvětlil jsem jí, jak se má modlit a jak se zbavovat agrese.

Její odpověď mě překvapila:

"Ale já neměla ani ponětí o tom, že na pýše by mohlo být něco špatného."

Za několik hodin jsem k nim na pokoj zašel ještě jednou. Žena mi řekla, že hned po naší rozmluvě se syn dokázal alespoň napít vody a nejhorší nevolnost že pominula. Klidně usnul a spal až do oběda. Druhý den ráno mě jeho matka znovu vyhledala a zeptala se mě, co má dělat dál, zda je třeba odvézt syna do města. Řekl jsem jí, že je zdravý, a to nejen tělesně, ale i vnitřně, a že není důvod ke starostem.

Setkal jsem se se ženou, která byla dost těžce nemocná.

"Vaše problémy plynou z toho, že jste svou tělesnou schránku povýšila nad duchovní princip. Když obyčejný člověk začne žárlit, dočká se za nějaký čas choroby. Když ale žárlí hrdý člověk a přeje objektu své žárlivosti smrt, zemře nakonec sám. Kdybyste potkala muže, který by vás na rukou nosil, stejně byste ho nedostala - protože byste příliš lnula k rodině a pýše a začerňovala si

tak duši. Vás a vaše děti mohl zachránit jen manžel, který vás ve vaší pýše neustále sráží, ubližuje vám a stabilitu rodiny soustavně porušuje. S tím se však smířit nechcete, proto je vaše lnutí k pýše ještě větší, a to vše jste přenesla i na své děti."

"Ale jak bych se mohla smířit s něčím takovým," vykřikla bolestně, "vždyť mě neustále urážel a zesměšňoval. To jsem měla složit ruce do klína a trpně se na to dívat?"

"On s tím vším nemá nic společného, je třeba děkovat Bohu, protože když budete děkovat člověku, bude to masochismus. Vnějšíkově jste se mohla chovat, jak se vám líbí, třeba mu rozbíjet talíře o hlavu, protože to je jen vnější mezilidský kontakt, kdežto ve svém nitru obcujete s Bohem. Tam musí být jen láska a vděk. Protože však člověk obvykle necítí, jak se vědomá agrese stěhuje do podvědomí, je lepší, zejména zpočátku, se žádné vnější agrese nedopouštět a vše přijímat jako boží danost."

"Chcete snad říct, že když mě bude znovu urážet a zesměšňovat, mám se z toho radovat? Ale to je nesmyslné a nespravedlivé."

"Copak můžeme být humánní vůči rakovinné buňce? Zatím nemáme takové oči, které by nám ukázaly, co se děje s naší duší. Takový zrak měli jen svatí. Představte si tonoucího, jehož někdo vytahuje za vlasy z vody. Ten tonoucí se hrůzou chytá svého zachránce a překáží mu. Jakmile ale pochopí, že je to záchrana, agrese utlumí. V křesťanství se tomu říká pokora. Dnes ale nastaly časy, kdy pokora nestačí. Teď už se s bolestí musíme nejen smířovat, ale radovat se, že zachraňuje naši duši - a tělo samozřejmě taky. Vnitřně musíme bolesti jít v ústřety a nejen jí pokorně přijímat, a tak pomáhat zachránit své tělo. Naším spasitelem je Bůh, kdežto my jsme jeho pomocníci při očistě našich duší, samozřejmě za předpokladu, že v modlitbě předem přijímáme všechna ponížení a nepříjemnosti, postihující naše tělo, protože tím se zároveň zachraňuje naše duše. Čím víc útrap na sebe vezme duše, tím méně jich zůstane tělu."

"Chcete říct, že člověk by měl žít bez emocí? Ale co je to pak za život?!"

"Ne. K tomu, abychom žili bez emocí, není důvod. Musíme jen uvnitř uchovávat štěstí a jásavou lásku, kdežto navenek se chovat podle situace. Když navenek ztrácíte elán a rmoutíte se, uvnitř byste si i přesto měla uchovávat radost a lásku. Vše pozemské - na rozdíl od duchovního - podléhá zkáze. Když se bortí naše tělo, způsobuje nám to bolest. Nu a protože naše těla patří Zemi, budeme nemocní, budeme se trápit a budeme umírat. Jenže jsou muka, a jsou útrapy. Když se naučíme chápat, že vše pozemské je pomíjivé, naučíme se zároveň nelnout k Zemi a spoléhat nikoli na pozemskost, ale na Boha. Staří Římané měli takový zvyk: když byla hostina v nejlepším, ozvaly se bubny a do hodovní síně přinesli polorozpadlou mumii. Všichni na ni několik minut beze slova zírali, pak ji nechali odnést a veselí mohlo pokračovat. Staří Evropané se uměli radovat a věděli, jak se bavit, ale zároveň dobře věděli, co se děje s člověkem, který zapomíná, že nemá příliš lpět na pozemskosti."

Byl to dlouhý rozhovor; všiml jsem si, že tu ženu trápí ještě něco. Za chvíli jsem se to měl dovědět:

"Teď vdaná nejsem. Mám ráda jednoho muže, ale je ženatý a já se s ním proto nechci scházet. Chápu, že když jsem s ním, dopouštím se hříchu, a s tím zřejmě souvisí řada mých problémů."

"Ano, to ano, ale váš hřích spočívá v tom, že chcete potlačit svou lásku a odvrátit se od muže, jehož milujete. Uvnitř přemýšlíte spíš o svých ambicích než o hříchu, přemýšlíte spíš o pýše a přání vytvořit si stabilní vztah. Žena, která příliš lpí na své pýše a na vztahu, se nakonec dočká lásky k ženatému muži, protože právě tato situace potlačuje pýchu a modlu rodiny a má na její duši blahodárny vliv. Základ lásky spočívá na nebi, základ ambic na Zemi. A když se pozemskost pokusí podřídit si božský princip, člověk za to musí platit. Láska stojí výš než konvence, rodina, hmotný zdar, nevěra a všechno ostatní. Jedna žena mi řekla, že neuznává lásku, protože byla zrazena. Řekl jsem jí na to, že to sotva byla láska, protože nevěra lásku nezabíjí, ale očišťuje. Skutečná láska není na ničem pozemském závislá, proto jí zkáza pozemskosti nemůže zabít. Nevěra je jen zkázou vztahů, zabít skutečnou lásku není schopna."

Člověk žije a naplňuje svou povinnost před Bohem i před jinými lidmi. Když se však povinnost vůči Bohu dostane do konfliktu s povinností vůči jiným lidem, člověk, který si přeje mít zdravou duši a zdravé děti, musí bez přemýšlení dát přednost Bohu. Prání postavit povinnost vůči lidem na první místo se rychle mění ve svůj protiklad.

Za socialismu se ve jménu spásy dělnické třídy vraždili ti, kdo k této třídě nepatřili, jenže idea zabíjení jedněch ve jménu života jiných se nakonec realizovala tak, že hynuli všichni. Když se někdo snaží vybudovat štěstí z pozemského principu, tedy na základě třídních, rasových, kastovních, majetkových či jiných idejí, končí to rychlou zkázou pozemskosti. Čím utkvěleji se buňka soustřeďuje sama na sebe, tím rychleji hyne. Láska - to je cit, který nám nedovoluje lnout k Zemi, a jedině člověk, který se ve jménu lásky povznese nad rasové, třídní, majetkové, fyzické a další bariéry, může dojít skutečného štěstí, které je člověku na Zemi souzeno.

Do ordinace za mnou přišla žena s asi dvanáctiletým synem. Požádala ho, aby vyšel ven, a spikleneckým hlasem mi sdělila: "Víte, můj syn je nesmírně krutý, žije v něm obrovská agrese vůči jiným lidem. A když se vzteká, neustále křičí, že je ďáblův syn a že se s jeho duší děje cosi podivného."

Pozorně jsem se na ženu zadíval a zeptal jsem se jí:

"A co myslíte - proč se to všechno vlastně stalo, jak k tomu asi došlo?"

Pokrčila rameny:

"Asi se v něm usadily nějaké černé síly, teď se o takových věcech všude píše."

"Tak se nad tím trochu zamyslete," pousmál jsem se. Ona se také usmála, ale pak úsměv z její tváře náhle zmizel.

"Ze bych tím důvodem byla já?"

"Ne snad přímo vy, ale váš nesprávný vztah k událostem. Je ve vás příliš velká pýcha a přání povýšit své duševní vlastnosti a moudrost nad Boha. U žen ve vašem rodu se takhle tendence projevuje již v desáté generaci. Všechny ženy ve vašem rodu se považovaly za ušlechtlejší, vyrovnanější a slušnější než muži. Vaše opovržení a nadutost vůči manželovi se v dětech mění v povýšenost vůči otci. A z toho plyne obrovská pýcha. Zvláště nebezpečné je v takové situaci tíhnutí k moudrosti a pohrdání hlupáky. Z toho se pak rodí satanismus. Ďábel je anděl, který se rozhodl, že je moudřejší než Otec. Aby se podařilo očistit vaši duši a duši vašeho syna, musel vás muž neustále ponižovat v pýše, moudrosti a duchovních kvalitách, musel vám tedy nadávat do hloupých hus, chovat se k vám neslušně a dostávat vás do trapných situací."

Žena se na mě zahleděla a pomalu pronesla:

"Jenže ono bylo tak těžké se s něčím podobným smířit."

"Jistě, být nemocný, umírat nebo rodit nedokonalé děti je podle vás asi snazší. Zkrátka a dobře - osud vašeho syna záleží na tom, nakolik změníte svůj vztah k minulosti, přítomnosti a budoucnosti. A je tu ještě jeden důležitý moment. Hrdý člověk je vždy prchlivý a urážlivý. Naučte se každé situace využívat k vlastní očistě. Poradím vám jednu metodu, která zaručeně pomáhá. Když do vás někdo hrubě strčí, v duchu ho požádejte o prominutí. Když vám někdo šlápne na nohu, znovu se omluvte. Když vás někdo urazí, zase ho v myšlenkách prostě o odpuštění. Ono to jen vypadá podivně, ve skutečnosti je to neobyčejně jednoduché. Vnější agrese proti vám se vždy rodí z vaší vnitřní agrese. A čím méně agresivity projevíte navenek, tím spolehlivěji se uzavírá vaše podvědomá agresivita. Když v duchu prosíte Boha o odpuštění za člověka, který do vás nešetně strčil, znamená to, že prosíte o odpuštění za podvědomou, vnitřní agresi, která vyvolala agresi vnější, za to, že jste svou vnitřní útočností vyvolala vnější výpad."

Jindy za mnou přišla paní, která své vyprávění začala poněkud neobvykle:

"Fyzicky se cítím zdráva, ale mám trvalý pocit, že se mi nic nedaří. Poslední dobou se mě stále častěji zmocňuje přání všeho nechat a odejít do kláštera."

Prohlédl jsem jemné karmické vrstvy jejího pole a zaznamenal jsem neobyčejně výkonný program sebezkázy, jehož úroveň trojnásobně převyšovala kritickou mez. Je to zvláštní - ta žena mluví o nějakých neúspěších, a přitom už je prakticky mrtvá.

Prohlédl jsem také hutnější vrstvu pole, související s tělem. Tělo je uloženo v ochranném kokonu a jakoby zapečetěno znamením božského principu. Podíval jsem se, co ji tak jistí - byly to duše jejích příštích dětí, spočívající v poli. Její duchovnost a dobromyslnost umožnila, aby byla takto chráněna před nejhorším. Zkontroloval jsem si tedy ještě, k čemu její duše nejvíc lne tady na Zemi: našel jsem milovaného člověka, pýchu, moudrost, postavení ve společnosti a světský úspěch.

V minulém životě žila na jihozápadě USA. V zásadě měla být už dávno mrtvá, protože v tomto životě příliš lpěla na pozemskosti. Smrt by však její duši neočistila dostatečně, a v příštím životě by se jí nenarodily žádné děti. To znamená, že na jedné straně je třeba ochránit ji před záhubou, ale na druhé straně ji zásobovat neustálými nezdary a nepříjemnostmi. Pozemskost, jíž dávala přednost před Bobem, pro ni musí ztratit svou omamnou vůni. Nu a protože jinak je to žena vlídná a dobrosrdečná, nepříjemnosti a drobné pohromy ji dostatečně očistí, aniž by bylo třeba uplatňovat nějaká drastičtější opatření. V tomto nebo v příštím životě se jí mají narodit děti, a pro tento účel musí být duše matky patřičně čistá. Křivdy, hádky a nepříjemností jsou v tomto případě ideálním prostředkem.

Nedávno ke mně do ordinace přišla žena, která lpěla na milovaném člověku a na rodině, a tomu odpovídala i míra její žárlivosti. Program zkázy muže překročil kritickou mez. Manžel však byl osobností velmi harmonickou, takže program se vracel k ní a nakonec by ji zabil. Příčinou smrti by nejspíš byla rakovina prsu nebo dělohy. Naštěstí však také ona byla žena vlídná a dobrotivá, takže shůry byla pojištěna, program byl znehybněn a jakoby obrácen naruby. Žádné takovéto jištění shůry však netrvá věčně, je to jen odklad spoléhající na to, že člověk dokáže ke správné cestě nakonec dospět sám. U této ženy ochrana shůry právě začínala slábnout a dostavily se první potíže. Začal jsem jí vysvětlovat, že nesprávný vztah ke křivdám, hádkám a nepochopení toho, že vše pozemské může být jen prostředkem, ale v žádném případě cílem, ji může zatlačit do daleko horších obtíží.

Cit lásky vůči jinému člověku je mnohem důležitější, než ten člověk sám. Když jde o lásku, člověk není cíl, ale prostředek. Když milujeme jiného člověka, milujeme to, čím je především: ducha, strukturu lidského pole. Jeho fyzickou schránku, již obvykle nazýváme člověkem, milujeme asi jako oblečení milovaného partnera, které nám ho připomíná. Když nevidíme lidskou duši, tedy pravou podstatu člověka, která je součástí božského principu, může se v nás projevit pokušení lnout k jeho fyzické podobě. Když říkám, že Boha miluji víc než svého partnera, znamená to, že duchovní princip v něm miluji víc než princip fyzický. Taková láska se nevytrácí, když milovaný člověk přijde o nohu nebo o ruku, když si zohaví tvář, je na léta upoután na lůžko nebo zemře. Taková láska nehasne, když se mrzačí duše člověka a on se stává mentálním invalidou, protože tato láska není závislá na pozemskosti. A taková láska nás vede k Bohu.

Jeden mladý muž se ocitl na prahu smrti jen proto, že se zřekl dívky, kterou miloval, a pokusil se navázat známost s jinou.

"Tu druhou jsem prostě měl víc rád, protože první měla ohavnou povahu - jen mě rozčilovala."

"Sám sebe přesvědčuješ, že ji miluješ, ale chováš se jako dívka, která sama sebe ujišťuje, že miluje nějakého muže, přestože se za něj nakonec provdá pro peníze. Tvé city vůči té dívce jsou zjištěné a jako o lásce bych o nich rozhodně nemluvil."

"Vyloučeno," odpověděl mi. "Když jde o ni, na peníze a na další hmotné požitky kašlu."

"Existují požitky nehmotné, ale také pozemské. Řekni mi, čím se liší od té první."

"První mi absolutně nerozuměla a věčně mi jen kazila náladu, kdežto tahle mě chápe. A vůbec - je taky podstatně inteligentnější."

"Rozum je také kapitál, a důležitější než peníze. A druhou dívku miluješ za něco, co se bohatství velmi podobá, i když to vypadá jinak. Příliš lpíš na pýše a moudrosti, až to ohrožuje tvůj život."

Proto se ti dostalo ženy, která ti nebude rozumět, bude tě tím ponižovat a často tě bude vhnět do trapasů. Tys ale před mučivou očistou dal přednost lehkému a příjemnému znečištění duše, proto tvé šance na přežití klesají."

"Takže," vysvětlil jsem své pacientce, "vše pozemské pro nás musí periodicky ztrácet chuť, abychom si zase vzpomněli na Boha. Na Boha zpravidla myslíme buď před smrtí, nebo když jedna pohroma stíhá druhou. Pokud chceme žít déle, měli bychom potlačit výhrady vůči lidem i vůči sobě a především se zbavit nechutí k životu."

"Tak mám jít do toho kláštera, nebo ne?" zeptala se.

"Klášter by pro vás byl příliš snadnou cestou. Jistě - světský úspěch, moudrost a pýcha si tam na své příliš neprijdou a vaše duše se bezesporu očistí. Když už nemáme sil povznést se nad pozemskost, je třeba ji od sebe odstrčit. Vy však v sobě máte dostatečný duchovní náboj, a můžete něčeho takového dosáhnout i ve světském životě. Musíte však svou duši zbavit špíny, kterou jste nahromadila tím, že jste nepřijímala očistu, putující k vám v podobě ponížení, hádek a nepříjemností."

Žena se zamyslela:

"Měla jsem lásku, která změnila můj život. Změnila jsem i zaměstnání a teď pracuji u velké firmy. Stala jsem se zkrátka někým jiným - z lásky. Všechno, co dělám, všechny mé úspěchy jsou jen pokusem podobat se milovanému člověku, dosáhnout jeho úrovně. Jenže zatím mě pronásleduje jeden nezdár za druhým. Čím to podle vás je?"

"Kdybyste k úspěchu a sebezdokonalení směřovala jen kvůli sobě, už byste zahynula, protože byste k pozemskosti lnula ještě víc. Protože však tohle všechno děláte kvůli jiným, poskytuje vám i taková aktivita velmi dobrou blokadu. Je to stejné jako s penězi: když jsou pro vás cílem a potřebujete je pro osobní štěstí, tak o ně přijdete, ale když po nich bažíte jen jako po prostředku pomocí jiným, můžete je mít v jakémkoli množství. Cíl vašich úspěchů je pozemský, proto ty nezdary. Vaše duše ze setrvačnosti, udělené minulým životem, lne ke šťastnému pozemskému osudu, moudrosti, dobré pověsti a uznání. Místo toho, abyste přijala nezbytnou očistu, ztrácíte chuť do života, tedy propadáte melancholii. Za všechny ty nepříjemnosti Bohu jen poděkujte. Je to báječný lék, i když není zrovna dvakrát chutný."

V auře ženy se rozzářily zlatavé a stříbřitě nazelenalé pablesky. Tak za měsíc se s ní setkám znovu a všechno vyhodnotím.

Sebezhouba

Stále aktuálnější je dnes problém sebezhouby, tedy trvalé nechuti k životu. Dochází totiž k zákonitému procesu, o němž jsem se zmiňoval již ve své první knize. Když jsem si prohlédl matrici lidstva, zjistil jsem, že od konce roku 1995 se program sebezkaždy lidstva bude prohlubovat.

V posledních třech stoletích lidstvo příliš propadlo pozemskosti a překypuje agresí. Duše lidí jsou prodchnuty vzájemnou nenávisť, a když dojde k přesycení, programy se soustředí na své původce. Zatímco dřív člověk, který narazil na nějakou nepřijemnost, nenáviděl a obviňoval druhé a propukala v něm potřeba někoho zabít, dnes v analogické situaci začíná nenávidět sám sebe a rodí se v něm přání vzít si život. Tomuto stavu říkám plíživá, skrytá sebevražda. Lékaři tornu říkají deprese, kdežto křesťanství malomyslnost, což je jeden ze sedmi smrtelných hříchů. Program sebezkaždy lidstva už se rozběhl a přináší takové následky, jako jsou zhoubné nádory, psychické poruchy, všeobecné snížení odolnosti lidského organismu bez zjevných příčin, rozšíření chronických chorob a vznik stále nových nemocí. To vše je zákonité, to vše probíhá podle klasického scénáře: člověk jde do lesa na houby nebo na maliny, a najednou zjistí, že zabloudil. Jeho první reakcí je vztek na houby nebo maliny. Začne proklínat ty, co ho do lesa poslali. Pak začne vinit sám sebe. A teprve když konečně pochopí, že v tomhle příběhu žádní viníci nejsou, začne hledat zpáteční cestu. Zatímco lidstvo se snaží najít viníky, jeho nejlepší část viní sama sebe. Cestu domů ještě nikdo nehledá. Tu začneme hledat až ve chvíli, kdy přestaneme vinit sebe i jiné. Ale je tu jedno velké nebezpečí: nahromadili jsme v sobě tolik agrese, že program sebezkaždy může nakonec lidstvo redukovat na pouhých 10-30 % současného stavu. Před několika lety jsem slyšel, že v roce 2000 nás na Zemi bude kolem 10 miliard. Pak jsem se dověděl, že v současné době žije na planetě 6,5 miliardy lidí. Počátkem roku 1994 to ovšem bylo jen 5,2 miliardy a nedávno jsem si přečetl, že na Zemi žije méně než 5 miliard lidí. Když jsem tyto údaje začal analyzovat, pochopil jsem, proč národy bývalého Sovětského svazu musely snášet tolik útrap. Lidstvo by program sebezkaždy nevydrželo, byla by to smrt civilizace. Lidstvo se dalo zachránit jedině příslušným očkováním, tedy spuštěním sebezhooubného impulsu v jedné zemi o několik desítek let dřív. Jen proto, aby v okamžiku startu tohoto programu v rámci celého lidstva již existoval národ, který tímto stadiem prošel a dokázal by svými duchovními strukturami zachránit celé lidstvo. Proto může právě dnes ruské myšlení a ruská filozofie přinést velký užitek celé pozemské civilizaci.

"Řekněte mi," oslovila mě jedna z mých pacientek, "vy jste říkal, že když se žena zlobí na svého muže, zabíjí tak vlastně své děti. Když odsuzuje manžela, zmocní se dětí nezvladatelná pýcha a ony nebudou životaschopné. A co když to bude naopak a muž bude urážet a sužovat ženu - copak on se žádného trestu nedočká?"

"Samozřejmě ano, ale u ženy je jakékoli opovržení a odsudek nebezpečnější, protože právě ona rodí děti."

"Tak proč třeba na Východě rodí ženy zdravé děti - tam se přece muži k ženám chovají přímo skandálně!"

"Inu, protože tím, co dnes zbožňujeme, budeme dřív nebo později pohrdat. Člověk si nejdřív vytváří modlu a pro ni se zříkává svého Boha. Pak jí o to víc opovrhne a o to víc lne k Zemi, churaví, souží se a trpí. A teprve pak začne intuitivně před tíhnutím k Zemi dávat přednost lásce k Bohu. Na Západě se ženám dostává stále větší svobody a díky tomu roste jejich pýcha. Začínají opovrhovat muži a v příštím životě se rodí na Východě. Žena je od pozemskosti vzdalována tím, že se střídavě

rodí jednou na Západě, jednou na Východě, aby se od západního zbožnění všeho pozemského dostala k východnímu opovržení jakoukoli materiálností. A člověk začne hledat oporu mimo rámec Země. Tam se v určenou chvíli uchýlí každý z nás. Jedni, když přijde těžká choroba. Jiní, ti duchovněji orientovaní, se pokoušejí podržet si opovržení a odsudek co nejdéle, ale spotřebovávají na to příliš mnoho sil. Ještě méně je těch, kteří se umějí povznést nad tuto úroveň, vědomě soustředí svou lásku na Boha a vznášejí se nad vším pozemským. V tomto případě nepotřebují ani nemoci, zranění a neštěstí, protože jejich duše je čistá, bez nenávisti a pohrdání. Tato cesta však vyžaduje největší úsilí. Když prohlížím své pacienty, vidím tento mechanismus v detailech. V některých lidech téměř neexistuje, v jiných je naopak velmi zřetelný. Zvláště intenzivní emocií je zbožňování, které je střídáno odsudkem, když náš idol nesplní naděje do něj vkládané. Agrese proti jiným lidem a konečně proti sobě samému je nejzřetelněji patrná na Západě.

Vzpomínám si na jednu svou svěřenkyň v Americe. Nezáživný pohled, nehybná tvář plná klidné, chladné krásy. Pole měla dobré a vyvážené, a přesto se v něm rodil neobyčejně silný program sebezkažy, který by mohl vést až ke smrti. Ona rovnováha totiž fungovala jen v hladině fyzického těla. Na jemnějších, duchovnějším úrovních se vše hroutilo. Což znamenalo, že zřejmě nezemře na těžkou chorobu, ale bude zavražděna nebo bude zápolit s těžkými psychickými problémy.

Ti, kdož o své zdraví pečují za pomoci různých fyzických praktik a technik, často velmi škodí své psychice a osudu, a aniž to tuší, přesouvají vlastní problémy na své děti. Nikdy nesmíme klást důraz jen na jeden parametr a duchovní rozvoj musí ten fyzický vždy předstihnout.

"Jaké máte problémy?" zeptal jsem se ženy.

"Ztratila jsem smysl života. Nechci žít a jsem absolutně ke všemu lhostejná."

Tak to je jasné, napadlo mě hned. Když měla v životě nepříjemnosti, zmocňovala se jí beznaděj a deprese, a to vše se postupně zkoncentrovalo na nepřetržitou podvědomou nechuť k životu. Musí přehodnotit celý svůj dosavadní osud, skrze modlitby se nechuti k životu zbavit - a uzdraví se. Sotva jsem to chtěl své pacientce začít vysvětlovat, začalo mě silně píchat v hlavě. Čísi osud se pokoušel poskytnout mi důležité informace. A byl to osud mé pacientky. Kdykoli se mi dostává takovéto přímé nápovědy, vždy to znamená, že jsem něco důležitého opomenul.

"Řekni jí, že opovrhne muži," zapsala má ruka.

"Nezlobte se, ale váš osud mě upozorňuje, že pohrdáte muži."

"Přirozeně," pokrčila rameny, "a zač bych si jich měla vážít? My ženy rodíme a trýzníme se, kdežto jejich psychologie je psychologií dobytka - a ještě jsou na to pyšní."

"To je tak," pokusil jsem se jí vysvětlit, "žena musí nosit pod srdcem dítě a pak ho porodit, proto je nucena víc pečovat o své tělo a starat se o vše pozemské. Kdežto muži často riskují, a tedy také předčasně umírají, proto méně lpějí na pozemskosti a přirozeněji směřují k duchovnímu principu."

Pacientka se na mě upřeně zadívala a zeptala se:

"Když vám někdo přiloží na krk nůž - odevzdáte mu všechno, co máte?"

"Samozřejmě," odpověděl jsem. "Hlavní je pro mě to, co v takovém okamžiku cítím. Říkal jsem vám, že pro ženu je strach o vlastní tělo přirozenější než u muže. Hned se vám ale pokusím vysvětlit, k čemu vede opovržení muži. Odsudek a pohrdání je také program zkázy jiných lidí. Každý program zkázy se mění v program sebezkažy a iniciuje nechuť k životu. Takový program je původcem rakovinných nádorů, infarktů, těžkých zranění, sebevražd a zvláště citelně zasahuje děti a příští generace. Program zkázy zabíjí dřív naše vlastní děti, než cizí. Když vyrazí mocným proudem voda z kohoutku, každý si toho všimne a dokáže ji zastavit. Slaboučký pramínek ale vidět nemusíme, proto je mnohem nebezpečnější. Podívejte se - na nenávist se spotřebovává 220 jednotek energie, proto je obtížné udržet ji na vysoké úrovni po dlouhou dobu. Na pocit ukřivděnosti spotřebováváme 80-90 jednotek energie, což je také značný energetický výdej. Ale na opovržení, odsudek či nechuť k životu postačí pouhých 35-45 jednotek. Emocionální únavu pociťujeme až při výdejích přes 50 jednotek. Z toho plyne, že když člověk pohrdá, odsuzuje nebo

propadá stresu, žádné nebezpečí nepocit'uje. A tyto emoce pak způsobují největší hromadění agrese.

To, že teď nemáte děti, a také to, že nechcete žít a že jste o všechno ztratila zájem, vyplynulo z vašeho opovržení muži. Tím, že přezíráte a odsuzujete jiné, se vlastně zříkáte Boha, protože jemné hladiny, v nichž jsme s Bohem spojeni, se odsudky a pohrdáním prosycují výrazněji. Vaše duše lne k Zemi natolik, že se okamžitě spouští mechanismus zkázy všeho pozemského. Zkáza struktur duše spojených s pozemskostí je rozhodujícím vnitřním výrazem nechuti k životu. Bylo vám dáno příliš mnoho schopností jak vnějškových, tak vnitřních, a pocit vlastní výjimečnosti zpočátku sice povznáší, ale později spíš drtí. Člověk musí svět chápat duchem a rozumem, a protože rozum je propojen s tělem, je až druhotný. Intelekt a rozum mají sklon k pozemskosti, a jsou proto využitelné k řešení okamžitých problémů, kdežto duch, který je v kontaktu s božskou logikou, vždy pracuje ve jménu perspektivy. Chytrý slaví rychlá vítězství, kdežto triumfy moudrého jsou definitivní a konečné. Váš rozum zatemnil na čas vaší moudrost, proto jste nemocná především duchovně. A čím zdravější je tělo, tím víc se trápí duše."

Vzpomínám si i na jiný případ. Rodiče přinesli své děvčátko a položili ho na pohovku, protože nemohlo sedět. Řekli mi, že lékaři nejsou schopni stanovit přesnou diagnózu. Snad to mělo být porušení psychiky a také něco jako srdeční příhoda. S rodiči jsem se pak setkával po několik dalších dní a neustále jsem jim opakoval jedno a totéž:

"Celý svůj život, především před početím dcery, jste opovrhovali lidmi, kteří se chovali neslušně a hrubě, podváděli vás a celkově se k vám špatně chovali. To jste ovšem nedělali jen vy, ale i vaši rodiče, prarodiče a praprarodiče. Proto se v rodičích a ještě víc ve vás začal rozvíjet program sebezničení. Unylost a deprese, když vám ubližovali jiní, se rozrůstala. Takže se ve vás střetávala na jedné straně nadutost a opovrhlivé shlížení spatra, a na straně druhé skleslost a deprese. Ve vašem dítěti už program sebezhouby překročil osudovou mez.

Nechuť k životu nás zasahuje ve třech oblastech - v oblasti hlavy, v oblasti první čakry a ve sféře osudu. Opovržení, odsudek a nechut' k životu jsou nebezpečné zejména tím, že se rychle proměňují ve světový názor a mění naši povahu, takže zbavit se jich je pak velmi obtížné."

"Teď mě napadá," řekl najednou otec, "že asi tak před rokem, to jí bylo jedenáct, nám říkala, že ona zemře dřív než my, protože se jí strašně nechce žít. Říkala taky, že se nikdy nevdá a že bude pořád bydlet s námi. A i když jsme ji utěšovali sebevíc, deprese nepomíjela."

"Měli jste ji okamžitě odvést do kostela a přimět ji, aby se modlila," řekl jsem jim. "Před početím je duše v úzkém kontaktu s Bohem. Pak člověk po dlouhém schodišti sestupuje dolů na Zemi, a s každým dalším schodem musí úsilí po udržení kontaktu s Bohem zvyšovat. První stupně před početím a potom před narozením zdoláváme podvědomě. V tomto ohledu o mnohém rozhoduje směřování matky k Bohu. Třetí stupeň překonáváme ve věku tří až pěti let. Chceme-li, aby dítě bylo zdravé, právě v tomto období ho musíme soustředěně vychovávat ke spjatosti s Bohem. Zvláštní pozornost je přitom třeba udílet rozvoji dobroty, péči o jiné, víře v Boha a v rozumnost všeho, co se odehrává kolem nás. Pokud dítě nemá dostatečnou zásobu energie ke směřování vzhůru, pak se právě v tomto období spouští režim nuceného odtržení od pozemskosti nemocemi, rodinnými pohromami nebo dokonce smrtí. K dalšímu kontaktu s pozemskostí, a to, k tomu nejvýznamnějšímu, dochází v období pohlavního dospívání. Největší sepětí se Zemí, láska k pozemskosti, a tedy nejvyšší duchovnost se v dítěti aktivizují ve věku 14-15 let. Pokud však tato uzemněnost přesáhne přijatelnou normu, dochází k prudké aktivizaci agrese a k následné blokaci nemocemi zraněními či úmrtím. Hojné jídlo, přemíra erotických zážitků, agresivní chování a opovržení jinými lidmi, malomyslnost, skleslost a především nevíra v Boha, lásku a vše, co tu existuje jako projevy božské vůle, doslova přibíjejí duši dítěte k Zemi tak silně, že nevyhnutelně následují nemoci a neštěstí. Klíčovými obdobími je věk kolem 18, pak 30 a nakonec 70 let. Tady mnohé určuje náš světový názor a charakter.

Hlavní v pedagogice nejsou děti, ale samí rodiče. Jeden skutek vlastního otce dítě vnímá mnohem intenzivněji než stovky slovních ponaučení. Předvádět dítěti příklady nezištnosti a péče o jiné, potlačovat odsudky a přezíravost v situaci, kdy je to z hlediska pozemské logiky přirozené a nezbytné - to je vše, z čeho se nakonec skládá naše lidské zdraví a štěstí.

Dnes se v člověku stále silněji aktivizuje program sebezhouby. Nechuť k životu zasahuje především náš osud - musíme se potýkat se zraněními a jinými pohromami -, a pak také oblast hlavy, protože nenávid se rodí právě v hlavě. Mohutné tíhnutí ke smrti znemožňuje příchod potomstva. Proto - ač se to může zdát zvláštní - se duše dětí, které se nalézají v našem poli, pokoušejí uchovat si možnost příchodu na svět tím, že svým rodičům zhoršují sluch či zrak, způsobují záněty nosohltanu, středního ucha, úrazy hlavy, infarkty, meningitidy a bolesti hlavy. Čím účinněji s těmito chorobami zápolí medicína, tím rychleji se hrouť energetika první čakry, takže děti se narodit nemohou.

Aby děti mohly přijít na svět alespoň v příštích životech, je program sebezhouby v mužích i ženách blokován zhoubnými nádory pohlavních a vyměšovacíh orgánů. Není proto náhodou, že to, čemu medicína říká deprese a co je v podstatě plíživým programem sebezkažy, křesťanství považuje za jeden z hlavních hříchů.

Když se ve vás objeví pocit, že svět je nemoudrý a nespravedlivý, když jste ztratili víru v lidi, automaticky to přináší nechuť k životu, tedy velké problémy a těžké nemoci.

Jednou jsem se v sauně pustil do řeči se svým sousedem:

"Promiň, že obtěžuju, ale nemohl by ses podívat, jak to vypadá s mým zdravím?" zeptal se mě.

Prohlédl jsem tedy jeho pole a našel v něm mohutný program sebezkažy. Deprese obvykle vede k rakovinným nádorům, a tento případ nebyl výjimkou. Všechny parametry naznačovaly, že se dá očekávat rakovinné bujení. Hlavní parametr, podle něhož stanovuji onkologickou situaci těla, tedy naplněnost láskou, byl stabilizovaný, přičemž hlavní příčinou jeho vyváženosti byla dobromyslnost.

"Jsi šťastný člověk," řekl jsem mu, "hrozí ti rakovina, protože jsi dlouho sám sebe odsuzoval a z toho vznikla deprese, ale nemoc nepropukla."

"Rakovina čeho?" zeptal se mě.

"Nejspíš prostaty. Puzení k sebezkaže obvykle zasahuje oblast první čakry."

"Doktoři měli podezření na rakovinu hrtanu, ale pak tuhle hypotézu zavrhli."

To mě zaujalo - proč zrovna rakovina hrtanu? Pak jsem ale pochopil, že je blokováno to, co vyvolávalo sklon k sebezkaže. Neustále si spílal, proto blokace postihla hrdlo. Kdyby sebou pohrdal a nenáviděl se, mohl vzniknout mozkový nádor. Kdyby se často urážel, byla by to rakovina žaludku a kdyby se zřikal lásky k sobě a k jiným, rakovina prostaty.

Četl jsem kdysi o jednom mnichovi, který se dopustil smilstva a dlouho se tím trýznil. Několik měsíců nato zemřel na rakovinu a před smrtí říkal, že Bůh ho potrestal za smilstvo. Příčina byla ovšem v něčem docela jiném: sebe-odsudek by tolik nevadil, vadilo to, že sebou začal pohrdat, tedy zabíjet nejen své tělo, ale i svou duši a ducha.

Zhoubné bujení dobře potlačuje přání zabít svou duši, ale není to jediná forma blokace. Prohlížel jsem si například fotografii ženy, která byla prohlášena za nejotylejšího člověka na světě. Pokoušela se zhubnout, ale všechny snahy byly zbytečné. Příčina byla velmi prostá - kolosální přání postavit milovaného člověka a rodinu nad Boha. A když jsme od něčeho takového oddělování, objevuje se stejně mocná nechuť k životu. Tento program je vhodně blokován stále vzrůstající obezitou. To znamená, že nemáme zápolit s tělem, ale s nesprávnou orientací duše.

Šel jsem po ulici a spatřil jsem člověka s velkým hrbem. V minulém životě nebyl s to pochopit, že duše se nejlépe očišťuje nepříjemnostmi, zakoušel nezměrný pocit zášti vůči blízkým lidem, a na to nakonec zemřel. V tomto životě musel naopak žít, aby se jeho duše očistila. Nevraživost je třeba

vždy ostře blokovat. Hrb tento poklesek, který se stal neoddělitelnou součástí charakteru, nakonec vhodně spoutal.

Žena bývá často odosobněná, existuje jakoby mimo své tělo. V lidech vždy viděla jen nedokonalost, jejich špatné stránky, a hromadila v sobě pohrdání a nadutost, které se postupně proměnily v program sebezkázy. Nemoc jí pak zachraňuje život.

Také pro dítě bývá milovaný člověk a rodina absolutní hodnotou. Když mu škodí a ubližují nejbližší lidé, spouští se mechanismus tak silné nechuti k životu, který už se nedá zablockovat ani hrbem, ani srdeční vadou, ani nadváhou, ani rakovinou, dokonce ,ani schizofrenií. Na úrovni emocí je třeba zcela přerušit závislost na mezilidských vztazích. Proto jsou pro takovéto dítě pojmy rodina a vztah uzavřeny. Proč se objevují nemoci takového druhu? Protože duše, která neuvěřitelně silně přilne k pozemskosti, se může očistit jedině na Zemi. To znamená, že dítě může žít a očist'ovat svou duší, ale skrze deformace těla a psychiky je spolehlivě uzavřeno lnutí k pozemskosti.

Medicína tím, že všechno své úsilí soustřed'uje na odstranění vad organismu, posiluje patologické změny duše. A naše duše a náš duch - to je naše budoucnost a budoucnost našich potomků.

Žárlivost

Informace, které sdělují v této knize svým čtenářům, poskytují prakticky každému pacientovi. Setrvačnost duše je nezměrně větší než setrvačnost našeho vědomí. Na to., abychom duši správně orientovali, musíme vynaložit dlouhodobé, trýznivé úsilí. Čím srozumitelněji a důkladněji stav věci analyzujeme, tím snáz se pacient vzbudí.

Přišel jsem k nemocnému, který byl chorobou nadlouho upoután na lůžko. Šlo o těžký úraz mozku. V poslední době zažil hodně hádek se ženou, často se cítil ukřivděný a žárlil. A protože žárlivost je vlastně nenávist, dochází k blokaci hlavy - k úrazům, mrtvicím, roztroušené skleróze, ztrátě sluchu či zraku, zánětům nosohltanu a nádorovým onemocněním.

"Vaše problémy způsobila žárlivost a agrese. Základem každé žárlivosti je snaha povýšit milovaného člověka nad Boha, proto vám ubližovali, hádali se s vámi a rozcházelí ti nejbližší lidé. Vy jste ale nebyl ochoten se s tím smířit a hromadil jste v sobě agresi, která se dříve nebo později musela proměnit v nemoc. Teď si ale poslechněte to hlavní. Té agrese by ve vás zatím měla být zhruba jen pětina, ale ve vašem případě se hromadila mnohem rychleji než u jiných lidí. Důvodem je vaše nezměrná pýcha, jejímž zdrojem je přílišné lnuti vaší duše k moudrosti. Zuby nehty se držíte moudrostí a odsuzujete šéfy své organizace za nepromyšlené jednání. Představte si celou situaci jako člun, plující říčním proudem nad kameny. Ty kameny jsou symbolem peněz, hmotných statků a životního úspěchu. Když v člověku není mnoho pýchy, kameny buší do dna člunu slabě a agrese téměř nevzniká, ani nemoc nemusí přijít. Čím větší je však pýcha, tím silnější je tlak tisknoucí nás k Zemi, vrstva vody se ztenčuje a kameny dno nakonec prorazí.

V posledních dvou letech značně zesílily vaše výhrady k okolí, především k vašim nadřízeným, které vytrvale odsuzujete a hněvate se na ně za jejich nemoudré chování. Vaše pýcha se rozrůstá obrovskou rychlostí. Proto se také tak nápadně posílilo vaše nutkání přiblížit se k rodině a k milovanému člověku. Abyste dostal možnost přežít, vaše žena vám musela ubližovat a hádat se s vámi. To byla ta nejšetrnější varianta, jak vás vrátit zpět k normálu. Vy jste se ale s touto variantou nedokázal vyrovnat. To znamená, že musela přijít těžká nemoc nebo úraz.

"Ano," přikývl ustaraně pacient. "To, co říkáte, vy padá velmi pravděpodobně."

Soustředěně se zamyslel a pak se mě zeptal:

"Takže pokud se chci vyléčit, musím celý svůj dosavadní život vrátit a vše, co se v něm událo, považovat za boží danost? Prosim, to udělat mohu. Jediné, co nechápu, je to, jak se budu chovat v práci. To se mám na tu tupohlavost a idiocii jen tak koukat a nic proti ní nepodnikat?"

"Vy se neustále snažíte pracovat v jednom režimu, ale pokaždé je to jedna ze dvou krajností. Místo toho ale musíte situaci kontrolovat. Toho dosahujeme tím, že ji navenek nepřijímáme a bojujeme s ní, až sjí nakonec podrobíme. Uvnitř ji však musíme bezezbytku přijmout. Navenek se stýkáte s lidmi, kdežto ve svém nitru s Bohem. Když to, co děláte navenek, přenesete dovnitř, stává se z toho pravý opak. Zatímco vnější konflikt se situací a snaha přizpůsobit ji svým představám vám dává zdraví, pak jakmile vstoupí do vašeho nitra, přináší nemoc. Dřív člověk více či méně dodržoval harmonii, protože byl od dětství vychováván v režimu duchovního a božského principu, tedy k absenci nenávisti, agrese a k přijetí všeho existujícího jakožto rozumného. Když dítě postupně dorůstalo a život ho posouval k opaku, dávno zformované jádro světla a klidu v duši agresi dovnitř nepouštělo. Byla to taková živelná dialektika. Zatímco dnes je to koncepce, ale přistoupit na ni je velmi složité.

Vědci už nejednou zkoumali, co se odehrává, když do kontaktu přicházejí dvě civilizace, dva národy, dva kmeny. Ukázalo se, že nejrychlejší je vzájemná výměna pracovních nástrojů, výrobních postupů a předmětů každodenní potřeby. Mnohem pomalejší a nesnadnější je výměna zvyklostí a tradic. Úplně nejtěžší je pak výměna konfesí, náboženských systémů. Věřoučný světový názor je nejvyšším stupněm abstrakce od vši pozemskosti, protože se pohybuje ve vrstvách ducha, prostírajícího se celým vesmírem. Jeho hmota i setrvačnost je tedy obrovská. Říkám to proto, abyste pochopil, že budete muset přebudovávat hlubinné hladiny duchovního vnímání světa, což bude probíhat pomalu a ztěžka. Ale jedině takový přístup vám umožní, abyste problémy jen neodložil na později, ale úplně se jich zbavil."

Mí pacienti při sezení často říkají:

"Teď se přece chovám správně, tak proč jsem nemocný?"

A já odpovídám:

"Představte si, že kapitán zaoceánského parníku usnul a loď celou hodinu směřovala přímo na útesy. Pak se vzbudil, promnul si oči a povídá: ‚Těch posledních pět minut se chovám naprosto normálně, takže by všechno mělo být v pořádku. Chcete-li se zbavit agrese vůči lidem, musíte pochopit, že v jemných hladinách jsme si všichni naprosto rovni, že tu nejsou ani mudrci, ani pitomci, že nejsou lotři a svatí, že nejsou bohatí a chudí. Rozdíly panují jen v nejvyšších vrstvách a ty sinusovitě kolísají. Komunistická ideologie se snažila lidem vnutit lásku ke všemu jak uvnitř, tak mimo nás, a ta láska se proměnila v nenávist. Lidé za nic nemohou, nedokonalá idea a nedokončená koncepce přinášejí tisíckrát víc mrtvých než obyčejná ničemnost. Nedokonalá koncepce, to je výraz nedostatečně rozvinutého ducha. A tak pokud lidstvo v nejbližší době nenastolí přísnou prioritu duchovních hodnot v ekonomice, politice, vědě, umění, pedagogice, medicíně a dalších oborech lidské činnosti, budou se rozbíhat stále mohutnější mechanismy donucovací povahy."

A pokračoval jsem v rozmluvě se svým pacientem.

"Už jsem vám říkal, že vztahy k milovanému člověku jste povýšil nad Boha, a z toho jsou vždycky velké problémy. Skrze křivdy, odsudky a žárlivost jste příliš lnul k milovaným lidem. Ve vašem případě je tu ale ještě jeden nebezpečný článek, a to je opovržení ženami. Z opovržení se nevyhnutelně rodí odsudek. Znáte to úsloví: Slepice není pták a ženská není člověk! Někde uvnitř se k ženám stavíte právě takhle. Když odsuzujete lakomce nebo marnotratníka, vaše duše přilne k penězům a vy o ně přijdete. Když se však s despektem díváte na ženy, nikdy se nedočkáte toho, že byste si s nimi rozuměl. Všechno na světě se vyvíjí dialekticky - muž dostává matku, z jejíhož lůna se rodí a na niž je do značné míry odkázán fyzicky, a otce, který je nám naopak vzdálenější a na němž jsme závislejší spíš duchovně. Rozvoj duchovnosti si nelze představit bez rozvoje fyzického, což platí i pro lidské zrození. Lidstvo se zrodilo ze Země, na níž jsme fyzicky závislí. Ukazuje se, že energetika žen systémově odpovídá energetice Země, zatímco energetika mužů je totožná s energetikou Slunce, a k počtí lidstva došlo v pozemské atmosféře nad jižním pólem. Člověk, který pohrdá ženami, pohrdá i Zemí a vším pozemským, a odsudek a přezíravost nás mocně připoutávají ke všemu, co přezíráme a odsuzujeme. Mocné uzemnění pak aktivizuje proces rozpadu ve fyzickém těle. Proto muž pohrdající ženami upadá duchovně a začíná být nemocný a stárnout mnohem dřív, než je běžné. Duchovnost muže je do značné míry dána jeho vztahem k ženě," zdůraznil jsem svému pacientovi, "proto mnohokrát přehodnoťte svůj dosavadní život a měňte vztah k ženám a k situacím, které s nimi nějak souvisejí."

Rozhostilo se ticho. Zpracovávat informace, které poskytují, není snadné, protože i sebemenší maličkosti spojují s jevy kosmického řádu. Informace je konstrukce, a aby ji oslovený dokázal vstřebat, musí měnit, přesněji řečeno kontrolovaně bořit svou duchovní strukturu. Z toho plyne, že příliš velké penzum informací, které navíc není přesně směřováno, může zdraví, psychiku či

dokonce život člověka zcela zmarnit. Proto se snažím odpovědět na jakoukoli otázku, kterou mi nemocný položí. Někdy se sezení změní ve skutečnou diskusi, jako například v tomto případě.

"No dobře," usmál se pacient, "vy říkáte, že když odsuzuju vše pozemské, pak právě tím příliš tíhnu k Zemi, příliš v ní vězím. Tím se zvyšuje má agresivita a já začínám být nemocný. Mohl byste mi uvést ještě nějaký podobný případ?"

"Včera večer mi zavolala jedna známá. Nemohla popadnout dech, několikrát u ní byl doktor, ale nedokázal si s tím poradit. Proto se obrátila na mě. Řekl jsem jí, že začala příliš lpět na těle, na vztazích, proto se v ní prudce vzdmula vlna agrese.

Za hodinu zavolala znovu. A řekla mi, že ač se sebevíc snažila potlačit v sobě všechny výhrady a nechut' vůči mužům, stejně se jí neulevilo.

"Někdy přespávám u přítelkyně, a tam se mi vždycky přitíží. Nemůže to nějak souviset?"

"Je vaše přítelkyně hezká?"

"Ano, velmi. Ale proč se na to ptáte?"

"Jde o to, že duše vaší přítelkyně přilnula k tělu, k tělesným radovánkám, k sexu a k vlastní fyzické kráse. Uvnitř ale všemi muži opovrhují a nenávidí zejména ty, kteří se s ní rozešli nebojí způsobit nějaké nepříjemnosti. Vy jste přítelkyni za nepěkný vztah k mužům odsuzovala a uvízla jste v její špíně, v její agresi. Vybavujte si postupně celý svůj život, odstraňujte z něj výhrady vůči mužům, a pak se pomodlete a prostě o odpuštění za to, že jste přítelkyni pranýřovala."

"Dejme tomu, že člověk má skutečně dvě cesty k Bohu," zauvažoval pacient. "Buď podle východního myšlení od Boha sestupuje dolů na zem, nebo naopak vystupuje schod po schodu ze Země vzhůru k duchu a božskosti, což je západní tradice uvažování.

"I ti nejprimitivnější lidé lnuli k viditelným hmotným statkům, tedy k první hladině pozemskosti, ale oporu hledali ve druhé hladině, tedy ve vztazích mezi lidmi, ve smyslu pro povinnost a postavení ve společnosti. Po nějaké době se energetika posílila a duchovní lidé se pozvedli i nad druhou hladinu, což znamená, že se zbavili agrese útočící na tuto druhou hladinu, protože jejich vědomí se zachytilo duchovních entit ještě vyššího řádu."

"Řekněte mi, prosím, a kam je třeba orientovat své vědomí, abychom se povznesli i nad třetí hladinu a dostali se k hladinám ještě vyšším?"

Usmál jsem se.

"Nejlepší je spoléhat na lásku k Bohu. Hladinu, o které mluvíte, nazývám soustava bodů božské predestinace. To je ovšem má vlastní terminologie. Řekněme to takhle: váš osud musí být zcela rozvrácen, abyste se zbavil závislosti tohoto druhu, proto probíhá vaše odtržení od všeho pozemského. Každý z nás má v sobě božské struktury, které prakticky v nikom nefungují přímo, a když se vám rozpadá osud a vy se začínáte upínat k těmto strukturám, tak ožívají a začínají působit."

"Promiňte, ale mohl byste mi to vysvětlit nějak jednoduše, třeba na nějaké srozumitelné životní situaci?"

"Samozřejmě," souhlasil jsem. "Tyto struktury se aktivizují tehdy, když ani při naprostém rozpadu vlastního osudu neztrácíte víru v Boha. U ateisty se to může projevit vírou v rozumnost a harmonii světa. Když v těžkých, kritických minutách říkáte:

Nevěřím v nejvyšší spravedlnost, na světě není pravda!, když říkáte: Nevěřím v ušlechtilost a v nejvyšší city v lidech!, tak ztrácíte víru a zříkáte se svých nejvyšších duchovních struktur, struktur duchovního otce. Takový postoj pak obzvláště silně mrzačí duše vašich potomků."

Znovu jsme se na chvíli odmlčeli. Pak se mě ten muž zeptal:

"To znamená, že v nitru se musím setkávat s Bohem, a navenek s lidmi? Zatímco dřív mé vědomí tíhlo buď jen k Zemi, nebo naopak jen k Bohu, pak teď musejí oba tyto procesy probíhat zároveň? No dobře, ale jak se vlastně na Zemi objevily tyto dva protichůdné způsoby uvažování?"

"Vědomosti, které lidstvo získávalo, ho stále intenzivněji tiskly k Zemi. Jakmile však tyto procesy dospěly k jisté mezí v karmě lidstva, musel se rozvinout pochod přesně obrácený - zřeknutí se všeho pozemského. Abychom se však dokázali zřít všeho pozemského a těla, které člověka s pozemskostí spojuje, bylo třeba dát tělu oddech, ochranu. K tomu mohlo dojít na území, které bylo v kontaktu s jinými národy a civilizacemi a zároveň bylo spolehlivě izolováno od neustálých vpádů, válek a katastrof. Takových oblastí bylo na Zemi několik; nejdůležitější z nich se stala Indie, která se podobala láhvi s hrdlem obráceným směrem ke Středozemnímu moři. Vzájemné soupeření mezi neustálým rozpadem formy ve středomořské oblasti a krystalizací obsahu v Indii vytvořilo základ pro vznik filozofie, která se dokázala zcela oprostít od všeho pozemského a všechny síly zaměřila na duchovní struktury člověka. "Zabij v sobě všechny pozemské tužby, zboř v sobě vše pozemské, a pak teprve budeš s Bohem" - takový je princip východní filozofie. Toto pomíjení všeho pozemského v zemi s teplým podnebím a hojností potravy poskytlo impuls k duchovnímu rozvoji početných skupin lidí. Nahromaděný duchovní potenciál se nakonec měl realizovat i ve hmotných strukturách. To vedlo k nevyhnutelnému vzniku filozofie zaměřené opačně, tedy s absolutním důrazem na pozemskost. A to je materialismus.

Člověk, který pozemskostí opovrhne, k ní začne lnout a zbožňovat jí. Člověk, který pohrdá ženou, je před ní dříve či později sražen na kolena. Skutečný materialismus se mohl zrodit jedině na území Indie a Tibetu jako důsledek prvopočátečního idealismu. Tyto dvě filozofie se začaly navzájem ovlivňovat a vytvářet nová náboženství, nové filozofické proudy, v nichž už byly alespoň zprostředkovaně propojeny. To byly zárodky nového světového názoru, které z "hrdla láhve" proudily do Palestiny a celé středomořské oblasti. Z tohoto potenciálu vznikla světová náboženství, která dnes vyznává většina lidstva. Takový byl proces jejich zrodu, formování a sjednocení v duchovní poloze přímo na Zemi. Prolnutí těchto dvou protichůdných tendencí koncem druhého tisíciletí naší éry bude stát u vzniku nové teorie, nové koncepce, ve které splynou věda a náboženství, materialismus a idealismus, kosmické a pozemské myšlení. Vstup lidstva do vesmíru a jeho kosmická existence nejsou možné bez takového chápání světa; které by odpovídalo této filozofii."

Po skončení naší debaty jsem prohlédl struktury pacientova pole. Zaznamenal jsem v nich výrazné zlepšení. Zatím to stačilo. Mohl jsem sezení zakončit a s pacientem se rozloučit.

Zavolala mí jedna žena a přerývavým hlasem mi vylíčila své neštěstí.

"V naší rodině neustále zuří nějaké spory, dcera má velké problémy s manželem. Najednou nás postihlo ještě větší neštěstí. Mají dceru, krásné zdravé dítě. Až do čtyř let nevěděla, co je to nemoc, jenže najednou nastal výron krve do mozku a holčička nám umírá. Lékaři vůbec nechápou a nejsou schopni vysvětlit, co se děje."

Pole holčičky se skutečně celé rozpadalo, a jeho největší deformace jsem zaznamenal v oblasti hlavy. Vědomá i podvědomá agrese dvojnásobně překračovala smrtelnou hranici. Hlavní příčinou byla nenávisť, a ta se zrodila ze žárlivosti. Příčinou žárlivosti byl milovaný člověk, rodina jako jediný cíl, jako jediné životní štěstí. Situaci přitom značně komplikoval fakt, že tato žárlivost působí již po několik generací, a to jak z matčiny, tak z otcovy strany. Ve věku 3-5 let se malý človíček začleňuje do všech základních pozemských situací, takže lpí-li příliš na pozemskosti, je pro něj velice těžké dosáhnout vnitřní rovnováhy. Pole té holčičky se právě v tomto období zkrížilo s polem jejího příštího manžela. Program, který v ní byl uložen už dlouho, se inicioval, a okamžitě následovala blokáce. Příroda je moudrá - a smrt dítěte v tomto životě mu umožní normální vývoj v životě příštím.

V podvědomí totiž zůstane informace, že žárlivost znamená smrt. Už v první knize jsem psal, že rodiče mají na své děti velký vliv.

Jenže také děti mohou nepříznivě zasahovat své rodiče, i když jen v mnohem jemnějších, hlubinných vrstvách; proto se trest posouvá až do příštího života. Akce zkrátka vždy vyvolává

protiakci - problém je jen v tom, že zdaleka ne vždy jsme schopni tento mechanismus zaznamenat a porozumět mu.

S tímhle člověkem jsem rozmlouval v kuchyni:

"Je to pravda, všechno se člověku opravdu vrací, pocítil jsem to na vlastní kůži. V mládí jsem velice miloval jednu dívku. Pak mívám přebral jiný mládenec a já jsem si najal partu výtržníků, aby ho zmlátili. Když s tím byli hotovi, ještě mi zavolali a zeptali se:

A nemáme mu třeba něco uříknout? Strašně jsem se lekl a prosil jsem je, aby už ho proboha nechali na pokoji. Tu dívku mi to stejně nevrátilo. A teď se podívej, co všechno se mi pak přihodilo." Vyhrnul si košili na zádech a ukázal mi dlouhou jizvu podél páteře. "Udělal se mi meziobratlová kýla. Div mi přitom neochrnuly nohy, ale Bůh se nade mnou smiloval, náhodou se našel skvělý odborník, takže už normálně chodím, ale jako chlap jsem na tom zatím pořád špatně."

"To je v pořádku," řekl jsem mu, "všechny infarkty, řídnutí kostí a zlomeniny páteře vznikají nejen z toho, že se člověk cítí ukřivděný, ale i když sám na někom páchá křivdu. Kdybys souhlasil s tím, aby ti mizerové tvého soka zmrzačili, teď bys ležel bez hnutí a v příštím vtělení bys byl neduživý a jen bys živořil. Slyšel jsem o jednom muži, který se nečekaně vrátil domů a zjistil, že mu je žena nevěrná. Tak ji zabil a dostal za to deset let. Podíval jsem se, co s ním bude v příštím životě. Obludná podvědomá agrese vůči ženám, kterou si tímto činem vtiskl do podvědomí, se v příštím životě rozptýlí a po krutém a agresivním chlapovi nezůstane ani památky. Bude to skromný, ostýchavý člověk, kterého bude neustále někdo ponižovat a urážet, ženy mu budou nevěrné, budou ho opouštět a on celou svou agresi obrátí proti sobě, bude se hněvat na celý svět a trýznit se pocitem ponížení - zkrátka a dobře propadne nechuti k životu. Postupně bude ztrácet potenci a nakonec bude s největší pravděpodobností zápolit s rakovinou prostaty. Pak umře, a takhle se to bude opakovat po několika životů v závislosti na tom, nakolik ubíjel lásku v sobě i v jiných. Tak se to bude opakovat až do chvíle, kdy se cit lásky pro něj stane svátostí a on ho přestane ohrožovat. Teprve pak se mu dostane i pozemského štěstí. Pokud se cit lásky k Bohu pro něj stane cílem a smyslem života, kdežto vše pozemské prostředkem k rozhojňování této lásky, bude mu dovoleno zakusit skutečné úplné pozemské štěstí."

Na tuhle rozmluvu jsem si vzpomněl, když jsem viděl malou dívku, připomínající andílka. Bylo jí šest let a o prohlídku mě poprosila její matka.

Soustředil jsem se na ledviny, ale prozkoumat energetiku té levé se mi stále nedařilo, protože byla uzavřená do čtvercové struktury pole. Pravá ledvina byla jasně poškozená, svědčily o tom značné deformace pole. Její matka se bojí na mě pohlédnout a ptá se:

"Tak co, je to zlé?"

"Nelíbí se mi to," přiznal jsem se. "Dcera má vyoperovanou levou ledvinu?"

"Ano", přikývla a hned pokračovala. "Už dva měsíce se snažím dostat se k vám a začala jsem se chovat podle vaší soustavy. Sama cítím, jak se měním. Myslíte, že by to na dcerku mohlo mít nějaký pozitivní vliv?"

Podíval jsem se, jak zbylá ledvina vypadala před měsícem. V rovině pole už byla mrtvá, a teď je živá, i když pole stále ještě vykazuje deformace. Ty však můžou vyvolat už jen funkční, nikoli organické poruchy.

"Ano," odpověděl jsem. "K pozitivním změnám určitě dochází. Jenže v povaze a světovém názoru vaší holčičky je uložena obrovitá nenávisť k mužům, vyvolaná žárlivostí. Už předem nenávidí svého příštího muže a přeje mu smrt. Agrese se přiblížila krajní mezi, za kterou automaticky přichází tendence usilovat o zánik celého lidstva, a ne jen jediného člověka. Program se obrací a začíná zabíjet jí. Matka nenávidí manžela, dcera nenávidí sebe. Vaše dcera bude zdravá a šťastná do té míry, do jaké vy sama dokážete přehodnotit svůj dosavadní život, skrze modlitby a správné chování změnit svůj světový názor a charakter a přát si pro svou dceru a její potomky, aby se pro ně láska k Bohu stala smyslem života, kdežto příští manžel a rodina cestou k této lásce."

Po jednom z mých vystoupení ke mně přistoupila nějaká žena.

"Během přednášky jste se zmýlil, a tak jsem si řekla, že vás oslovím. Líčil jste, jak jste své pacientce radil předem si představit situace, kdy je jí manžel nevěrný, a přitom se modlit a odpouštět mu. Říkal jste, že čím plastičtěji to dokáže vidět, tím dřív její manžel záletů nechá. Nemáte pravdu v tom, že manžela je nutné v duchu si vykreslovat jako padoucha. Sama se také věnuji parapsychologii a radím přesný opak: manžela si vždy a za všech okolností musíme představovat jako člověka dobrého, který si vždy počíná správně, a čím lepší bude jeho obraz v naší mysli, tím lépe se bude chovat. Sám jste přece napsal, že když si budeme představovat neštěstí a nepříjemnosti, tak ty situace budeme přitahovat."

Zkoprněl jsem. Že bych to s těmi svými doporučeními takhle přehnal? Rychle jsem se zorientoval, celou situaci si diagnostikoval - a byl jsem doma.

"Neštěstí přitahujete tím, že se jich obáváte, ne tím, že si je představujete. Ve skutečnosti nezabíjí stres, ale nesprávný vztah ke stresu. To za prvé. A za druhé: jestli vaše duše lne k manželovi a k rodinným vztahům, jestli se nemodlíte, neočisťujete se, nesměřujete vzhůru, tak budete muset být očistěna násilně. Podoba této očisty může být různá - vaše či manželova smrt, nemoci, hádky a odluka. Pokud svým směřováním nedokážete dosáhnout toho, aby se manžel choval pěkně, tak se očisty skrze nemoci a smrti automaticky dočkáte oba, protože zatím jste zažila jen nejšetnější formu očisty. Problémy lidí, kteří se věnují senzibilské praxi a parapsychologii, spočívají v tom, že rozvoj širokého rejstříku vlivu na logiku duchovna, která je jiná než logika tělesná, nesprávné pronikání do této oblasti a priorit pozemských zájmů, zájmů intelektu a rozumu, souvisejících s naší fyzickou schránkou, přináší nakonec místo rozvoje degradaci duchovních i fyzických struktur."

Jeden muž se mě během seance zeptal:

"Jak bych měl odčinit svůj hřích? Dřív jsem ženu podváděl, ale teď jsem uvěřil v Boha a pochopil, že jsem hřešil."

"Nejdřív se musíme podívat, zda ve vašem případě jde o porušení nejvyšších zákonů." .

Prohlédl jsem jeho pole i pole manželky a řekl jsem mu:

"Vaše žena je velmi žárlivá. Čím stabilnější jsou vaše rodinné svazky, tím úzkostlivější na nich lpí a tím vyšší je její agresivita vůči vám. Vy jste však osobnost harmonická, takže její agrese se od vás vrací k ní. Mohla by na to zemřít. Ve vašem případě by byl hřích spíš být své ženě věrný."

"No dobře, ale i v Bibli se přece praví: Nezesmilníš."

"Pomezí toho, co je a co není hříchem, je v tomto případě téměř neznatelné, a každý případ je natolik individuální, že jedinou mírou viny či nevinu může být jediné cit lásky. Pokud vaše chování a váš vztah ve vás samotném či v jiném člověku zabíjí lásku, je to neodpustitelné a trestu neujdete. Ve vesmíru není nic, co by mohlo ospravedlnit vraždu lásky."

Před několika měsíci mi zavolal pacient, jímž jsem se předtím dlouhou dobu zabýval. Řekl mi, že umírá. Že má pocit, jako by mu zbýval poslední den života. Prohlédl jsem si rychle jeho pole a skutečně jsem spatřil smrt. Ženatý je už patnáct let. Jeho žena mu po celá ta léta, jak se říká, pila krev. Když jednou odjela na služební cestu, našel si jinou ženu a prožil s ní idylický týden. Řekl jsem mu, že je neuvěřitelně žárlivý - hlavně proto, že manželku a rodinu povyšuje nad Boha. Pouhý týden stačil k tomu, aby přilnul k pozemskému štěstí a vnitřně se zřekl Boha - proto to nebezpečí smrti.

"Stabilní vztah k jediné ženě je pro vás smrtelně nebezpečný," řekl jsem mu, když přišel do mé ordinace. "Naživu jste zatím zůstal jen proto, že vám Bůh dal tak zlou manželku. Teď se modlete, abyste Boha napříště miloval víc než ženy a životní úspěch. Zbavte se tíhy, která váže vaši duši k pozemskosti. A pamatujte si, že umění být šťastný je za prvé ve velké lásce a tíhnutí k Bohu, a za druhé ve smíření se vším, co se s námi děje, jako s boží daností, bez agrese zaměřené proti sobě či proti jiným, jen s láskou a vděkem. A teď mi prosím zavolejte vaši manželku, pohovořím si s ní."

Mladá žena se na mě zadívala s očekáváním v očích.

"Představte si následující situaci," vybědl jsem ji. "Duše mladé dívky je odhodlána postavit svého partnera a rodinu nad Boha. Ona miluje jeho, on miluje ji, a chtějí se vzít: Čím stabilnější budou jejich rodinné vztahy, tím rychleji budou jejich duše lnout k pozemskosti, tím žárlivější a agresivnější budou. Agrese může manžela zabít. Ten muž je však harmonická osobnost a nelpí na pozemskosti, proto zahyne ona. Co jí může zachránit život? Když někdo najednou jejich sňatku zabrání, když se v případě manželství rozvede, nebo když si to on ještě rozmyslí a vezme si jinou ženu. Přesto se jí nakonec dostane té nejšetrnější varianty: přijde k ženichovi den před svatbou a najde ho v posteli s jinou ženou. Neodsoudí ho a svůj cit se zabít nepokouší. To znamená, že lpění na milovaném člověku a na rodině je zažehnáno. Budou spolu žít jako dva holoubci a bude jim dovoleno vybudovat stabilní, vyvážený vztah. Uplyne 5-7 let, její duše zapomene na někdejší bolest a znovu začne lnout k pozemskosti. To znamená, že by znovu musela přijít nemoc nebo smrt. Jak se tedy dá zachránit její život? Velice jednoduše. Muž odjede na cesty a onemocní nějakou pohlavní chorobou. Ona ho zase neodsoudí, oba se vyléčí a dalších několik let budou žít docela harmonicky. Pak její duše znovu přilne k manželovi a on k ní jednoho krásného dne přijde a řekne jí: Drahoušku, miluji jinou ženu a odcházím k ní. Žena neví, že tím zachránil její život, a přesto nežárlí a neodsuzuje ho. Myslí si: to není tvá vůle, já to vše přijímám jako úradek boží a v mé duši není ani křivda, ani odsudek, ani žárlivost.

Uplyne několik měsíců. Když se její duše od Země nadobro oprostí a vznese se k Bohu, manžel se k ní vrátí a znovu žijí jako dva holoubci. Vše, co si zamilujete víc než Boha, vám bude odebráno nebo dokonce zničeno. Pokud chcete mít manžela a stabilní rodinu, modlete se za to, abyste Boha milovala víc než manžela a rodinu, a potlačujte v sobě sebemenší pocity ukřivdění, odsudky a žárlivost. Svým dětem neustále připomínejte, že nejvyšší cit je láska k Bohu."

"A jak tedy žili lidé dřív?" zeptala se zaraženě žena.

"Když se člověk často modlí, jeho duše stoupá vysoko nad Zemi a očišťuje se, a miloval-li jiného člověka, bylo to vždy skrze lásku k Bohu, která byla jeho láskou největší. Tento princip je přece ukotven už v božích příkázáních. Člověk je v zásadě zařízen jako zaživací a rozmnožovací orgány. A ty zajišťují dvě základní funkce našeho těla - přijímání potravy a uchování rodu. Přesně jak se často říká: světu vládne láska a hlad. Jenže pak najednou přišel Mojžíš a řekl: jídlo je až na druhém místě, první cit lásky musíme věnovat Bohu, a ne míse s pokrmem. A lidé se před jídlem začali modlit, aby pocítili nejdřív lásku k Bohu, a teprve pak aby utišovali hlad. A Kristus zase řekl, že také uchování rodu je až na druhém místě, protože první a největší díl lásky musíme věnovat Bohu, a teprve pak můžeme myslet na jiného člověka. Bez této lásky nebudeme ani jíst, ani milovat. Vše živé je prodchnuto láskou, duchovností a nejvyšší jednotou - bez ohledu na to, na jaké úrovni se to nachází. Totéž platí i o neživé přírodě, která také směřuje k jednotě, i když se to projevuje trochu jinak.

"Copak ani děti nesmíme milovat víc než Boha?"

"Budu vám vyprávět dva příběhy."

Jednou proti mně ve vlaku seděla mladá dáma s asi šestiletou holčičkou. Mimoděk jsem si analyzoval pole té dívenky a spatřil tam smrt. Iniciátorem takového vývoje byla matka, která svou dcerku stavěla výš než Boha. Položil jsem tedy mamince tři otázky:

"Jestlipak víte, že člověk má Boha milovat nade všechno na světě?"

"Ano, to vím."

"A víte, že Boha máme milovat víc než vlastní děti?"

"To taky vím, ale zatím se mi to moc nedaří."

"A víte, že stavíme-li něco nad Boha, tak on nám to nakonec vezme?"

Neřekla nic. Už za chvíli jsem si ale ověřil, že pole té holčičky se značně vyčistilo. Matka zřejmě cosi pochopila.

Jednou jsem dostal tuto otázku:

"Tak vy říkáte, že lidé nenávistní a zlí jsou nemocní a nakonec jsou potrestáni. Jenže u nás v sousedství žila jedna paní - většího dobráka byste sotva někde našel. V životě nikomu neřekla křivého slova. A nakonec zemřela na rakovinu v krutých bolestech. Jak je to možné?"

Prohlédl jsem si pole té ženy i pole jejich dětí a rázem mi bylo jasno. Její duše byla vždy odhodlána povýšit rodinu a milovaného člověka nad Boha, odsuzovala manžela, skrze něhož byla očišťována, proto na tom všem ulpěla ještě víc a všechnu svou lásku rozdala dětem.. Láska, která směřuje nejdřív k Zemi, a teprve pak k Bohu, usmrcuje strašněji než. nenávist. Ta žena začala svou láskou děti zabíjet a ony mohly zahynout - proto musela onemocnět rakovinou a nakonec zemřít. Rychlá smrt očišťuje duši mnohem méně, než pomalá. V mukách a bolestech umírala proto, aby v příštím životě neměla možnost zabíjet své děti láskou."

Manželé se rozloučili a odešli.

Do mé ordinace přišla asi sedmnáctiletá dívka a její matka, která na mě upřela oči rozšířené strachem a nadějí: její dcera trpěla chronickým zánětem lymfatických uzlin. Povšiml jsem si, že dívka má paruku. Už brzy ji čekala další chemoterapie. Nemocná byla již tři roky, a lékaři dělali vše možné i nemožné, aby ji zachránili. Vstoupil jsem do dívčina pole a našel tam rozsáhlý program sebezkažy. Hned vedle jsem zaznamenal ještě jednu postavu, označenou hieroglyfem smrti - jejího příštího muže. Dřív jsem si myslel, že nemoci přicházejí za to, čeho se člověk již dopustil, ale později jsem pochopil, že některým událostem může nemoc zabránit. Ta dívka teď churaví proto, aby nemohla svého příštího muže zabít žárlivostí.

"Poslouchejte mě pozorně," oslovil jsem dívku. "V první knize jsem napsal, že nemoc blokuje podvědomou agresi. Na úrovni podvědomí všichni tvoříme jeden nedělitelný celek, takže když zabijím jediného člověka, zabijím vlastně všechny. Nemoc, úraz, neštěstí či smrt tuto agresi zastavují. Vaše vědomá agrese se pohybuje kolem 60 jednotek, podvědomá kolem 20," obrátil jsem se tentokrát na matku. "Kdežto vaše dcera má vědomou agresi na úrovni asi deseti jednotek, ovšem podvědomá je na 260 jednotkách. Pro muže, kterého by měla milovat, však bude smrtelnou dávkou už 160 jednotek podvědomé agrese. Z čehož vyplývá, že ať by si jí vzal kdokoli, zemře. V tomto případě je to navíc záležitost nikoli rodinné, ale její vlastní karmy, takže nejvíc pro svou spásu bude muset podniknout ona sama."

Základem jakékoli choroby je agrese, která pronikne do duše. Zbývá si ujasnit už jen to nejdůležitější - co je zdrojem agrese, co ji vyvolává. Agrese vzniká tehdy, když duše lne k Zemi. A k tomu dochází ve chvíli, kdy lásku adresujeme nejdřív Zemi a všemu pozemskému, a pak teprve Bohu.

"Podívejte se," řekl jsem jí a zvedl ruce vzhůru, "já nejdřív miluji Boha, a pak teprve svůj dům; co na tom, že mi někdo povalil plot. Dům je jedna věc, kdežto duše - to je něco docela jiného. Jenže pokud si má duše dům oblíbí víc, než je zdrávo, a přilne k němu, objeví se agrese." Položil jsem ruce na stůl a pevně se chytil desky. "Pak stačí, aby mi někdo povalil plot, a už mě to bolí, je mi to líto, protože pak s tím domem tvořím jeden celek. A když mám ten dům rád nezřízeně," a při těchto slovech poulím oči jako šílenec a tisknu se tváří k povrchu stolu, "tak už jsem pro ten kousek plotu schopen nenávidět a dokonce zabít. Čím víc nenávidím, závidím a urážím se, tím víc lnu k Zemi a tím černější je i má duše. To znamená, že v příští inkarnaci se buď má duše nemůže vtělit, nebo se narodím s těžkou vrozenou chorobou či tělesným defektem jen proto, abych si nemohl postavit dům a chorobně k němu přilnout. Nejšetnější ze všech donucovacích variant očisty je ztráta domu, díky němuž jsem byl ochoten zříct se Boha. Čím rychleji to přijmu, tím rychleji se očistím.

Duše ženy může přilnout k penězům, ale v takovém případě se jí dostane takového manžela, který buď není schopen příliš vydělávat, nebo jí peníze nedává, nebo je snadno rozháže. Duše ženy může snadno přilnout také k sexuálním radovánkám, a v takovém případě se dočká manžela, s nímž si v tomto ohledu příliš neužije, nebo takového, kterému jsou erotická potěšení lhostejná. Když jím nepohrdá a necítí to jako křivdu, její duše se očistí. Stejně dobře může duše ženy uvíznout v potřebě

společenského uznání. Taková pak dostane manžela, který na společenském žebříčku nestojí příliš vysoko. Pokud žena příliš lne k milovanému člověku, budou jí ubližovat právě nejbližší a nejmilovanější lidé, aby se první cit lásky vždy obracel k Bohu, a ne k Zemi. Všeho toho, čemu se zpravidla říká pozemské štěstí, se ženě dostává přes spokojenou rodinu, proto je pokušení dávat milovanému člověku přednost před Bohem opravdu značné. Aby se její duše očistila, buď se nevdá vůbec, nebo se dočká jen občanského sňatku, nebo muž pije, flámuje, nebývá doma, případně má nesnesitelnou povahu. Umění neopovrhovat jím a neodsuzovat ho je v podstatě jediná možnost, jak se očistit a porodit zdravé děti.

Pro vaši dceru by byl ideálním partnerem muž, který jí bude každou chvíli ubližovat, podvádět jí a neustále se z domova někam vytrácet. To musí přijmout až do úrovně 120 jednotek, protože pokud bude úroveň smíření nízká, její agrese muže zabije. Měla by se proto předem vyrovnat s představou, že nemá smysl, aby se těšila na harmonickou rodinu. Čím stabilnější budou rodinné vztahy, tím větší se v ní zrodí žárlivost. Čím rychleji totiž žena pochopí, že jejím skutečným štěstím je láska k Bohu, a ne k milovanému člověku a k rodině, tím větší má naději, že její děti budou zdravé. Zdravé dítě se jí narodí i tehdy, když zůstane svobodnou matkou. Pokud se tedy bude chtít provdat, ať nejdřív porodí, a teprve pak ať jde před oltář. Rozhodně ovšem nestačí zvládat jen okamžité pocity, tady je třeba pracovat na proměně celého charakteru."

Už během rozhovoru jsem cítil, jak se pole dívky postupně normalizuje. Nejnebezpečnější pro nás je, když nechápeme, že rodina a milovaný člověk jsou stejně druhotné jako Země a všechny její slasti. Právě proto se ústředním Kristovým přikázáním stalo ono "Miluj Boha více než otce svého a matku svou a syna svého". A není náhodou, že pravil: "Přišel jsem odloučit bratra od sestry, muže od ženy, aby Boha milovali víc než sebe navzájem." Obrovské množství nemocí a rozpad rodin je v moderní společnosti vyvolán tím, že v našem vnímání se příliš akcentuje vše pozemské.

"A co ta chemoterapie, máme v ní pokračovat?" zeptala se mě matka.

"O tom ať rozhodnou lékaři. V zásadě je každá chemoterapie ponížením těla a tedy i duše, odtržením od Země. Ozařování a silná medikace vyvolává prudké oddalování od pozemskosti, k níž naše duše příliš přilnula. Já doporučuji, abychom dělali totéž, ale dobrovolně - tím, že změním svou povahu a náhled na svět."

"Kdo žárí, ten miluje," slyším skoro neustále. Kdo je žárlivý, ten je v obecných představách moudrý a situací kontrolující člověk, který neodpouští žádné excesy - ale zároveň se děje něco docela jiného. Jako dítě jsem slyšel o neustálých scénách v rodině, kde manželka nesmyslně žárlila na svého muže. V noci, když manžel usínal, mu dokonce přiřívala spodky k prostěradlu. Sotva se ráno vzbudila, kontrolovala, zda je všechno v pořádku. Když zjistila, že spodky jsou dál přiřité k prostěradlu, hned se na něj vrhala a tloukla ho jako smyslů zbavená:

"Už tomu rozumím. V noci ses opatrně vysoukal z prádla a utíkal k tý své mrše."

Určitě je šílená, myslím si tenkrát, protože jsem byl přesvědčen, že naše konání řídí rozum, mysl. Tehdy jsem ještě netušil, že rozum ovládá lidské chování sotva z 10-15 %. Jakákoli logická konstrukce se rozpadá jako domeček z karet, sotva narazí na nějaké opravdu silné přání. "Ty můžeš už za to, že mám takovou chuť k jídlu," taková je to asi logika.

Naše hlubinné emoce nakonec rozum a úsudek vždy potlačí. Snad dokážeme ještě tak vzdorovat pocitům zřetelným, spočívajícím na povrchu, ale vždy poslechneme ty, které jsou spolehlivě zakotveny do naší povahy a způsobu nazírání světa. V duši existují dvě vrstvy emocí. Jedna souvisí s vědomím a tělem, a v té je hodně agrese a vášně. Druhá souvisí s duchem, s jemnými strukturami pole, které nás spojují s celým vesmírem. V té převládá altruismus, jednota a láska. Schopnost podřídit tělo duchu a nízké emoce těm vyšším je umění, které vede ke skutečnému zdraví a štěstí.

Od osmi let jsem se pokoušel pochopit okolní svět a začal jsem to dělat samostatně, bez jakéhokoli vnějšího podnětu. Viděl jsem, jak směšný a někdy dokonce strašný může být žárlivý člověk. Žárlivec žádné vnější podněty nepotřebuje, vymyslí si je sám. Ale co pak - to se člověk má vzdát jakékoli kontroly nad situací, a ať se všechno rozsype? Na něco takového jsem také nebyl

ochoten přistoupit. Jedno s druhým se smířit nedalo, takže nezbyvalo než vybrat si buď jedno, nebo druhé. Tehdy jsem ještě nevěděl, že tuto zdánlivě neřešitelnou úlohu rozřešil už Ježíš Kristus. Když do sváru dvou protikladů vstupuje třetí síla stojící výš, problém neexistuje.

Když budeme blízkého člověka milovat zbytky lásky k Bohu a když v něm nejdřív budeme vidět a milovat Boha, žárlivost úplně zmizí. A rovnováha, která byla až doposud neustále narušována, se stabilizuje. Dokud mezi sebe a toho, jehož milujeme, nepostavíme Boha, do našeho štěstí bude neustále zasahovat jed agrese, nenávisť, strach a napjaté očekávání. V mládí jsem si myslel, že žárlivost je výrazem hrdinství a známkou mužné síly. Netušil jsem, že je v ní víc ponižujícího než hrdinského. Láska je touha dát, nikoli brát. Tehdy jsem ještě netušil, že většina lidských nemocí tak či onak vzniká právě ze žárlivosti.

Setkal jsem se se ženou, která trpěla těžkou artrózou. Důvodem byla žárlivost. Zášť, opovržení a věčné odsuzování mužů, kteří ji milovali, se proměnila v mohutný program sebezkázy. Nechuť k životu je také emoce, a to emoce velmi subtilní. Emoce je pole. Nechuť k životu je pak program zkázy nejen vlastního těla, ale také duchovních struktur pole. To je obzvlášť nebezpečné, protože v duchovních strukturách našeho pole jsou již přítomny duše našich potomků. Nu a protože agrese související se zájmy našeho těla boří duši, je třeba program, ničící budoucí potomstvo a budoucí generace, bezpodmínečně zastavit. Artróza je v tomto případě jednou z nejhodnějších forem blokace.

Vyšetřoval jsem i ženu, která už podle slov manžela navštívila řadu evropských lékařských veličin. Pomoci jí však nedokázal nikdo.

"Teď je mi mnohem líp," přiznala se.

Diagnóza byla jasná - nezhoubný nádor na hypofýze. Dodnes si vybavuji, jak jsem jí popisoval příčiny její nemoci.

"Jste velmi žárlivá a žárlivost je nenávisť, která se rodí v naší hlavě. To znamená, že příroda se pokusí váš program sebezničení a zkázy milovaného člověka nějak omezit."

Když žárlivost propuká, stačí na to obvykle záněty nosohltanu či zubní kazy. Jakmile se však připojí i nenávisť k sobě samému, následují ostré bolesti hlavy, stále závažnější úrazy hlavy, částečná ztráta zraku a sluchu, meningitida, mozkové příhody, nádory či psychické poruchy. Před rokem jsem vyšetřoval jednu ženu s počínající schizofrenií.

"Vy svého muže milujete přímo šíleně, víc než Boha," řekl jsem jí, "přestože sama sebe přesvědčujete o opaku."

Následovalo dlouhé ticho a pak mi odpověděla:

"Kdybych svého muže podváděla, ulevilo by se mi."

"Máte naprostou pravdu," přikývl jsem, "ale to je donucovací, drastická metoda. Existuje i jiná cesta - mnohem krásnější, ale také obtížnější: musela byste změnit svůj charakter a náhled na svět. Když se budete každé ráno modlit a cítit, že Boha máte raději než svého muže, když pochopíte, že jakýkoli člověk, který vás podvádí a hádá se s vámi, není viník, že vše, co jste považovala za nepříjemnost, je jen způsob očisty vaší duše daný Bohem, žádné donucovací prostředky nebudou nutné. Taková dobrovolná sebe-proměna však odčerpává hodně duševního úsilí. Košili, která nám přirostla k tělu, je vždy jednodušší prudce odtrhnout, než ji po kousku namáčet a šetrně oddělovat. Odtržení je tedy snazší, ale jen pro začátek - prohra přijde později."

Znovu se obracím k pacientce:

"Jste velmi žárlivá a navíc ještě pyšná, což je další komplikace. Navíc pevně lpíte na rozumu a smyslu pro slušnost. Když jste byla komsomolskou funkcionářkou, pohrdala jste nedokonalými lidmi. Vypěstovala jste v sobě takovou pýchu, která všechny vaše agresivní emoce zesateronásobila. Ale to je z nevědomosti. V zásadě jste člověk dobromyslný, a proto vás, jak se

říká, Bůh ,opatruje. Jinak jste už mohla zemřít na zhoubný mozkový nádor. Kdyby vás ty lékařské kapacity vyléčily, doplatil by na to životem váš muž nebo některé z vašich dětí."

Téměř každý třetí pacient, který ke mně přichází, má problémy se zrakem či sluchem. A já všem opakuji:

"To je důsledek žárlivosti."

Každému třetímu či čtvrtému dítěti, které prohlédnu, hrozí v dospělosti neplodnost. Důvod je stále týž.

V prosinci roku 1993 mě jeden můj přítel prosil o diagnózu jednoho člověka.

"Popřemýšlej si o něm," doporučil jsem mu.

Z pole přítele jsem pak vytěžil nezbytné informace a zjistil jsem, že ten člověk je chorobně žárlivý. Tato jeho nectnost už překročila kritickou mez. Jasně jsem viděl, že si přeje smrt jak pro sebe, tak pro svou ženu.

"Hrozí jím něco?" zeptal se mě.

"Smrt. Jemu i jí."

"Před týdnem byli oba u lékaře. On je chudokrevný a žena má rakovinu tlustého střeva."

V době, kdy jsem se začal věnovat výzkumům a neordinoval jsem, ke mně přišla nějaká žena.

"Mám pro vás jen tři minuty," řekl jsem jí, "buďte prosím stručná."

"Jedu k vám až z Dálného východu. Manžel má nádor na mozku."

"Váš muž je velmi žárlivý. Jeho podvědomá agrese je pro ženu, k níž je poután, smrtelně nebezpečná. Nebýt vaší dobrosrdečnosti a mimořádné duchovnosti, už by vás zabil. Jenže místo toho se mu vše vrací a zasahuje to především hlavu."

"Ale on vůbec není žárlivý!" zvolala nevěřicně ta žena.

"Je," namítl jsem. "Jen jste síto neuvědomila, protože jeho žárlivost se projevuje jako urážlivost."

"To ano, urážlivý je hodně," připustila žena.

"Když se se mnou někdo pohádá, odejde, a já se urazím, je v tom i závist, žárlivost a nenávisť - a já čím dál víc lnu k tomuto vztahu a jsem nakonec ještě žárlivější. Představte si situaci: žárlivá žena podvědomě ničí svého muže a on je neustále nemocný. Najednou ji opustí blízká přítelkyně, nebo se s ní aspoň k smrti pohádá. Začne přítelkyni nenávidět. A za měsíc manžel umře. Ženu ani nenapadne, že by tyhle dvě události mohly mít nějakou souvislost. V jemné hladině přitom spojeny jsou, a to velmi úzce. Vyříd'te svému manželovi, aby blahořečil Bohu za každou situaci, kdy mu někdo ubližuje nebo se od něj odvrací. A ať Boha prosí o odpuštění za všechny křivdy a odsudky, jichž se dopustil na jiných."

Žena zničeně zakroutila hlavou:

"To nikdy neudělá, on v Bohu nevěří."

Jen jsem pokrčil rameny. K Bohu nakonec dospějeme všichni, buď dobrovolně, nebo proti své vůli. V Bohu začínáme věřit v okamžiku, kdy cítíme silící kontakt s ním. Dochází k tomu tehdy, když je tělo poškozeno, když je nemocné nebo když umírá, a zároveň s ním umírá i vědomí a rozum. Když k Bohu dospějeme sami, není zkáza těla nezbytná.

Vzpomněl jsem si, jak pomalu jsem k tomuhle přesvědčení dospíval sám, kolik mě to stálo sporů, hádek a nepříjemností.

Obrátila se na mě žena, která měla problémy s neplodností.

"Je ve vás velká pýcha a hrdost," řekl jsem jí. "Děti přitom můžete mít jedině s člověkem, který vás úmyslně nebo bezděky této pýchy zbaví. Křivdy, urážky, ponižování, hádky a nevěry - tím vším musíte projít, abyste porodila zdravé děti."

"A jinak to nejde?" zeptala se.

"Mluvil jsem o donucovací metodě, která se aktivizuje tehdy, když člověk není schopen a ochoten sám směřovat k Bohu. Dokud se nevzdáte všech odsudků svého manžela, vašim příštím dětem na svět nikdo nepomůže."

Udělat něco takového pro ni bylo nesmírně těžké, to jsem jí viděl na očích. Slíbila mi ale, že to zkusí. Když přišla na příští seanci, zjistil jsem, že její duchovní struktury jsou o něco čistší, ale pokrok nebyl nijak valný.

"Ještě pořád tam zůstává 50 %," řekl jsem jí.

"Vyloučeno," ohradila se příkře, "odpustila jsem všechno, co se stalo, a dokonce i to, co se nestalo."

Znovu jsem si její pole prohlédl a pokoušel se pochopit, v čem je problém.

"Ano, máte pravdu," odpověděl jsem pak, "ale ukazuje se, že odpustit je málo. Musíte nejen odpustit, vše přijmout jako boží danost a Bohu děkovat za to, že se těmito nepřijemnostmi očistila vaše duše a duše vašich dětí, ale především přitom musíte zakoušet lásku ke všemu, co se kolem vás děje."

Když jsem se na ni díval, nevěřil jsem, že to dokáže, ale nakonec se jí to přece jen podařilo.

Žárliví muži a žárlivé ženy netuší, že v první řadě vždy zraňují duše svých dětí a ty ještě nenarozené že vlastně zabíjejí. K tomu, aby se narodilo vskutku harmonické dítě, se muž a žena musejí mít rádi. Tento pocit jednoty a neopakovatelnosti člověka, jehož máme rádi, umožňuje bouřlivý růst duchovních struktur, které pak rozvíjejí duchovnost a talent našeho dítěte. Je to velké požehnání - ovšem jen tehdy, pokud stojí až na druhém místě, až za Bohem. Jakmile však tento cit převáží lásku k Bohu, jakmile se jednota mezi dvěma lidmi stává pevnější než jednota s Bohem, ztrácíme spojení s tím zdrojem, který vzdělává a uchovává naše duše. Aby je zachránil, Bůh zpřetrhává pouta mezi lidmi. První, co musíme udělat, je přijmout takovou rozlukou bez sebemenší známky agrese vůči sobě či jiným. Pak už musíme jen všechny nespotebované vnitřní síly vynaložit na lásku k Bohu.

Když se však člověk procesu oddělování od pozemskosti brání, onemocní a zemře. Když člověk přijme boží danost klidně, ale neučiní druhý krok a svou lásku rozděluje mezi mnoho partnerů

se záměrem nevázat se příliš ani na jediného, jeho duše chřadne. Láska se mění jen v sexuální touhu, což vede k degeneraci duše tohoto člověka a k degeneraci duší jeho potomků. Probíhá to méně nápadně než v prvním případě, proto je to nebezpečnější. Láska k pozemskosti dává vše krásné, co vidíme kolem sebe. A čím víc směřujeme k rozvoji pozemských, tělesných tužeb, tím víc, a to s předstihem, musíme spět k nejvyšší jednotě, jejíž jméno je Bůh. Pak bude láska k pozemskosti plodit štěstí a mír, nikoli muka a nenávisť.

Čím větší je civilizační pokrok, tím víc může člověk dostat toho, čemu říkáme pozemské štěstí, tím větší je pokušení udělat si z něčeho takového cíl, a ne prostředek. V dětství jsme slabí a bezbranní, a všechno pozemské štěstí se k nám dostává skrze jiné lidi. Pokud v nás nežije stále tíhnutí k Bohu, pak jsme skrze křivdy, Řádky a nepřijemnosti, o něž se zasloužili jiní lidé, odtrhováni od pozemskosti. To znamená, že musíme rozpad pozemských jistot přijímat jako boží danost a očistu na jedné straně a dobrovolně směřovat k Bohu a zvyšovat pocit lásky vůči němu na straně druhé. To proto Kristus učil: "Miluj Boha svého nad otce svého a matku svou a syna svého". Nad Boha však můžeme stavět i svého duchovního otce nebo jakýsi ideál mužnosti, a žena začíná svým otcem nebo manželem opovrhovat jen proto, že neodpovídají ideálu, a vzápětí už její duše skrze agresí příliš silně lne k Zemi. V takovém případě se k ní otec či manžel musejí chovat ještě hůř než doposud ve jménu spásy a očisty její duše. Neschopnost něco takového vnitřně přijmout zbavuje potomky možnosti dojít štěstí. Vzpomínám si na vyprávění ženy, která mi líčila, že když čekala dcerku, její syn si zcela nesmyslně vyrazil oko - ale jak jsem velmi rychle zjistil, příčina tu byla, a velmi prostá. Po matce syn zdědil přání učinit milovaného člověka cílem všech svých snah, což jasně znamenalo, že bude žárlit a bude nenávidět každého, kdo by ho o tento úmysl chtěl připravit. Programy žárlivosti a přání smrti sestře se spustily již v době matčina těhotenství.

Nenávist je blokována omezením zraku, sluchu či porušením funkce mozku. Program byl natolik výkonný, že se dal zastavit jen ztrátou jednoho oka, a tak to také dopadlo.

S jinou pacientkou jsem se při sezení rozpovídal o docela jiném problému. Její malá dcera začala masturbovat, a nedalo se tomu

nijak zabránit. Ženě jsem vysvětlil vše nezbytné a nakonec jsem uzavřel:

"Vy jste povýšila nad Boha milovaného člověka, svůj vztah k němu a svůj osud související s ním. Láska směřující k Zemi nakonec plodí agresi, která se obrátí právě proti milovanému člověku. Žárlila jste na muže a nenáviděla je a vaše dcera teď pociťuje nenávist sama vůči sobě a nechce žít. Program v její duši obrátil směr. Aby se zachránila, pokouší se rozmnožit v sobě cit lásky za pomoci masturbace. To znamená, že léčit je třeba vás, nikoli ji. To vy musíte prožít svůj život znovu a naučit se nezabíjet v sobě ani v jiných lásce."

"Mám roztroušenou sklerózu" svěřila se mi jiná žena. "Na jedno oko už jsem prakticky neviděla, ale pak se mi zrak vrátil. Také jsem skoro ohluchla na jedno ucho, jenže i to se upravilo. Myslíte, že by to mohlo nějak souviset se žárlivostí?"

"Bezesporu. Jakmile agrese vůči jiným překročí kritickou mez, program se obrací, člověk slepne, hluchne a jeho organismus rychle chátrá."

Nedávno do mé ordinace přišla žena a stěžovala si na problémy s dcerou. Lékaři si marně lámali hlavu, co se jí stalo: je to začátek roztroušené sklerózy, nebo jí infikovalo klíště encefalidou? Vysvětlil jsem jí, že žárlivost přenesená z matky na dceru se v dítěti mění v sebezáštný program. Pokud matka nedokáže svůj dosavadní život přehodnotit a nebude se za svou dceru 1 za sebe modlit, agresi bude muset zastavit meningitida, encefalitida, roztroušená skleróza či podobná těžká choroba.

Před týdnem jsem rozmlouval s rodiči mladíka, který jen zázrakem přežil těžký úraz hlavy. Příčinou tohoto stavu však byla žárlivost, udílená dítěti jak z otcovy, tak z matčiny strany.

Mladík najednou začal trpět stařeckou sklerózou. Lékaři se pokoušeli nějak působit na mozkové cévy. Na další a další léky vynaložili obrovské sumy, jenže léčit bylo třeba v první řadě ne jeho, ale jeho potomky. Svým dětem totiž předal zvýšenou žárlivost. A proto, aby se narodili a nezahynuli vnuci, směřuje úder proti němu. Pokud je žárlivost navíc komplikována pýchou, je to nebezpečné dvojnásobně.

"Příčina vaší pýchy je tíhnutí k moudrosti a schopnostem," vysvětlují jedné své pacientce. "Proto jste dnes sama a tak agresivní vůči mužům, na něž žárlíte a které nenávidíte. Hladina vaší agresivity je tak vzvednutá, že vás začíná zabíjet, protože vás opanovala nechť k životu. Na každou nepříjemnost reagujete agresi proti jiným i proti sobě. Ve vaší dceři už se tato tendence přetavila v program naprosté sebezáštnosti. Vaši jedinou šancí přežít je neustálé posilování lásky ve vaší duši. Když dokážete přijmout všechno to, čím jste byla očišťována, a pochopíte, že pozemské štěstí je jen prostředkem, kdežto láska cílem, vaši holčičce se uleví. Prožijte znovu každou situaci a projděte jí s láskou v srdci - a uvidíte, že budete zdráva jak vy, tak vaše dcera."

O pomoc mě svého času požádala i jedna lékařka:

"Nemohl byste sestavit atlas nemoci vnitřních orgánů a jejich příčin?"

"To není možné," řekl jsem jí. "Stejná příčina často vyvolává velice různá onemocnění. Žárlivost zpravidla zhoršuje zrak a sluch, způsobuje roztroušenou sklerózu, úrazy hlavy, cukrovku i záněty kloubů. Pokud je však žárlivost provázena i nechť k životu, může být postiženo i vyměšovací a pohlavní ústrojí. Jakmile se agrese přenesne na děti a vnuky, začínají iniciátora například bolet kolena a kazí se řezáky, v nichž se agrese soustřeďuje především. Dejme tomu, že se člověku prudce zhorší paměť: může jít o blokaci žárlivosti nebo zbožnění vlastní moudrosti, nebo také

nechuti k životu, způsobené každodenními nepříjemnostmi. Zvláštní formou nenávisti je opovržení všemi ostatními lidmi. Návist se vždy rodí ve vědomí, proto je neutralizována nějakým postižením hlavy. Stejně programy však mohou být spolehlivě uzavřeny například kožními chorobami - což je ovšem ta nejšetrnější varianta. Kůže tvoří asi třetinu lidského těla. Energeticky jsou různé kožní vyrážky a ekzémy nejen znamením neúspěchu, ale i účinnou obranou. Místo, kde tyto poruchy vznikají, nemusí přímo souviset s příčinou choroby, ale nějaká souvislost tu vždy je. Když je v ženě velká pýcha a značná dávka žárlivosti, a zároveň si udělá modlu z vlastní fyzické krásy, začínají problémy s pletí v obličeji a na krku. Stabilní nechuť k životu postihuje oblast bederní páteře, břicho a boky. Pokud je tato porucha předána i dětem a vnukům, zasáhne obvykle nohy. Tíhnutí k modle vlastních schopností postihuje zase ruce. Když má člověk tvrdou povahu a neustále řevnivě a špatně smýšlí o ostatních, vyvolává to mozkový nádor. Časté agresivní výpady proti jiným lidem způsobují rakovinu jater. Pokud se člověk hodně zlobí na sebe a ztrácí chuť do života, zápolí s rakovinou močových a pohlavních orgánů. Pokud žárlivost přerůstá v opovržení, které se vždy proměňuje v program sebezkažby, jde zase o rakovinu, ale zasažený orgán je obvykle ten aktuálně nejslabší v celém těle. Nejnebezpečnější je však vražda lásky v sobě i v jiném, způsobená žárlivostí. Když se nenarodí dítě, jemuž bylo souzeno, aby bylo počato, dostavuje se rakovina plic, astma nebo nádorové onemocnění močového měchýře. Vzhledem k tomu, že se zároveň deformuje pole v oblasti první čakry, může to znamenat také rakovinné onemocnění v zažívacím traktu. Vyloučit se nedají ani těžké úrazy. Zhoršení zraku a sluchu může v těchto případech nahradit také epilepsie. Chci tím říct, že přímá korelace mezi onemocnělým orgánem a příčinou choroby neexistuje."

V Moskvě jsem se náhodou setkal s černým taxikářem, který si mi, ve svém žigulíku stěžoval na to, že nesnáší uzavřený prostor, a proto nemůže jezdit metrem.

"Tak přestaňte v lidech hledat jen to nejhorší a odsuzovat je - a klidně budete moct jezdit metrem." Řidič viditelně ztuhl.

"A jak to spolu souvisí?"

"Jen za těch pár minut, co spolu jedeme, jste nadával na každého, na koho jste si vzpomněl. Vaše pýcha se pohybuje těsně pod kritickou mezí. To znamená, že vás čeká buď úraz hlavy, nebo nemoci, nebo smrt. Protože jste však jinak člověk vlídný a dobromyslný, byl jste postižen jen nejšetrnější variantou, která však vaši pýchu citelně zasahuje. Přestaňte lidi odsuzovat a žádejte Boha o odpuštění za to, co jste už natopil, a uvidíte, že zase budete zdrav."

Jiný příklad. Jeden muž mi vykládal, jak se s kamarádem ve dvojici potěšili s jednou dámou, jenže ta byla nakažená. Přítel přitom onemocněl, kdežto on sám ne. Lékaři to nemohou pochopit, přestože se takovéto případy občas stávají. Tak jsem mu vysvětlil:

"Ty jsi vůči ženám otevřený a dobrosrdečný, na tělesných požitcích příliš nelpíš. Když se ti někdy v posteli nedařilo, když ti někdo byl nevěrný, když se tě dotkl nebo tě ohrožoval pohlavní chorobou, nikdy ses na něj nezlobil a neodsuzoval ho, proto máš vyšší přirozenou imunitu. Stoprocentní záruka to samozřejmě není, ale poskytuje ti to přinejmenším možnost rychle se vyléčit nebo neonemocnět vůbec."

Někdy je vztah mezi příčinou a následkem vyloženě paradoxní. Jednou se mi během dlouhého letu spolucestující přiznal, že se létání panicky bojí. V dětství a v mládí přitom cestování vzduchem vyloženě miloval, ale pak se to najednou prudce změnilo.

"Asi tomu nebudete chtít věřit, ale vy se vůbec nebojíte výšek a letadel. Uvnitř jste ovšem chorobně žárlivý. Žárlivost je vlastně pominutost vztahem, a když se tento vztah hroutí, člověka se zmocňuje buď panická hrůza, nebo nenávist, nebo nechuť k životu. V daném případě zakoušíte strach ze zrušení svazku se Zemí a vším pozemským, a ten strach vznikl, když jste poprvé v životě začal hodně žárlit."

Můj společník jen pokrčil rameny:

"To je poněkud zvláštní vysvětlení."

"Vidíte, a nic zvláštního na něm není. Kdy jste se poprvé zamiloval?"

"V devatenácti."

"Kdy jste se začal bát výšky?"

"Ve dvaceti."

"Tak síto promyslete. Tenkrát jste se seznámil s děvčetem a bál jste se, aby se ten vztah nepokazil, aby neskončil. Z toho vyplývá pocit křivdy a žárlivosti. Jedním ze způsobů blokace tohoto stavu je strach z výšek."

"Takže létání letadlem je pro mě vlastně užitečné?"

"Pokud budete překonávat pocit strachu, tak velmi užitečné. Do kosmické lodi byste ale usednout nemohl, kosmonaut z vás už nikdy nebude."

"Takže být kosmonautem by pro mě bylo nebezpečné?"

"Samozřejmě - když člověk příliš lpí na pozemském principu, pak může podobné trauma rychle překročit kritickou mez. Ti, kteří se dostanou na oběžnou dráhu, se ale dočkají mimořádného rozvinutí svých schopností. Lékaři a psychologové si již dávno povšimli, že psychika kosmonautů se po delším pobytu ve vesmíru výrazně mění. Tito lidé jsou schopni snáz uvěřit v Boha, stávají se jasnovidci, kultivují v sobě nevšední vlastnosti a jsou s to opravdu vnímat jednotu vesmíru a prioritu duchovna v kosmickém prostoru. Proto pocit skutečného vstupu do vesmíru, pohled na Zemi zpovzdálí a pokus pochopit logiku jiných světů a civilizací aktivizuje duchovní struktury člověka, snižuje lpění na Zemi a tedy také léčí. Také čtení sci-fi literatury v dětství a mládí má pozitivní vliv. Není ovšem sci-fi jako sci-fi. Dnes převládá ta, v níž se vše pozemské prostě přestěhuje do jiného kouta vesmíru. Jen nepočtení jedinci jsou schopni vytvářet díla, která nediktuje pozemská logika. Jde o to, že logika vesmíru se od té naší pronikavě liší. Tam totiž platí zcela jiná soustava hodnot, přestože božské zákony jsou závazné pro všechny. Skutečný spisovatel, opravdový umělec nebude do vesmíru přenášet záhony, rýc a hrábě, nebude přemisťovat do jiného světa tak banální rekvizity a souvislosti. Respektive tyto rekvizity může použít, ale musí je nasytit nepozemskou logikou a vytvořit jiné kauzální řetězce - jediné tak se mu podaří vybudovat jiný, fantastický svět. Základní logika světa se totiž nestaví z předmětů, ale ze souvislostí; jde o kódovou soustavu struktur pole, protože konstrukce každého světa je určována jeho duchovní logikou. To znamená, že výtvarník, malující obraz a nezobrazující předměty, ale souvislosti mezi nimi, poskytující jinou než pozemskou logiku, je skutečným fantastem, přestože jinak třeba celý život maluje jen zátiší se džbány a svazky cibule. Umění potlačit pozemskou logiku a přistoupit na logiku jiných světů určuje laťku schopností každého jednotlivého člověka, a je lhostejné, zda je to mág, jasnovidce, umělec nebo podnikatel. Proto se dnes nezbytným prvkem výchovy dětí vedle náboženské morálky a víry v Boha musejí znovu stát pohádky, dětské hry s prvky zázračných proměn a převtělení, divadlo, dobré fantastické filmy. To vše nás čeká již v blízké budoucnosti.

Má pacientka se mi poctivě přiznala:

"Jsem ochotna smířit se s jakoukoli nepříjemností, ztrátou, s každou pohromou, ale jak se mám vyrovnat s tím, že z nejbližšího člověka se vyklube zrádce a ničema, který vás dokáže urazit tak, že se vám ani žít nechce. To ho mám mít pořád ráda?"

Ještě před několika lety bych s ní asi souhlasil. I pro mě samotného je často těžké smířit se s pravdami, k nimž jsem dospěl. Ale tentokrát jsem jí odpověděl:

"Tak se staňte zvířetem, a tyhle problémy mít nebudete."

"Proč zvířetem?" zeptala se zaraženě.

"Protože cit lásky funguje vždy podle stejných zákonitostí. Když příliš přilne k Zemi, zachvátí ho agresivita a cit lásky začíná umírat. Program se tlumí proti-programem. Chceme-li lásku této vnitřní a nenápadné agrese zbavit, musíme uplatnit agresi vnější a zřetelnou. Tato vnější agrese k nám přichází v podobě pohrom, nehod a neštěstí. U zvířat se tak děje přímou destrukcí fyzické

schránky, kdežto u lidí se nejdřív spouští jemnější mechanismus. Neničí se tělo, ale struktury pole s ním propojené, tedy emoce. Umění oddělit pocity provázané s tělem od citu nejvyššího, tedy od lásky, která není z pozemského světa, je pak způsobem dalšího vývoje. Umění přijmout zkázu těla a emoci, které s tím souvisejí, je uměním uchovat lásku v duši. Je třeba pochopit, že z vnitřního odporu proti něčemu takovému se rodí agrese, která cit lásky zabíjí. Agrese je klich, který formu spojuje s obsahem, který vše pozemské a hmotné pojí s citem lásky. A teď si představte, že se vaše duše znečistila agresí, ale několika situacemi, které deptají vaše tělo, je možné tuto agresi rozptýlit. Je-li ovšem znečištění příliš intenzivní, duše se nejednou neočistí ani smrtí, ani nemocí, ani jiným neštěstím. To vyžaduje daleko virtuóznější, daleko jemnější zásah. A toho je schopen jedině blízký člověk, skrze něhož jsou zasahovány nejjemnější a nejcitlivější struny. Umění uchovat v sobě lásku i za takových okolností očisťuje duši daleko účinněji než desítky smrtí, ran, zmrzačení a nemocí, protože když si i v duchovních mukách dokážeme uchovat lásku, dostává se nám možnosti povznést se na vyšší vývojový stupeň, než na jakém stojíme dnes.

"Je to neuvěřitelné, ale můj manžel přestal pít," vyprávěla mi jedna pacientka.

"To je naopak přirozené. Odstranila jste ze svého podvědomí program agrese. Ten byl vyvolán žárlivostí, tedy přáním učinit smyslem života milovaného člověka, rodinu a soukromý život. Pochopte jednu prostou věc - karma příbuzných je shodná. A tíhnutí k pozemskosti je u muže a ženy také podobné. Čím větší je odsudek a přezírání manžela, tím rychleji ho tlačíte pod hladinu a tonete společně s ním. Do čím větší hloubky se naopak očisťujete, tím rychleji zachraňujete jeho i sebe. Vnitřní stav ženy do značné míry určuje i chování muže. Slyšela jste někdy sentenci, která praví, že ušlechtilá žena se nepozná podle toho, jak se chová, ale podle toho, jak se k ní chovají muži? Prostě - taktické chování muže určuje žena, kdežto strategické chování ženy muž. Vnitřní i vnější stav rodiny určují oba."

Jeden muž se mi svěřil se svým problémem:

"Nějak mi to s dámou mého srdce nevychází. Zpočátku bylo všechno v pořádku, ale teď - darmo mluvit. Opustit ji neumím, ale po jejím boku se trápím."

"Uvnitř jste člověk velmi žárlivý. Teď se všechno docela usadilo, ale v mládí jste si do duše vpustil příliš mnoho agrese. Čím silněji k ženě lnete, tím silnější je vaše agrese. A její agrese přirozeně také vzrůstá, protože ona je také žárlivá. Proto byste měl vědět dvě věci: za prvé musíte svou duši zbavit žárlivosti, za druhé nenuťte tělo konat, když samo nechce. Periodickými poklesy potence si příliš netrapte. Vše živé se na své pouti životem pohybuje jakoby ve vlnách, nenuťte jednat tělo, když spí vaše duše. Se svou dámou se stýkejte dál, ale sexuální motivy pomiňte."

"Máte na mysli jen platonický kontakt?"

"Ano, ale předtím se rozhodně oprostěte od své žárlivosti."

Za několik dnů se v mé ordinaci zastavil znovu.

"Modlil jsem se celé dva dny, přehodnotil celý svůj život a vši agrese jsem se zbavil. Pak jsme se znovu sešli a já se rozhodl pro zdrženlivost. To byste nevěřil, co to se mnou udělalo!"

"Řekněte mi prosím: když svou vnitřní agresi provokují toho druhého k tomu, aby mi ublížil, aby mě urazil a ponižil, tedy ho vlastně ponoukám ke hříchu - znamená to, že musím prosit Boha o odpuštění za to, že jsem svou vnitřní nedokonalostí někoho jiného dohnal k pokušení?"

"Ano," odpověděl jsem.

"Takže mám prosit o odpuštění za jiného člověka, jehož jsem uvrhl do hříchu?"

Ustaraně jsem na něj pohlédl:

"Víte, je to asi přesně tak, jak říkáte."

Smilstvo

Někdy se rozhovory s pacienty mění ve filozofické dispute. Abychom člověka vyléčili, musíme změnit jeho pohled na svět. Což je složitější, než prostě jeho život popsat a říct mu, za co se musí modlit.

"Tak vy říkáte," obrátila se na mě jedna žena, "že když muž ženu podvádí, hádá se s ní a nechodí domů, tak ji vlastně léčí. Ale po čem to vlastně voláte? Copak i takhle není dost rozvrácených rodin?"

"Vy jste mi nerozuměla. Když má člověk gangrénu, je třeba mu nohu amputovat, a musíme to chápat jako způsob jeho záchrany. To ale neznamená, že volám po tom, abychom nohy amputovali všem. Já jsem odborník na "vředy", na duševní "špínu", která způsobuje lidské choroby. Vše, o čem mluvím, je donucovací metoda očisty lidské duše. Nakolik jsme schopni takovou očistu akceptovat, natolik se naše duše očistí. Vnitřní rozvoj člověka začíná nucenou očistou duše. Jeho okolí ho bije, ponižuje a deptá. Pokud jsme schopni něco takového vnitřně přijmout, tak to znamená, že nejsme hnáni okolnostmi, ale kráčíme kupředu sami. Dobrovolná očista je v první řadě vždy směřováním k Bohu a touhou po splynutí s ním. Je to směřování k duchovnímu sebezdokonalení, etapa omezování tužeb těla, abychom dopřáli více prostoru duchu."

"A co když má žena impotentního muže a opatří si milence -je to smilstvo, nebo ne?"

"Abyste byla schopna si na tuto otázku odpovědět sama, musíte se nejdřív zorientovat v mé soustavě. Pokusím se vám ji stručně přiblížit. Člověk plní dvě základní funkce - přijímání potravy a rozmnožování. Na první pohled se to zdá být v pořádku. Ve skutečnosti je však tato základní charakteristika nepřesná, protože člověk v sobě nese tři základní funkce: zaprvé lásku k Bohu, a teprve pak dvě již vyjmenované. Dřív se člověk před jídlem modlil, v pravidelných intervalech se vzdával potravy a sexuálních rozkoší - proto, aby blokoval základní body přílišného lnutí k Zemi. Kult jídla a těla vede k postupné fyzické i duchovní degeneraci. Obzvláště nebezpečné je přílišné zaujetí sexem. Rodiče, kteří příliš ulpívají na věcech těla, drancují duše svých dětí a přeorientovávají jejich přirozenou touhu po duchovnu na pozemské potřeby. Jakmile se tento proces přestěhuje do podvědomí, rychle to vede k degeneraci celého rodu.

Až do desátého století se úzkostlivě dodržovala priorita ducha před pozemskostí. Od této doby křesťanství tento základní princip stále častěji narušovalo, a světem se začaly šířit pandemie. Zejména v renesanci se vše, co lidstvo nahromadilo v předešlých staletích, realizovalo v pozemské podobě. Pozemský princip byl postaven naroveň principu duchovnímu. V rané renesanci ještě převládají biblické náměty, jen je tu patrné propojení s pozemskostí, ovšem s pozemskostí neignorující božský princip. Pro pozdní renesanci už je však typický kult jídla a těla. Pro renesanci je příznačná nejen erupce umění, ale i nadměru uvolněné mravy - a hned také přichází další blokáce, syfilida, kterou si Evropané přivezli z Ameriky. Proces tíhnutí k pozemským slastem a touha povýšit lásku k tělu nad lásku k Bohu vstupují do podvědomí již déle než jedno století. Dnes ovšem stejný proces probíhá daleko dravěji. V šedesátých letech na Západě propukla sexuální revoluce. Vzápětí došlo k průniku příslušného programu do podvědomí a již uprostřed sedmdesátých let dochází v karmě lidstva k blokaci, o niž se tentokrát postará AIDS a faktický zánik klasické rodiny. To je ostatně jeden z důvodů aktivizace islámu, jehož vztah k lidskému tělu je dosti nemilosrdný. Islám obsahuje mohutný program ponížení žen.

Naše Země je z energetického hlediska pro nás všechny matkou a Slunce zase otcem. Z tohoto pohledu se islám i další východní náboženství stávají protiváhou západní civilizace, která příliš

posílila aspekt pozemskosti. Soustava pracuje naprosto bezchybně. Čím silněji by západní civilizace lnula k pozemskosti, tím silnější by bylo narůstání agrese vůči všemu pozemskému. Tento proces by mohl vyvrcholit naprostou zkázou pozemského světa například v jaderné válce. Může se to sice zdát zvláštní, ale tato situace je řešitelná jediným způsobem: návratem západní kultury k prioritě duchovních hodnot a duchovní výchovy.

Ponížení ženského principu, který je symbolem materiálnosti pozemského světa, se vyvinulo z modly absolutizace mužského principu, tedy duchovnosti. Původně se vývoj odehrával v poloze pravidelného střídání těchto dvou principů. Dnes však výkyv směrem k pozemskosti dospěl tak daleko, že by to mohlo skončit všeobecnou záhubou. Vývojovou spirálu je třeba nahradit dvojitou spirálou, tedy stavem, kdy by nebyl preferován ani princip pozemský, ani duchovní, ale došlo by k dialektickému provázání a k dynamickému vzestupu na vyšší úroveň."

Pochopil jsem, že žena už mi přestává rozumět, ustal jsem a znovu se vrátil k původnímu tématu.

"Pokusím se vám vše vysvětlit na příkladu.

Obrátila se na mě žena s klasickým problémem. Její sedmnáctiletá dcera se dostala do nepříjemné situace. Zamiloval se do ní mladý muž, který chtěl z nešťastné lásky spáchat sebevraždu. Matka z toho byla zoufalá a nevěděla, co si počít.

"Řekněte mi," zeptal jsem se jí, "a nechtěl náhodou vaši dceru někdo znásilnit?"

Velmi ji to překvapilo.

"To rozhodně ne... proč se na to ptáte?"

"Vypadá to tak, že vaše dcera vzbuzuje sexuální touhy v každém mladém muži. Ona je v tom sice zcela nevině, ale láska k sexuálním slastem a k mužům je v ní mnohem silnější než láska k Bohu. Nejčastější blokací takových stavů bývá drastické znásilnění, venerické choroby, nemoci ženských orgánů a neplodnost. Snaha toho mladého muže vzít si život svědčí o tom, že její program už překročil kritickou mez. Dokud se její emocionální vnímání světa nezmění, jsou její vyhlídky na šťastný život, šťastnou rodinu a zdravé děti mizivé."

"A lze se toho nějak vyvarovat, nebo ne?" zeptala se matka.

"Samozřejmě, vždyť jak v minulém životě, tak v tomto jste jí tuto podvědomou výbavu předala vy. Když jste počala, prohlížela jste si muže a v duchu si představovala, jak se s nimi milujete. Neustále jste v sobě formovala program sexuálního tíhnutí k mužům. A navíc jste po dlouhou dobu vnitřně pranýřovala svého manžela, prostě jste neustále roztáčela setrvačnik, který teď na oplátku roztáčí jak váš, tak dceřin osud. Musíte celý svůj život v duchu prožít ještě jednou. Modlete se a prostě Boha o odpuštění za všechny okamžiky, kdy jste se na muže zlobila a odsuzovala ho, a také prostě o odpuštění za to, že jste tolik let soustřeďovala všechny své city nikoli k duchovnu, ale k pozemskosti, prostě, aby přání učinit tělesné slasti cílem a hlavní radostí opustilo vaše děti a vnuky."

Zmkl jsem a pohlédl na svou pacientku, která seděla vedle mě. Příklad zkrátka vždy působí lépe než jakékoli přesvědčování.

"Vraťme se ale k tomu, čím jsme začali. Často se na mě obracejí muži, kteří se začínají potýkat s impotencí nebo o intimní vztahy s manželkami ztrácejí zájem. Příčina ovšem zpravidla netkví v nich, ale právě v jejich manželkách. V ženě se rozrůstá podvědomé lpění na sexuálních radovánkách, a to jí může přinést buď těžkou chorobu, nebo dokonce smrt. Nucená blokáce pak obvykle vypadá takto: buď ji manžel nakazí pohlavní chorobou, nebo manželku trvale podvádí a ponižuje ji jako ženu, nebo si najde práci, při které je málokdy doma. Když tak neučiní, potence klesá. Čím méně ho žena odsuzuje a čím méně výhrad vůči němu má, tím víc si uchová šanci, že se vše vrátí do normálních kolejí, a naopak. - čím víc je výhrad a odsudků, tím méně si muž bude své ženy hledět. Smyslné ženy dostávají impotentní muže, nebo se z nich stávají prostitutky, aby se tak zbavily touhy po slastech těla. Proto je umění vyvarovat se nářků na osud, jakmile nám něco odepře, a nepromarněné síly věnovat duchu, když už je nemůžeme věnovat tělu."

Lidských nemocí je přes 70 tisíc, a každá se léčí jinak. V duchovní hladině je obvykle mnohem méně důvodů. Přísně vzato je však základní příčina všech neduhů jediná - nedostatek lásky k Bohu. Láska je přání s něčím splynout. Když si člověk upřímně přeje splnutí s Bohem, pak vše skutečně jsou, byť by to z hlediska pozemské logiky bylo sebenerozumnější a sebeodpornější, v sobě vždy ukrývá vyšší smysl a božskou logiku. Při takovém vnímání duše k Zemi nelze a nemoci jsou zbytečné. Kdybych měl co nejstručněji shrnout podstatu všeho mého bádání, bude následující: Smyslem života je láska k Bohu.

Možná si řeknete, že to už je přece dávno známo. Rozdíl je jen v tom, že lidstvo šlapalo na pedály a točilo volantem. Princip motoru řidič dosud znát nemusel. Mechanik, který se v motoru vyznal, zmizel, a zůstal tu jen řidič. Motor ale přestává fungovat. Chceme-li ho opravit, musíme ovládat jeho konstrukci. Smyslem mého života bylo studium konstrukce světa, a to nejen fyzické, ale i duchovní. Z konstrukce duchovního světa vycházejí všechny postuláty, zákony a náboženská přikázání lidského světa. Nikoho k ničemu nevyzývám, jen se snažím pochopit základní problémy světa a získat zkušenosti z léčby lidí, abych tyto informace mohl postoupit dalším jedincům.

Poslední dobou jsem stále častěji vyzván, abych se zorientoval ve složitých a nesrozumitelných situacích. Dělán to s potěšením. Abychom porozuměli mechanismům vesmíru, potřebujeme situace, které přesahují rámec běžné logiky. Jednou jsem se během cesty autem dal do řeči o podstatě lidských chorob s velmi zkušeným lékařem.

"Poslyš," otočil se najednou na mě, "diagnostikuj můj současný zdravotní stav."

"Všechno se zdá být v pořádku, porušenou energetiku zaznamenávám jen u jater a slinivky břišní. A je v tobě silné pohrdání ženami.

"To bylo dřív," odušil, "dnes už je to všechno pryč."

"Všechno, co bylo dřív, v nás zůstává i dál. Když neustále a opakovaně něco odmítáme, pak se tato emoce usazuje v duši a postupně ji rozežírá. Teprve nedávno jsem zjistil, že opovrzení je mnohem nebezpečnější než nenávisť. Opovrzení se velmi rychle obrací proti svému původci a proměňuje se v program sebezkázy. Ukazuje se, že nebezpečí emoce není v její síle, ale v tom, jak hluboko pronikne do duše. Často se stane, že člověk se sice zbaví nenávisti a zášti, ale dál v něm zůstává pohrdavost a tiché odsudky, až nakonec onemocní a zemře. Říct "ve mně není nenávisť" a přestat nenávidět je poměrně prosté. Zato říct "já už se neurážím a přestat se urážet je mnohem těžší, protože křivda proniká hlouběji než nenávisť. Zbavit se odsudků nedokonalého člověka, který se chová v rozporu s pozemskou logikou, je často i nad síly harmonických a plně vyvážených osobností. Nepřezírat ničemu, hlupáka nebo proradníka dokážou jen opravdu nemnozí. Nejobtížnější je nezříkat se lásky k člověku, který siji nezaslouží."

"Co to znamená - nezříkat se lásky? A co když je nám někdo naprosto lhostejný?"

"Láska je způsob existence duchovních struktur. Aby tělo mohlo žít, musí se živit a rozplozovat, kdežto pole musí být neustále přiživováno z prapůvodního nevyčerpateľného zdroje. Z pole se rodí hmota, ale pole samo musí být živeno z prapůvodního zdroje, to znamená, že metainformace se nejdřív realizuje jako struktura pole, a teprve pak jako materie. Prapříčina, z níž jsme vznikli, nás neustále dotváří. Myšlenka, že Bůh hněte vesmír, existuje již řadu století. Duše je struktura pole; aby mohla neustále existovat, musí trvale směřovat k prapůvodnímu zdroji. Láska k Bohu je pak realizací takového kontaktu. Pocit lásky, zaplavující naši duši, svědčí o úzkém kontaktu s prapůvodním zdrojem. Tento pocit se v lidech neustále rozrůstal a úroveň naplněnosti láskou je dnes mnohem vyšší, než byla před tisíciletími. Abychom však přežili, je třeba tuto úroveň ještě zvýšit.

My všichni se navzájem milujeme, jen o tom nevíme. Dejme tomu, že nějakého člověka mám rád z 90 %, ale mé vědomí to vnímá jako naprostou lhostejnost, zatímco když ho mám rád stoprocentně, je to už šílená láska. Když mi milovaný člověk provede nějakou ošklivost a úroveň mé lásky poklesla na 90 %, nemoci se nedočkám, zatímco sníží-li se ještě o 10-20 %, může to

končit onemocněním či smrtí. Aby se něco takového nestalo, musíme si uvědomit jednu prostou pravdu: ať se vůči nám někdo dopustí sebevětší ničemnosti, nemáme právo zřít se lásky k němu. Ustup lásky znamená, že jsme se oddělili od prapůvodního zdroje a degradují se tak naše duchovní a následně i fyzické struktury. Proto musí v každé situaci fungovat nepřekročitelný zákon: cit lásky je posvátný a nedotknutelný, a ohrožován být nesmí. Aby pro nás bylo snazší tento zákon naplnit, je třeba pochopit, že opovržení a odsudek zabíjí především lásku k bližnímu."

Pokračovali jsme v rozhovoru a můj společník si najednou vybavil:

"Musím se ti přiznat, že jsem záludnost pohrdání zažil na vlastní kůži. Můj známý mě zradil. Pojal jsem k němu takovou nenávisť, že jsem ho nemohl ani vidět. Pak jsem ale pochopil, že by to mohlo špatně skončit - pro mě především. Pokusil jsem se nenávisť rozptýlit silou vůle, ale nedařilo se mi to. Tak jsem se rozhodl k modlitbám, prosil jsem Boha o odpuštění a nenávisť pominula, ale najednou jsem pocítil, že jsem jím začal pohrdat a že mě to ani zdaleka nestojí tolik sil jako předešlá nenávisť. Cítil jsem se docela normálně, jen v duši se mi postupně hromadila nějaká špína... Bylo těžké se s tím vyrovnat, ale den modliteb a pokání mi nakonec pomohl z nejhorsího."

"Ty totiž máš dobře rozvinutý pud sebezáchovy. Duše se nejvíc znečišťuje, když se odříká lásky, a na něco takového je nejlepším lékem těžká nemoc. Nemoc je lékem duše. Lásky je také lékem duše a člověk si vybere sám, zda chce lék hořký, nebo sladký."

"Jenže pro leckoho je láska jen abstrakce. Co si pak má takový člověk počít?"

"Jiskérky lásky planou v duši každého z nás. Pro začátek je třeba naučit se je nedusit, už to není málo."

O těchto problémech jsme se bavili ještě dlouho a dostali se až k jednomu velmi zajímavému případu. Před pěti lety mě můj přítel lékař požádal, abych prohlédl dívku, které občas místo slz kanula z očí krev. Normální medicína byla bezradná a diagnózu stanovit nedokázala. Zkontroloval jsem si děvče distančně a konstatoval jsem, že je třeba léčit otce a jeho nazírání světa. Rodiče však na sezení nepřišli, a já celý případ pustil z hlavy.

"A jestlipak víš, jak to všechno dopadlo? Holčičku měli už za pár dní odvézt na pozorování do Německa, ale já měl najednou vidění," vyprávěl mi lékař, "že mám jít do kostela, koupit tři stříbrné křížky a nechat si je posvětit. Vzpomínám si, že jsem se kněze zeptal, zda mají rodiče i jejich dcera křížky nosit, nebo je nechat doma. Řekl mi, že by si je měli navléct, ale že je nemusejí nutně nosit pořád. Den byl pošmourný, když jsem však vyšel z chrámu ven, nad hlavou se mi rozklenul kruh oslnivě blankytného nebe, na němž jasně svítilo slunce. O pět minut později se všechno znovu zatáhlo mraky. Zeptal jsem se kněze, co to mohlo znamenat. Vysvětlil mi, že tím kruhem sestupoval Duch svatý. Holčičku sice do Německa odvezli, ale tamní lékaři žádné patologické změny nezjistili a o měsíc později krvavé slzení ustalo."

Prohlédl jsem si pole té holčičky a znovu jsem spatřil hieroglyf smrti, tentokrát dost nezřetelný. Pokoušel jsem se vyhodnotit i její pýchu, která se ještě nedávno pohybovala kolem kritické hranice, ale program byl již uzavřen. Pak jsem si prohlédl ještě pole jejího otce, a všechno jsem pochopil. Pole se celé scvrklo a zdeformovalo mohutným sebezkažným programem. "Nad děvčetem držel ochrannou ruku anděl strážný, ale otec byl nucen převzít zpět veškerou zátěž, kterou předtím dceři udělil. Právě v otci dřímala nesmírná pýcha a naduté opovržení ostatními lidmi a okolním světem. Opovržení se rodí v hlavě, ve vědomí, proto je jako první zasažena zase hlava. Pohrdání milovaným člověkem může zhoršit zrak, ale může také vést k vypadnutí řezáků, k bolestem v kolenou, k deformaci chodidel a podobně. Krvavé slzy té holčičky vypovídaly o tom, že její organismus si žádal ostrou blokaci pýchy, pocitu nadřazenosti a pohrdání lidmi. Setkání s Duchem svatým duši děvčátka očistilo. Protože vědomí měla čisté, začala se očišťovat její duše a také tělo, zatímco otcův náhled na svět a jeho vědomí se neočistily, takže očista jeho duše byla spojena s daleko rychlejším rozpadem toho, co ji začernilo - těla a absolutizace jeho zájmů. To, s čím by otec jinak zápolil nějakých dvacet či třicet let, musel teď absolvovat v pouhých dvou letech, aby tak dceru zachránil před nemocí a smrtí."

"Takže podle tebe je rychlý trest požehnáním?"

"Čím dřív je člověk za nesprávné počínání potrestán, tím je moudřejší, ale aby mohl rozvíjet svou individualitu, nesmíme ho potrestat rovnou a zplna - je třeba mu poskytnout čas pro samostatnou očistu. Předchozí staletí byla epochou svobody, což formovalo intelekt, individualitu i civilizaci. Dnes, kdy je veškerý tento potenciál vyčerpán, nadchází další období poznání zákonů vesmíru, logiky duchovna a božského principu, protože dnes má prakticky každý možnost zaznamenat přímou souvislost mezi činem a jeho důsledky. Ve vědomí lidí žijících na Zemi nadchází doba priority božských zákonů před pozemskými. Čím čistší bude lidská duše, tím rychleji bude člověk za každý čin potrestán. Když je nesnadné očistit jeho duši a on to nestihne nebo nedokáže udělat, je potrestán jen jednou, zato nadlouho. Z hlediska nejvyššího principu však rozdílu není - každý má svou cestu k Božstvu. Naši karmu zatěžuje a duši k Zemi váže intelekt, rozum a schopnosti. Čím je jich víc, tím víc čeká člověka pozemských slastí. Tento stav lze překonat jedině tím, že se na pozemské hodnoty a intelekt přestaneme spoléhat. Jenže rozumu, schopností a pozemských slastí získává člověk tím víc, čím víc je v jeho duši lásky k Bohu. Čím pevnější je svazek s Bohem, tím víc máme schopností a možností, tím víc získáváme pozemského štěstí, tím silněji se uzemňuje duše a obtěžkává karma. Abychom to vše překonali, musíme se neustále, opakovaně obracet k Bohu. Proto se lidé s čistou duší od těch, kteří mají duši černou, liší jen v pozemské rovině. Z božského pohledu jsou tito lidé jen v různých stádiích cesty k Bohu. Všichni ti, kteří v minulých životech oplývali schopnostmi, intelektem a hmotným dostatkem a příliš k tomu přilnuli, začali se zříkat ostatních lidí a pohrdat jimi, sklízíjí v tomto životě úrodu neúspěchů a chorob; přežívají jen ti z nich, kteří nakonec přece jen víc pečují o duši než o tělo."

"No dobře, ale co když je člověk ochoten milovat jen jednoho, zatímco ty ostatní nenávidíš?"

"Láska je přání splynout s tím, koho milujeme, a všechno to, co nás obklopuje, je prostředkem vyjádření této lásky. Láska k Bohu je znamením, že Boha miluji nade vše.

Když miluji především Boha, budu milovat i všechno kolem sebe, ale k ničemu nepřilnu, zatímco když vším pohrdám, všechno je mi lhostejné a miluji jen jediného člověka, znamená to, že ho povyšuji nad Boha. Bludný kruh lásky k jedinému člověku způsobuje četné nemoci a problémy. Pokud si člověk ve svém vědomí absolutizuje jen sex, ještě to není nebezpečné, ale jakmile se tento stav stěhuje do podvědomí a do duše, pak se buď spouští mechanismus neplodnosti, nebo jako blokáce tohoto programu přicházejí pohlavní choroby. Víš, proč se syfilis léčil pústem? Protože základními funkcemi lidského organismu jsou jídlo, pití a rozmnožování. Absolutizace těchto funkcí vede k obtížím při jejich léčení. To znamená, že pravidelná pohlavní abstinence a vzdání se sytého jídla a alkoholických nápojů jsou nejen léčebnou metodou, ale také metodou prevence proti mnoha chorobám, venerické nevyjímaje."

Můj společník se zamyslel.

"To je fakt, který se jen těžko vysvětluje. S takovými případy se setkáváme stále častěji. Ženě udělají výtěry, a z laboratoře přijde negativní výsledek. Jenže během těhotenství se projeví infekce, například trichomonády. Léčení se neprovádí. Po porodu se znovu udělají výtěry, a všechno je v pořádku. Otázkou je, kde tedy ta infekce sídlí."

Jen jsem se pousmál, protože podobný případ už jsem řešil a mohl jsem svému příteli lékaři vysvětlit, oč tu jde:

"Jednou jsem prohlížel ženu a ta mi vykládala zvláštní příběh. Jejího manžela zavřeli do vězení a on jí na rozloučenou řekl: Jestli mi tu budeš s někým chrápat, určitě chytneš syfla. A opravdu, hned při první příležitosti se u ní syfilida projevila, přestože se ukázalo, že partner byl bez nákazy. Opakovalo se to ještě dvakrát. Nejzajímavější na tom bylo, že všichni tři partneři byli zdraví, kdežto ona se musela léčit!

Podíval jsem se, jak situace vypadá v jemné hladině. Infekce se ukryla v oblasti vaječnicků a program ji aktivizoval přesně tak, jak ho zformuloval manžel té ženy. Uvažoval jsem: kdysi tu infekci musela v těle mít, ta se nenápadně uložila do tkáni, tam zůstala, a mužovo urknutí ji probudilo k životu. Vzpomínám si, jak jsem s pacientkou vnitřně cítil: když v ní i po tolika léčeních nákaza stále zůstávala, tak už se jí sotva někdy povede úplně vyléčit. Tehdy jsem ovšem ještě

nevěděl to nejdůležitější - že pro organismus je vlastně taková infekce výhodná, proto jí tělo ukrývá mimo dosah léků. Organismus se dokáže jakkoli infekce velmi rychle zbavit sám a bez preparátů, ale když tak nečiní, znamená to, že je pro něj výhodná a bude využita pro zcela konkrétní cíle. Když se program sexuálních tužeb stěhuje do podvědomí, zbavuje duchovní struktury energie a obzvláště silně mrzačí duše dětí. Jakmile duchovní potenciál dítěte klesá, nemůže se takový jedinec narodit, pokud přesto přijde na svět, bude mít duši tak uzemněnou, že začne proces degenerace. Proto příroda pro eliminaci nežádoucích narození připravila celou řadu blokáží: buď dobrovolné, když rodiče během těhotenství omezí pohlavní život a muž se přeorientovává na duchovní struktury, nebo donucovací - křivdy, hádky, nevěry a nemoci. Když se těhotná žena nedokáže očistit křivdami, anebo když manžel není vzhledem ke své povaze něčeho takového schopen, organismus má v tajné skrýši několik dalších variant - infekce, která se vynoří během těhotenství a zablokuje v podvědomí program absolutizace sexuálních slastí, umožní uchovat duchovní struktury, a tím také život dítěte. O tom, zda se i dítě narodí s infekcí, nebo ne, rozhodují emoce jeho rodičů a jeho osobní karma. Jestliže je jeho duše čistá a nelne k tělesným radovánkám, dítě bude v každém ohledu čisté. Nu a protože organismus jeho matky už tuto infekci nepotřebuje, ukryje ji do původních skrýší. Z toho lze vyvodit, že léky v nejbližších letech začnou ztrácet svůj původní účinek a všechny infekce budou naopak životaschopnější, protože je organismus potřebuje. Bez nich by totiž degradace duchovních struktur mohla překročit kritickou mez a vyvinout se až ve fyzickou degeneraci potomstva.

Věda by proto své základní úsilí neměla věnovat stále dalším formám medikace, ale výzkumu a rozvoji duchovních struktur jako hlavního faktoru přežití člověka jako druhu.

Rakovina

Lidé se pokoušejí zorientovat se ve svých problémech na základě mé první knihy, jenže já už mezitím dospěl mnohem dál. Abych vyléčil těžkou chorobu, potřebuji k tomu v průměru 5-6 sezení. Nejsložitější případy dokonce přijímám do trvalejší léčby. Když je situace hodně komplikovaná, pacienti mi volají denně. Pět až osm večerních telefonických hovorů považuji za normální, ale když narazím na opravdový, velký problém, kde se přes všechno mé úsilí stav nemocného spíše zhoršuje, jsem vystaven obrovité zátěži. Jediným východiskem je nacházení nových postupů.

Třeba tenhle případ: snad míti rodiče nerozuměli, snad je v tom něco jiného, ale stav jejich dítěte se vytrvale horšil. Je pro ně nesmírně těžké vzdát se zášti vůči jiným lidem, zejména vůči rodičům, a to jsou odsudky rodičů a pohrdání matkou i otcem snad nejnebezpečnější články řetězu.

"Pochopte, že se vám nikdy nepodaří odpustit člověku, o němž si myslíte, že je vinen a že vám ukřivdil. Až nejen pochopíte, ale i pocítíte, že hybatelem všeho, co zažíváme, je Bůh, a že kterýkoli člověk se může stát nástrojem očisty, tak se prostě na ostatní nemůžete zlobit, i kdybyste sebevíc chtěli. Vaše dítě bojuje s rakovinným bujením a jednou z hlavních příčin, podporujících pýchu, je snaha povýšit vlastní rozum nad Boha. Pýcha je vlastně neochota smířit se s traumatizující situací. Zkáza pozemskosti posiluje kontakt s Bohem. Člověk opouští pozemské jistoty a hledá svou jistotu v Bohu. Když nepřijímáme očistu v podobě agrese ze strany jiných lidí, zvýšený zájem o vlastní fyzické tělo plodí pýchu. Buňka je povinna pracovat na sebe a respektovat své vlastní zájmy, ale pokud dělá jen to, stává se buňkou rakovinnou. A protože základní informace buňky jsou uloženy v poli, pak jakmile taková sebestřednost překročí kritickou mez, je třeba i za cenu úplné zkázy zastavit, popřípadě zničit to, co se stalo zdrojem nebezpečí - tedy fyzickou schránku buňky. Nebo buňka musí alespoň na čas opustit své zájmy a pracovat jen ve prospěch organismu. Abyste dítě vyléčili, musíte zcela změnit svůj vztah ke světu. Když svůj život přehodnotíte a to, co jste až dosud považovali za nepříjemnosti nebo dokonce neštěstí, začnete brát jako akty očisty, předurčené Bohem, když začnete Bohu děkovat za to, že vaše pozemská logika byla potlačena -, přejdete k režimu zdravé buňky. Až skrze pokání zapudíte svou agresi a projdete si dosavadní život jako na filmovém páse a až se modlitbou vyznáte lásky k Bohu, očistíte si duši. To musíte dělat nepřetržitě. Jenže právě vědomí, které je zdrojem neustálého hodnocení a kritického vztahu ke každé situaci, nás silně váže k Zemi a plodí agresi. Proto je dnes odpojení pozemské logiky a blokace vědomí nezbytná. Především přestaňte hodnotit události, jejichž svědky se stanete. Stejně tak není dobré se pokoušet situaci porozumět. Jakmile se něco stane, znamená to, že to byla vůle Boží. A dost, jakákoli další hodnocení jsou zbytečná.

Vědomí tíhne k destrukci, a proto je agresivní. Podvědomí se naopak obrací k jednotě, tedy k lásce. Láska je nejvyšší forma jednoty. Čím větší lásku budete věnovat Bohu a všemu kolem vás, tím aktivněji se duše dítěte bude orientovat na vesmír, a nemoc bude zbytečná. Můžete využít jakýchkoli podpůrných technik blokace vědomí. Všechny nějak souvisejí s omezením potřeb a žádostí těla. Půst, dlouhodobé hladovění, samota, modlitba - to vše potlačuje logiku těla a aktivizuje logiku ducha. Představte si například takovouto situaci: člověk pije alkohol, kouří a cítí se normálně. Pak kouřit a pít přestane, onemocní na rakovinu a umře. A proč? Protože alkohol, kouření a narkotika blokují vědomí a odpojují pozemskou logiku. Totéž, ale účinněji, však zajistí správné nazírání na svět, samota, půst, pokání a modlitba. Dřív jsem nemohl pochopit, proč si jogíní před meditací nařezávají kořen jazyka a jeho špičku polykají. Každá myšlenka totiž kořen

jazyka rozechvívá, protože myšlenka je pevně spojena se slovem, s pojmem. Znehybnění jazyka vyvolává zástavu myšlenek, tedy vědomí. Dochází k výraznému energetickému přesunu od energetiky těla k energetice ducha. Když se jogín celé hodiny soustřeďuje na jediný bod, nebo stojí v ledové vodě, či prakticky zastavuje dech, který je s potřebami těla provázán nejvíce, dochází ke stejnému procesu. Tohle všechno jsou však techniky nižšího stupně. K utlumení nejvyšších vrstev vědomí dochází teprve za předpokladu lásky ke Stvořiteli a trvalého přání posílit sounáležitost s ním. Proto je tím nejdůležitějším, nač je třeba soustředit síly, láska k Bohu, jeho nejvyšší vůli a k neomylné logice všeho, co se odehrává kolem nás. Modlitby je zapotřebí k tomu, aby láska k Bohu byla větší než láska k čemukoli pozemskému a aby se předávala také potomkům."

Rakovinné bujení je projevem povahy. Optimista se obětí rakoviny stává málokdy. Těžké, nevléčitelné choroby se dostávají tehdy, když dochází ke konfliktu lidské orientace a vůle celého vesmíru. Nesmlouvavé vnitřní vzdorování událostem, jejichž součástí se stáváme, je samozřejmým zárodkem příští choroby. V první knize jsem psal o zvratu, k němuž došlo v mém světovém názoru. Postihla mě těžká stenokardie. Šestkrát týdně jsem volal první pomoc. Nepomáhaly ani léky, ani elitní senzibilové. A přitom se nakonec ukázalo, že šlo o důsledek lítosti nad minulostí, o neochotu ke smíření, zatlačenou do nitra. Jakmile jsem své vnímání světa zásadně změnil, nemoc ustoupila.

My všichni jsme účastní reálných fyzických událostí a zvykli jsme si, že události je třeba ovlivňovat akcí, podřizováním okolního světa našemu vlastnímu programu, naší vlastní vůli. Taková je pozemská logika. Jenže stejný program, přenesený do podvědomí, přináší zcela jiný efekt. Ukazuje se ale, že v jemných hladinách můžeme svět, který nás obklopuje, změnit jediné tak, že změníme sami sebe a svůj vztah ke světu. Lítost nad minulostí a její nepřijetí je pokusem tuto minulost změnit, ovlivňovat ji z hlediska pozemské logiky; takové chování nejčastěji přináší srdeční a cévní choroby a zhoubné nádory. Příčina lavinovitých epidemií v minulých staletích je velmi snadno vysvětlitelná. Od 17. století člověk absolutizoval rozum a intelekt. Došlo tak k pozvolnému zániku vnímání světa jako entity, která nám byla do vínku dána nejvyšším rozumem. Pokud naše vědomí nedokázalo vysvětlit, co se kolem nás odehrává, docházelo k chybě. Logické procesy explozivně spotřebovávaly energii a přitahovaly k sobě emoce. Rozum si začal podřizovat smysly. To znamenalo, že rozum je třeba zastavit. Psychické a fyzické nemoci výrazně omezují možnosti našeho materiálního těla, a to je zase nerozlučně spjata s vědomím a intelektem. To znamená, že pravidelná strídmost v jídle, v sexuálním životě, v tom, co souvisí s tělem a rozumem, je skvělou prevencí chorob. Nejdůležitější je však správné chování a správné nazírání světa. Nedokonalý filozofický pohled na svět, nedokonalé chování a výživa formují nedokonalý charakter. Pak se objevuje nemoc. Svého času jsem si vůbec nedokázal představit, že nejlepší prevencí rakoviny je proměna světového názoru a naší vlastní povahy.

Mně samotnému se taková příležitost naskytla v létě roku 1991. Z nadutosti a opovržení lidmi se rodí nechuť k životu a ztráta jeho smyslu. Z minulých životů jsem si do dětství přinesl pocit vlastní výjimečnosti, nadřazenosti a převahy nad ostatními. Už v jedenácti letech se projevila první blokáce - stále silnější sebevražedné sklony. Obrovské množství úrazů a nemocí, které jsem jako dítě prodělal, mě na jistý čas od přílišné pozemskosti oddělilo. Od jedenácti let se výrazně rozvíjí tělo a zároveň s ním i intelekt. Můj rozum v minulých životech obtěžkávalo pohrdání lidmi. Zranění a nemoci příliš nepomáhaly. Z toho vyplývalo, že bych se musel buď psychicky zhroutit, anebo bych se musel sebevražednou psychózou a ztrátou smyslu života oddělit od všeho pozemského, nebo postupně zchátrat fyzicky a zemřít, anebo skrze směřování ke Stvořiteli získat nový smysl života.

Začal jsem trýznivými, kratičkými krůčky stoupat vzhůru, aniž bych věděl, kam a ke komu jsem se to vydal. Pro mě to bylo směřování k vyšší duchovnosti, k lásce a dobru. Mé smysly se otupily a ztratily pronikavost, ale to mě neděsilo, protože jsem si našel jiný opěrný bod. Cesta k duchovnímu rozvoji pro mě tehdy byla neuvědomovanou cestou k Bohu. Na několik desítek let jsem uvízl v jakémsi kokonu. Z hlediska normálního člověka si jen těžko lze představit větší útrapy. Jasně jsem

si uvědomil, že jestli budu takto smýšlet, dlouho nepřežiju. Proto jsem veškeré zásoby sil soustředil směrem vzhůru. Čím intenzivnější bylo mé směřování k Duchu svatému, tím slabší byla slupka, která mě oddělovala od Země. Po pětadvaceti letech se mé smysly znovu vytříbily. Zaznamenával jsem v sobě stále víc toho, čemu říkáme pozemská strategie. K Zemi nikdy vnitřně nepřilne dobrý člověk, kdežto ve mně po nějaké dobrotivosti nebylo ani stopy; ještě nebezpečnější bylo, že se můj život od roku 1990 stabilizoval, přestaly mě potkávat nepříjemnosti a ubývalo také běžných trampot. Celý život jsem musel poslouchat, že jsem sice nadaný, ale ničeho jsem nedosáhl. V roce 1990 jsem odhalil karmické struktury a po řadě výzkumů jsem pochopil, že budu známý a že budu mít prostředky alespoň na průměrnou životní úroveň. Lačně jsem se vrhl do víru pozemských slastí, začal jsem vytrvale bažit po penězích, po bytě a venkovském domě. Tyto snahy vyvrcholily na jaře roku 1991. Právě tehdy jsem zaznamenal na stehně malou tmavou skvrnku. Bylo to těsně před odjezdem do Sočí, kde jsem chtěl s rodinou strávit dovolenou a kde žili má matka a bratr. Pro každý případ jsem se obrátil na známou lékařku:

"Nepřiskřípl ses někde? Vypadá to na malý hematom," řekla mi.

Zato když jsem skvrnu ukázal bratrovi, který je taky lékař, reagoval docela jinak:

"Řekl bych, že se to musí co nejrychleji operovat."

Sám měl před časem na noze také malou pigmentovou skvrnku, kterou mu kolegové operativně odstranili. Já sám jsem z dvojčat a má sestra zemřela na rakovinu v roce 1988. Vypadalo to, že přišla řada na mě. Babička v té době žila v domku nedaleko Sočí, a tak jsem odjel k ní a čekal, až budou formality před operací vyřízeny. Když se tělo připravuje na smrt, je třeba zauvažovat o duši. Vzal jsem tedy do rukou Bibli a pročítal ji zcela novými očima, jako lék na duši. A neustále jsem uvažoval, zda mám rakovinu, nebo ne. Řekl jsem si, že si zaexperimentuji: odešel jsem na pláž a hodinu proseděl na přímém slunci. Pak jsem si schématicky nakreslil své pole, zaznamenal v něm mohutné deformace a pochopil jsem, že má obava byla oprávněná. Začal jsem se připravovat na operaci. Musel jsem absolvovat řadu laboratorních analýz včetně testu na AIDS.

"Tedy řeknu ti, to by bylo k popukání, kdyby se zjistilo, že mám jak rakovinu, tak AIDS."

Bratr se rozpačitě poškrábal na hlavě.

"Jedno horší jak druhé. Kdyby ale byla možná volba, tak bych ti přece jen doporučil tu rakovinu."

Operace proběhla velmi rychle. Pětcentimetrový kousek kůže byl odeslán na histologii. Za tři dny byly výsledky hotové a já dostal lékařský verdikt s několika podpisy a razítky, kde se konstatovalo, že mám melanom s invazí druhého stupně. Pochopil jsem, že proces metastáz už nastal. Šli jsme s bratrem do restaurace a objednali si šašlik a víno.

"Mám nějakou naději přežít?" zeptal jsem se ho.

"Šanci nemáš žádnou. Budeš žít maximálně rok či půldruhého." Tehdy jsem ještě nevěděl, že člověk s melanomem může žít klidně třeba dva roky, ale i deset nebo patnáct let. Hodně však záleží na nás samotných. O tom, že se dokonce i velmi těžká rakovina dá překonat a že se z ní lze vyléčit, jsem tehdy neměl ani tušení. A především jsem nevěděl to úplně nejdůležitější - že rakovinné bujení je nemoc duše, nikoli těla, a že léčit musíme právě duši.

Tahle diagnóza mi velmi pomohla. Kdyby mi bratr býval řekl, že mám šanci přežít, lpěl bych ze všech sil na těle, ale já se místo toho od všeho pozemského dokonale odloučil - stačily mi na to pouhé tři dny. Nejmučivější na téhle situaci je, že vás vedou na porážku jako telátko a vy proti tomu nemůžete nic dělat. To se ovšem týká jen těla. Pokud jde o duši, dá se naopak podniknout velmi mnoho. Přebral jsem všechny myslitelné varianty a pro jednu se rozhodl. Bylo třeba potlačit emoce, spojující mou osobnost s pozemskostí, a čas, který mi ještě zbýval, vynaložit na prosvětlení a očistu duše. Vždyť mě třeba mohlo rovnou přejet auto, uvažoval jsem, kdežto takhle spolehlivě vím, že budu ještě rok žít.

Můj stav se proměnil velmi zajímavě. Všechny emoce se zase vrátily, ale tentokrát to byly pocity radostí. Lítost, závist a strach začaly rychle tát. Před mým odjezdem jsme zašli na pivo a dali

si pečeného cejna. Když jsme se trochu napili, bratr si začal stěžovat, že se mu poslední dobou nic nedaří a kolik má neustále nepříjemností. Byli jsme tři.

"Copak to jsou nějaké nepříjemnosti?" nesouhlasil bratrův kamarád. "To já, já mám opravdu pech. Div mě nevyhodili z práce, když na mě přišlo hlášení ze záchytky."

A začali se hádat. Zarazil jsem je:

"Ale, pánové, jediný, kdo tu má smůlu, jsem já. Mám rakovinu a už brzy umřu."

Svorně pokývali hlavami.

"To je pravda, ty máš větší smůlu."

Když jsem se vrátil do Petrohradu, odvezl jsem histologické nálezy, vzorky a lékařskou zprávu do Onkologického ústavu na Pesočné. Rozhodl jsem se, že léčit se nebudu - cítil jsem, že by to bylo zbytečné. Přál jsem si jen, aby mi tam stanovili přesnou diagnózu a řekli mi, kolik života mi ještě zbývá, abych stačil dát všechny své záležitosti do pořádku. Postupně, vrstvu po vrstvě, jsem snímal všechno, co mě spojovalo se Zemí. Vzpomínám si, jak jsem před operací seděl se ženou a dětmi u stolu v osadě, kde jsme trávili dovolenou. Ten stůl stál venku a před slunečním žářem ho chránilo pnoucí se listoví vinné révy. Žena nalévala do talířů boršč a dcerka se šestiletým synem prostírali na stůl příbory. Najednou syn vlezl pod stůl a začal tam něco hledat. Pak jsem pocítil, jak se prstíkem dotýká černé skvrny na mém koleni. Vylezl zase ven a řekl mi: "Tati, mně je tě tak líto!" Všechny tyhle vzpomínky mi způsobovaly značné duševní útrapy, ale jak se mé zájmy postupně stále víc upínaly k výšinám a pozemské se tiše vytrácely, dočkal jsem se klidného svitu v duši. Neřešitelná pro mě zůstávala už jen jediná otázka - proč mi bylo dovoleno dotknout se informací, které mohou pomoci tolika lidem. A proč mám zemřít zrovna ve chvíli, kdy jsem tyto informace začal postupně skládat do jednotného, uspořádaného systému. Kdybych stačil alespoň napsat knihu a zemřel pak, tak prosím, to bych chápal, ale proč mám ze života odejít dřív, než je kniha dopsána. Nabízely se jen dvě možnosti: buď jsem byl příliš nedokonalý na to, abych mohl podobné informace lidem předávat, nebo jsem byl naopak očišťován, aby kniha dopadla co nejlépe. Příliš jsem přilnul k Zemí a musel jsem od ní být oddělen. Já jsem ale přece celý život pracoval na hromadění a zpracování informací a cítil jsem, že lidé je potřebují. Umírat v tuhle chvíli by bylo prostě nesmyslné. Jenže s takovou diagnózou by se knihu sotva podařilo dokončit. Když jsem o tom všem přemýšlel, mimoděk jsem krčil rameny. Jediné, co by dokázalo stmelit všechny varianty v jednu, byl zázrak. Musely by se změnit charakteristiky vyplývající z laboratorních vzorků, které jsem si s sebou přivezl. Zajímalo mě, jaký scénář si pro mě připravil Ten nahoře. Za několik dní už jsem seděl v Onkologickém ústavu před ošetřující lékařkou.

Sympatická černovlasá paní se dlouho přebírala v chorobopisech a nakonec z hromady vytáhla ten můj.

"Provedli jsme důkladné histologické vyšetření. Původní diagnóza se nepotvrdila."

Ničemu jsem nerozuměl.

"V Soči si tyhle vzorky prohlíželo osm doktorů. To chcete říct, že se mýlili?"

"Copak vy nejste rád?" podivila se.

Naopak, byl jsem velmi rád. A pak jsem dlouze přemýšlel:

kdo se tedy asi zmýlil? Možná, že nikdo. Vypadalo to tak, že duchovní stav člověka může souviset i s histologickým vyšetřením.

Vzpomněl jsem si na ruskou lidovou pohádku, kde hrdina svým rodičům řekl: "Když se na mé košili objeví krvavá skvrna, znamená to, že jsem zahynul." Ta pohádka přesně vyjadřuje realitu, již nelze pochopit prostřednictvím běžné logiky. Zdá se, že taková pohádka se udála i v mém případě.

Vyšel jsem z budovy ústavu a zelenou alejí zamířil k refýži. Asi na půl hodiny se mě zmocnila radost, kterou nelze k ničemu přirovnat. Jenže radost brzy vystřídal zármutek a pocit obrovité tíhy.

Tři dny jsem si připadal jako rozšlápnutý a přemýšlel o tom, že na chatě musím dostavět saunu, a o dalších neodkladných praktických záležitostech.

Má duše už se zbavila všeho pozemského a naplnila se lehkostí a štěstím - proto byl návrat na Zemi tak mučivý. Zkušenost z příprav na smrt znamenala pro můj další duchovní vývoj velmi

mnoho. Pochopil jsem, že pocit brzkého loučení s pozemským životem by v sobě člověk měl nosit neustále. Jedině v takovém případě ho láska ke všemu pozemskému nebude zašlapávat do země.

V dalších dvou měsících jsem prohlížel čtyři pacienty se zhoubným bujením, a důvod nemoci byl vždy stejný - pýcha a žárlivost. Jenže každý je díky svému psychickému stavu nemocný jinak. Dva zajímavé svěřence jsem prohlížel v New Yorku. Jeden měl nemocnou slezinu - jeho kůže a oční bělma zarážela nápadnou žlutí. Už delší dobu bral drogy a bylo pro něj obtížné soustředit se na to, co mu říkám. Vysvětlil jsem mu, že jeho žárlivost, odsudky, zášť a k tomu obrovská pýcha, která všechny předchozí stavy ještě znásobuje, se postupně proměnily v mohutný program sebezkažy. Jeho osud, ale také osud jeho syna, je přímo závislý na tom, nakolik dokáže přehodnotit svůj dosavadní život. Po sezení za mnou přišel jeho syn.

"Otec má za týden letět do Indie. Má možnost navštívit jednoho tamního proslulého léčitele. Nebude to ke škodě věci?"

"Myslím, že ne. Mluvíme přece o stejných věcech. Léčitel mu však sotva pomůže. Léčit totiž ani není tolik třeba otce, jako spíš vás. Už brzy se setkáte se ženou, která se stane vaší manželkou a matkou vašich dětí. S nákladem, který na vaše bedra naložil váš otec, však nemusíte příští zkoušky unést, a v takovém případě by následovala buď vaše smrt, nebo smrt vašich dětí. Všechnu tu obrovitou agresi a odklon od Boha, které vám otec předal, musí on sám dostat zpět, abyste mohl žít vy a vaše děti. Nu a protože vaše pole a pole vaší příští manželky se už prořala, rozběhla se tvrdá blokáce negativního faktoru, tedy vašeho otce. Jeho šance přežít se zvýší úměrně tomu, nakolik se vy dokážete za své potomky i za sebe modlit a ještě to otcí všechno vysvětlit."

Příští den jsem k nim zavolal. K telefonu přistoupil otec. "Modlil jste se?" zeptal jsem se.

„Ne, nemodlil.“ "A. proč?"

"Protože jsem se nemodlil nikdy v životě."

"Však jste také ještě nikdy v životě neměl rakovinu." Neřekl na to nic.

"V takovém případě vám nemohu nijak pomoci," pokračoval jsem.

O dva dny později mi zavolal pacientův přítel, který ho za mnou poslal, a řekl mi, že je mu hrozně zle.

"Zle je vám proto, že jste svého přítele odsoudil, když se rozhodl, že se léčit nebude."

"Jak tomu mám rozumět?" užasl ten muž. "A co když mi tímhle svým rozhodnutím zachránil život?"

"Jsem zvyklý bít se do poslední kapky krve, když už se k něčemu rozhodnu. Proto každý těžký případ, na který třeba nemusím tak docela stačit, je pro mě krajně nebezpečný. Mohl bych vám vysvětlovat ještě ledacos, ale především pochopte, že v chování každého člověka platí také nejvyšší logika, které nevládneme. Zanechte proto svých odsudků."

Prohlédl jsem struktury jeho pole a konstatoval jsem, že se pronikavě zlepšily. To znamená, že mi porozuměl. Kdežto pro mě to byla další užitečná lekce. Jakákoli záporná emoce ve vztahu ke mně či neochota pacienta setkat se se mnou jsou vždy vyvolány mou nedokonalostí.

V *prvním případě* se jednalo o tvrdý program zkázy, zkázy vyvolané žárlivostí. Velká žárlivost se svému původci vrátila a způsobila rakovinu slinivky břišní, protože ta Ostře reaguje na vztahy a v případě žárlivosti plodí agresi.

V *druhém případě* je člověk měkčí. Když příliš lpíme na vztazích a trvale se cítíme poškozování vlastní ženou i rodinou, dostavuje se nechuť k životu, skleslost a deprese. Končí to obvykle rakovinou prostaty. Můj pacient už měl metastázy v kostech a v plicích, i když za mnou přitom přišel s bolestmi v nohou a v kříži. Bolesti v nohou se samozřejmě daly vysvětlit metastázami, a abych je odstranil, musel jsem odstranit jejich příčinu. Řekl jsem mu, že musí zrekapitulovat celý svůj dosavadní život a skrze modlitby prosit Boha o odpuštění za to, jak křivdil své ženě, sám sobě i svému osudu. Musel prosit o odpuštění za to, že nechtěl žít a propadal malomyslností. Upřímně se snažil mi porozumět.

Zavolal jsem tomu člověku za několik dní. Trvalo to dobrých pět minut, než zvedl sluchátko. "Jak se cítíte?"

"Moc špatně, všechno mě bolí."

"Já vám nicméně blahopřeji, vaše poleje na tom mnohem lépe. Pracujte na sobě dál."

Za několik dní jsem mu zavolal znovu.

"Teď je mi ještě hůř."

"Kde je momentálně vaše starší dcera?"

"V Bostonu."

"Tak jí zavolejte, ať se vrátí, bez její pomoci si s vámi neporadím. Modlete se, prostě o odpuštění za to, že jste situaci nebyl ochoten přijmout, že jste se urážel, že jste jiné často soudil, že jste nechtěl žít a že jste to vše předal i svým vnukům. Za tohle všechno se modlete od rána do večera."

O tři dny později už seděl i s dětmi u mě v ordinaci. Nejstarší dceři jsem vysvětlil, že nemoc jejího otce je vlastně jakási pojistka, zadržování procesů, které by mohly propuknout i u ní. Na tom nakolik se dokáže nově vyrovnat se svým dosavadním životem a očistí svůj život pokáním a modlitbou, je závislý jak její, tak otcův život. Žena se na mě dlouze zadívala a já sledoval pomalý, bolestný proces postupného pronikání ke smyslu všeho, co jsem jí právě řekl. Za týden přišel znovu a sám - tentokrát již mnohem veselejší. Zavolal jsem mu po dvou měsících.

"Bolesti díky Bohu pominuly, cítím se úplně normálně."

Když jsem byl na Krymu, požádali mě, abych se podíval na jednoho mladíka. Byla to rakovina močového měchýře. Příčinou bylo přání postavit milovaného člověka, rodinu a osud nad Boha. Jeho otec byl vlídný a vstřícný člověk, ale jeho duše byla zvyklá povyšovat vše, co nějak souviselo s rodinou, nad Boha. Když pak nastal proces očisty úrazy, nesnáze a hádkami, všechnu agresi začal soustřeďovat do svého nitra. V synovi už byl tento program mnohonásobně rozsáhlejší. Touha po smrti byla třikrát vyšší než kritická mez.

"Pochop to nejdůležitější," řekl jsem mu, "tvá duše beznadějně přilnula k pozemskosti a očistit se dá jedině tak, že tě vše pozemské přestane přitahovat. Proto ti musejí ubližovat ženy i nejbližší lidé a působit ti nepříjemnosti. Jenže ty tohle jediné, co tě může zachránit, považuješ za pohromu a katastrofu. To v tobě plodí nenávisť k ženám a k sobě, což je moc nepříjemné, tím spíš, že to vše potlačuješ uvnitř a navenek nedáváš nic znát. Můžeš řvát, nadávat, plakat, bědovat a stěžovat si, jak ti bylo ukřivděno, ale hlavně křivdu a nechuť si neukládej do svého nitra. Blahořeč Bohu za každou situaci, kdy ti blízcí lidé způsobují nepříjemnosti. Je to tvá jediná šance, jak přežít. A modli se za sebe a za sedmáct generací svých potomků, pros o odpuštění za to, žeš pozemskou lásku povznesl nad lásku k Bohu a nepřijímal očistu, která na sebe vzala podobu duchovních bolestí. Spolehlivý opěrný bod nemůžeš hledat v hmotných statcích, penězích a společenském postavení. Stejně tak si pupek světa nemůžeme udělat z milovaného člověka, ze vztahu či harmonické rodiny. Totéž platí i o schopnostech a moudrosti. To vše nám bude odebráno nebo zničeno. Čím usilovněji budeme na tohle všechno spoléhat, tím rychleji se to zhroutl. Skutečnou oporou nám může být jedině láska k Bohu. Pokud tohle všechno pociťš a budeš se modlit, aby tím žili i tvoji potomci, budeš zdrav."

Za měsíc ten mladík zemřel. Jeho duše ještě nebyla připravena to vše přijmout, dlela v něm příliš silná setrvačnost zkázy lásky a já mu nedokázal vnuknout, že láska k Bohu je nejvyšším pozemským štěstím.

Vzpomínám si, jak se mě během seance jedna žena zeptala:

"Tak vy říkáte, že snášet křivdy, ponižování a urážky je správné a vlastně dobré. Co vy jste vlastně zač - snad ne pěvec ponížení?"

"To ne, jsem spíš pěvec duchovního zdraví. Když o ně člověk nepečuje sám, je k tomu nucen právě křivdami, urážkami, nepříjemnostmi a nemocemi. Když sama nevynakládáte žádné úsilí na to, abyste byla duchovně zdravá, vaše duše onemocní a vám se dostane odporných, hořkých léčivých kapek v podobě ztrát, ústrků a urážek. Když se šklebíte, vraštíte čelo, ale lektvar spolknete

s radostí, dostanete jen jednu lžičku. Když prskáte, vzdorujete a polykáte s odporem - musíte vypít celou sklenici. Když lék začnete vyplivovat, dostanete ho kbelík. Umění přijímat očistu duše v podobě nepříjemností jako Boží danost je uměním se těch nepříjemností zbavit."

Zajímavý případ jsem svého času zažil v New Yorku. Přivedli mi děvče s těžkým sarkomem. Čtyři roky předtím absolvovala v Moskvě operaci a pak byla nějaký čas na pozorování. Všechno bylo normální. Jenže po nějakém čase ji začaly trápit migrující bolesti a rodiče si řekli, že by znovu měla jít na vyšetření.

Vysvětlil jsem té dívce, že její problémy jsou přímo odvozeny od nesmyslné pýchy:

"Je v tobě velká přezíravost, kruté pohrdání všemi ostatními. Vnitřně se považuješ za chytrější, moudřejší a šťastnější než všichni ostatní. Svou pýchu a duchovní kvality jsi postavila nad Boha. V tomto životě dostaneš všechno, co jsi ochotna umístit až za Něj. To, co nad Něj povýšíš, musíš ztratit, a očišťována budeš skrze blízkého a milovaného člověka, patrně manžela. Aby se tvá duše i duše tvých dětí zbavily skvrn, budeš zasahována na nejcitlivějších místech. To znamená, že ideální je pro tebe ten muž, který tě bude urážet a ponižovat, který ti bude nenávislně spílat, neustále tě bude obviňovat z proradností, a přitom se k tobě bude chovat hrubě a neslušně. Abys byla zbavena svého lpění na moudrosti, je třeba tě podvádět, vystavovat tě trapným situacím, stále ti předhazovat, jak jsi hloupá, a všemi prostředky ti otravovat život, jinak začneš tíhnout k životnímu úspěchu a zdaru."

Dívka se na mě zadívala s hrůzou v očích, jako na netvora. V reálném životě by se možná všechno nakonec odehrálo v mírnější podobě, ale já mám ve zvyku podat veškeré informace drsně, aby si můj pacient uvědomil, jak je situace vážná.

"Abys porodila zdravé děti, musíš krivdy a ústrky snášet alespoň z padesáti procent, a tobě se zatím i jediné procento zdá moc. Nu a protože tvá duše není ochotna přijmout boží očistu skrze jiného člověka, jsi teď očišťována chorobou."

Ještě dlouho jsem dívce vysvětloval její problémy a pak jsme se rozešli. Za tři dny jsem na dálku prohlédl její pole, ale nějaké zvláštní zlepšení jsem nezaznamenal. Zavolał jsem tedy jejímu otci, aby přišli znovu. Během sezení mě otec odvedl kousek stranou a omluvným tónem mi pošeptal:

"Víte, oni tomuhle všemu nevěří."

"Chápete ale, co znamenají nové bolesti? Lékaři odstranili nádor, neodstranili ovšem jeho příčiny. Jestli chcete, promluvím si s ní mezi čtyřma očima, ale budu muset být hodně tvrdý."

Otec souhlasil. Vstoupil jsem zpět do místnosti, posadil jsem se před ni a začal jí vše vysvětlovat. Ihned jsem však zaznamenal, že uvnitř zůstává uzavřena.

"No dobře, tak mě pozorně poslouchej. Sama asi tušíš, jakou máš diagnózu. Mnoho nadějí na přežití nemáš, ale nějaké tu jsou. Nakolik přehodnotíš svůj dosavadní život a změníš vnímání života a sebe sama, natolik se zvýší naděje, že přežiješ. Čtyřicet hodin denně v sobě vychovávej lásku k Bohu, modli se a už předem s povděkem přijímej vše, co na tebe Bůh sesílá jako očistu ducha."

Dívka se bezútešně rozvzlykala. Vstoupil její otec a polekaně na ni pohlédl. Pravdou můžeme člověka zlomit, ale můžeme ho také zachránit. V tomto ohledu nesmíme nikdy zapomínat na pravidlo zlaté střední cesty. Já to tentokrát asi trochu přehnal. Jenže na druhé straně jsem neviděl jiný způsob, jak ji zachránit.

"Modli se za sebe a za své děti, za všechny své potomky až do sedmnáctého kolena, aby Boha milovali víc než to, co považují za své největší pozemské štěstí, a to vše přijímej s povděkem. Z otcovy i z matčiny strany v tobě je přání povýšit rodinu nad Boha a obrovská žárlivost. Nejvyšší štěstí, které se na Zemi dá vůbec prožít, je láska k Bohu. To musíš procítit, a pak bude zase všechno v pořádku."

Za měsíc jsem té rodině zavolał a zjistil jsem, že děvčeti se daří normálně. Pak jsem zavolał ještě jednou a zvedla to ona sama. Zeptal jsem jí, jak se cítí:

"Dobře," odpověděla, "co myslíte, budu žít?"

"Budeš, ale napříště už tolik nepřemýšlej o těle a raději mysl na duši, kterou jsi svými ambicemi a aspiracemi tolik poskvnila. Věříš v Boha?"

"Věřím," odpověděla.

"Tak proč se bojíš? Když člověk věří, tak se nemusí bát budoucnosti. A ty bys svou zbabělostí mohla ublížit duším svých příštích dětí. Takže popros modlitbou o odpuštění i za tohle a buď zdráva," řekl jsem jí a zavěsil.

Tentokrát telefon zazvonil hned v osm ráno. Volala mi mladá žena ze San Franciska.

"Jednou jste mé matce slíbil, že kdyby vás potřebovala, může zavolat. Chtěla bych vám vylíčit naši situaci. Matka těžce onemocněla a léčit se nechce. Nějaký senzibil jí slíbil, že jí vyléčí třeba i rakovinu. Jenže teď ji uzdravuje prostředky tradiční lidové medicíny, a její stav se stále zhoršuje. Lékaři tvrdí, že kdyby šla do nemocnice, tak to přežije. Jenže ona o něčem takovém nechce ani slyšet. Prosím vás, přesvědčete ji, že léky a lékařská pomoc jsou, nezbytné."

"Samozřejmě se budu snažit. Nejdřív ale musíte vy sama pochopit, proč se takhle chová. Jistě znáte Kristovo přikázání "Miluj Boha svého více než otce svého a matku svou". Vaše maminka byla ochotna milovaného člověka a rodinu povznést nad lásku k Bohu, to proto jí museli její nejbližší ubližovat a hádat se s ní. Jenže ona místo aby pocítila vyšší, božskou vůli, viděla v každé takovéto situaci jen lidi, kteří jí křivdí a sužují ji. Nejdřív se zlobila na ně, pak na sebe a nakonec ztratila chuť do života. To je jedna z příčin její choroby. Hlavní důvod ovšem spočívá v tom, že to vše předala své dceři, tedy vám. A dnes je nemocná proto, aby očistila vaši duši. Intuitivně se vyhýbá účinné léčbě, aby vám skrze vlastní chorobu zachránila život. Proto bude na míře vaší snahy přehodnotit celý svůj život a soustředit svou lásku především na Boha záležet i to, zda vaše matka znovu získá možnost přežít. Když Člověk onemocní rakovinou, je třeba léčit nejdřív duše jeho dětí a vnuků, pak jeho nejbližších a teprve pak duši jeho samotného. Když uvažujeme o spáse svého těla, pak Čím víc se na něco takového soustředíme, tím špinavější je naše duše, tím pohotovější jsme v ochotě zradit jiné. Když člověk naopak svou duši aktivně zachraňuje, zachraňuje i ty, kdo jsou s ním spojeni, protože v hlubinné hladině tvoří všechny naše duše jediný celek."

Komplikovanost léčby onkologických chorob spočívá v tom, že často onemocníme ve jménu spásy svých dětí a vnoučat. V prosinci roku 1993 ke mně přišel jeden muž, jehož matka trpěla rakovinou v pokročilém stavu. Vysvětlil jsem mu, že přání jeho matky v minulém životě stavět peníze a úspěch nad Boha způsobilo, že v tomto životě je právě skrze peníze a nenaplněnou pýchu ponižována. Protože ale nerozuměla tomu, oč jde, odsuzovala své okolí, zlobila se na ně a nenáviděla je. Řekl jsem, že musí v duchu znovu projít celý svůj dosavadní život a potlačit křivdy, zášť a odsudky modlitbou a pokáním. Její stav se nejdřív zlepšil, ale pak stagnoval. Prohlédl jsem tedy celou rodovou karmu a pochopil jsem. Své nedokonalé chápání světa přenesla na syna a vnuka. Do vnukova pole již vstupovala smrt. V útrapách a nemoci očišťovala synovu a vnukovu duši a zachraňovala tak vnuka před smrtí. Když se snažila Boha prosit o odpuštění za to, že tohle vše postoupila synovi a vnukovi a začala se modlit, aby se jejich duše zbavily vší agrese, její stav se značně zlepšil. A já jsem opět pochopil, proč klasická medicína byla bezmocná. Když platíme za sebe a zdroj nemoci je v nás, tak medicína pomoci může, ale pokud platíme za to, co jsme přesunuli na své potomky, klasická léčba v žádném případě nepostačí. Čím větší jsou naše prohřešky, tím poskvněnější je naše duše i duše našich potomků, tím méně máme možností pomoci tělu. Vlna neplodností, která se valí světem, a také nové nemoci jsou vyvolány tím, že jsme příliš znečistili vlastní duše.

O tom, že naše nedokonalost, kterou jsme předali svým potomkům, se může stát hlavní příčinou nevléčitelností chorob, jsem se v dubnu roku 1994 přesvědčil v New Yorku. Byl to opravdu

unikátní případ. Do kanceláře, kde jsem si zřídil ordinaci, zatelefonoval jeden muž a poprosil mě, abych pomohl jeho matce.

"Jak zní diagnóza vaší matky?"

"Jde o rakovinu mozku, která metastazuje do plic a dalších organu.

"Jak je vaše maminka stará?" "Pěťasedmdesát."

"A v jakém je stavu?"

"Momentálně je v bezvědomí."

"Chci-li dosáhnout toho, aby se člověk vyléčil, musím s ním neustále být v kontaktu. V tomhle případě sotva dokážu pomoci."

"Ale maminka je pro mě nejdražší člověk na světě. To opravdu nenajdete způsob, jak pro ní něco udělat?"

"Nejvíce práce na tomhle případě čeká vás. Umírá proto, že zčásti vám a vašim potomkům předala sklon k odsuzování lidí, opovržlivost a vnitřní přezíravost. Vy už také nemáte daleko k osudové mezi, protože ve svém okolí odsuzujete příliš mnoho lidí. Je teď jen na vás, nakolik dokážete očistit svou duši i duše následujících generací. Na tom závisí její šance přežít. Musíte zcela přehodnotit svůj dosavadní vztah k jiným lidem. Příliš odsuzujete ničemny a lotry a opovrhujete jimi, takže vaše pýcha se už blíží smrtelné hranici. Vaši duši lze očistit smrtí, těžkou nemocí nebo podlým skutkem, namířeným proti vám. Jestliže neodsoudíte a nezačnete nenávidět, lpění se sníží a duše se vyčistí. Ve vaší matce snaha povýšit svou moudrost, své duchovní kvality, své schopnosti, a tedy svou pýchu nad Boha vedla k nutkové potřebě neustále ostatní pranýřovat a spílat jim. Protože měla z minulých životů velkou zásobu rodinné karmy a vnitřní dobromyslnosti, vše pomalu pronikalo do vědomí a uchovávalo to její život. Teď jste se však oba ocitli u kritické hranice. Ona je nemocná, aby zachránila život vám."

Situaci jsem sledoval plně tři týdny. Dvakrát jsem zajel na manhattanskou kliniku, kde pacientka ležela. Stav matky se měnil k lepšímu přesně podle toho, jak se její syn modlil a měnil se. Nejdříve postupně přišla k vědomí, pak se jí vrátila řeč, i když jí zatím nebylo rozumět. Za další dva týdny se definitivně zotavila a začala mluvit normálně.

"Teď už má normální chuť k jídlu, telefonuje, ale někdy mluví hrozně zmateně, zřejmě nemá úplně v pořádku paměť."

Nakonec jsem s ní i se synem jel z nemocnice domů. Jemu i ošetřovatelce jsem vysvětloval, že problémy s pamětí jsou dány přáním duše odpojit se od nenávisti, kterou v sobě hromadila - jak ve vztahu k jiným lidem, tak k sobě samotné. Nenávist se rodí v hlavě a je blokována bolestmi hlavy, zhoršením zraku a sluchu a mozkovými chorobami. Proto je třeba té paní neustále připomínat, aby se modlila a přehodnocovala svůj vztah k jiným lidem. To je hlavní podmínka jejího přežití. Babička se na mě upřeně zadívala a broukla:

"To je asi taková pravda, jako že veš kašle!"

"No vida, mamince už je líp!" zaradoval se syn.

Pak jsme spolu zůstali sami a on mi vylíčil zajímavou novinku:

"Říkal jste, že má duše lpí na moudrosti a duchovních kvalitách a že mám tendenci nenávidět ničemny a ty, kteří mě klamou. Jsem majitelem malé soukromé firmy a svého času u mě pracoval mládenec, nad kterým jsem se slitoval. Platil jsem ho i v časech, kdy nebylo dost práce - jen abych ho udržel nad vodou. Jenže on si před několika měsíci našel lépe placené místo a odešel tam. Nakonec ale zůstal bez místa. Nebyl by pro mě problém zařídít, aby se z New Yorku musel odstěhovat, ale neznámo proč jsem to neudělal. Řeknu vám docela upřímně, že jsem se trochu zalekl Pánaboha a včera jsem mládenci dokonce zavolaal, jestli se do mé firmy nechce náhodou vrátit."

Jeho maminka zemřela o dva měsíce později. On se očistil, ale matka už svůj charakter změnit nedokázala. Dostala ještě jednu šanci, ale její duše už nebyla schopna pocítit lásku k Bohu v rovině normálního vědomí. Později jsem se doslechl, že její syn o mně řekl: "Pro mou matku neudělal nic, zato pro mě naopak velmi mnoho."

Z bývalého Sovětského svazu za mnou přijela jedna žena a žádala mě o pomoc.

"Jsem ochotna čekat třeba do soudního dne, ale pomozte mi. Mám těžké fibrilace chlopní a rozhoduje se o tom, jestli mi mají operovat srdce."

Její pole se mí nezamlouvalo ani trochu. Nejhorší na tom všem však bylo, že byly vážně zdravotně ohroženy její dcery, a ještě víc se mí zdála být ohrožena její vnoučata. Pole bylo znetvořené mohutnými deformacemi, svědčícími o sebevražedných sklonech. Odvedl jsem ji do sousední místnosti a pustil jí na videu kazetu se svou moskevskou přednáškou.

"Dobře se dívejte a pak o tom popřemýšlejte."

Za dvě hodiny jsem síjí zavolal do ordinace a znovu zkontroloval stav jejího pole. Byl výrazně lepší. Jedna věc mi připadala velice důležitá - informace na pacientku působily bez mé bezprostřední účasti. Záznam na kazetě přitom obsahoval jen část obsahu mé druhé knihy. To znamená, že až si ji lidé přečtou, mnozí z nich už se na mě nebudou muset obracet.

"Zjistila jste, kde jsou vaše slabá místa?"

"Myslím, že ano."

"Ženy ve vašem rodu se odjakživa považovaly za inteligentnější, schopnější a ušlechtlejší než ostatní lidé. Když někoho přezíráme a ponižujeme, deptáme ho na energetické úrovni. To vše se nám jako iniciátorům vrací, jenže deptáni jsme už i přímo, myslím fyzicky. Energetické erupce emoční úrovně se analogicky vracejí v rovině fyzické. Program je tlumen a neutralizován protiprogramem. Nejdřív jste opovrhovala lidmi a odsuzovala je, a pak jste ztratila zájem o život vůbec. Vaše dcery, zvláště ta starší, mají zvýšenou hladinu agresivity a o lidech si nemyslí nic dobrého. A u vnuků už se objevuje program sebezkázy. A tak musíte ještě mnohokrát udělat to, co jste udělala dnes - tedy prožít život znovu a na smyslové úrovni změnit vztah k jakékoli situaci. Modlete se za dcery a vnuky; za ty se ovšem musíte modlit desetkrát víc než za sebe."

"A proč si myslíte, že v nich je taková nechuť k životu? Mně připadají veselí a optimističtí."

"Každý z nás má v sobě několik vrstev emocí. Jsou tu pocity povrchní, související s naším vědomím, ale je tu i hlubinnější horizont, který naše vědomí vůbec nevnímá. Tato vrstva náš fyzický stav a osud ovládá daleko hlouběji, než si dokážeme uvědomit. Zatímco dřív se člověk na svou nenávisť vůči jiným lidem fixoval dlouho a tento program se obracel pomalu, takže postižený rod vymřel během dalších pěti až sedmi generací, dnes se situace změnila. Za prvé lidé v posledních třech staletích díky absolutizaci pozemských hodnot začali daleko víc přezírat a nenávidět jeden druhého a vnitřní struktury lidstva doslova překypují zlem. Proto je dnes to, co se dřív odpouštělo, trestáno mnohem nemilosrdněji. Za druhé rychlost procesů prudce vzrostla - proto se dnes v celém lidstvu, ale obzvláště u mládeže, posiluje program sebezkázy. Výrazně se zhoršují staré a objevují se nové nemoci a snižuje se odolnost. Dochází ke stále většímu množství sebevražd včetně hromadných a lavinovitě se šíří i neplodnost žen. Jde o to, že původce postihuje jen část programu sebezkázy, větší část je vystřelována do budoucnosti, kde zatím čekají jeho děti a potomci v dalších generacích. Sebevražedné sklony jsou tak nebezpečnější pro potomstvo než pro autora programu samotného. Proto je pro potomky stále těžší vůbec přijít na svět."

"Ale to je velmi nespravedlivé. Proč mají za naše hříchy trpět naše děti a vnuci?"

"Inu, už svatý Augustin říkával: "Na světě nenarazíte na jev, který by nevyplýval z přírody." Existují jevy, které neodpovídají našim znalostem přírody. Škodíme svým dětem a jejich dětem, a pak sklízíme, co jsme zaseli."

"No dobře, ale jestli je tu nějaká vyšší spravedlnost, jestliže je tu Bůh, tak proč nás netrestá hned, proč nám umožňuje, abychom svou duši znečišťovali?"

"Představte si dítě, které sotva začíná dělat první krůčky. Musíme ho sice podírat, ale jakmile pocítí závan samostatnosti, musíme ho pustit. Kousek řape samo a jakmile upadne, musíme ho zvednout a zase chvilku vést. Aby se však opravdu naučilo chodit, musí chodit především samo a zvyknout si na odpovědnost za sebe, protože bez samostatností se toho moc nenaučíme a naše vědomí se nebude rozvíjet. Člověk zapomene na Boha a začíná si okolní svět utvářet podle vlastních představ. Je třeba poskytnout mu odklad, aby se naučil pracovat samostatně. Pokud mu

však všechny poklesky odpustíme, již nebude mít snahu směřovat k pochopení božského principu a nejvyšších zákonů. Proto je třeba dosáhnout toho, aby se periodicky zastavoval a nahlížel na svůj dosavadní život z božského hlediska. Uvedení vlastní duše do souladu s logikou božského principu nám umožňuje očistit nejen minulost, ale i budoucnost. Dostáváme prodloužený termín na splátky našich dluhů. Když se budeme chovat správně, dluhy nám budou odpuštěny. Lotr na kříži musel přijmout nejen mučednickou smrt, ale i tresty v příštím životě. Když se ohlédl za svým dosavadním životem a změnil k němu vztah, nápravy v přítomnosti už sice dosáhnout nemohl, ale dosáhl změn v budoucnosti. To mu také řekl Ježíš Kristus. Lidé mohou přítomnost měnit jedině tehdy, když tu před nimi byli ti, kdo měnili budoucnost. Měníme svět, ovlivňujeme ho. Tím však jen realizujeme ten duchovní program, který před námi vytvořili velcí duchem. Nejdřív se jeden jediný duchovně orientovaný člověk svým novým přístupem k věcí, svým mohutným duchovním vzmachem dotkl božského vědění, a změnil tak budoucnost. Teprve pak, už v tomto rámci, mohli jeho myšlenky uskutečnit jiní lidé. Když měníme své nazírání světa, měníme sami sebe. Přijďte zítra," řekl jsem ženě, "uvidíme, co jste dokázala."

Příští ráno přišla a její pole bylo čisté - a co víc, totéž platilo i o polích jejích dcer a vnuků. Jen u jedné vnučky jsem ještě zaznamenal deformace pole, způsobené přezíravostí a nadutostí vůči lidem, což by v budoucnu mohlo přinést značné zdravotní problémy, ale to už byla vina matky, nikoli babičky.

"Víte, včera jsem mluvila s manželem a se dcerami," svěřila se mi žena, "a měla jsem pocit, že mají úplně jinou náladu a dokonce i hlas než obvykle. Je to vůbec možné, stává se něco takového?"

"To víte, že stává," ujistil jsem jí. "V jemných vrstvách jste přece s manželem i s dětmi spojena. Když se očistíte vy, jsou očistěni i oni. Příbuzní jsou spolu spojeni a konání jedněch se podepisuje i na dalších."

"Jsem vdaná už několik let, ale nemáme děti. Budu vůbec schopna otěhotnět?"

Prohlédl jsem si struktury pole pacientky.

"Možnost by tu byla, ale uskutečnit ji bude velice složité, protože vaše duše příliš lpí na Zemi. Moudrost, intelekt a životní úspěch, rodina a milovaný člověk se pro vás staly cílem, nikoli prostředkem kontaktu s Bohem. Vaše pýcha roste, a cit lásky, který vás spojuje se Stvořitelem, se rozpouští. V dětech by byl tento proces několikrát silnější. Příroda se pak nedokonalých dětí zbavuje předem tím, že jim prostě neumožní, aby se narodily."

"Čím bych měla začít?"

"Za prvé byste měla potlačit svou pýchu."

"A co s hrdostí, ta taky vadí?"

"Hrdost je přání nepodřizovat se jinému člověku, kdežto pýcha je snahou nepodřizovat se Bohu. Buňka se také nemusí podřizovat sousední buňce, ale musí plnit vůli organismu. Vždycky na vás působí dva faktory: Bůh skrze konkrétního člověka očisťuje vaši duši, ale také onen konkrétní člověk, v jehož jednání vůči vám je vždy kolem patnácti procent vlastní vůle. Vše, co se s vámi děje, je však předurčeno Bohem, naučte se to vnímat stále a samozřejmě, jako vzduch. Pak budete zdravá a narodí se vám i děti."

"Kdysi se mi stala takováhle věc," začala najednou vyprávět žena. "Před několika lety mě s pozitivním nálezem umístili na onkologickou kliniku. Tak jsem se začala modlit: "Pane, děkuji ti za tuto zkoušku, již jsi na mě seslal." Za týden mi udělali další kontrolní vyšetření, a všechno bylo v pořádku. A to byly nejdřív nálezy velmi znepokojivé."

Podíval jsem se do jejího pole a vracel jsem se po časové ose postupně zpátky. Nenašel jsem tam jen zneklidňující výsledky laboratorních analýz, já tam našel prostě rakovinu. Neumíme si představit, jak často v našem těle začínají procesy, které vedou k rakovinnému bujení, a jak rychle se nádor vstřebá, když jen posílíme kontakt se Stvořitelem a vychováme svou duši k lásce vůči Němu. Rakovina se léčí citem lásky, která nemá svůj objekt na Zemi. Už dřív jsem se pokoušel určit příčinu rakovinových onemocnění, ale z těch parametrů, s nimiž jsem pracoval, se mi přesnou

diagnózu nikdy určit nepodařilo. Nakonec jsem odhalil dva parametry, podle nichž jsem projevy rakoviny určoval prakticky bezchybně - je to pýcha, tedy nepřijetí traumatizující situace, z níž se rodí odvetná agrese proti jiným lidem nebo proti sobě samému, a pak hlavní parametr, a to je láskyplnost. Láska zacílená k Bohu očišťuje duši i tělo. Když se naše láska nejdřív upíná k Bohu, a teprve pak k Zemi, roste. Láska směřující především k pozemskosti, kterou pocítujeme vědomím, připoutává duši k Zemi a naše duše a vnitřní láskyplnost postupně odumírají, přestože ve vědomí cit lásky nejenže nemizí, ale dokonce ho může přibývat.

Když nenávidím a cítím křivdy a ústrky, láska může v mé duši žít dál. Jakmile se však uchýlím k opovržení a odsudkům, je také láska odsouzena k smrti. Pohrdání zabíjí lásku neznatelně. Zatímco nenávisť otrhává listí a ohýbá korunu, zášť láme větve a odsudek přeráží kmen, pak pohrdání tiše, ale vytrvale narušuje kořeny. Prakticky každý člověk je schopen znovu zhodnotit svůj život a v modlitbách potlačit nenávisť, ukřivděnost a odsudek. Potlačit pohrdání nedokonalým člověkem je však velice těžké - ale vzdávat se lásky k němu nemáme právo, i když vycítit právě v takovém člověku božský princip také není snadné. Božský princip však sídlí v každém z nás, vnitřně tvoříme všichni jeden celek.

Tohle vše jsem se onoho jitra pokoušel vysvětlit ženě, která mě vyhledala a opravdu se snažila porozumět mému výkladu. Smířit se s duchovními mukami je však mnohem těžší, než zápolit s chorobou nebo dokonce umírat.

"Člověk si svou cestu vybírá sám," řekl jsem jí. "Když je ochoten podstoupit duchovní muka a smířit se s pozemskou nespravedlností a špinou jako s očistou duše, nemusí podstupovat muka fyzická. Vaší jedinou šancí na vyléčení je vytlačit z duše opovržlivost a naopak do ní vrátit lásku k lidem, kteří vám ublížili."

"Ale těm všem jsem přece už dávno odpustila a opravdu se na ně nezlobím."

"Výborně, to vám chválím," řekl jsem jí. "Jenže tímto odpuštěním jste očistila jen své vědomí. Jestliže vražda lásky pronikla do duše v podobě odsudku a opovržení vůči jiným lidem, tak tam existuje dál. Odpustit člověku nestačí, navíc ještě musíme prosit Boha, aby naopak on nám odpustil naši agresi vůči jiným lidem a nepřijetí očisty - jediné tak se očistí nejen naše vědomí, ale i naše duše. A je tu ještě jeden moment: protože jste v mládí sama na sobě zakusila, co je to opovržení a odsudek jiných, rozesela jste totéž do duší vnuků a pravnuků, a teď, aby nezemřeli, musíte tuto zátěž znovu převzít sama. Proto se musíte modlit nejen za sebe, ale i za své potomky, a prosit je, aby z jejich duší odešel vzdor vůči očistě v podobě žárlivosti, nenávisť a odsudků."

Žena neřekla nic a já pokračoval:

"Rodiče přivedli na svět mé tělo. Mám své rodiče rád a vážím si jich, ale mou duši přece stvořil Bůh. Duše je mnohem významnější než tělo, takže mým skutečným otcem je Bůh. Pokušení přilnout k rodičům a k milovanému člověku je samozřejmě velice silné. Zvláště často mu podléhají ženy. Platí tedy jeden paradox, s nímž není snadné se smířit: čím podlejší a špinavější je člověk po vašem boku, tím méně lpíte na pozemskosti. Vše pozemské pro vás ztrácí chuť i barvu, vaše duše tíhne k Bohu, a tím se očišťuje. Čím je blízký člověk lepší, vznešenější a slušnější, tím větší v nás žije pokušení k němu přilnout a udělat si z něj svůj základní životní cíl - tedy odvrátit se od Boha a vpustit černě do vlastní duše. Duše se neočišťuje pozemskou dokonalostí, ale pozemskou špinou - tragédiemi, nemocemi a smrtí."

"Je pro mě velice těžké se s něčím takovým smířit," poctivě přiznává má pacientka.

"Ano, je těžké toho dosáhnout, ale na druhé straně je to jediná naše možnost. Pro vás pokračování života nebude výhradně starostí o tělesnou schránku, ale především možností modlitbami, pokáním a přehodnocením dosavadního života očistit svou duši i duše svých potomků."

"Zkusím to," slíbila mně i sobě žena.

"Nejdůležitější je postupovat kupředu pomalými, krátkými krůčky, ale postupovat neustále," řekl jsem jí ještě.

Rakovina je lékem na spásu duše, onemocnění tohoto typu vždy vzniká při poklesu míry lásky v naší duši. A proč právě lásky? Proč je tak nebezpečné potlačovat tento cit? Odpověď na tuto otázku se rodila postupně a trýznivě, ale nakonec jsem ji přece jen dokázal najít. Domy se hroubí, hmotné statky tají jako sníh na sluníčku, dokonce i šaty se obnosí. Časem se rozpadá rodina, mění se naše postavení ve společnosti i naše práce. Naše city však trvají déle než jeden pozemský život, i když i ony podléhají zkáze. Bortí se naše schopnosti, moudrost i všechno to, co souvisí s naším životem na Zemi. Během jedné nebo dvou tisícovek vtělení postupně zmizí vše, co souviselo s naším konkrétním pozemským životem. Nevytrácí se jen jedno - láska. To je ten jediný kapitál, který si dokážeme uchovat, a útok na něj bývá vždy zastaven tvrdě a účinně.

Vědci celého světa vynakládají obrovské prostředky na to, aby našli příčiny rakovinného bujení. V Americe jsou ochotni postavit objeviteli těchto příčin a způsobu jejich léčby pomník ze zlata. A přitom příčinu i léčebnou metodu známe již po tisíciletí a rozhodně není třeba stavět zlaté sochy tomu, kdo je pojmenoval:

"A rozmnožena bude nepravost, a ustydne láska mnohých." V poslední době si naše duše příliš zvykla na pozemskost. Pozemská dokonalost se pro nás stala hlavním cílem, naše duše černají a ztrácejí lásku. Aby nezahynuly duše, hynou těla. Když člověk neumí a nechce vzdělávat ve své duši lásku a naopak se pohrdáním a odsudky snaží ji ubít, otravuje jak svou duši, tak duše svých potomků, a jeho tělo musí být zničeno.

Člověk je entita dialektická a skládá se ze dvou protikladů - hmoty a pole. Hmota se snaží směřovat k oddělení a neustálé mu zdokonalování formy, tedy ke stále hlubší diferenciaci, zatímco pole směřuje k jednotě a provázanosti s prapůvodním zdrojem. Aby se uchovala existence člověka jako druhu, musí se hmota - tedy naše tělo - normálně živit a reprodukovat se. Kdežto pole, tedy naše duše, se podobá tekoucí vodě, a má-li existovat, musí být neustále doplňována z bezedného pramene. Tímto pramenem je prapočátek všeho, čemu říkáme Bůh. Proto duše neustále tíhne ke splnutí s Bohem - je to totiž základní podmínka jejího přežití. Nejvyšším stupněm takového splnutí je láska. To znamená, že způsobem existence duše a jeho podmínkou je láska k Bohu. Nu a protože tělo podobně jako šaty periodicky svlékáme a jeho význam je mnohem menší než význam duše, musí první a nejdůležitější proud lásky vždy směřovat k Bohu, a ne k Zemi. Když duše příliš lne k Zemi, může seji lásky k Bohu nakonec nedostávat, takže se postupně rozpadá a umírá. Člověk v plném slova smyslu je vlastně pole, zatímco tělesná schránka je jen jeho nepatrnou částí. To znamená, že způsobem lidské existence je láska. Láska, která se rozhoří v našem vědomí, proniká do naší duše a usazuje se stále hlouběji. Proto existuje věčně. Jediné, co nepodléhá zkáze, je cit lásky, který nás spojuje s Bohem, a je proto nesmrtelný.

Po jedné přednášce ke mně přistoupil muž:

"Říkal jste, že nádor vzniká tehdy, když máme v duši málo lásky, a že léčit takový nádor lze jen láskyplností duše. Svého času jsem udělal totéž co vy. Měl jsem dosti velký zhoubný mozkový nádor. Tak jsem se scházel s přáteli a vysílali jsme k tomu nádoru světlo a lásku. A nádor se vstřebal, což překvapeně potvrdili i lékaři. Nakonec mi řekli, že za posledních patnáct let něco takového v Burdenkově nemocnici nezaznamenali."

"To je tím, že jste si stejně jako já intuitivně vybral správnou cestu," odpověděl jsem mu. "Takhle se v zásadě dá vyléčit každý rakovinový nádor. Hodně ovšem záleží na závažnosti poklesků, jichž jsme se dopustili v minulosti, na stupni deformace našeho charakteru a světového názoru, a také na tom, nakolik jsme vlastní duševní špínou obtěžkali své potomky a budoucnost vůbec. Co je však nejdůležitější? Nakolik se naše duše soustředí na Boha a jak bude v tomto svém úsilí vytrvalá, natolik hluboké budou blahodárné změny, které se v ní odehrají."

Peníze

"Boháč, to je trumbera, ten má lehký spaní. Chudák, holá zadnice, jása s prázdnou dlaní."

Už od dětství jsem s chutí poslouchal pohádky, lidové popěvky a častušky. Boháč v nich vždy figuroval jako tupý, neslušný a krutý člověk. Chudák v nich naopak vždy hrál roli oduševnělého dobročíska. Proč je ale tedy chudý, když je moudřejší a spořádanější než boháč? Inu proto, že ten bohatec chudáka šidil a podváděl. Všechny naše strážně, pohromy a neštěstí povstávají z toho, že bohatí se derou k moci a k penězům. To by zdánlivě mohlo znamenat, že když jim tuto moc odebereme a rozdělíme ji rovným dílem mezi všechny, budou všichni šťastni. "Dřív projde velbloud uchem jehly, nežli bohatec do ráje", "chceš-li být bohatý, rozdej všechno své bohatství a majetek žebrákům", praví Bible již dva tisíce let, ale počet boháčů přesto stále neklesá. Ve skutečnosti člověk potřebuje vysoký intelekt a velké schopnosti, aby dokázal bohatství získat a také si ho uchovat. Především však musí mít mravní potenciál, nahromaděný v minulých životech. Pokud je tento potenciál nedostatečný, bohatství nás lidsky nerozvíjí, ale degraduje. Nesprávný vztah k penězům a svěřené moci činí duši drsnou a hrubou. To znamená, že v bohatství se skrývá nejen pozemské štěstí, ale i cosi nebezpečného. Mé výzkumy v jemné hladině ukazují, že v 10. století pevná vazba na duchovnost pomalu ustupuje orientaci na pozemskost. Tento proces začal už dřív, ale právě v 10. století se stal hmatatelnou realitou. Na jedné straně se rozvíjí soustava pozemských hodnot, na druhé straně jsme však stále svědky pokusů obrodit hodnoty duchovní. Tyto dvě tendence pak podmiňují formování dvou protichůdných idejí sociálního uspořádání lidského světa. V ideji kapitalismu je přednost dána hmotnému principu, tedy penězům a osobnímu bohatství, ekonomika a politika převažují nad mravností. Idea komunismu vznikla jako snaha povýšit duchovní zásady nad tělesné, jako možnost sjednotit lidi a zároveň odmítnout všechno, co takovému pojetí stojí v cestě, tedy veškeré formy individuálního vědomí, chování a vlastnění. Osobní bohatství bylo prohlášeno za zlo, všechny hodnoty byly odtrženy od osobnosti a zespolečenštěny, ekonomika a politika se musely nekompromisně podříditi teoretickým konstrukcím. Z toho plynulo zákonité porušování práv a ochrany soukromého vlastníka v jeho mravním, intelektuálním a materiálním životě. Vznikl tak pokus učinit morálku a ideologii jen příčinou, kdežto politiku jen důsledkem, tedy pokus o absolutizaci duchovních struktur.

Komunismus vznikl jako myšlenka, jako duše. Kapitalismus zase jako tělo, které je vnitřně závislé na ideji a které ji zvenčí ovlivňuje.

Podle zákonů dialektiky není možná samostatná existence jediné ze dvou protiv. V každé protivě je vždy obsažen prvek jejího opaku. Proto byl komunismus ve své čisté podobě naprosto neživotaschopný. Zapojení prvků kapitalismu do konstrukce komunismu mu umožnilo přežít, ale nebyl přijat teoreticky, protože ideální nebylo schopno snášet se s materiálním v rámci jediné koncepce. Vynucené přijetí prvků kapitalismu, tedy uznání faktu, že ideologie nemůže do důsledku určovat ekonomiku, jednou prostě přijít muselo. Této živelné syntéze se začalo říkat socialismus, definovaný jako přechodné stadium na cestě od kapitalismu ke komunismu, které mělo odumřít a v komunismus pozvolna přerůst. Jenže místo toho, aby se socialismus ubíral směrem ke komunismu, komunismus se ubíral směrem k socialismu. Stejně tak musel reálný kapitalismus, pokud chtěl přežít, přijmout prvky komunismu. Přesto si však jak socialismus, tak kapitalismus uchovaly své zásadní ideologické odlišnosti.

Socialismus a kapitalismus se postupně v jemné hladině zformovaly jako dvě složky jednoho celku a historicky se ve vzájemné protiváze vyvíjely jako dialektické protiklady a udržovaly tak globální harmonii.

V souladu s principem jednoty protikladů prohlubující se formální odlišnosti vedou ke stále průkaznější jednotě obsahu. Hlavní podvědomou zásadou za socialismu je starost o duchovní rozvoj člověka, kdežto kapitalismus preferuje starost o tělo a to, co je s ním spjato. Socialismus a kapitalismus tak tím, jak prohlubovaly konfrontaci, zároveň formovaly základ nových ekonomických vztahů, tedy nové společnosti jako celku.

Dnes se historická soutěž obou soustav chýlí ke konci, a to v pozemské rovině ve prospěch kapitalismu. V jemné hladině je situace přesně opačná, ale rovnováha je přesto v obou rovinách porušena.

Prudký obrat k ideologii kapitalismu vyvolává mohutný vnitřní odpor, projevující se absolutizací duchovnosti a přezíráním pozemskosti. Pocitově se to vyjadřuje touhou zničit celé lidstvo a vše pozemské, kdežto na fyzické úrovni se celý problém projevuje v podobě různých ideologických proudů a sekt. Na mnoha místech naší planety se na úrovni pole rodí a rozvíjejí programy zničení lidstva, které by se měly rozběhnout v tom případě, kdyby ideologie kapitalismu nebyla překonána vytvořením nových forem morálky a ideologie. Aby lidstvo přežilo, potřebuje zcela novou filozofii. Pokud však chceme sjednotit dva nehotové protiklady, zničíme je oba. Musejí se nejdříve zformovat a zesílit, projít jistým vývojovým cyklem, v němž se navzájem budou podporovat. Teprve pak se mohou spojit v cosi zcela nového, aniž by se přitom navzájem potíraly. Taková je filozofie budoucnosti. Socialismus, který neustále chudl, musel přistoupit na západní technologie, na schopnost pracovat, jinak by se jeho vývoj zastavil. Kapitalismus zase musel přijmout socialistické myšlenky a důkladně je vstřebat, jinak by se zastavil i jeho vývoj. Celá poválečná ekonomika budovala na syntéze prvků kapitalismu a socialismu a kombinovala trh se stále silnějším důrazem na plánované řízení hospodářství. Tyto principy pak Amerika přenesla i do ekonomik Itálie, Německa, Japonska a dalších zemí. Socialismus v poválečných letech zase začal pošilhávat po základních pravidlech trhu. Mezi socialismus a kapitalismus se však v žádném případě nedalo vepsat rovnítko, protože tu nebyla filozofie, která by oba tyto principy sjednocovala. Proto se v kapitalistických podmínkách rozvíjela společnost, vyvíjely se zákony a vzkvétala ekonomika. Jemné duchovní struktury se však vyčerpávaly a degenerovaly. Jejich vzájemná podpora a boj musely skončit vytvořením nové koncepce vnímání světa, kde se duchovní princip nesnaží zničit hmotný princip jako v idealismu a kde se materiálnost nesnaží podmanit duchovnost, jak se o to pokoušel materialismus. Z toho plyne, že krach socialismu se zároveň stal i krachem kapitalismu. Pokud kapitalismus nenapře všechny své síly na duchovní priority, dočká se i krachu fyzického. V karmě lidstva dnes dochází k pronikavým změnám, a to ke změnám negativním. Musí vzniknout nové zřízení, v němž se organicky propojí principy komunismu a kapitalismu. Toto zřízení však není uskutečnitelné bez nové koncepce. Ta pak musí především definovat svůj vztah k penězům

- člověk musí pochopit, že peníze jakožto ztělesnění pozemských statků jsou zároveň jak dobrem, tak zlem. Pro jednoho člověka je nebezpečné mít mnoho peněz, a on proto musí rozjímat jen o věcech ducha, kdežto jiný naopak potřebuje peněz dostatek, aby více tíhl k Zemi. V příštím životě si role vymění. Bohatí dřív přemýšleli jen o hmotných statcích a stále více lnuli k Zemi, kdežto chudí, kteří žádný majetek nevlastnili, museli přemýšlet o Bohu a o vlastní duši. Jenže chudí snili o bohatství, kdežto bohatí o duchovnosti. Dnes budou všichni nuceni uvažovat stejně.

Tyto své názory jsem vyložil na setkání se čtenáři v Moskvě.

"Prosím vás, a berete za to svoje léčení peníze?" uslyšel jsem ze sálu. "Jak tomu mám rozumět - to v knize píšete jedno a ve skutečnosti praktikujete něco docela jiného?"

"Peníze mít můžeme, pokud jsme schopni zaujmout k nim správný vztah. Když léčitel dostává různé peněžní částky, ale umí se nad ně povznést a jsou pro něj podružné, může klidně pracovat."

Ti, kteří si přečetli mé knihy, si v duchu obvykle vytvářejí představu klasického světce, tedy šedovlasého starce s oduševnělou tváří, který za pomoc jiným lidem nechce ani groš. Když se někteří lidé dovědí, že za mou péči se musí platit, jsou z toho rozčarování. Ale právě tohle je myšlení našeho moderního člověka, které všechny lidi dělí na kupčíky a světce, a není schopno tyto protiklady spojit. Svatých je stále méně, kdežto kupčků stále víc. Proto také všechny ty války, nemoci, degenerace, ekonomický úpadek a zkáza pozemskosti fungují jako dobrovolně donucovací mechanismus.

Každý člověk se musí stát světce i kupčíkem zároveň. K tomu je však nezbytná změna myšlení, a pro člověka je často mnohem jednodušší zemřít, než se změnit. A teď vám ukážu, jak také může vypadat taková nucená očista lidské duše.

Setkal jsem se s mladými manželi, jejichž dítě bylo vážně nemocné. V minulém životě oba rodiče vytrvale snili o penězích, záviděli každému, kdo jich měl víc, nenáviděli všechny ty, kdo jich měli méně, a také do tohoto života si přinesli touhu povznést lásku k penězům nad lásku k Bohu. To vede k odmítnutí všeho posvátného ve jménu peněz a končí obecnou degradací. Nezbyvalo jim, než přehodnotit svůj vztah k penězům a potlačit veškerou ukřivdenost vůči jiným lidem.

"Jak se ale na ně člověk nemá zlobit," zvolala žena, "když vás nejlepší přátelé ošidí o pět tisíc dolarů. Umíte si představit, kolik let budeme takový dluh splácet?"

"Pokud vaši přátelé porušili nejvyšší zákony, budou za to pykat. Teď se ale podívejme, proč se to stalo."

"Děkujte Bohu, že to takhle dopadlo. Vaše tělo bylo sice poniženo, ale duše se očistila. Jestlipak víte, proč Mojžíš pravil své "Nedělejte sobě modly"? Protože modla je cíl. Když naše nejvyšší cíle směřují jen k pozemským hodnotám, duše hyne. Dochází k rozkolu protikladů. Duch se postupně odděluje od těla a vývoj ustává, protože nic na Zemi nemůže být cílem. Nejvyšší cíl musí vždy ležet za hranicemi našeho těla, našich zájmů a dokonce i zájmů společností a celého lidstva.

Vy jste si ale z minulého života přinesli přílišnou lásku k penězům a v tomto životě se pro vás peníze staly cílem, nikoli prostředkem - to proto mohlo vaše dítě umřít a vy jste mohli těžce onemocnět. Teď se pro vás peníze naopak nadlouho stanou ne cílem, ale způsobem, jak vrátit dluh. Než na člověka spadne celá zeď, sypou se drobné kamínky a kousky malty, ale i ty mohou udeřit velice bolestivě. Když člověk uvážlivě uhne stranou, přežije a zůstane zdravý, ale čím víc se rozčiluje a zlobí, tím rychleji se na něj ta zeď sesype. Sílicí láska k Bohu musí procházet sílicí láskou k Zemi. Jenže zatímco láska k Bohu může být nekonečná, láska k pozemskosti má své meze. Hlavní podmínkou je, že duše se musí bezpodmínečně obracet především k Bohu, nikoli k hmotným statkům a jiným pozemským hodnotám. Proto se v tomto životě k penězům dostane jen ten, kdo je v minulém životě neměl a ani po nich netoužil."

Jednou jsem se ve společnosti setkal s mladým, ale velice úspěšným a bohatým mužem. Řekl mi, že peníze rozhazuje napravo nalevo plnými hrstmi, ale že se mu stejně vracejí. Zajímalo mě, jak je to možné. Prohlédl jsem si tedy jeho pole a našel v něm mohutný svazek s božským principem. Důvodem byl jeho minulý život, v němž byl mnichem a celý život se modlil, takže i kdyby v tomto životě měl peněz sebevíc, jeho duše k pozemskosti stejně nepřilne. Je nám dovoleno vlastnit jen tolik hmotných statků, kolik je schopna bez újmy unést naše duše. Čím užší je její svazek s božským principem, tím více pozemských slastí se nám dostává. Na dálku jsem zkoumal řadu bohatých lidí a pochopil jsem, jak funguje mechanismus evoluce. Když živý organismus dostane k dispozici území, které hájí a obhospodařuje, je to krok kupředu, k dalšímu vývoji. Prvním takovým územím je jeho vlastní tělo. V průběhu vývoje, souvisejícího se zájmy těla, vzniká i fenomén kontroly teritoria, které toto tělo obklopuje. Čím větší je toto území, tím těsnější kontakt vzniká v rámci jeho kontroly, tím rychleji se rozvíjí intelekt a vědomí. Čím je člověk bohatší, tím víc kontaktů se vším pozemským vzniká v jeho podvědomí. Protože přednost je však dávana pozemskému principu, dochází k vyčerpání duchovních struktur. V příštím životě je tedy nutné člověka starosti o pozemské záležitosti zbavit. Je z něj naprostý smolař, neduživý chudšas. Čím víc

je neúspěchů, tím víc orientuje svou duši na duchovnost, nikoli na pozemskost. Křesťanství od počátku vnukalo chudšasům představu, že jejich chudoba není nahodilá, že je třeba ji z vůle boží přijmout, že nelze bohaté nenávidět a závidět jim. Umění se s něčím takovým smířit přinášelo rozkvět duchovních struktur. Když člověk neulpí na svém ponížení negativními emocemi, nepřilne ani ke svému povýšení.

Vedlo to k tomu, že bohatí lidé stále víc tíhli k duchovnosti a sami sebe vychovávali ke stále většímu altruismu. Člověk, pro kterého je duchovní bohatství absolutní prioritou, může být bohatý kdykoli. Což znamená, že vznikne-li a rozvíjí se soustava názorů, preferujících duchovní vývoj a neustálé překonávání lásky ke všemu pozemskému, je možná existence společnosti, která sociální rovnost nebude potřebovat.

Zatímco dřív existoval Západ, kde duše stále silněji lnula k Zemi, a byl tu Východ, kde se táž duše postupně očišťovala, teď, když všude panuje Západ, musí v nitru každého z nás panovat Východ.

Dřív jeden princip sídlil v podvědomí, kdežto druhý ve vědomí, zatímco dnes musí materialismus a idealismus ve vědomí splynout v podobě koncepce, naše vědomí musí být prostě dialektičtější. Nejdřív jsem nechápal, proč člověk, který dvakrát reinkaroval ve Spojených státech, už tam žít nemůže, protože by zahynul, a taky jsem nechápal, jak je možné, že právě v Americe, kde se pěstuje životní filozofie absolutního spotřebitelství, se tak nádherně žije. Pochopil jsem to až ve chvíli, když jsem zjistil, že Amerika se neustále dosycuje přímou i karmickou emigrací, tedy že v její prospěch pracuje celé lidstvo, protože při výlučné orientaci na vymoženosti civilizace a na to, co souvisí s tělem, bez neustálého dosycování duchovností se nedá přežít. Toto období nyní skončilo. Bez zásadní změny ve vztahu k tomu, co je to ekonomika, ekologie či peníze, se nemůže rozvíjet ani jedna společnost.

Jeden můj známý má příbuzného v New Yorku, který vlastní mrakodrap. Vida, miliardář, pomyslel jsem si, ten bude mít místo duše jednu velkou skvrnu. Když jsem si však prohlédl jeho pole, užasl jsem nad jeho vnitřní čistotou a září, ba co víc, v jeho poli pableskovaly dva ještě čistší kokony - pole jeho synů.

"Tvůj příbuzný musí být moc slušný člověk, pole má přímo báječné," řekl jsem mu překvapeně.

"Přesně tak," potvrdil mí.

"Důvodem jsou jeho tři minulé životy. Žil v Indii, byl to velice zbožný člověk a neustále se modlil."

"On je i dnes velmi zbožný a často se modlí," odpověděl můj známý.

Když se nám přihodí neštěstí a přijdeme nějakým způsobem o peníze, je kromě docela obyčejného pozemského ponížení velice těžké spatřit také vyšší smysl takové události, ale ten tu přesto vždy je. Nikoli zdravý rozum a praktická logika, ale právě tento vyšší smysl nakonec rozhoduje.

Jednou se na mě obrátil známý.

"Příbuzný mě poprosil, abych mu pomohl prodat šperk v ceně přes tisíc dolarů. Tak jsem ho dal chlapcům, kteří mí v podobných situacích pomáhali. Jenže tentokrát se ztratili beze stopy a já je nemůžu sehnat. A peníze, abych dluh zaplatil, taky nemám. Já se snad budu muset oběsit."

"Musíš pochopit, že o tom, co se s tebou stane, rozhoduje Bůh," vysvětlil jsem mu. "Když se ti přihodilo zrovna tohle, musí to mít nějaký vyšší smysl. Pokud něco poškozuje zájmy tvého těla, tak nebudeš mít úplně v pořádku duši. Z otcovy strany jsi převzal přílišné tíhnutí ke hmotným statkům, opovržení těmi, kdo je nevlastní, nenávisť k těm, kteří tě o ně připravují, a nechut' k životu, když o ně nějak přijdeš sám."

"A to tedy znamená, že se na tom už nic nedá změnit?" zeptal se mě odevzdaně.

"To ne, proces se ještě neuzavřel a šanci rozhodne mas."

"A co mohu udělat?"

"Změnit svůj vztah ke všemu, co souvisí s materiálním dostatkem. Vybavuj si postupně celý svůj život a děkuj Bohu za všechny chvíle, kdy ti byl znemožněn hmotný prospěch. Pros o odpuštění za každý pocit ukřivděnosti, nenávisti a závisti související s hmotnými statky."

"A pak dostanu ten šperk zpátky?"

"Vůle každého z nás v jakékoli situaci představuje zhruba deset procent vlivu na její průběh. To znamená, že ve styku s lidmi se nestýkáš s nimi, ale s Bohem. Z toho si udělej závěr."

O několik dní později se zastavil u mě v ordinaci. Dali jsme se do řeči a já si najednou vzpomněl na ten šperk.

"A jak to s ním vlastně vypadá?"

"Vrátili mi ho zpátky. A když mi ho dávali, ještě mi řekli:

"Vlastně jsme tě chtěli podfouknout, ale pak nám tě bylo lito."

"Ale proč?" - "Ani sami nevíme," odpověděli mi."

Jel jsem v autě s člověkem, který mi od volantu najednou povídá:

"Byl jsem na vaší přednášce, kde jste říkal, že lpění na penězích je velmi špatné. Já mám ale na starosti tři hladové krky a vydělávat prostě musím. Tak co mi poradíte?"

"Vy se prostě pokoušíte celou věc řešit příliš jednostranně: buď doprava, nebo doleva. Když budeme neustále snít o penězích a vytrvale o nich přemýšlet, je to zlé a peněz se musíme vzdát docela. Vlastnictví hmotných statků ale člověka i celou civilizaci rozvíjí. Musíme prostě chápat, že veškeré naše pozemské štěstí je druhotné, že je jen prostředkem, ne smyslem. Peníze potřebujeme, ale závidět, litovat, že je sami nemáme, a dopouštět se kvůli tomu agrese jednoduše nesmíme."

Vysvětloval jsem, proč má dcera mé pacientky problémy:

"Vy jste se jen nechtěla smířit s nepřijemnostmi a křivdami od jiných lidí, kdežto vaše dcera už to nedokáže vůbec. To znamená, že očištění nedojde skrze lidi, ale skrze nemoc. Za vašimi zády se už objevují nemoci a smrt. Zřeknutí se lásky, odsudek a opovržlivost již vstoupily do vaší povahy. Když dokážete změnit vlastní náhled na svět a svůj charakter, žádné nemoci nepřijdou."

V jejích očích jsem postřehl, že začíná chápat, oč jde.

"Když mého manžela prohlédla léčitelka, řekla mu, že zemře a že jeho smrt bude velmi krutá. Je to tak?"

"Je to dost pravděpodobné," řekl jsem po chvíli, když jsem si zkontroloval struktury pole jejího muže.

"A dá se to nějak změnit?"

"Váš manžel má příliš rád peníze. Vlastně je ochoten pro peníze třeba i zabít. Proto musí násilně zemřít sám."

"Ano, tuhle slabost pro peníze má po matce."

"Člověk je v první řadě závislý na osobní karmě a dostává se mu takových rodičů, kteří jí odpovídají. V minulém životě tu byla ochota zradit, oloupit, nenávidět pro peníze, a to připoutalo jeho duši k penězům tak, že v tomto životě stačí několik šlápnutí vedle, a mechanismus odplaty začne fungovat. Ať peníze naopak rozdává, stará se o jiné a nesmýšlí o lidech špatně - v takovém případě přežije."

"Tomuhle on věřit nebude a jen po mně štekne, abych mu s takovými nesmysly dala pokoj."

Pokrčil jsem rameny:

"Na každého platí něco jiného."

"Chcete tím říct, že se mu už nedá pomoci?" pohlédla na mě odevzdaně.

"Očišťujte sebe. Čím výš vystoupá vaše duše, tím víc se dostane duchovnosti i všem, kteří vás obklopují."

Dal jsem se do řeči s přítelem a ten se mě zeptal, jestli si nechci koupit žigulíka za pět tisíc rublů.

"Myslíš za jeden dolar?" zeptal jsem se pro jistotu.

"Ano, představ si to - prodává ho jeden námořník. A přitom je to auto úplně nové. Stala se mu taková zvláštní věc - léta snil o autě a nakonec si ho koupil. Přijel s ním před dům a zavolal na ženu, ať se jde svézt. Sotva do auta dosedla, muž dostal strašnou ránu do pravého oka. Vrhel se na ženu, protože si myslel, že to byla ona. Manželka se rozplakala, že se ho ani nedotkla. Tak jí přikázal, aby vystoupila z auta ven. Sám vylezl také, obešel auto kolem dokola a pak se nejistě posadil zpátky k volantu. Okamžitě následovala další rána, tentokrát do levého oka, a on, naprosto zmatený, se z auta vykutálel ven. Kolem se seběhl dav. Námořník už vůbec ničemu nerozuměl a navrhl jednomu kamarádovi, aby to zkusil sám a svezl se. Kamarád usedl za volant, objel blok domů a docela klidně z auta vystoupil. Potěšený majitel se znovu nasoukal za volant - a dočkal se další rány, tentokrát rovnou do zubů. A v jeho hlavě se ozval hlas: "To auto prodáš za pět tisíc rublů!" - "Ale já ho koupil za pět tisíc dolarů!" rozkřikl se znechuceně majitel. A cosi mu začalo nesnesitelně svírat hlavu. Teprve teď si uvědomil, že se bude muset podvolit, jinak to všechno skončí špatně. Odjel do "divokého" autobazaru a týden se pokoušel auto prodat. Kupci se doslova hrnuli a dokazovali námořníkovi, že za to auto nemůže chtít pět tisíc dolarů, ale rozhodně o dost méně. Když se ovšem dověděli požadovanou cenu, všichni se na něj jen užasle podívali a vytratili se.

"No a prodal to auto?" zajímalo mne.

"Ne. Do dneška ho neprodal."

"To auto je třeba okamžitě koupit, zavolej mu," řekl jsem příteli. Ukázalo se však, že majitel nešťastného žigulíka vyrazil na další plavbu. Taky řešení... A já pochopil, proč námořníka tak nelítostně mlátil jeho vlastní dvojník. Protože o autě vytrvale snil, přilnul k němu natolik, že vlastnit vůz se pro něj stalo smrtelně nebezpečné. Nejspíš by zahynul při těžké autonehodě - zkrátka a dobře musel ztratit buď auto, zdraví, nebo život. Nakonec se mu dostalo nejšetrnějšího, i když poněkud zvláštního východiska ze situace.

Ve společnosti si mě vzal stranou jeden známý a důvěrným hlasem se mě zeptal:

"Chtěl bych uzavřít jeden dobrý obchod. Vyjde mi to, nebo ne?"

"Na tvém místě bych se radši zeptal astrologa."

"Copak ty mi to říct nemůžeš?" zeptal se ustaraně.

"Ale ano. Roste v tobě podvědomá agrese, začal jsi snít o penězích a úspěchu. Zastavit něco takového lze třemi způsoby – buď krachem celého tvého podniku, nebo ztrátou končetin a těžkou chorobou, nebo smrtí. Zapomínáš, že podobná situace musí být kontrolována nejdřív stavem našeho vnitřního světa, a pak, není-li ani toho dost, zásahy zvenčí. Jakmile agrese dospěje ke kritické hranici, pak čím úspěšnější bude celý tvůj záměr, tím rychleji přijdeš o ruku, nohu nebo dokonce hlavu. Pochop jednu prostou věc. Na Západě má podnikatel k dispozici karmickou rezervu, kterou si v minulých životech vytvořil někde v Rusku nebo na Východě. Ruský podnikatel má takových zásob daleko méně. Podnikání je vždy spojeno s určitým rizikem. Jenže zatímco na Západě chodí podnikatel nad propastí po úzkém prkně, v Rusku ji musí přecházet po drátě, nejčastěji ostnatém. Až pocítíš, že tvá vnitřní etika se ocitla nad penězi, nebudeš muset chodit k žádným odborníkům."

Za několik hodin jsem se sešel s jiným podnikatelem. Zarazila mě jeho roztrpčená tvář a zeptal jsem se, co se mu přihodilo.

"Ale - úplně zbytečně jsem přišel o několik set tisíc dolarů."

"Vzpomínáte si, co jsem vám nedávno říkal - že přijdete buď o peníze, nebo o život?"

"Vzpomínám," připustil sklíčeně.

"Jenže jste si to nebral příliš k srdci, že," konstatoval jsem.

Jen pokýval hlavou.

"Před měsícem jsem vám říkal, že vaše situace není smrtelná, ale že lpění na penězích a úspěchu se ještě nerozplynulo."

Opět přikývl.

"Vaše příští děti mají duše poskvrněné touhou po penězích a světském úspěchu. Čím víc budete na sobě pracovat, tím méně takových nepříjemností vás čeká."

Spatřil jsem jeho otrávenou tvář a pokusil jsem se mu tedy pomoci jinak.

"Víte vy, co je to vítězství?" zeptal jsem se nečekaně. Zaznamenal jsem, že ho to zaujalo, a rychle jsem pokračoval: "To je správný vztah k porážce."

Poprvé za celou dobu se mu do tváře vkradl úsměv. Vyložil jsem mu, že jsem nedávno založil firmu, která by měla vydat mou knihu. Pár dní před tímto setkáním se mě jedna má spolupracovnice zeptala:

"Sergeji Nikolajeviči, vy zkoumáte zákony karmy, a přitom nás neustále někdo šidí a celou tu dobu se sotva držíme nad vodou. Tak kde je ta vaše karma a vaše metoda? V čem spočívají jejich přednosti?"

"Přednost mé metody a mé karmy spočívá především v tom, že jsme za celého půl roku existence firmy nikoho neoklamali," odpověděl jsem jí. "Největší štěstí netkví v tom, co člověk má, ale v tom, jak s tím nakládá a jak se k tomu chová. Mluvíme-li o skutečném štěstí, musí na prvním místě stát stav našeho ducha. Teprve pak je tu vnější úspěch. Má metoda pomáhá mně samotnému překonávat vnitřní nedokonalost."

Znovu jsem se zadíval na podnikatele sedícího přímo proti mně. Byl to najednou docela jiný člověk. Největším štěstím je zřejmě učinit šťastným jiného člověka.

Vinařství

Literatura přináší nesčetné množství příkladů, kdy člověk dlouho nejí, a přesto se cítí náramně dobře. Dnes už není tak nesnadné pochopit, že nejdůležitějším energetickým zdrojem pro nás není jídlo. Jídlo je jen důležitý vývojový prvek. Opatřování potravy, oděvu či obydlí je způsob postupu civilizace kupředu. Dřív lidé například po ztroskotání lodi umírali již třetí den na naprosté vyčerpání. Dnes dokáže téměř každý hladovět nejméně měsíc, a jeho fyzický stav se tím naopak lepší. Čím víc se duchovní struktury pole rozbouří agresivními emocemi, strachem, ukřivděností, lítostí a skleslostí, tím méně energie člověk získává ze základního zdroje, a tím víc potravy by tedy mělo spotřebovávat jeho tělo. Proto musí hladovění, jehož smyslem je posílení kontaktu s duchovními strukturami a jejich energetické vytěžování, zejména v delších časových úsecích, probíhat v podmínkách, kdy jsme se všeho pozemského vzdali a uchýlili se k samotě a modlitbám. To dělal například Kristus na poušti. V tomto případě hladovění fyzické struktury nevyčerpává, ale naopak očišťuje.

Když jsem si v jemné hladině prohlížel energetiku Země, překvapilo mě, že před deseti tisíci lety přišel na Zemi z jiných světů program, činicí z pozemskosti modlu. Duše lidí proto najednou potřebovaly vytvoření nové filozofie, která by jakoukoli pozemskost dokonale vylučovala. Zároveň vznikl mohutný stimul k rozvoji civilizace a materiálních statků. Pozemské vášně člověka oddalují od duchovní úrovně, ale inspirují ho k rozvoji materiálních struktur, proto celý smysl pozemského pokroku spočívá v tom, abychom všechny pozemské podněty zachovali, ale nevpustili je do duchovní podstaty. Proto k rozvoji civilizace potřebujeme i potravu, která je iniciační pákou aktivního chování člověka.

Ukázalo se ale, že může být i něčím víc. Protože člověk vznikl jako zaživačí trakt a hlavní informace dodnes získává jeho prostřednictvím, je jídlo nejen studnicí rozmanitých údajů, ale také pohnutkou k proměnám duchovních informačních struktur člověka. V tom také tkví smysl oficiální medicíny. Zvláště významnou roli tu hrají byliny. Čím blíže je rostlina zemi, tím větší je její tíhnutí vzhůru, ke kosmu. Informace o potřebě vzdání se pozemskosti vyvažovala duchovní struktury člověka, blokovala lnutí duše k pozemskosti, a to vedlo k fyzickému uzdravení. Je tu ale ještě jeden důležitý moment. Nejlepším lékem jsou právě byliny, které ovlivňují nejen naše fyzické tělo, ale i jeho duchovní struktury. Když lidské tělo tíhne k první či druhé úrovni pozemskosti, je vyléčení možné. Jakmile však začneme lnout ke třetí hladině, tedy ke schopnostem, duševním kvalitám a osudu, a dochází k blokačním nemocem, jako je rakovina, epilepsie, roztroušená skleróza, Parkinsonova nemoc či astma, byliny už nezabírají. Jediné, co tu může pomoci, jsou duchovní struktury člověka, nelpící na pozemskosti, které nás díky propojení s dušemi jiných lidí vedou k Bohu.

Informace se však předává nejen v přímém kontaktu. Je předávána i skrze potravu a tekutiny. Voda je skvělým shromažďovatelem informací a schopnost lidské krve uchovávat informace je také značná. Je tu ale ještě jedna tekutina, jejíž informační úroveň se krví vyrovná - a to je víno. Smysl přijímání chleba a vína - tedy těla a krve Páně - spočívá v napojení člověka na duchovní struktury Krista. Už jsem uváděl příklad, kdy čtrnáctiletý chlapec div nezemřel na otravu. Příčinou byla podvědomá agrese vůči otci, kterou chlapec převzal od matky. Později jsem přemýšlel o tom, proč se potrava jednoho krásného dne stala pro toho mládence jedem. Prozkoumal jsem tedy jemnou hladinu a zjistil, že chlapec snědl jídlo uvařené kuchařkou, která měla podobné problémy jako on sám. Když se tedy člověk modlí před jídlem a děkuje Bohu za pokrm, jako by je přijímal

přímo od Boha, a negativní programy jsou v takovém případě do značné míry utlumeny. Velmi důležité však je, co člověk konkrétně jí a kdo pro něj jídlo uvařil.

Poměrně nedávno jsem zjistil i to, co je určující pro kvalitu vína. Je to nejen surovina a přesná technologie výroby, ale i duše toho, kdo se na takové výrobě jakkoli podílí. Toto téma mě zaujalo před několika lety. Mám přítele na Krymu a Často tam zajíždím. Jednou jsme se dostali do vinařského závodu, kde se vyrábí cheres. Jeho ředitelkou je přívětivá, dobromyslná žena, která nám svůj podnik s potěšením ukázala.

"Podívejte se - tady je soustava, v níž jsou všechny sudy navzájem propojeny. Je tu několik desítek tisíc litrů přírodního vína, po jehož hladině plave cheresový škraloup. Během několika let právě tento škraloup mění strukturu vína a jeho energetiku a vzniká to, čemu říkáme cheres. V bioenergetiku jsem uvěřila po jedné zajímavé příhodě. Do našeho závodu přichází hodně exkurzí, jimž ukazujeme, jak se víno vyrábí. Jednou sem ke mně přijel vinař ze Střední Asie. Nahlédl do jednoho sudu a řekl mi, že škraloup mu připadá příliš tmavý. Když všichni odešli, podívala jsem se tam sama a zjistila, že škraloup je skoro černý, že prakticky zemřel. Řekla jsem si, že zřejmě zahynul i v dalších sudech a začala jsem společně s několika našimi pracovníky kontrolovat celý sklep. Byli jsme velmi překvapeni, protože všechny další nádoby byly v pořádku. Pochopila jsem, že škraloup někdo uřkl, a tak jsme tento proces přestali návštěvníkům ukazovat. Jednou mě zaměstnankyně požádaly, abych jednu ženu přeložila k jiné práci, protože jakmile vkročí do sklepů, proces zrání vína ustává. Zkontrolovala jsem si to, a ukázalo se, že měly pravdu. Možná nevíte, že při převozu v cisternách se víno unaví a musíme ho nechat odpočinout a odstát. Teprve pak se může stáčet do lahví, jinak jeho kvalita klesá."

Když jsem se do tohoto vinařského podniku dostal příště, už mě tu vítali jako starého známého. Ředitelka mi podala dva ohnuté kusy drátu, takové jednoduché virgule. "Nedávno jsme tady měli havárii vodovodu a hledali jsme příčinu. Nemohl byste nám pomoci objevit patogenní zóny?"

"Zkusit to můžeme, ale nebudeme se zabývat místopisnými faktory, nýbrž vším, co souvisí s vínem."

Vstoupili jsme do sklepů se sudy. Zjistil jsem, že na jednom místě je energetika pronikavě porušena. Zkontroloval jsem několikrát sám sebe, ale výsledek byl stále stejný.

"Tak přesně tady je energetika podstatně horší než kdekoli jinde, a souvisí to s lidmi. To není geopatogenní zóna." Všiml jsem si, že právě v tom místě stojí několik židlí. "Nu a protože poruchu způsobili lidé, museli to být ti, kteří nedávno seděli na těchto židlích."

"Abych pravdu řekla," řekla mi omluvně ředitelka, "ty židle tu nestály a zatím na nich nikdo neseseděl. Nechala jsem je přinést před půlhodinou."

Byl to pro mě trapný okamžik a ředitelka se mi snažila pomoci, jak jen to šlo.

"Podívejte se, vedle těch židlí stojí také sud s vínem. Nemohlo by to být právě jím? On to totiž není cheres, je v něm víno, které jsme přivezli od jiného výrobce."

Zkontroloval jsem víno a bylo mi jasno.

"Energetika toho sudu a jeho obsahu je jasně záporná, a to díky závistivosti ředitele podniku, který tohle víno vyrobil. Takové víno může i ohrozit naše zdraví."

Ředitelka byla velmi překvapena.

"A víte, že máte pravdu - myslím pokud jde o toho ředitele."

A já jí také uštědřil kompliment.

"Zato vy máte energetiku dokonale vyváženou - proto jaltský cheres neobsahuje žádné negativní programy a je tak kvalitní."

Vyrazili jsme dál. Virgule všude ukazovaly vysokou energetiku a skvělou kvalitu vína. U jedné bečky jsem se ale zastavil, protože jsem tu zjistil nápadně nižší jakost.

"Tady je to najednou o dost horší," konstatoval jsem překvapeně.

A ona si hned vzpomněla.

"Když jsme do tohoto sudu nalévali víno, dělníci byli podnapilí, všechno dělali špatně a já se na ně zlobila. Copak mé emoce mohou kvalitu vína tolik ovlivnit?"

"A jak! Ředitel podniku je přece něco jako otec svých podřízených - ve vašem případě vlastně spíš matka - proto jeho pole ovlivňuje karmické programy podřízených, tedy jejich emocionální naladění. Karma ředitele závodů a celého podnikového vedení tedy určuje, zda bude víno člověku prospívat, nebo zda mu bude škodit."

O týden později jsem se shodou okolností ocitl v jiném vinařském podniku. Provozem nás prováděl jeden zaměstnanec. Zavedl nás také do sklepa s archivními víny. Rozhodl jsem se, že metodou diagnostiky pole prošetřím kvalitu jednotlivých ročníků. A jak jsem si tak mumlal "tohle bude dobré, tohle vynikající, zato tohle nestojí za nic", další účastníci exkurze mě zaslechli.

Nakonec mě začal poslouchat i náš průvodce. "Podívejte se na tohle víno," požádal mě.

"To je vynikající," odpověděl jsem okamžitě. "A co tohle?"

"Taky výborné."

Uvědomil jsem si, že souvislost mezi rokem vzniku a kvalitou umožňuje zajímavé závěry. Například v roce 1963 byly kvalitní snad všechny odrůdy. A já pochopil, že jakost vína určuje i základní nálada ve společnosti. Jakmile se pak program společnosti dostane do lidského podvědomí, mění se i energetika vína vyráběného v určité zemi.

Po prohlídce nás zavedli do degustační síně. Na dřevěném podnose stálo dvanáct pohárů s různými víny.

"Nezlobte se, ale mohl bych diagnostikovat i tyhle vzorky?" "Ale prosím. O tomhle víně jste zrovna říkal, že příliš dobré není, jenže odborníci tvrdí opak."

Zkontroloval jsem ho tedy.

"Ne, kvalita je opravdu špatná."

"Tak proč degustátoři tvrdí, že je dobré?"

"Protože se mýlí," odpověděl jsem.

Muselo to vypadat docela komicky. Nedalo se ale nic dělat, ve svou diagnostiku jsem absolutně věřil.

"A co podle vás ovlivňuje kvalitu vína?" zeptala se mě dáma, která seděla přímo proti mně.

"Povaha ředitele podniku," řekl jsem bez váhání.

Dáma se pousmála a bylo vidět, že mě podezřívá z nejapného vtipkování.

"Jestli chcete, mohu podle vína v těchhle pohárech určit, jaký ten ředitel osobně je," navrhl jsem a hned jsem spustil.

"Do tohoto závodu se sváží víno různých odrůd a pak zraje v sudech. Za tu dobu pohlcuje část energetiky lidí, kteří se podílejí na jeho výrobě. Energetiku a složení vína ovlivňuje řada faktorů - včetně toho, jestli se postaru lisuje nohama nebo mechanickým lisem."

Asi po deseti dnech jsem zašel do podniku, kde se vyráběla šumivá vína. Naše mladá průvodkyně začala vysvětlovat:

"Naše šampaňské se vyrábí z několika odrůd - je to aligote, ryzlink a pinot gris. Teď tu zrovna zpracováváme aligote."

Diagnostikoval jsem síto víno a řekl jsem jí:

"Jestlipak víte, že ryzlink by byl lepší, protože pro účely výroby šampaňského je vhodnější?"

"Přesně tak," přikývla. "Ale jak to víte vy?"

Jdeme dál, tentokrát do stáčírny.

Průvodkyně nám tu sdělila, že absolutně čistým druhem šampaňského je brut, kdežto suché, polosuché nebo polosladké šampaňské je doplněno přísadami vinného sirupu.

"Má diagnostika ukazuje, že přidáváním sirupu se kvalita vína zhoršuje," poznamenal jsem překvapeně.

"No ano," přikývla poněkud prostomyslně. "Naši zaměstnanci, ředitelem počínaje a posledním skladovým dělníkem konče, pijí brut. Sirup se přidává v jiných podnicích, obvykle proto, aby se překryly nedostatky vína."

"Když se do šampaňského přidává sirup, porušují se kontakty a také informační struktura vína," vysvětluju jí hned. "A tak když je šampaňské kvalitní, je nejlepší právě brut, kdežto když je energetika porušená, doporučoval bych spíš polosladké. Cukr má totiž schopnost potlačit ve víně negativní programy."

Pracovníci podniku se zapslouchali do naší debaty.

"A co šampaňské z našeho podniku?" zeptala se jedna žena. "To bohužel za mnoho nestojí," odpověděl jsem. "Vaše šampaňské je agresivní, a kromě toho obsahuje programy pýchy, lpění na penězích a úspěchu, takže pokud budeme pít takové šampaňské, člověk příliš přilne k penězům a úspěšnému osudu. Díky tomu začne o peníze přicházet a jeho osud se zhroutí."

"Řekla bych, že máte pravdu," poznamenala tazatelka zamyšleně.

"Prosím vás," oslovila mě další žena, "proč je naše šampaňské obecně horší?"

"Ve vašem podniku se v poslední době lidi jaksi znesvářili a každý vůči každému má nějaké námitky. Ředitel, který obecnou energetiku vína určuje především, v poslední době ztratil energetickou vyváženost. To všechno ovlivňuje kvalitu šampaňského."

Za pár měsíců mi do Petrohradu zavolal jeden známý z Krymu. "Vzpomínáte si na ten vinařský závod, kde jste degustoval šampaňská vína?"

"Samozřejmě."

"Nedávno jsem potkal pracovníka, který prováděl exkurzi. Mám vám vyřídit, že můžete přijet, kdykoli si budete přát."

A známý pokračoval:

"Zeptal jsem se ho, nakolik přesná byla vaše diagnostika. Řekl mi, že více než devadesátiprocentní."

Po téhle zkušenosti jsem si jen tak pro zábavu určoval kvalitu vín i v obchodech a znovu jsem si uvědomil, jak těsně souvisejí duchovní struktury lidí s tím, co ti lidé vyrábějí.

Dřív jsem kvalitu alkoholických nápojů posuzoval podle tří faktorů: obsahu alkoholu, chuti a svého fyzického stavu po prohýřené noci. Chuť jsem často stavěl až na poslední místo. Když jsem se začal vážně zabývat bioenergetikou, můj vztah k vínu se značně změnil. Zprv jsem pochopil, že víno není jen lehce omamný nápoj, jehož opojnost je závislá na obsahu alkoholu, ale něco docela jiného. Přišel jsem na to na začátku sedmdesátých let, kdy jsem pracoval v Soči jako turistický průvodce. Hodně tras tehdy procházelo Abcházií a já tak měl příležitost ochutnávat tamní skvělá vína jako absny, lykva, anakopia či soo a dodnes na jazyku cítím jejich báječnou chuť. Nu a protože vinic bylo na našich trasách opravdu hodně, musel jsem svým svěřencům sdělovat i nějaké informace o vinařství jako oboru. Prostudoval jsem si tedy odbornou literaturu a s údivem jsem zjistil, že víno obsahuje obrovské množství chemických sloučenin, které mají na lidský organismus blahodárný vliv. V přírodních vínech je takovýchto sloučenin kolem pěti set. Ty nám zprostředkovávají mimořádné množství informací a tedy rozvíjejí člověka jako informační soustavu. V dezertních vínech je takových sloučenin mnohem méně a při porušení technologie se informace může stát dokonce zdrojem agrese a škodit. A to jsem si dlouho myslel, že čím je víno sladší a silnější, tím je lepší, že víno je jen alkoholický nápoj, jenže nakonec se ukázalo, že přijímá přímo energii Slunce i Země a že veškeré informace tohoto druhu v něm zůstávají uchovány. Tak jsem postupně pochopil, že víno může mít na člověka jak pozitivní, tak negativní vliv - v závislosti na vlastnostech každého konkrétního nápoje.

Člověk se na Zemi objevil jako stále se zdokonalující zaživací trakt. Proto jak ve fyzické hladině, tak na úrovni pole všechny nejdůležitější informace přijímáme právě zaživacím traktem. Výživu tedy dál považuji za druhotnou, ale zároveň za významný zdroj informací pro fyzickou, nervovou i duševní strukturu člověka. Proto je víno, které v sobě hromadí informace pocházející ze Země a Slunce, pro člověka tak důležité. Přesto ty nejvýznamnější údaje víno nezískává ze Země a Slunce, ale z lidí, kteří ho vyrábějí. To jsem zjistil díky bioenergetice a to mě ostatně inspirovalo k tomu, abych změnil svůj vztah k množství a kvalitě konzumovaných vín.

Zvířata

V poslední době začíná duchovní nedokonalost přinášet stále vážnější důsledky. Jestliže se duše znečistí, člověk onemocní hned, a neštěstí také nepřicházejí okamžitě. Když se ozvou "první telefonáty", člověk může tím, že mění sebe, změnit i situaci. Vnějšískovými akty ovšem můžeme měnit jen okamžitou, tedy taktickou situaci. Reálná kontrola nad situací je možná nejen vnějším, ale v první řadě vnitřním vlivem, tedy modelováním okolního světa skrze práci na sobě.

Nedávno se u mě doma rozdrnčel telefon.

"Nemohl byste vyléčit moji kočku?" ozval se ve sluchátku ženský hlas. "Selhaly jí ledviny, už skoro nevstává a zřejmě umírá."

Moje první reakce byla podrážděná. Tak já nemám čas na to, abych léčil těžce nemocné lidi, a někdo by ze mě chtěl dělat odborníka na kočky! Okamžitě jsem se ale zarazil. Kočka umírá, ale jak se zdá podle pole, její paní ze života už taky moc nezůstává. Budeme léčit kočku, ale vlastně tak zachraňujeme život i její majitelce. Když je nemocné nebo dokonce umírá domácí zvíře, nemusí to nutně znamenat, že stejný úděl čeká i jeho pána. Druhý den paní přišla ke mně do ordinace, ale já jsem jako z udělaní zrovna neměl ani chvíli čas.

"Mám na vás maximálně pět minut. Vy jste pohrdala svým otcem?"

"Ano, ale proč se na to ptáte?"

"Hned vám to vysvětlím. Když duše přilne k Zemi, stává se hrdou a agresivní. Určit se to dá podle nadutosti, ukřivďenosti a nenávisti. Existuje první úroveň pozemskosti, tedy to, co se dá ohmatat: jídlo, auto, chata a tak dále. Pak je tu druhá hladina pozemskosti - rodina, milovaný člověk, postavení ve společnosti. K této druhé hladině lne duše silněji. Tyto hodnoty jsou vyšší, protože jsou blíže Duchu svatému. A pak je tu třetí hladina - schopnosti, duchovní kvality a moudrost. Přilnout k moudrosti je to největší pokušení, protože ta poskytuje mnohem větší štěstí než ostatní hodnoty. Moudrost je kapitál, kterým můžeme vládnout po mnoho životů. Proto je také podobné lnutí velmi intenzivní a agrese vůbec největší, jakou známe. Dnes lidstvo dospělo ke krajní mezi a agrese zrozená z moudrosti se blokuje tvrději než dřív. Kočka má zablokováno pole hlavy a oblast ledvin. Z tíhnutí k moudrosti se rodí opovržlivost, která vzniká v hlavě, proto je pole blokováno právě v oblasti hlavy. Opovržlivost se však brzy obrací proti svému původci, proto se deformuje pole kolem ledvin a dochází k narušení jejich funkce. Sebevražedné sklony, které jsou důsledkem opovržení vůči jiným, nejdříve útočí na hlavu a pak na vyměšovací orgány. Jde o to, že vaše pole je úplně stejné jako pole vaší kočky. Zaznamenávám těžký rozpad v oblasti hlavy a začíná se u vás projevovat porucha funkce ledvin, zatím jen v jemné hladině. Podle vašeho pole už vám ze života mnoho nezbyvá, přestože se cítíte normálně."

"Ale jak bych dokázala pomoci té kočce?" zeptala se znovu žena.

"Hrozí vám smrt. Pokud však přehodnotíte svůj život a v modlitbách a pokání se budete očišťovat, kočku automaticky zachráníte. Ženy ve vašem rodu vždy stavěly milovaného člověka a jeho moudrost nad lásku k Bohu. Proto musejí v zájmu spolehlivého očištění dostávat otce a muže, kteří si budou počínat hloupě a budou ponižovat buď sami sebe, nebo své ženy a děti. Kdyby bývaly tolik nepřezíraly a neodsuzovaly, duše by se očistila.

A vám se stalo něco přesně obráceného."

"Dobře, všechno jsem pochopila," řekla žena. "Už mnohokrát jsem si prošla celý svůj dosavadní život a měním vztah ke všem lidem i událostem. Jak ale zjistím, zda jsem na tom lépe nebo ne, zda mám nějakou vyhlídku přežít? V našem rodě všichni umírali na nemoci ledvin."

"Vy máte skvělý indikátor doma, a je to vaše kočka. Teď myslíte jen na modlitby a pokání. A za pár dní se u mě stavte, podíváme se na vaše pole."

Přišla za dva dny. Naše setkání trvalo snad jen deset vteřin.

"Pole máte naprosto čisté," řekl jsem jí, "teď už budete zdravá."

"Víte," řekla mi žena se šťastným úsměvem, "když jsem se vrátila domů, kočka už na mě čekala u dveří, a ledviny jí začaly normálně fungovat hned druhý den."

Pokrčil jsem rameny.

"To je normální. Teď se hlavně snažte, aby ta kočka už nemusela být nemocná."

Když už jsem se zastavil u zvířat, nabídnu ještě dvě historky. Jednou se na mě s prosbou o pomoc obrátila jedna žena:

"Poslední dobou zemřelo hodně mých známých. Cítím, že začínám mít zdravotní problémy sama, ale to není tak důležité. Můj manžel tvrdí, že je zdravý, ale já cítím, že je to s ním naopak zlé. Jedno zlé znamení už se dostavilo - našeho psa přejelo auto."

Pohlédl jsem do pole zvířete. Soudě podle všeho to byl samec, takže vážné problémy by zřejmě měl mít jeho pán.

"Byl to pes, že?"

"Ano."

V poli jejího muže jsem zaznamenal smrt. Bylo jasné, že zemře během roku, maximálně za rok a půl. Ve fyzické hladině je vše v dokonalém pořádku, takže přijde náhlá nemoc nebo vážné zranění.

Za nějaký čas už proti mně seděli oba dva. Začal jsem muži vysvětlovat jeho situaci:

"V minulých životech vám bylo velmi přáno a hodně dáno, a vy jste ostatními pohrdal pro jejich nedokonalost. Dnes je vám světský úspěch a zdar naopak odebrán, a vy pohrdáte sám sebou. Životaschopnost člověka je dána zásobou lásky v jeho duši. Buňka je životaschopná natolik, nakolik je spjata s celým organismem. Úroveň lásky v duši každého z nás je úroveň kontaktu se Stvořitelem. Když tato úroveň klesá, náš organismus musí zemřít, aby nezahynula naše duše. Vy jste sám sebou tak pohrdal a tolik jste potlačoval lásku k sobě a k okolnímu světu, že jste se dostal až za kritickou hranici. Sebe-opovrhování se nakonec mění v program sebezkázy. Za normálních okolností byste dostal rakovinu. Vy však máte vyvážený organismus, takže se dočkáte spíš těžkého úrazu a pomalého umírání. Nikdy neukládejte výhrady, které máte vůči jiným lidem, do svého nitra. To, co je ve vašem nitru, vám nepatří. A své osobní problémy tam nepouštějte taky. Pamatujte si na celý život jednu věc: cit lásky nám nepatří, nemáme právo se ho dotýkat, nemáme právo si ho podržovat nebo se snažit ho ovládat. My sami jsme jen částí lásky, která se nalézá v celku, a část nikdy nemá právo útočit na zájem celku. Cit lásky je posvátný a nedotknutelný. To my sloužíme jemu, ne on nám. Nemáte právo zabíjet lásku k jiným lidem ani k sobě, to je trestuhodné. Jestliže se s tím smíříte a vcítíte se do toho, nebudete mít problémy."

Dřív jsem si myslel, že zvířata prostě přebírají karmu svých pánů, jenže zvířata mají velkou intuici. Proč to dělají? Pole zvířete se dostává do kontaktu s lidským polem a využívá jeho ochrany. Taky takhle by se to dalo říct - jestliže v základě nějakého duchovního směru stojí osobnost svatého, tento směr bude žít a bude se rozvíjet. Když je v čele naopak nedokonalý člověk, směr rychle zahyne. Při analýze těchto situací jsem pochopil, proč národy tak nutně potřebují náboženství, i lidi, kteří stojí u jejich zrodu. V kontaktu s polem a duchovností zakladatele se jeho následovníkům dostává očisty a ochrany. Stonásobně se však posilují i jejich nedostatky. Proto úroveň kontaktu zakladatele náboženského směru s Bohem určuje osud jeho duchovních následovníků.

Kapitolu o zvířatech uzavřu případem téměř humorným.

Do ordinace ke mně přišla pacientka s velmi neobvyklým problémem.

"Náš kocour má blechy," vylíčila mi podstatu svých trampot hned ode dveří. "Už jsme zkusili všechno, včetně nejlepších zahraničních přípravků, ale nic nepomáhá. Každý den mu z kožichu vyčeseme čtyřicet až šedesát blech."

"Jde jen o to, že si neuvědomujete, že nepříjemnosti a neúspěchy pracují v náš prospěch a očišťují nás. To proto se vaše skleslost, deprese a lítost mění v důrazný program sebekázy. Odolnost vašeho organismu výrazně klesá, a to se týká i vašeho kocoura. Když poklesne odolnost kocoura, blechy získávají část kocourova energetického potenciálu a jejich životaschopnost se několikanásobně posiluje. V podmínkách vytrvalého úspěchu se program navíc vyvíjí daleko rychleji než na pozadí četných drobných nepříjemností. Tak tedy - blechy, to jsou mnohé nepříjemnosti. Ty blokují kocourovy, ale také vaše sebevražedné sklony. To znamená, že pokud chcete kocoura blech zbavit, musíte změnit své nazírání světa. Rozuměla jste mi?"

Mladá žena si mě užasle změřila.

"Rozuměla."

Za několik dní se u mě znovu zastavila.

"Teď každý den chytíme tak dvě tři blešky. A kocour se cítí mnohem lépe."

"Poproste o odpuštění za to, že jste nechut' k životu předala i svým potomkům."

S tím jsme se rozešli.

Divadlo a umění

Setkal jsem se s majitelem jedné malé petrohradské obrazárny. Právě vyjímal uložené obrazy a opíral je před zavěšením o stěnu.

"Řekněte mi, které obrazy se vám líbí a které ne?"

"Kromě subjektivního pocitu si každý obraz také kontrolojuji. Když je v takovém plátně vysoká podvědomá agrese, znamená to, že ten obraz je špatný a že by nebylo dobré ho vystavovat."

"Jak podle vás souvisí talent a agresivita?" zeptal se mě majitel galerie.

"Obrazy mohou mít minimální podvědomou agresivitu a zároveň silnou agresi uvědomovanou. Lidé nechápou, proč většina malířů pije, prohání ženské a proč mají tak hrozně rádi peníze, přestože nic takového příliš nepotřebují. Základem kumštu je náboženství. Chce-li někdo být v tomto životě dobrým malířem, musel v minulém životě poustevničit. Člověk se nejdřív vzdává všeho pozemského, směřuje k Bohu a žádné obrazy nekreslí, protože pozemské záležitosti považuje za degradaci. Jakmile duchovní princip zesílí a stabilizuje se, potřebuje svůj protiklad, tedy materiální fenomén. V tu chvíli se objeví umělec, který vnějškově silně lpí na Zemi a na všech pozemských slastech, ale je jich absolutně prost uvnitř. Absence podvědomé agrese svědčí o tom, že duše umělce se soustředila na Boha a nelpí na pozemskosti. Čím vyšší je potenciál hmotného, zobrazeného na plátně, tedy formálního směřování k Zemi, a čím silnější je směřování k Bohu uvnitř, tím lepší umění vzniká."

Pro první porevoluční léta byl typický rozvrat a hlad, ale ve sféře umění jsme byli svědky přesně opačné situace. Objevily se nové myšlenky a proudy, vznikly jiné formy vnímání světa.

V nevelkém sále sedí jedna z hvězd ruského moderního divadla Vachtangov. Na scéně se zkouší jeho inscenace Princezny Turandot. Herci musejí splynout s hledištěm, vyměňovat si repliky, okamžitě na sál zase zapomenout a své postavy zobrazovat co nejpřirozeněji. Od role se herci oprostít dokážou, ale od sálu to nejde a nejde. Vachtangov znovu a znovu požaduje, aby v sobě nesměšovali herce a postavu, ale nic se nedaří. Herci se snaží ze všech sil, vědí, že režisér brzy zemře, a tak mu chtějí udělat radost, ale marně. Vachtangov tedy vstává a odchází.

"Neodcházejte, prosím," zvolá za ním prosebně jedna z hereček.

Obrátí se a napřáhne k ní paži:

"A teď to s přesně touhle intonací opakujte svému partnerovi."

Režisér se znovu posadil do křesla a zkouška mohla pokračovat.

Jaká je role a smysl sovětského umění dvacátých let? Proč mělo tak obrovský vliv na celé lidstvo? Protože to byl výraz dalšího pokusu o vytvoření nového světového názoru.

"Divadlo," napsal Peter Brook, "se rodí, žije a pak umírá." Vše začíná primitivním divadlem, význam postavy je tam zanedbatelný. Herec se obrací přímo k divákům, baví je a navazuje s nimi oboustranný kontakt. Pak divadlo dozrává a rozkvétá. Úzký kontakt s divákem trvá, ale stále větší důraz se klade na herecké umění. Nu a pak divadlo umírá. Diváci se ocitají za nepřekonatelnou bariérou, herec o nich nemusí přemýšlet, nic mu nebrání, aby od nich zcela abstrahoval a věnoval se jen své postavě - a nic zvláštního se nestane. Tyto základní tendence jsou v každém konkrétním divadle sloučeny v poněkud jiném poměru.

V obdobích největšího rozmachu lidstva, která bývala časově mnohem rozlehlejší než dnes, se tato pojetí divadla propojovala v pojetí jedině. Něčeho takového se ovšem dalo dosáhnout jedině za podmínky, že herec nesplyne se svou postavou. V jedné z prvních epoch starořeckých dějin se toto

pravidlo dodržovalo bez výhrad. Diváci ze všeho nejvíc obdivovali tragédie, v nichž byla největší škála pocitů, zakoušená jak hercem, tak postavou. Když diváci viděli, že se v očích herce objevily pravé slzy, častovali ho zkaženými vejci. Postava může vzlykat, ale herec musí jásat. Herec musí přemýšlet o divácích v sále, kdežto postava musí uvažovat o událostech odehrávajících se na jevišti.

V dobách renesance se tohle všechno zopakovalo. Nu a poslední, zatím závěrečnou etapou tohoto vývoje je umění 20. století, v němž se stále výrazněji prosazuje nové myšlení. Duch se zhmotňuje v těle - zpočátku je silný, kdežto tělo slabé a bezmocné. Jak se však tělo vyvíjí, duch slábne. Nastává epocha největšího rozmachu, kdy jsou si duch i tělo rovny. Pak už je ovšem tělo stále silnější, kdežto duch stále slabší. Pak tělo umírá, kdežto duchovní struktury po smrti těla vzplanou, osvobozené láskou a světlem, a znovu se vrací ke svému Stvořiteli. Duch slábne proto, že v průběhu jediného života lne stále silněji k tělu. Dosáhneme-li, aby k něčemu takovému nedocházelo, dočkáme se vývoje ve dvojité spirále. Umění dvacátých let bylo spjato s ideály socialismu, což byl neuvědomovaný pokus o harmonické skloubení vědy a náboženství, materialismu a idealismu, těla a ducha. Tento pokus však bohužel neskončil vytvořením nové filozofie, zrodem nové soustavy myšlení. Zapomenutou Vachtangoyovu soustavu pak obnovil až Bertolt Brecht. V Rusku však už v té době započal proces proměny vědomí a směřování k nové filozofii.

V šedesátých letech jsme byli svědky dalšího ohňostroje nových tendencí - pokusu smířit živelnost s plánem, pokusu o ekonomickou reformu, doplněnou novým rozvojem umění. V Sovětském svazu se objevuje Divadlo na Tagance, básníci, výtvarníci, spisovatelé, v jejichž tvorbě je znovu patrný rozlet ducha a pokus o propojení materiálnosti s duchovností. Ani za tímto pokusem však nestála filozofická koncepce, proto byl dříve či později odsouzen k nezdaru. Taková tedy byla další kapitola příprav nové úrovně lidského vědomí. Teprve dnes jsou tu všechny podmínky pro to, aby dříve neuvědomovaná, ve vědomí nespojitelná jednota absolutních protikladů byla pochopena a upevněna novými koncepcemi.

Ač je to zvláštní, vznik nového myšlení vede přímou cestou k chorobám. Úroveň naší energetiky vzrostla natolik, že nesprávný pocitový vztah vůči světu vytváří mohutnou podvědomou agresi, která je blokována nemocemi. V obrazu Bohorodičky spatřujeme nejvyšší utrpení a nejvyšší štěstí zároveň. Utrpením je prodchnuta pozemská schránka Bohorodičky, která ví, že její dítě zemře. Štěstím je naopak prostoupena její duchovní podstata, protože v jemné hladině síje jista, že jejím předurčením je spása lidstva a že pozemské tělo je jen oděvem duše. Menší část její duše se obrací k Zemi, kdežto větší k Bohu.

Lidstvo prochází ve svých filozofických hledáních všemi stadii zrodu živého organismu. Divadelní postava je náš život na zemi, kdežto herec ztělesňuje naši podstatu, která se nalézá za hranicemi našeho pozemského života. Vše začínalo primitivním divadlem, tedy filozofii Východu, kde herec téměř nepřemýšlel o postavě a o svém životě na této Zemi. Pak se ale začalo vyvíjet umění scénického herectví a přišlo to, čemu dnes říkáme západní civilizace. Dnešní lidstvo je cosi jako umírající divadlo, které už uvažuje jen o tom, jak podat co nejlepší výkon na scéně, ale přitom se docela zapomíná na obsah a smysl rolí. Proto se neustále posiluje tendence neklást důraz na postavu, ale na herce. Je však třeba mít neustále na paměti, že nežijeme jen jediný život a že hlavní složka naší osobnosti sídlí za hranicemi našeho života. Svůj pozemský život jistě musíme zahrát skvěle, jako jednu z rolí - tedy co nejméně, ale ani na okamžik nesmíme zapomínat, že je to přece jen pouhá role. Herci, kteří se často plně orientují na pocity postavy, potom onemocní a umírají, protože tak opakují osud svých hrdinů a přitom ani nevědí, proč se to všechno stalo.

Tomuto trendu zvláště silně nahrává film a televize. Ve filmu již herci nejsou, tam najdeme jen postavy. Když se film objevil, všichni byli ochotni tvrdit, že dny divadla jsou sečteny. Divadlo však nejenže nezemřelo, ono se začalo bouřlivě rozvíjet. Když vidíme v divadle herce a postavy, které navzájem nesplývají, dostáváme se k vyšším hladinám vnímání světa. Poslání filmu je poněkud jiné.

Když Avicenna před mnoha staletími uvázal k jednomu sloupu ovci a ke druhému vlka, ovce do tří dnů posla. Je na každém z nás a na našem vztahu ke každé konkrétní situaci, zda nás stres rozdrťí, či naopak posílí. Film poskytuje možnost od skutečného v životě abstrahovat. V širokém rejstříku svých prostředků se film snaží člověka doslova přibít k tomu, co se právě v hmotném světě děje. Člověk se nejdřív přenáší jakoby do jiného kosmu a do jiných soustav myšlení, tedy se jakoby odpojuje od okamžitých problémů, které ho spojují se Zemí. Jakmile vyjde z divadelního sálu, stává se po krátkém období existence postavou hercem. A tento kyvadlový princip umožňuje dosažení vnitřní harmonie i tomu, kdo nemá dost sil na přímé přijetí divadelního fenoménu. Jak v sobě herec vychovává schopnost nesplynout s postavou, tak v sobě každý člověk musí pěstovat umění oddělit tento život od toho, který je nad ním. Jestliže herec vpustí do svého nitra, do své vlastní duše emoci postavy, ležící na povrchu, divadlo umírá. Poté onemocní a zemře i herec sám.

Jestliže vpouštíme emoce související se zájmy našeho těla, tedy jednoho našeho života, do hlubin duše, do těch struktur, které se klenou přes mnoho životů, pak stejně jako špatní herci onemocníme a zemřeme.

V nejbližší době se každý z nás, chce-li zůstat na jevišti, musí naučit být hercem i postavou zároveň.

Divadelní umění zkoumá duši. V obyčejném životě se stáváme aktéry běžných událostí, kterým se přizpůsobuje naše duše, jež sebe samu považuje za prvotní, kdežto ony události za druhotné. Přestože ve skutečnosti k událostem dochází v duchovní hladině dřív. To, co se odehrává v našich duších, se až později seběhne kolem nás. Vše, co se děje na jevišti v divadle, je druhotné. Prvotní jsou vždy pocity a myšlenky, které vytvořily nejdřív divadelní hru a potom představení. Hlavním úkolem divadelního představení je vytvářet události neviditelné, ale ve skutečnosti mnohem reálnější, než jsou ty fyzické přímo na jevišti. Pokud režisér nepřijde na nějaký prvotní nápad, pokud událost, informaci o divadelní hře nedokázal zhustit a slisovat v prapůvodní zrno, z něhož se taková hra zrodila, jeho herci na scéně nežijí, ale jen odříkávají role. Hodně záleží také na autorovi, protože každý děj, každá událost hry musí přesně odpovídat zmíněnému prvopočátečnímu zrnu. V této poloze je neopakovatelný Shakespeare. Na druhé straně jsem však dlouho neměl tušení, jak hluboko do tajů lidské duše pronikl Čechov. Až po dvacetiletém filozofickém bádání a patnácti letech pokusů s duchovními strukturami lidského pole jsem pro sebe znovu objevil Čechova. Dosud poněkud mlhavá, nelogická a nesrozumitelná hra Racek se mi náhle zatřpytila jako velký briliant. Nedokážu proto odolat touze předložit laskavému čtenáři vlastní pokus výkladu této hry.

Nezbytnou součástí existence jakéhokoli organismu je nepřetržitý kontakt každé jeho části s centrem. Aby část úspěšně pracovala pro celek, její program se musí skládat ze dvou matic. Tou první je matrice celku, s nímž se ztotožňuje, tedy vnitřní obsah. A pak je tu matrice jako taková, tedy forma. Tyto dvě složky jsou spolu v dialektickém protikladu. Chceme-li mluvit jednodušším jazykem, konstatujme, že část musí obsahovat informaci o celku, takový je princip hologramu. Člověka můžeme chápat jako informační soustavu, která je součástí vesmíru. Jeho rozvoj souvisí s příjmem a zpracováním informací přicházejících z vesmíru. Přijetí každé nové informace probíhá formou ničení starých kontaktů a struktur a vytváření nových, tentokrát vyšší úrovně. Toto ničení někdy může být nekontrolovatelné, a v takovém případě začíná informace organismus likvidovat. To znamená, že pro úspěšné zpracování nových údajů člověk jako informační soustava potřebuje destabilizující faktor, periodické boření obvyklých souvislostí. Tento proces může mít podobu samostatných cílových programů, souvisejících s hledáním, s tvorbou, s rizikem. Jsou tu ale také objektivní, nepřetržitě působící faktory, jako nepříjemnosti, úrazy, nemoci a smrt. Na ničení spojují kontaktů, odpovídajících tělesné schránce, organismus odpovídá posílením kontaktu v duchovní hladině, která je základní nositelkou informace. Jednoduše řečeno: zničením těla a omezením jeho možností a schopností se zoceluje duch. Obrovskou roli přitom ale hraje základní psychologická orientace člověka. Když ten člověk chápe, že jakákoli nepříjemnost, neštěstí či nemoc je jen nová informace, kterou zatím nedokázal správně vstřebat, pak jsou všechny jeho síly vrženy na zvýšení

adaptace, a intenzita chorob, neštěstí či úrazů jako destabilizujícího faktoru těla může dramaticky poklesnout. Neštěstí a strážně duši posilují a učí člověka moudrosti, toho si lidé povšimli už dávno, ale jedině v případě, že je člověk schopen se s takovými informacemi vnitřně smířit jako s nezbytností, mají pro nás smysl. Pokud se pokoušíme o nějaký odvetný odpor, hodnotí se to jako pokus o uzavření vlastní informační soustavy - a pak už následuje jen degradace a smrt. Nu a protože základní informace jsou uloženy v hladině pole, destabilizace těla obohacuje duchovní struktury.

Ze všeho, co bylo právě řečeno, plyne jednoduchý závěr: to, čemu u člověka říkáme schopnosti nebo talent, je ve skutečnosti dáno množstvím chorob, nepříjemností a úrazů. Bible praví, že neduh nedá člověku zhřešit. Což znamená, že člověk už dávno ví, jak blahodárný vliv má na duši choroba. Umění vnímat neštěstí pocitově jako cosi seslaného shůry se v křesťanství říká pokora. Nepřijetí traumatizující situace zase říkáme pýcha. Ve východních technikách a ve východní filozofii se umění omezit tělo a vystavit ho tvrdým zkouškám vždy považovalo za neodmyslitelnou součást rozvoje ducha, což zahrnovalo rozvoj schopností a toho, čemu říkáme talent.

Zeptejme se teď, proč se hře Racek říká komedie, proč se jmenuje Racek, proč si slavné divadlo MCHAT vybralo právě racka pro svůj znak a proč se dva hlavní hrdinové jmenují Trigonn (v jehož jméně slyšíme "tři hory" a chápeme to jako nezdolnost) a Treplev (v čemž každý Rus slyší "trepaťsja" neboli tlachat). Proč všichni herci musejí pracovat na tom, co se mezi nimi děje, a proč Treplev zastřelí racka a na konci hry i sám sebe? Proč autor hovoří o Rackovi jako o komedii, přestože hlavní hrdina se na konci zabije?

Odpověď je snadná, musíme ovšem pochopit, že smyslem této divadelní hry je analýza zrodu talentu: člověk bez schopností, který dokáže přijímat rány osudu jako požehnání, se nakonec stane talentem - jako například Nina. Má to ale jeden drobný háček - k formování takového talentu dochází po několik životů. Proto je pro okolí tak těžké postřehnout souvislost mezi smířením a talentem - v jednom životě nejsou příliš nápadné, přestože poustevníci a světcí by mohli příkladů poskytnout dost a dost. Když má člověk schopnosti, ale vyhýbá se útrapám a na nepříjemnosti reaguje tak, že pohrdá, ponižuje, závidí a chová se zaštiplně, pak schopnosti ztrácí a jeho potomci také. Teď hovoříme o Treplevovi.

Ptáte se, proč hra začíná divadelním představením, které uspořádal Treplev? Důležité v tomto případě není představení samotné, ale motivy, pro něž vzniklo. Treplev se cítí ponížen skrze peníze, schopnosti a přízeň osudu. Od matky se mu však dostalo kategorické neschopnosti přijmout traumatizující situace, proto jeho vlastní hra vůbec vznikla. Tato hra je především touhou po pomstě, po zúctování, touhou povýšit se nad jiné. Hledání nových forem je pro něj snaha podřídít si jiné. Treplev nemá žádný obsah, je to informačně uzavřená soustava, proto jsou jeho hry prázdné a bezduché. Toho si všímá Nina. A proto se také zamilovává do Trigorina, v němž je všechno přesně naopak. Tento muž je vůči formě lhostejný a je schopen vnímat jakoukoli situaci bez hysterie, výhrad a odsudků.

Vybavuje se mi známý pojem "ad absurdum". V Treplevově případě neochota smířit se s traumaty přechází až v přání zabít buď někoho jiného, nebo sebe sama. Právě proto chce zabít Trigorina a nakonec zastřelí racka. Zabití krásného ptáka však má v podtextu zcela jiný význam. Kulminačním bodem celé hry není Treplevova sebevražda, ale zabití racka a slova Niny: když se s rackem srovnává, je viditelně ochotna podstoupit jakákoli muka a jakékoli utrpení, jen když povede k očistě a prosvětlení duše. U Niny se to projevuje v přání stát se herečkou. Herecká profese se zatemňuje mnoha pozemskými motivy jako je sláva, proslulost a postavení, proto Nině bude často hodně těžko, ale v jejím prohlášení je jednoznačně obsaženo to hlavní: přání postavit zájmy ducha nad zájmy těla. Treplev nehodlá trpět a smířovat se s vyšší vůlí a očisťovat si tak duši. Jeho reakcí na podobné případy je prezírání, nenávisť i odsudek a akt zabití racka se do jeho duše promítá jako usmrcení priority věcí ducha. Po určité době bude jeho duše ještě prázdnější a zůstane tu jen fyzická schránka. Zabitím racka se Treplev zřekl vývoje, proto je ke zkáze odsouzen i fyzicky. Život by si vzal i tehdy, kdyby se s Ninou nasetkal, a ani by se nemusel zastřelit - prostě by

onemocněl a potom by zemřel. Nina cítí, že jeho vnitřní prázdnota zesílila, proto i ve chvíli, kdy ji Trigorin opouští a je na tom opravdu zle, Trepleva odmítá. Smířit se s Treplevem jako s partnerem by znamenalo zabít vlastní duši, a to si Nina nepřeje. V zásadě hrdinové každé divadelní hry řeší vždy stejnou otázku - být, či nebýt. Je to řešení otázky věčné – co je důležitější, tělo, nebo duše? Také v Hamletovi každý hrdina v každém okamžiku, v každém činu a v každé frázi rozhoduje, co je pro něj důležitější, zda šlechtnost či kus žvance. Hrdinka Racka řeší své dilema stejně jako Hamlet.

Sebevraždu Trepleva nelze chápat jako tragédii, protože si předem vybral tělo. Skutky člověka, který "ztratil život kvůli svému saku", jsou spíš komické než tragické. Naše tělo je také takové sako, proto hra Racek nemůže být dramatem či tragédií, ale jen komedií. Hledáme-li v celém textu aspekt tragédie, pak je to smrt racka. Člověk zabíjí vlastní duši pro vlastní nenaplněné aspirace či pro přílišné upřednostňování tělesné schránky. Jak na vraždu ptáka může reagovat člověk Treplevova typu? Rackovým vrahem by opovrhoval a označil by ho za lotra a ničemu. Obyčejný člověk by takový čin docela obyčejně odsoudil. Tím, že zabil racka, se ale Treplev pokoušel psychicky deptat jiné. A jak celou událost vnímá Trigorin? Přece nijak. "Krásný pták," říká jen. Na zlo nesmíme odpovídat nenávistí a vnitřním odsudkem. To, co se píše ve svatých knihách, Trigorin potvrdil svou životní praxí. Proto je také nadaný. Když by z toho člověk vycházel, může si připravit vlastní představení, ale to nikdy nebude úplné. "Celý svět je divadlo a lidé v něm jsou jenom herci," praví Shakespeare. Jakmile se v divákovi probudí pocit, že Trigorin je dobrý a Treplev špatný - bude to špatné představení. Když ale pocítí, že ničema a světec činí jedno a totéž, stejně jako tupec a génius, že Treplev a Trigorin nejsou autory komedie zvané život a že hlavní problém a naše lidské těžiště se nalézá mimo hranice našeho života, a divák bude mít stejně rád Trigorina, Trepleva i jiné hrdiny, pak by to přestavení mohlo být vydařené. A to je možná další důvod, proč autor o Rackovi hovoří jako o komedii.

Vývoj lidské duše probíhá ve vlnách - jednou je tu láska k vesmíru, k jeho Stvořiteli a posílení duchovních struktur, jindy láska k pozemskosti a hromadění hmotných statků. Když však je . duše příliš obtěžkána pozemským živlem, další její noření do pozemskosti znamená špinu a deformace, a potom nemoc a smrt těla. Člověk, který si přeje spásu vlastní duše, vzdoruje jejímu potřísnění a je kvůli tomu ochoten trpět na těle, zachraňuje nejen svou duši, ale v konečném důsledku i tělo.

Čechovův Racek je symbol správné volby. Zájmy duše stojí vždy nad zájmy těla. A ti, kdož učinili Racka symbolem divadla MCHAT, správně pochopili volbu, kterou učinila hrdinka.

Námořníci věří, že se duše zemřelých stěhují do racků. Právě proto Treplev nezabil jen tak ledajakého ptáka, ale právě racka. Když ho zabíjel, vraždil svou lásku a svou duši. Je tu ještě otázka, proč to dělal. Protože jeho ambice, související s významem našeho fyzického těla a zformulované ještě před událostmi, jimiž se hra zabývá, pro něj znamenaly víc než cit lásky. A tomu se říká "smích skrz slzy". Co dělá na scéně klaun? Koná vnějškově rozmáchlé a rádoby významné pohyby a hraje si na důležitou osobu, tedy posiluje význam formy, inspiruje nějaké konflikty, ale jejich motivy jsou pošetilé a lidé se smějí. Treplev je také klaun a logika jeho chování je kašpárská. Když na scéně vytáhne revolver opravdový klaun a střílí se pro nějakou maličkost, je to komické. Cit lásky je něco, co nepatří Zemi. Cit lásky nelze řídit. Čím je člověk duchovnějším, tím menší má v sobě přání právě tento cit jakkoli ohrožovat. Když Treplev zabíjí (a nakonec zabíjí i sebe), zabíjí především svou lásku.

Pak je tu další varianta komedie. Klaun si navlékne královský šat a najednou v něm začne klopýtat, padat a zaplétat se do něj - a publikum se zase směje. Cit lásky, jehož se Treplevovi dostalo jaksi navíc, je královským šatem, v němž se motá a padá. A zase je tu již zmíněný smích skrz slzy.

Co je to ale humor a smích? To je splynutí protikladů, nečekaná proměna formy, vyústující v mohutný výtrysk duchovních struktur. Humor je způsob lidské adaptace na okolní svět. Treplev

není schopen smířit se s rozpadem formy, forma je pro něj hodnotou absolutní. Proto veškerá jeho duchovnost degraduje a život se pro něj stává nepřetržitou tragédií.

A je tu ještě třetí varianta tragédie - klaun vzlyká a slzí proto, že mu praskl nafukovací balónek, a diváci se zase válí smíchy. A přehnaně tragické emoce Trepleva, jejichž jediným důvodem jsou prasklé balónky jeho lpění na vlastní pověsti a pohrdání přáteli, jeho nezkrotné aspirace, jsou v zásadě směšné. Každá komedie má svého hlavního komického hrdinu. V Rackovi je to bezesporu Treplev. On je však i hlavní tragickou postavou. Chceme-li tedy Racka hrát jen jako komedii, byl by to nonsens, kdežto když ho budeme hrát jen jako tragédii, bude to ještě větší nesmysl. Když oba principy neobratně zkombinujeme, navzájem se potrou a vznikne z nich jen mdlá, nepřiliš chutná polévka. A spojit komický a tragický princip v harmonický celek, to každý režisér nedokáže. Dosud se to povedlo jen jedinému. Tomu, který nás stvořil, a to prosím k obrazu svému. Proto bychom se i my při svých pokusech vytvořit na scéně život měli naučit, jak sjednocovat protiklady.

Práce se skupinami

Naše duchovní struktury mají obrovskou setrvačnost. Vědomí je cosi jako kolečko v hodinkách, zvané nepokoj, které se otáčí vpřed a zase vzad. Jenže hlavní síla začíná pozvolna roztáčet setrvačnick podvědomí, obrovského a těžkého kola. Nejdřív sami tohle setrvačnickové kolo uvedeme do pohybu, a pak již ono unáší nás. Pozvolným, nepřetržitým úsilím můžeme jeho pohyb zpomalit či dokonce zvrátit, ale pokud se to pokusíme udělat prudce a naráz, spláceme nad výdělkem. Proto je snazší nemoci léčit a přeorientoávat hned na počátku než ve fázi, kdy duše už nabrala plnou rychlost. Situaci je třeba kontrolovat ještě před jejím vznikem. Jakmile nemoc jednou propukne, je třeba na její likvidaci vynaložit mnohonásobně více sil. Nakolik je to složité, jsem pocítil, když jsem se pokusil znovu zharmonizovat jednu neobyčejně komplikovanou událost.

Zavolala mi jedna známá a řekla mi, že u ní chce přespat nějaká úplně cizí ženská, která ale rozhodně nevypadá jako žebračka. Známa ji prostě pustila do bytu - ani sama nevěděla proč. Podíval jsem se na pole té ženy (abych věděl, zda je harmonické a zda jeho nositelka nenarušuje nejvyšší zákony), ale všechno bylo v pořádku. "To je dobré," řekl jsem do sluchátka a zavěsil. Neustále mě však neopouštěl jakýsi pocit neklidu, a tak jsem se rozhodl, že se na věc podívám ještě jednou. I harmonické pole přece může mít kaz. Prohlédl jsem si tedy ještě jednou pole té nenadálé příchozí do bytu mé známé - tentokrát v širším spektru - a zjistil jsem, jak výrazný je stupeň její vědomé agrese. Žena neuvěřitelně silně lpěla na penězích a hmotných statcích. Při dalším zkoumání jsem zaznamenal program zkázy dětí v egoistickém zájmu hmotného dostatku. Podle schematického nákresu mohla ta žena zabít obě děti mé známé a vykrást byt. První, co mě napadlo, bylo zavolat na policii. Najednou mě ale začala bolet hlava a pocítil jsem mocné deformace vlastního pole. Pochopil jsem, že nemám právo běh věcí nějak ovlivňovat. Velmi mě to zmátlo. Někdo může zabít děti, a já to nesmím ani oznámit.

No dobře, pomyslel jsem si, a když to přece jen ohlásím, jak to asi může skončit?

Podvědomí mi ihned poskytlo odpověď, která v grafickém znázornění vypadala ještě o něco hůř - smrt obou dětí i jejich rodičů při dopravní nehodě, k níž dojde o několik dní později. Pokusil jsem se vstoupit do pole dětí a jejich matky, ale to pružilo a nepouštělo mě dovnitř. S něčím podobným jsem se setkal poprvé v životě. Připadal jsem si jako jasnovidce, jemuž bylo pod pohružkou trestu smrti zakázáno prozradit, co zjistil. Asi za čtvrt hodiny jsem pochopil, že se pokouším celou událost dostat do rovnováhy podle zákonů zemské logiky. Tento stav však bylo možné napravit jedině zevnitř. Pokud dětem hrozí zkáza, znamená to, že mají analogické programy - absolutizace schopností, životního úspěchu a peněz. Proti programu tedy musí nastoupit antiprogram. Podobná pole se přitahují, a tato srážka by mohla být osudová. Zavolal jsem své známé a řekl jí, že je to velmi vážné a že děti by měly okamžitě prosit o odpuštění za odsudky otce. To je ten nejnebezpečnější program, který člověka od Boha vzdaluje nejvíc. A totéž jsem doporučil i matce - ať se vzdá odsudků na adresu svého muže.

"Jakých odsudků?" podivila se žena.

"Víte, jakmile se žena začne na svého muže bezděky zlobit a odsuzovat ho, přilne příliš k dětem a k modle schopností, jakmile se začne hněvat pro peníze, táhne ji to přespráti k penězům, a jakmile začne mít pocit, že se v životě nedočkala ničeho pěkného a příjemného, lne k pozemskému úspěchu. A vy jste uvažovala asi takhle: proboha, co je tohle za život, vždyť ten člověk nedokáže vydělat ani na to, abychom alespoň trochu slušně žili! Nejhorší je, když takhle uvažujete rok dva, přitom vaše nitro ovládne pocit křivdy a pak přijдете do jiného stavu. V tu chvíli je zle, duše dětí

jsou zmrzačeny a takovou duši lze nejnázne léčit zmrzačeným tělem. Věřte mi, že s největšími obtížemi udržuji celou situaci v tomto stavu, ale jestli si vy sama i vaše děti neočistíte skrze pokání duše, za pár dní už nebudu schopen vám pomoci. Nejde jen o to, že jste si do domácnosti vpustila recidivistku. Vy už jste se dočkala i trestů shůry, a to dost vážných. Teď prosím poschovávejte všechny nože, které máte v kuchyni, a tu ženu mi dejte k telefonu, promluví si s ní. Vy se hlavně modlete a zbavujte se odsudků vůči muži."

Jakmile jsem se pustil do řeči s vetřelkyní, okamžitě jsem pocítil, že ještě mám nějaký čas v rezervě. Její psychika byla rozkolísaná a vykazovala jen negativní hodnoty. Jak mi potom členové domácnosti mé známé dosvědčili, po telefonátu se mnou u ní došlo k nápadné, zvláštní změně. Čistý pohled a klidná mluva se vytratily, jako když mávne kouzelným proutkem, a z tváře najednou čišela krutá nenávisť. Beráncí roucho, navlečené přes lítou vlčici, se rozpadlo během několika málo minut. Když ženu spatřila dcera mé známé, udělalo se jí zle, kdežto chlapec se ukryl v sousední místnosti. Volal jsem každých patnáct minut a vysvětloval, že nejdůležitější cestou k nápravě je modlitba a pokání. Zvenčí pro nápravu nelze už nic udělat. Po čtyřiceti minutách jsem ucítil, že krize se láme a utišuje.

Když jsem se pokoušel situaci vyvažovat podle zásad pozemské logiky, pole mě nevpouštělo a já si byl vědom toho, že tohle experimentování může skončit velmi neblaze i pro mě samotného. Zato božská logika si s problémy poradila lehce a elegantně. Jakmile v duších obou dětí došlo k prvnímu zlepšení stavu, otec, který byl ve městě, se mohl na pokyn shůry vrátit domů. Zmocnila se ho neodbytná úzkost a on pocítil, že se doma děje cosi nekalého. Jakmile se vrátil, už stačilo jen pár maličkostí - například zavolat na policii, aby si pro tu podivnou ženskou přijela. Místo policie ovšem nakonec musela přijet sanitka z psychiatrické léčebny. Už na odchodu se ta žena přiznala, že měla zvláštní nutkání někoho podříznout.

Po tomto případě jsem pochopil, že nemám právo na vpád do podobných situací, když nejsem schopen dosáhnout jejich uklidnění zevnitř. Jestliže pacient neprojeví silné přání změnit sám sebe, budu za to odpovědný, protože nemám právo sdělit mu informaci, která mu může zachránit život, pokud se jeho duše nechce a nehodlá očistit. Proto má moje metoda i své meze. Člověk mravně neuspořádaný je pro mě nevléčitelný. Když se ke mně objedná, může se jeho stav naopak zhoršit.

Jednou jsem se musel potýkat s problémem ještě daleko větším než byl ten, který jsem právě popsal. Také tentokrát se jednalo o korekce pole hned několika lidí naráz.

Měl jsem přátele v Petrohradské námořní plavbě, a tak mými častými hosty byli právě námořníci. Jednou jsem debatoval s jedním kapitánem dálkové plavby. Řeč přišla na jeho kamaráda, také námořního kapitána. Automaticky jsem zapátral v poli toho člověka a ihned jsem tam narazil na rozsáhlé deformace, které mohly za jistých okolností vyvolat i smrt. Přitom kapitán měl už za dva týdny i s posádkou vyplout na moře.

"Jak se prosím vás jmenuje jeho loď?" zeptal jsem se a distančně jsem si vyhodnotil i pole lodi. Už zběžná diagnóza naznačovala trhliny a průrvy v poli v oblasti kapitánského můstku. Moc pěkně to opravdu nevypadalo.

"Znáte někoho z mužstva?" zeptal jsem se svého návštěvníka.

"Ano, prvního důstojníka."

"Řekněte mi, prosím, jak se jmenuje."

Prohlédl jsem tedy další pole a našel v něm známý hieroglyf smrti.

"Koho z té lodi ještě znáte?" "Kuchaře."

I v třetím případě jsem narazil na téměř stejný obrázek.

Má kniha se jmenuje Diagnostika karmy. Karma je slovo východní, kdežto diagnostika západní. Už v pojmu diagnostika je obsaženo hledání, analýza, a tedy i možnost chyby. Přesně jsem viděl, jak se připravuje zánik lodě a posádky, ale to nemuselo nutně znamenat, že konec je nevyhnutelný. Rychle jsem si spočítal, co ještě lze změnit - jinak by ve mně mohl zavládnout absolutní fatalismus a já bych o další průzkum zcela ztratil zájem. V tomto případě se mi však vše jevilo až příliš

charakteristické. Vyváženost posádky z hlediska schopnosti přežít byla sotva dvacetiprocentní, kdežto z hlediska osobnosti kapitána až osmdesátiprocentní. Dřív jsem ani netušil, nakolik může být karma posádky lodi závislá na karmě jejího kapitána. Prostřednictvím známých jsem tedy kapitánovi vzkázal, že by bylo dobré, aby se u mě zastavil. Pak mě ale napadlo: a co když o to nebude stát? Kdybych se ale pokusil hrozící nebezpečí nějak napravit zvenčí, například říct posádce, co jí hrozí, aby se alespoň nějak připravila, mohl bych se za to dočkat trestu jak já, tak moje děti.

Když má havarovat letadlo nebo vykolejit vlak, lidé, kteří v něm pojedou nebo poletí, se vybírají dlouho předem. Myšlenka, že na moře by mělo vyplout několik desítek lidí, kteří téměř nemají šanci přežít, mě trýznila dnem i nocí. Ale znáte to - jak se říká "Necpi se, kam nejsi zván". Také tentokrát jsem diagnostikoval, aniž bych o to byl žádán, a to by se mi mohlo vymstít.

Měl jsem ale štěstí - kapitán přišel. Přijít do nuzné místnosti v jedné z nejubožejších částí města a poslouchat zastrašování z úst nějakého "senzibilního čaroděje" asi musí být pro rozumného a sebejistého muže těžké. Však to tenkrát také nebyla seance, ale souboj názorů. Kdybych se dopustil sebemenšího nátlaku nebo se cítil ukřivděný, celá situace by se okamžitě uzavřela. Pro mě bylo bojovat sám se sebou stejně těžké jako pro něj. Cítil jsem, že mi nevěří. Jednu chvíli už dokonce vstal a chtěl odejít.

"Myslete na mužstvo, kterému velíte."

Kapitán se znovu posadil a náš souboj pokračoval. Povšiml jsem si jedné pozoruhodné věci - čím obtížněji člověk něco chápe, tím spolehlivěji mu to v mysli utkví, když nakonec porozumí. Ke konci naší debaty se cosi změnilo, což jsem zaznamenal nejen v kapitánově poli, ale i v jeho zevnějšku. Pak už jsem celou záležitost sledoval jen na dálku. Těsně před vyplutím kapitán nečekaně podstatně obměnil posádku. Plavba proběhla normálně. Pole kapitána i jeho nové posádky se dostalo do normy. Když jsem si kapitánovo pole znovu prohlédl po půl roce, bylo naprosto čisté a po nějakých potížích a deformacích nezbylo ani stopy.

Chceme-li vidět do budoucnosti, musíme umět pracovat s minulostí. Každá událost je zapsána v jemné hladině, proto si všechno, co se v tomto světě stalo, můžeme vrátit jako na pomalu běžícím videozáznamu. Zkušenosti z minula nám poskytují možnost pracovat s tím, co teprve přijde.

V roce 1993 se potopila nákladní loď Baltské námořní plavby a tragédii přežil jediný člověk. Znovu a znovu jsem celou událost zkoumal v jemné hladině a viděl jsem stále tutéž deformaci pole kolem lodi a stále tytéž příčiny, které nakonec vedly až k záhubě posádky. Protože v této chvíli jsem analogické deformace viděl u jakékoli lodi, patřící zmíněné společnosti, svědčilo to o příštích problémech. Možnost vyhodnotit situaci a změnit ji dřív, než se uskuteční na fyzické úrovni, by nejen zachránila životy lidí, ale také zabránila haváriím a finančním ztrátám.

Na podzim roku 1993 jsme se s přítelem dali do řeči o potížích, které v té době mělo právě zmíněné petrohradské rejdářství.

"Už několik měsíců nám neplatí ani rubl," postěžoval si přítel, "neumíš si představit, jak těžko se žije našim rodinám."

Jen tak z rozmaru jsem se podíval do zpráv o rejdářství a rychle jsem vypracoval zběžnou diagnózu. Parametry osudu tohoto velkého podniku byly smrtelné. Nejhorší na tom všem však bylo, že příčiny tohoto stavu přesně odpovídaly příčinám zkázy té nákladní lodi. Z toho plynulo, že energetika managementu rejdářské firmy do značné míry určovala osudy jednotlivých lodí. Tolik jsem si přál pomoci námořníkům, že jsem se rozhodl pro setkání s představiteli vedení firmy.

"Pokud se nesečkám s vašimi šéfy, nemohu pro změnu stavu nic udělat."

"Dobře, tak já tam zajdu a domluvím to," řekl přítel.

Nejpozoruhodnější na tom všem je, že ke schůzce během několika málo dnů došlo a ti pánové pozorně vyslechli všechno, co jsem jim říkal. Nakonec jsme dokonce podepsali dohodu, podle níž jsem měl diagnostikovat každou loď a její posádku před vyplutím na moře. A tady jsem se setkal s něčím, čemu se říká "setrvačnost lidského myšlení". Aby tito lidé byli schopni mi porozumět,

musel jsem jim přiblížit podstatu celé své soustavy velmi zjednodušeně. Takhle se na mě totiž mnozí dívali v nejlepší případě jako na šarlatána. Až do této chvíle jsem byl zvyklý pracovat s nemocnými, kteří lačně hltali každé mé slovo, kdežto tohle byli jedinci zcela zdraví a většinou také jaksepatří nedůvěřiví. Všechny mé pokusy něco jim vysvětlit se mýjely účinkem a mě už to pomalu přestávalo bavit. Stará smlouva končila, a novou už se mnou neuzavřeli. Pochopil jsem, že tato oblast je mi uzavřena a rozhodl se na všechno zapomenout. Jenže najednou došlo k něčemu, co jsem vůbec nečekal. Postihly mě řezavé bolesti žaludku. Důvod byl jasně mimo mě, někdo se na mě zlobil. Po nějakém čase jsem přišel na to, že to musí být jisté společenství lidí.

Jaké společenství lidí by se na mě mohlo zlobit? lámal jsem si hlavu. Jak já bych mohl nějak uškodit celé skupině lidí?

Brzy jsem ale pochopil, co za tím stálo - bylo to samozřejmě to petrohradské rejdařství. Ukázalo se, že lidé, kteří spolu navenek nemají mnoho společného, reagovali na mé emoce jako jednotný živý organismus. Pole rejdařství se bránilo mému odchodu a zaútočilo ve chvíli, kdy jsem se rozhodl o problémech firmy dále nepřemýšlet. Příběh tedy neskončil, a pro mě to znamenalo, že se k záležitostem námořní plavby ještě vrátím. Tak to ostatně taky dopadlo. Ředitel společnosti byl našťastí člověk s rozhledem a dostatečnou intuicí a požádal mě, abych pro společnost připravil základní prognózy dalšího vývoje. Má ruka zakreslovala grafy a schémata, která jsem rychle vysvětloval. Za několik měsíců se mé předpovědi začaly plnit, především pokud šlo o ekonomiku provozu a bezpečnost jednotlivých plavidel. Vedení mě začalo zvat na schůzky s kapitány a já jim co nejpopulárnější a nejprístupnější formou sděloval, nakolik jsou hlubinné podvědomé emoce spojeny se zdravím a osudem člověka, nakolik je kapitánovo nazírání světa propojeno s událostmi, k nimž dochází na lodi i kolem ní. A konečně se mi podařilo dát do pohybu něco, čím vlastně mělo všechno začít.

Posadil jsem se v pracovně jednoho ze šéfů společnosti a ten si prověřoval mou kompetentnost. Bylo to velice jednoduché. Říkal mi jména kapitánů a názvy lodí, na kterých se tito lidé plaví.

"Tak tahle loď má velmi špatné parametry," řekl jsem, "a její pole se mi taky nelíbí. Nestalo se s ní náhodou něco?"

"Přednedávnem na ní vypukl požár. Utrpěli jsme ztrátu ve výši milion dolarů."

Zaznělo jméno další lodi a jejího kapitána.

"Tady je podle mě všechno v pořádku," konstatoval jsem. "Nebo snad víte o nějakých problémech?"

"Vůbec ne," odpověděl vedoucí pracovník.

U další dvojice jmen - kapitána a lodi - jsem ale komplikace znovu zaznamenal. V případě kapitána této lodí jsem zjistil pýchu na vyloženě smrtelné mezi. Také jeho podvědomá agrese byla mimořádně vysoká. Tyto stavy pole bývají blokovány buď nemocí, nebo nějakým neštěstím. To znamená, že možnost havárie se prudce zvyšuje.

"Víte," řekl jsem svému společníkovi, "psychický stav toho muže není dobrý, bylo by třeba si s ním pohovořit."

"Proto jsme ho taky z kapitánské funkce odvolali, abychom si s ním pohovořili," usmál se vedoucí pracovník.

Ze zběžné prověrky lodí a jejich kapitánů vyplynulo, že jsem neudělal ani jedinou chybu. Už to mi v očích vedení společnosti získávalo patřičný respekt a důvěru.

Několik dní nato jsem svou kompetentnost dokázal v další situaci. Mou radu si vyžádal jeden z provozních šéfů. Řekl mi, že právě dnes se srazily dvě lodi, a požádal mě, abych se pokusil stanovit příčinu.

"Nehodu zavinił kapitán druhé lodi," odpověděl jsem, "ale nešlo tu o chybu vyplývající ze špatné profesionální přípravy."

"A jak jste na to přišel?"

"První kapitán má pýchu a podvědomou agresi téměř na minimum, kdežto druhý se v těchto parametrech nebezpečně blíží kritické hranici. To znamená, že právě druhého musejí bez ohledu na

jeho profesionální kvality, intelekt a schopnosti potkávat nepříjemnosti, které jeho podvědomou agresí omezují.

Mé informace byly prověřeny a ukázalo se, že jsou naprosto přesné. Důležité na věci bylo to, že odpovědný pracovník společnosti o této situaci neměl tušení, protože nebyl schopen posoudit stav podvědomí svých podřízených. O několik dní později jsem se s jedním z kapitánů osobně setkal.

"Nejslabším článkem povahy námořních kapitánů bývá lpění na práci a na pověsti. Čím víc opovrhujete člověkem, který špatně pracuje nebo se nepodřizuje příkazům, čím víc ho odsuzujete, tím víc k sobě přitahujete neštěstí. Pokud své základní reakce na každodenní události nezměníte, budete mít problémů ještě víc."

"Udeří-li tě někdo do jedné tváře, nastav mu druhou?" otázal se ironicky kapitán.

"Přesně tak," přikývl jsem. "V svém nitru se musíte s čímkoli smířit bez sebemenšího odporu."

"Takže ať je na lodi nepořádek, ať se všechno hroutí, jen když já budu odevzdaný osudu a nebudu nic podnikat?"

"Navenek jste v neustálém kontaktu s lidmi a musíte je i jejich práci kontrolovat. Vnitřně jste však ve styku s Bohem a vaším jediným právem je bezvýhradně se se vším smířovat a nepouštět agresí do jemné hladiny. Takováto agrese vůči lidem je vlastně agresí vůči Bohu, který nás za sebou všechny vede."

Navenek byla kapitánova reakce nulová. V první chvíli jsem si řekl, že tomuhle člověku je marné něco vysvětlovat. Jenže v jemné hladině jsem najednou spatřil cosi přesně opačného. Už pětiminutový rozhovor stačil k tomu, aby se veškeré parametry pole vyrovnaly a dostaly se do normální polohy. Ještě důležitější však bylo, že takto ideálně vyvážené pole si kapitán zachoval i po několik dalších měsíců.

Chceme-li rozmotat složité zádrhele, musíme být schopni nalézat nová řešení. Každý takový objev značně usnadňuje práci s pacienty. Když jsem se například pokoušel jednoho z kapitánů přesvědčit, aby uvěřil mým doporučením, neočekávaně jsem nahmatl mechanismus, který se mi později velmi hodil při léčbě rakoviny. Takový dobromyslný a klidný člověk, a v jeho poli přitom vězí tak mohutný program sebezkaždy! říkal jsem si. To znamená, že jeho duše musí přitahovat smůlu a neštěstí. Pokoušel jsem se mu vysvětlit, že odsudky jiných a zloba na sebe sama i na jiné vede nevyhnutelně k takovému programu.

"Vy prostě nechcete žít, i když o tom nemáte potuchy."

"Vyloučeno," zakroutil hlavou, "a taky se na sebe nezlobím. A chuti do života mám habaděj."

"Dobře, tak já se vám to pokusím vysvětlit jinak. Nesprávně děláte dvě věci: zaprvé - jakoukoli výhradu nebo ukřivďenost se pokoušíte zamaskovat, což znamená, že ji ukládáte do svého nitra, a to je velmi nebezpečné. Potlačená agrese je vždy nejškodlivější. A za druhé - kapitán má navenek stav věcí plně kontrolovat." Kreslím graf. "Vy musíte situaci kontrolovat na celých 100 %, jenže máte tendenci kontrolovat ji jen z 95 %. V našem nitru je však každá situace součástí vesmíru. Uvnitř smí každý situaci kontrolovat sotva z 5-10 %, víc určitě ne, kdežto vy se uvnitř snažíte kontrolovat i na 120 %. Díky tomu vzniká stav, kdy se v jemné hladině vy sám snažíte doslova převálcovat celý vesmír. Jenže on vás převálcuje mnohem snáz a rychleji. Jednou provždy si zapamatujte - ve svém nitru situaci nikdy nekorigujeme emocemi."

Teprve teď mi porozuměl. Později jsem mu na grafech ukazoval, jak silná byla jeho podvědomá touha kontrolovat situaci ve svém nitru a o kolik přesahovala snesitelnou normu. Místo 5-8 % podvědomé kontroly v jeho případě tento parametr nárazově dosahoval i hodnoty kolem 250-300 %.

Jak jsem se tak po několik měsíců setkával s jednotlivými zaměstnanci společnosti, cítil jsem, jak se karma rejdařství vůči mně zlepšila. Začal jsem se víc zaměřovat také na zdraví zaměstnanců. Všechno však souvisí se vším, a tak očista jejich vnitřní energetiky příznivě ovlivňovala i chod a další výhledy podniku. Jejich vztah ke mně se za tu dobu výrazně změnil k lepšímu. Mě osobně především zajímalo, zda mou metodou lze pomoci i velkému podniku, který se ocitl v nesnázích. Přesvědčil jsem se, že to možné je.

Vzpomínám si, jak jsem poprvé zaznamenal souvislost karmy vedoucího pracovníka s osudy jeho podniku. To se mi jednou ozvala hlavní účetní velké soukromé společnosti.

"Tak jak se máš, co práce?" zeptal jsem se víceméně ze zdvořilosti.

"Teď nepracuju, naše firma vyhořela."

"Jak vyhořela?"

"Doslova i v přeneseném slova smyslu. Budova shořela do základů a firma se položila."

"To je nějak moc pohrom najednou, ale hned se na to podíváme. Poslyš, ale příčina je, jak se zdá, ve vašem řediteli," řekl jsem už za chvíli zaraženě, když jsem si celý případ prošel v jemné hladině. "Ten člověk příliš lpí na penězích, začal nenávidět lidi a podvědomě je tak programovat ke zkáze skrze peníze. Všichni lidé ve firmě tak příliš ulpěli na penězích a zároveň v sobě hromadili agresi. Nakonec se hyper-agresivním organismem stala celá vaše společnost a musela proto zbankrotovat."

Baltská námořní plavba zakoušela dlouhou dobu podobné problémy. Přestavba poskytla nejen svobodu, přinesla také vědomou snahu o hromadění peněz a o životní úspěch. Díky tomu došlo k poruše rovnováhy, která později dospěla až do stadia zkázy nových struktur. Když se ve společnosti rodí světový názor, který umožňuje zřeknutí se duchovních hodnot ve prospěch hodnot materiálních, musejí být tyto hmotné statky zničeny.

Rusko dokáže svou ekonomiku obnovit jedině tehdy, když se prioritou stane kultura a duchovní hodnoty. Rejdařská společnost, v níž pracovalo kolem 25 tisíc lidí, se rozvíjela podle stejných zákonitostí jako celá země. Po přestavbě se tendence k rychlému zisku a k penězům posílila natolik, že se zákonitě musel rozběhnout program blokace. V důsledku zdánlivě nahodilých, nepromyšlených činů vedení začala společnost přicházet o desítky milionů dolarů. Musela by tedy být rozkradena, vydrancována nebo by se musela alespoň rozpadnout na několik menších podniků, aby se rovnováha navrátila do správných mezí. Byla tu ale jiná varianta: společnost mohla změnit svůj náhled na svět, svůj vztah k penězům. V takovém případě mohla i přežít. Jenže aby k něčemu takovému došlo, musel jsem se setkávat s jejími vedoucími i řadovými pracovníky, určovat jejich diagnózu a pořádat pro ně přednášky. O tom jsem nejdřív musel přesvědčit vedení. S předchozím vedením by to nebylo možné, ale já se svými návrhy přišel až ve chvíli, kdy se většina původního managementu vyměnila. Nový prezident firmy, na němž opravdu hodně záleželo, byl člověk opravdu harmonický. To rejdařství poskytlo značnou šanci přežít a prosperovat.

Dnes, kdy píšu tyto řádky, je situace v této společnosti velmi složitá, ale já vidím to nejdůležitější - jemné duchovní struktury všech lidí jsou čistší a světlejší a tvoří jediný pospolitý organismus. V jemné hladině už tato společnost přežila, a do budoucna na sebe havárie, neštěstí a finanční ztráty přivolávat nebude.

Rusko a lidstvo

"Prosím vás," zeptal se mě jednou jeden můj pacient, jinak významný státní úředník, "jak si mám vysvětlit tu dnešní ruskou idiocii a ekonomický krach? Vydávají se tu sice zákony, ale neexistuje mechanismus umožňující jejich naplnění, nejsou prováděcí předpisy. Nebo se vymyslí nějaká zdánlivě dobrá akce, ale pak se zhroutlí, protože její průběh je neustále narušován nepromyšlenými pokyny. Co o našem politickém dnešku soudí parapsychologie?"

"Příčiny jsou velice jednoduché. Víte, proč je v Bibli psáno, že Eva vznikla ze žebra Adamova? Protože muž je duch, tedy struktura pole, kdežto žena je tělo. V překladu do jazyka vědy to znamená, že z pole se rodí hmota. Vědci říkají, že na počátku tu byla informační struktura pole vesmíru, a teprve z té se vyčlenila materie. Zřejmě jste už někdy slyšel o virtuálních částicích - pod jejich vlivem duch vytváří tělo. Tyto dva protichůdné principy pak dohromady vytvářejí to, čemu říkáme Absolutno, tedy božský princip. To znamená, že základní energetický program vesmíru je zaznamenán ve strukturách pole, z čehož plyne, že proces probíhající na úrovni pole se později realizuje i ve fyzické rovině. Jakékoli ekonomické či společenské děje jsou určovány duchovními strukturami pole takovéto společnosti. Základem každé formace je duchovní program. Každý národ a každá země mají vnitřní filozofii, svůj vlastní náhled na svět, který je odlišuje od jiných národů a zemí.

Základem každé techniky je prvopočáteční filozofická koncepce, tedy duchovní program. Ptáte se, proč v Rusku dodnes dochází k absurdním a nepromyšleným hospodářským krokům v celostátním měřítku? Protože koncepce komunismu naprosto vylučovala možnost předvídání budoucnosti. Prognostická předpověď, to je především soustava sebeobrany, objevování a předběžný odhad nežádoucího vývoje. Koncepce předvídání negativních situací narážela na koncepci šťastné budoucnosti a byla v zárodku vykořeněna i se svým tvůrcem. Ptejme se ještě, proč k tomu docházelo? Inu protože samotná koncepce komunismu nebyla ve své podstatě dialektická. Zvláště jasně se to projevilo ve vztahu k budoucnosti. Jedni viděli budoucnost jen jako dobrou, jiní zase jen jako špatnou. Jenže každý proces ve vesmíru je dialektický a skládá se ze dvou protikladů. Kdyby duchovní koncepce Ruska připustila fakt, že vývoj může být i patologický a že z negativ se posléze rodí pozitiva, měli bychom dnes dobrou prognostickou školu. Aby se tak stalo, bylo by nutné sjednotit vědu a náboženství, idealismus a materialismus do jednotného proudu komunistického učení. Pro něco takového však nebyly podmínky, protože k takovému propojení došlo jen vnějškově - tedy ve vztahu k přítomnosti vládl materialismus, kdežto ve vztahu k budoucnosti idealismus. Taková koncepce nebyla životaschopná a skončila vítězstvím idealismu, rozuměj naprostým odmítnutím pozemské logiky v ekonomice, politice i v právu.

Mnozí filozofové si dodnes lámou hlavu, proč se mohlo stát něco tak divokého a nesmyslného, proč tak velký národ ztratil smysl pro zdravý rozum. Odpověď je zase prostá: něco takového se odehrávalo ve jménu spásy lidstva, protože pozemská civilizace se dnes vyvíjí ve dvojité spirále. Absolutní vítězství racionality a materialistického principu v duchovním programu Spojených států muselo být tlumeno a vyvažováno absolutním vítězstvím iracionality a nábožensko-mystického nazírání světa v Sovětském svazu. Krach socialismu proto kupodivu nejbolestivěji zasáhl Ameriku, protože narušil rovnováhu sil. Od konce osmdesátých let se v duchovních strukturách americké společnosti posilují četné negativní procesy. Zní to sice jako paradox, ale země, která vytvořila americký způsob života a pokusila se ho naočkovat celému světu, se ho bude nucena jako první vzdát právě ve chvíli, kdy tento styl začíná na celém světě vítězit. Jinak duchovní procesy v

karmických strukturách této země učiní USA nejdřív duchovním a pak i fyzickým mrzákem. V nejbližší době musí v Americe dojít k posílení tendence, která bývá zpravidla typická pro socialistickou společnost - půjde o rozmach altruismu vůči sociálně slabým společenským vrstvám, zvýší se zájem o rozvoj duchovnosti a o posílení humanitární výchovy v celé společnosti. Změnit sebe sama je však těžší, než změnit okolní svět, proto bude pro Rusko snazší vybudovat fungující, bohatou ekonomiku, než pro Ameriku vytvořit mohutné vrstvy duchovní kultury.

Hlavní podmínkou této evoluce v Rusku je vytvoření duchovního programu, nové filozofické koncepce, nového myšlení, jehož jádrem bude prolnutí materialismu a idealismu, což zemi vrátí životaschopnost. K tomu, aby se dál neposiloval vliv kriminálních struktur a aby skončil organizační chaos, musí hospodářství pracovat opravdu efektivně, což je bez promyšleného zákonodárství a možnosti jeho účinné realizace nemožné. Fungující právní akty nikdy nespátří světlo světa bez patřičné filozofické koncepce. Ta musí být dialektičtější než všechny předešlé v dosavadních dějinách lidstva. Možná tomu nebudete chtít věřit, ale v zájmu této filozofické koncepce působil socialismus. Tvrdá blokáce všeho toho, co je základem pozemského štěstí, vedla k mimořádné aktivizaci duchovních struktur. Rusko se podobalo člověku dodržujícím přísný půst v době, kdy ostatní klidně a hlavně dosyta jedli. Zatímco dřív mělo lidstvo k dispozici velký počet koncepcí, ale chyběl mechanismus jejich realizace, dnes je situace přesně opačná - mechanismy existují, ale myšlenky nejsou. Svolávají se kongresy, schvalují se programy, vytvářejí se fondy a uvolňují se obrovské prostředky, ale výsledky jsou zanedbatelné. A v této situaci pomáhají idealistické koncepce Ruska, posílené myšlenkami socialismu, ruským filozofům vytvářet koncepce a myšlenky, které se mohou účinně podílet na spáse celého lidstva.

Z mého hlediska je nejdůležitější toto: největším nebezpečím pro lidstvo není jaderná válka a ekologické katastrofy, ale nedokonalost myšlení. Jaderná válka a ekologické katastrofy mohou zničit obyvatelstvo Země. Protože však náš nedokonalý světový názor je sumou struktur pole, které v jemné hladině zasahují celý vesmír, hrozí tu nebezpečí neporovnatelně větší. S jadernými hlavicemi a zpustošeným životním prostředím stále ještě máme šanci do zítřka vstoupit, kdežto s nedokonalým myšlením takového cíle nedosáhneme."

"Můžete mi vysvětlit," zeptala se mě jedna pacientka, "proč v Rusku lidé tolik pijou? A ještě něco - jak potom můžete tvrdit, že spása lidstva přijde z Ruska?"

"Člověk přemýšlí především polem, teprve pak rozumem, což znamená, že o našich duchovních strukturách můžeme mluvit jako o super-inteligenci. Když člověk absolutizuje vlastní úsudek a intelekt, zřídá se vlastně vyšších vrstev inteligence. Jenže periodické odpojování pozemské logiky je nezbytné. Naše vědomí jen zpracovává informace, které dostává z podvědomí a z jemnějších duchovních struktur. Proto kněží a členové různých náboženských sekt v zájmu získání nových poznatků tak snadno sahalí a sahají po drogách a dalších omamných prostředcích. Opilý intelekt pokořuje naši vlastní moudrost, blokuje úsudek a umožňuje nám napojit se na nové informační kanály. Odtud ostatně i známé latinské úsloví "In vino veritas".

Když pozemská logika poškozují v člověku božský princip, tedy když jeho duše začne příliš lnout k moudrosti, uchyluje se k pití v zájmu blokáce vlastní duše, jinak mu hrozí schizofrenie či epilepsie. V Rusku vždy existovalo nutkání povýšit myšlenku nad fyzické potřeby. Směřování ke zdůrazňované duchovnosti a filozofickému nazírání světa v naší zemi vidy převládalo. Duchovní osobnost vždy vzbuzovala větší úctu než boháč a duchovnost se cenila nad peníze - to proto bylo pokušení přilnout k moudrosti tak velké. Opilství pak musíme chápat jako jednu z forem nucené blokáce tohoto lnutí.

Alkohol člověka odstíhuje od všeho pozemského a účinkuje stejně jako krátkodobé hladovění. Jenže když člověk hladoví trvale, jeho tělo se vyčerpá a on zemře. Neustálé pití zase vede k intelektuálnímu úpadku a naprosté degeneraci. Civilizace přímo souvisí s intelektem, s úsudkem, a rozvoj intelektu je přímo úměrný rozvoji pozemského principu. Má-li se však vše pozemské úspěšně rozvíjet, je třeba ho čas od času potlačit a pobořit. Periodické ponížení našeho rozumu

alkoholem a narkotiky umožňovalo uvádět tento mechanismus alespoň na krátkou dobu do chodu. Dnes lidstvo dospělo do fáze, kdy by ponížení těla, tedy mechanismus donucovací, mohlo být nahrazeno povznesením ducha, tedy mechanismem fungujícím na dobrovolné bázi.

Neustálé směřování k duchovnímu rozvoji, zakotvené ve státním zákonodárství, umožní vyhnout se stále sílící degradaci našeho úsudku. Lidstvo příliš lpí na intelektu i rozumu a absolutizuje civilizační hodnoty, proto se stále častěji objevují donucovací metody blokace - alkoholismus a zejména narkomanie. Skvělým názorným příkladem mohou být třeba Spojené státy jakožto hlavní konzument drog - tam se totiž intelekt a rozum staly hodnotami absolutními. Poníženost Ruska, jíž se dosahuje nejen alkoholismem, ale i absurdními situacemi socialistické epochy, zbavila naši zemi nebezpečí absolutizace Inutí k moudrosti a intelektu a dokonce se až s přehnanou vehemencí projevila přesně obráceně - hloupé a nemoudré počínání politiků a dalších státních činitelů se stalo nikoli výjimkou, ale pravidlem. Je to sice možná k neuvěření, ale destrukce přímých logických souvislostí a neustálé boření stereotypů dovedly Rusko až do situace, kdy je schopno daleko snáz a rychleji absorbovat nové ideje a nové myšlení, bez nichž lidstvo nebude schopno vstoupit do zítřka."

Jindy jsem zase vyslechl tento názor:

"Na Západě lidé pracovali a vytvářeli hodnoty, kdežto my jsme se jen povalovali a k tomu chlastali. Tahle lenost a odevzdanost je v nás pořád, proto se nemůžeme ze svých problémů vyhrabat."

"Víte," odpověděl jsem, "kdysi jsem si přečetl, že k tomu, aby jeden mohl meditoval, musí jiný orat a sít. Jenže když se na to podíváme zevrubněji, je to obráceně - aby jeden mohl orat a sít, musí jiný meditoval. Základem každého hospodářského úspěchu je značný segment čistě duchovního vypětí. Základem každého úspěchu v technice je myšlenka."

"Vezmi vše jinému, a budeš šťastný, říkali kdysi bolševici."

"Jenže lidé pak jeden druhému celý život brali a doufali, že budou šťastni. Ekonomický rozmach je však vždy důsledkem předchozího vzruchu duchovního. Člověk, který nepracuje fyzicky a plody jeho práce nejsou patrné na první pohled, nepracuje pro přítomnost, již si můžeme prohlédnout a ohmatat, ale pro budoucnost."

"No dobře, ale kdo tedy bude vytvářet tu budoucnost? Lenoši?"

"Lenost je matka všech nepravostí, ale také sestra všech ctností. Tuším v německé armádě se důstojníci dělí do čtyř kategorií:

- ti první, tupí a energičtí, jsou ze všech nejnebezpečnější, proto byli z armády okamžitě propouštěni;

- druzí, tupí a líní, tvoří poddůstojnictvo a nižší důstojnictvo, které dělá jen to nejnnutnější a neprojevuje žádnou iniciativu;

- třetí skupinu tvoří lidé rozumní a energičtí, a z těch jsou v armádě vyšší a štábní důstojníci;

- a konečně čtvrtá skupina se skládá z lidí moudrých a líných, a to je elita armádního velení.

Lenost v přiměřených dávkách je efektivní a stimuluje duchovní rozvoj. Aby se dnes člověk mohl normálně rozvíjet, musí být mudrc i hlupák zároveň. To znamená, že rozumný si musí ponechat právo na nelogické, hloupé a nepromyšlené skutky. Energičtý pracant zase musí chápat, že údobí lenosti a nečinnosti patří k přirozené změně pracovního režimu, která je nezbytná, aby náš organismus normálně fungoval. Dnes nadchází čas, kdy v každém člověku nastává propojení toho, co bylo dřív rozrůzněno a co fungovalo jen v podmínkách skupiny lidí. Dnes se v duši každého člověka začnou propojovat ty protiklady, jejichž splnutí by dřív jednoduše nevydržel. Tento nový princip přijde skrze nové vnímání světa.

Zajímavý rozhovor jsem před časem absolvoval s jedním Belgičanem.

"Na praporech francouzské revoluce bylo kdysi vetkáno to slavné Svoboda, rovnost, bratrství. Jenže svoboda vylučuje rovnost, a rovnost zase vylučuje svobodu. Socialismus se pokusil zavést

všeobecnou rovnost, proto zmizela svoboda. Proto jsme se nakonec dočkali porušování lidských práv."

"Já jsem zvyklý pokládat otázku proč? vždy hned několikrát," odpověděl jsem mu. "Na mé první proč jste již reagoval. Za socialismu člověk neměl žádná práva. Ale proč bylo na praporech revoluce napsáno právě toto heslo? Proč lidé směřovali k čemusi zdánlivě nemožnému - tedy ke svobodě a zároveň k rovnosti? Protože svoboda byla symbolem pozemského štěstí a bohatství, kdežto rovnost a bratrství symbolem duchovních pokladů. O dosažení obojího lidé usilovali odjakživa. Rozvoj pozemskosti však vždy probíhal metodou ochrany a upevňování pozemského principu, kdežto rozvoj duchovna usiloval o omezení či dokonce boření pozemskosti. Proto východní despotie práva každého jedince nelítostně omezovaly. Omezováno bylo nejen tělo, ale i vědomí, odkázané na potřeby tohoto těla. Výraz vymývání mozků přišel z Číny, kde každému, kdo vyslovil kacířskou myšlenku, lili vodu do nosu tak dlouho, dokud se nezbláznil. Pak tu byly západní demokracie, kde se zákony snažily jedince chránit, a chránily i jeho majetkové a intelektuální vlastnictví. Mnohé země se ve svém vývoji dost dlouho zmítaly mezi omezováním osobní svobody v diktaturách, aby se pak znovu vracely k demokracii. Aby se Západ mohl normálně vyvíjet, musel tu být Východ. Aby vznikly demokratické státy, musely někde jinde existovat despotie a diktatury. Pokusy o spojení demokracie s despotií nemohly být úspěšné. Tyto dva protiklady se v procesu splývání buď neutralizovaly, nebo znovu vznikal jeden z výchozích modelů - demokracie nebo despotie."

Socialistické zřízení přecházelo od demokratických tendencí ke svěráku diktatury a zase zpět. Demokracie hájila území člověka, jeho hmotný i duchovní majetek, jeho osobnost i jeho lidská práva. Což vedlo k mohutnému rozvoji civilizace a osobnosti člověka, jeho intelektu. Na druhé straně to vysilovalo jeho duchovní struktury, takže po dosažení kritické meze to mohlo vést až k zániku společnosti. Socialismus si jako svůj hlavní cíl předsevzal duchovní rozvoj člověka a ideál se vždy stavěl před zájmy těla. Proto také došlo k porušení všech lidských práv, což vyvolalo mohutnou erupci duchovního růstu. Pokus o přestavbu socialismu byl pokusem o propojení ekonomické výkonnosti Západu s duchovním usilováním Východu. Mechanické propojení těchto protikladů však nutně muselo přinést buď neutralizaci, nebo vítězství despotie či demokracie, anebo konečně neustálou oscilaci mezi oběma těmito póly. Proč se ale tyto protiklady nedokázaly spojit? Vždyť podle zákona jejich boje a jednoty se v jisté etapě mají smířit, tedy splynout, aniž by jeden druhý potřely. Jde jen o to, že k tomuto splnutí nemůže dojít skrze vnější formu, ale skrze vnitřní obsah. Když takové sjednocování začne probíhat v jemné hladině, oba protiklady, které se až do této chvíle domnívaly, že tvoří jeden nedělitelný celek, začínají chápat, že jsou jen dvě polovice celku. V takovém případě konflikt mizí a protiklady se smířují.

Demokracie a despotie jsou nespojitelné. Demokracie postupně dospívá k chaosu, duchovní degradaci a zřeknutí se Boha. Despotie zase vede k ekonomickému úpadku společnosti, k její degeneraci a v konečném důsledku i k degeneraci jednotlivce. Podstata demokracie a západního způsobu myšlení spočívá v obraně a zajišťování všeho pozemského. Podstata východního způsobu myšlení a východních despotií spočívá v zabezpečení možností rozvoje ducha. To znamená, že nesmíme spojovat demokracii s despotií, ale rozvoj duchovních i pozemských struktur zároveň. To se realizuje v zákonech, které lidem umožňují rozvíjet duchovnost i demokracii, aniž by tyto dva principy jeden druhý ohrožovaly. Takové zákony se však mohou objevit až tehdy, když vznikne filozofická koncepce, v níž se hmotný a duchovní princip nebudou navzájem potlačovat, když materiální a duchovní, věda a náboženství splynou v rámci jedné filozofické koncepce.

Věda musí přiznat, že bez mravního, náboženského přesahu lidstvo zabije. Náboženství zase musí pochopit, že bez neustálé obnovy, přinášené vědeckým bádáním, bude stále dogmatictější a agresivnější vůči jinak smýšlejícím, jichž bude neustále přibývat. Věda musí být mravná a náboženská, náboženství zase vědecké. Rusko se ještě nějaký čas určitě bude zmitat mezi anarchií, zvůli, výbuchy fašismu a pokusy o restauraci socialismu a komunismu.

Rusko dnes prochází obdobím jisté neutralizace. V roce 1985 začala přestavba. První, co bylo třeba udělat, bylo vysvětlit lidem, co obnášel socialismus a komunismus, proč přinesl deseti-milióny obětí a proč lidstvo i přesto k těmto ideálům směřovalo. Pak bylo třeba koncipovat zákony, které by chránily svobodu člověka a všech druhů jeho soukromých aktivit, všech druhů vlastnictví a jeho osobností. Zároveň však bylo třeba vytvářet i zákony, které by hájily rozvoj lidské duchovnosti.

Ke splynutí osobní nezávislosti a jejích dostředivých tendencí a duchovní jednoty jako nezbytnému předpokladu dalšího vývoje v Rusku dříve či později dojde. To ovšem v roce 1985 ani v následujících letech nikdo v Rusku nepochopil. Rusko vstoupilo do demokracie, ovšem bez demokratických zákonů a bez objasnění toho, co je to socialismus a komunismus. Proto se demokracie proměnila v anarchii a zvučí, což zemi opět inspiruje k fašismu, diktatuře a mimořádným opatřením. Čím rychleji pokrokoví lidé pochopí, že formování nové filozofie, nové ideologie a tedy i nové legislativy je pro Rusko jediným východiskem, tím méně bolesti a utrpení bude země snášet při procházení touto složitou etapou.

Lidstvo dnes dospělo k pomezí, za nímž bude pro prosté fyzické přežití zapotřebí mnohonásobně víc sil při zdokonalování a očistě ducha. Povšiml jsem si, že v roce 1987 se agrese lidstva prudce posílila. Nebyl jsem schopen najít žádnou souvislost, a tak jsem si myslel, že agresivita se nahromadila náhodně, a pak už musel následovat skok. Podobný skok jsem zaznamenal i v roce 1993. K nejmohutnějšímu pohybu zatím došlo na podzim roku 1995, kdy se nahromaděná agresivita začala obracet proti svému původci a měnit se v program sebezkažky lidstva. Nedávno jsem pochopil, s čím by to mohlo souviset. Zvláštností sovětské moci bylo potlačení sebemenšího pokusu o kritiku. Hodnocení situace tak bylo blokováno, a tím byla automaticky odblokována i agrese. Od roku 1985, tedy od počátku přestavby, se rozběhla bezuzdná kritika téměř všeho - kritika minulosti, kritika socialismu, odsudky Ruska ze strany ostatních svazových republik. K nejsilnějším projevům opovržení a odsudků došlo na Ukrajině. Podvědomá agresivita republiky prudce vzrostla a musela být blokována výbuchem Černobylské jaderné elektrárny. To nejdůležitější v dosavadním světě, tedy konfrontace sil socialismu a kapitalismu, začalo od roku 1985 mizet. To vyvolalo razantní odchylku směrem k čistě pozemským hodnotám a po dalších dvou letech už jsme byli svědky výbuchu agrese v podvědomých strukturách celého lidstva.

V roce 1991 se rozpadl Sovětský svaz a za dva roky je tu ještě silnější výbuch agrese. Počátkem roku 1993 pýcha, lpění na světském úspěchu a hmotném dostatku znovu vzrostly. Vzhledem k tomu, že po pádu socialismu energetický vliv Ameriky na celý svět také prudce vzrostl, o další dva roky později tento program vyvolal ještě mohutnější trend k pozemskosti a tomu odpovídající erupci agresivity, která bude odpovědí na blížící se blokaci.

Obrana duchovních a materiálních hodnot

"Tak vy říkáte, že Rusko jednou zachrání svět," podotkl jeden můj společník, "ale já zatím vidím pravý opak."

"To neříkám já, ale jasnovidci. Podle mých výzkumů je Rusko ideálním terénem pro vznik nového myšlení a nových vztahů. Tvrzení, že "spása přijde z Ruska" upozorňuje především na možnosti duchovní spásy."

"No dobře," nevzdával se muž. "Tak se pokusme celou situaci hodnotit bez afektu. Bez zákonů nemůže existovat ani jeden stát na světě. Nemoudré zákony by vedly k jeho zániku. Aby stát přežil, musí vybírat daně, a k tomu zase potřebuje ty, od nichž je bude vybírat. Osobnost občana, jeho soukromé vlastnictví, které se rozmnožuje a něco vyrábí, jeho duchovní a intelektuální vlastnictví - to vše je nezbytným předpokladem pro prosperitu či dokonce prosté přežití kteréhokoli státu. V Rusku bylo všechno zničeno. A k čemu dochází dnes? Jaké jsou první hmatatelné a viditelné známky civilizace? Jsou to silnice, spoje, jejich kvalita a spolehlivost. V Rusku je tohle všechno v příšerném stavu. Peníze mizí, kam si jen člověk vzpomene, s výjimkou těch věcí, které jsou pro fungování každé civilizované země absolutně nezbytné. Zákony se stejně jako za sovětské vlády neustále mění. Jeden odporuje druhému. Je to absurdní. Ale pokračujme dál... Vědomí člověka se vyvíjí ve snaze kontrolovat svůj vlastní osud. Základem takové nadvlády nad osudem je zase spolehlivá kontrola nad nějakým územím. To znamená, že zákon o soukromém vlastnictví půdy je nezbytným předpokladem vývoje lidského vědomí a naší mentality. Střežit je třeba nejen majetek, ale také duchovní práva člověka. Bez ochrany práv na intelektuální vlastnictví není normální rozvoj člověka také možný. Nač bych něco vynalézal, vytvářel, nač bych usilovně přemýšlel, když bych předem věděl, že mě o plody mých myšlenek někdo okrade? Pracovat jen proto, že naše práce má nějakou perspektivu, je nevýhodné. A to se intelekt vyvíjí jen v podmínkách koncepčního, strategického myšlení. To všechno znamená, že tu musí převládat jediná filozofie - urvat co nejvíc, hned teď, ještě dnes. Při takovémto uvažování však ekonomika dlouho přežít nemůže. Dříve nebo později ji do rukou uchopí ti, které chrání zákon. Dělá se vůbec něco pro záchranu země? Přes všechny ty desítky slibů, konferencí, kongresů a sjezdů tu pořád ještě nebyly schváleny zákony o vlastnictví půdy a o intelektuálním vlastnictví. To znamená, že člověk není nijak chráněn a každý, kdo tu nemá možnost seberealizace, je nucen Rusko opustit. Dřív nás obkličovala neproniknutelná hranice, komunistická ideologie, pak se na obzoru zajiskřila nějaká naděje a perspektiva civilizovaného života. Teď tu ale člověka nedrží nic. To znamená, že do několika let Rusko ztratí svou jedinou vyhlídku na přežití. A proč?"

Dodnes tu neplatí normální občanský a trestní zákoník. Země žije bez zákonů. Je to domeček z karet, který nemá žádný základ. Ústavu také nemáme, a ty předchozí - to byl podvod. Každý nový zákon vzniká jakoby na zelené louce, nemá žádný předchozí právní základ, anebo jen minimální. Nejsou tu odborníci na vědeckou prognostiku. A přitom se zdá, že není nic snazšího, že stačí přizvat znalce a říct jim: Plánujeme to a to, jaké jsou vaše prognózy? A pak vybrat ty, kteří měli k pravdě nejbliže. Kdyby se z takových lidí vytvořil tým, byla by tu kontrola nad situací hned. Jenže po něčem takovém u nás zatím není ani stopy. Dřív se do budoucna hledět nemuselo, protože jsme ji měli nalinkovanou, a teď dál než do zítřka zase nehledíme, protože na něco takového každý kašle. Jenže země bez budoucnosti dlouho nevydrží. Pokud tedy mám užít vaší terminologie, v jemné hladině už je Rusko jen mrtvola.

Jen si uvědomte, co se tu dneska děje!

Úředníci začínají doslova dusit banky a v našem hospodářství se odehrává velmi nebezpečný proces. Hned vám vysvětlím proč. Socialismus měl jednu silnou stránku, a to byla plánovaná ekonomika. Theodor Roosevelt věděl, že živelnost v ekonomice je stejně nebezpečná jako absolutní plánování. Zato kombinace těchto dvou principů přinesla vynikající výsledky. Tento nový systém vznikl ve třech poválečných zemích s rozvrácenou ekonomikou. Fašismus měl stejně jako socialismus pevné plánovité jádro. V poválečné epoše pak prolínání tržních vztahů s prvky plánu v podstatě vytvořilo novou ekonomiku. Základem této ekonomiky byla kombinace výchozích myšlenek socialismu a kapitalismu. V Rusku po pádu socialismu také vznikly podmínky pro koexistenci plánovaného hospodářství a živelného trhu. Proto jsme byli svědky tak výrazného skoku vpřed. Soukromého podnikatele však u nás želbohu nechrání zákon a všechno se znovu začalo hroutit. Pro vládu jsou banky největším nebezpečím, protože kdo má v rukou banky, má reálnou moc. To znamená, že na jedné straně je třeba moc bankovních domů potlačit vahou daní a na druhé straně uplatňovat zákony, které by soukromou iniciativu dusily, a naopak nepřijímat takové legislativní normy, které by soukromé podnikání podporovaly. Banky lze také přinutit ke státním půjčkám, které posléze nebudou vráceny. To vše probíhá v neuvěřitelně širokém měřítku. Proto každý soudný bankéř rychle pochopí, že musí šidit zaprvé stát a zadruhé jeho řadové občany, všechn svůj kapitál přesouvat do peněžních ústavů na Západě a nakonec se tam za ním i s rodinou přestěhovat. Čím nadanější takový bankéř bude, tím větší peníze za hranice přesune. Tady nepomůžou ani ta nejdrastičtější omezovací opatření. Pokud je pro člověka nevýhodné ukládat peníze v téhle zemi, tak je tu prostě ukládat nebude. Výkonnostní potenciál ruských podnikatelů a lidí od umění je stále několikrát vyšší než jinde ve světě. Tam už dnes velmi dobře chápou, jak je pro ně výhodné přijmout nejlepší mozky Ruska a využít je ve svůj prospěch.

Nové zákony se rodí z vůle nových lidí a nové ideologie. Leckdo si dnes klade otázku, zda Rusko vůbec nějakou novou ideologii má. Nemá. Komunistická se rozpadla a zavést třeba náboženskou se nepodařilo. Nábožensky motivovaný stát by dnes nebyl tváří Ruska, nýbrž jen jeho maskou. Jenže když chybí ideologie, chybějí i zákony. Jen se podívejte, kdo sedí ve Státní dumě a v parlamentu. Copak. tihle lidé jsou schopni vybudovat novou ideologii a novou ekonomiku? Většinou jsou to bývalí partajní funkcionáři, kteří uvažují jen jednou hemisférou a snaží se co nejvíc urvat už dnes, protože zítra jim to může někdo zase sebrat. Copak vy si opravdu myslíte, že takováhle země by mohla světu nějak pomoci, nebo ho dokonce spasit?"

"Vezměme to pěkně po pořádku. Před časem vědci provedli následující experiment: vybrali reprezentativní vzorek hospodářských zvířat a začali navzájem křížit nejslabší a nejobedovanější jedince. Předpokládalo se, že nemoci a degenerativní příznaky jsou sumou defektů a chyb v genetickém kódu a že když budeme křížit takové jedince, musí nutně dojít k vyhynutí těchto zvířat; ve skutečnosti nastal pravý opak. Z těchto experimentů se začala rodit naprosto zdravá mláďata se skvělými fyzickými předpoklady. Mechanismus takové regenerace odborníci vysvětlit nedokázali, ale pochopili, že sebevětší fyzický nedostatek může být nejednou předstupněm nové, ještě větší dokonalosti. Z tohoto hlediska je dnešní lidstvo velmi nemocné. Na první pohled se zdá, že se mu daří báječně, ale to jen v případě, když vnímáme výhradně krásné záchody a koupelny, plné výklady obchodů a přepychová auta. Když se však na věc podíváme z patřičného nadhledu, je lidstvo těžce nemocné a zmrzačené. Ideologie západních i východních států je odvozena z náboženství. To jim umožnilo zavést jisté etické a legislativní normy a dosáhnout dynamického rozvoje ekonomiky, vědy a kultury, ale ani tato úroveň není dost vysoká na to, aby lidstvo dokázalo přežít. Filozofie, etika a zákonodárství civilizovaných zemí nemohou zastavit procesy, které lidstvo zabíjejí, tedy zhoršování ekologických, fyzických a duchovních předpokladů. A žádné lidské úsilí, žádné konference a sympozia situaci zásadně změnit nemohou. Potřebujeme zákony, které by fungovaly ve prospěch spásy lidstva, a instituce, jež by tyto zákony realizovaly. Ty ale neexistují. V situaci Ruska je dnes celý svět. Proč lidstvo nemůže vytvořit zákony, které by ho zachránily před smrtí? Protože neexistuje ideologie, která by dokázala sjednotit lidstvo, rozdělované náboženskými a národnostními různicemi. K hlavnímu rozkolu dnes dochází právě na náboženském základě.

Spojit však mechanicky různá náboženství nebo stejně mechanicky vytvořit nějaké nové, společné, to prostě nejde. Jenže bez jednotné koncepce, bez nové filozofie a morálky lidstvo nevytvoří nové zákony a vztahy a bude odsouzeno k zániku. Má dnes lidstvo nějakou naději vytvořit jeden kompaktní celek? Má. Je to nová ideologie, která by spojovala všechny a zachránila by tak svět - je to ideologie, ve které si podají ruce idealismus s materialismem a věda s náboženstvím. Když se propojí věda a náboženství, všechna již existující náboženská učení se stanou opěrnými body a proces sjednocování lidstva nebude probíhat násilně, skrze smrt a degradaci, ale vědomě, prostřednictvím obsahu, nikoli jen prostřednictvím formy.

Hodně lidí se ptá, proč je dnes v Rusku takový chaos. Protože neexistuje tvořivá ideologie, plodící harmonii. Kdyby dnes v naší zemi triumfovaly banky a civilizované formy hospodářství, naše země rozkvetne, ale celý zbývající svět by zahynul. Proto je situace v Rusku - z hlediska normální pozemské logiky tak divoká a nesmyslná - ze zorného úhlu nejvyšších zákonů prostá a srozumitelná. Rusku nebude shůry dovoleno normálně rozvíjet ekonomiku, dokud nevzniknou nové zákony a nová ideologie. Co z tohoto pohledu znamená absence zákona o soukromém vlastnictví půdy? Viděno z tohoto zorného úhlu jde o faktor duchovní jednoty lidí a jejich duchovního vývoje. Podle zákonů materialismu soukromé vlastnictví lidí rozděluje a plodí jen nenávisť a zášť, bídu a pokoření jedněch a pohádkové bohatství a morální úpadek jiných. Společenské vlastnictví lidí spojuje nejen fyzicky, ale i duchovně. Duchovnost se však nerozvíjela jen za socialismu. Každý poustevník, který se vzdal všech hmotných statků, se dopracoval duchovnosti přímo mimořádně. To, že ruský člověk zatím nemá právo na soukromé vlastnění půdy, působí blahodárně na rozvoj jeho duchovních hodnot. Komunistická ideologie neviděla jiné možnosti rozvoje duchovnosti než mechanické oddělení člověka od všeho pozemského a jeho zkázy. Smířit se s náboženstvím komunismus nemohl, protože sám byl také náboženstvím propojeným s vědou, jen jeho bohové byli pozemští. Pokud se dnes v Rusku podaří - vedle násilného oddělování člověka od pozemskosti - najít jiné formy nové soudržnosti mezi lidmi, bude to ve prospěch spásy celého lidstva. Což je myslitelné jedině v případě, že se zdaří mravní očista země. Zásadním předpokladem vzniku nové morálky je nábožensko-filosofické zkoumání světa. A to je přesně to, čím by se Rusko v dané chvíli mělo zabývat."

Současné metody působení na člověka

Prozíraví lidé poslední dobou začínají chápat, že věda bez morálky se mění v mechanismus na zničení lidstva.

Mravnost ve vědě je jako řidič, jehož výkon za volantem je ku prospěchu všem. Z auta, které nikdo neřídí, se stává pohroma:

stále častěji slyšíme, že věda musí kráčet ruku v ruce s morálkou, ale kdo ví proč se něčeho takového zatím nemůžeme dočkat. Co je to věda, všichni dobře víme a také posuzujeme podle toho, jaké úrovně dosáhla naše civilizace, ale také podle smutných statistik posledních let. Stále častěji se totiž stává, že věda nepracuje pro člověka, ale proti němu. Tento proces je nemorální a mohl by skončit sebezničením lidstva. Základem každého lidského počínání, vynálezu či objevu musí být pečlivá analýza možných důsledků, především negativních. "Třikrát měř, jednou řež," praví staré přísloví. Jenže my jsme až do dneška velice často neměřili ani jednou. Právě mravnost ovšem měří přinejmenším třikrát. Souvisí to s tím, že etika a mravnost jsou jevy strategického řádu. Mravný člověk přemýšlí nejdřív o tom, jakou škodu může znamenat jeho vynález, a teprve pak o jeho užítku. Když každý z nás bude na jiné myslet alespoň jako na sebe, bude taková společnost životaschopná.

Pokud je člověk skutečně mravný, neinspirují ho očekávaná negativa zítřka k tomu, aby se dnes chápal okamžitého sladkého sousta - jinak řečeno mravný člověk má větší přirozený sklon k plánování a předvídání. Proč nás ale potom Kristus vybízí, abychom nemysleli na den zítřejší a žili jako ptáci?

Jde o to, že Kristova přikázání se neobracejí k formě, ale k obsahu, k našim emocím. "Udeří-li tě kdo do levé tváře, nastav pravou" - to není odmítání fyzické obrany. To jen znamená, že nesmíme do svého nitra vpustit odvetnou reakci. Zítřek je dán Bohem a karmou celého vesmíru. Proto přílišné lpění na budoucnosti způsobuje našim zítřkům škodu - je to zkrátka pokus povýšit program buňky nad program celého organismu. Život nás ale nutí chovat se jinak: vetřelci klást odpor, ale zároveň myslet na dny příští. Proto člověk boží přikázání ukládal do svého nitra, do svého obsahu, jak to také má být.

Zaznamenal jsem jeden paradoxní fakt, a pak jsem ho pochopil a sám sobě vysvětlil: čím úplněji situaci přijímáme nitrem, tím aktivněji jí můžeme vzdorovat navenek. To znamená, že čím otevřenější je naše nitro faktu, že den zítřejší a dny další jsou předurčeny Bohem a čím víc se s tím dopředu ztotožníme, tím víc šetříme sil na plánování zítřka a jeho proměny ve fyzické rovině. Připomíná to třísky plovoucí po proudu. Když tříška nechápe, že hlavní hybnou silou situace není ona, ale právě proud, tak se zmítá na místě, plýtvá silami a dění naprosto nekontroluje. Když ale tříška porozumí tomu, že hlavní směr jejího pohybu je dán proudem, šetří síly, začíná je koordinovat s tokem vody a díky tomu výrazně zvyšuje svou aktivitu i svobodu činů a nakonec i kontrolu nad situací.

Povšiml jsem si ještě jednoho faktu. Když se člověk snaží situaci kontrolovat víc než ze 30-40 %, musí vynakládat stále více energie a výsledek jeho konání je pořád horší. Jakmile se snažíme situaci kontrolovat stoprocentně, je to již nebezpečné pro náš život, protože značně stoupá podrážděnost a agresivita. Výsledkem je zhroucení situace a četné nemoci. Vnitřní smír se situací v přítomnosti je schopnost ovládat ji v budoucnosti. Věřící člověk se k okolnímu světu chová s dobrotivou pokorou. Vzhledem k tomu, že naše duše má obrovskou setrvačnost, odnáší tento vztah do dalších životů a člověk tak skrze vnitřní přijetí dokáže kontrolovat budoucnost. Vnější

nepřijetím situace a snahou si ji podřídit kontrolujeme situaci v přítomnosti. Takoví lidé se pak stávají panovníky, vojevůdci i bankéři a hýbou civilizací, dokud v nich neuhasne věřící člověk z minula.

Možná vás napadne otázka, proč mravný člověk přemýšlí víc o jiných a egoista naopak. Jde o to, že zájmy egoisty souvisejí především s jeho tělem a vědomím. Vědomí souvisí s evolucí těla. Hypertrofovaná pozemská logika a zvýšená péče o tělo vedou k potlačení duchovních struktur pole. Svou podstatou jsou vědomí a hmota diskrétní a tíhnou k diferenciaci. Rozpínání vesmíru, vytváření nových forem hmoty, prostoru a času je adekvátní vývoji vědomí a lidské civilizace. Pole ovšem spěje k jednotě a s postupujícím rozpínáním vesmíru se tato jednota prohlubuje. Levá strana nemůže existovat bez pravé. Když se vesmír rozrůstá, musí se zároveň také smršťovat. A toto smršťování je právě tendencí k posílení jednoty.

Když se zájmy člověka stěhují za hranice jeho těla - a to se může stát v případech, kdy tělo chřadne nebo trpí nemocemi, zármutkem, strážněmi a neštěstími, ale také kdy člověk překypuje dobrotou a láskou k Bohu - dochází k aktivizaci duchovních struktur pole. Když se dostáváme na tuto úroveň, jsme prochnuti pocitem lásky k celému světu a touhou s ním splynout. Najednou cítíme, že všichni tvoříme jeden celek a že se každý z nás stává neoddelitelnou částí čehosi vyššího. Naši duši zaplavuje pocit nepopsatelné krásy. Začínáme se dotýkat nejvyšších pravd, které jsou pro egoistu nedostupné. Děje se tak proto, že základní informace vesmíru jsou uloženy v hladině pole a ve stejné hladině se nalézají i informace o budoucnosti. Proto mravný člověk začíná budoucnost vidět a cítit mnohem rychleji, než člověk nemorální. Občas potřeba společnosti předvídat budoucnost v kritické situaci ostře stoupá. Budoucnost je v takovém případě tím jasnější, čím důraznější je přenášení opěrných bodů z fyzických struktur na struktury pole, na struktury duchovní. Proto se ve světě objevuje stále víc lidí s fyzickými nedostatky - těžce nemocných, mrzáků či s deficitem v intelektu, a objevují se i lidé, kteří svá těla ničí dobrovolně, například alkoholici a narkomani. Ponižení těla - tedy omezení přísunu potravy, pobytu ve společnosti, pohybu, či naopak naprostá závislost na alkoholu a drogách - brzdí činnost vědomí, které je nerozlučně spojeno s tělem. O to aktivněji se v těchto případech rozvíjejí formy myšlení, kde je vědomí ochromeno, je nějak omezeno, a proto nepřekáží aktivní práci podvědomí a získávání nových informací. Je to vědomí náboženské. Hlavní složkou náboženského vědomí je víra. Víra je nekritické přijímání pravd. Bez víry by náboženství nemohlo existovat. Jedině díky tomu jsme schopni získávat informace nezbytné pro náš další rozvoj. Proto náboženství aktivizuje mravnost a předvídaní budoucnosti. Každý nový údaj je zároveň novou myšlenkovou konstrukcí. Ta boří a přebudovává logiku vědomí a může pro ně být nebezpečná. Proto je na druhé straně vědomí agresivní vůči informaci, která přichází z podvědomí. Dokud se nová myšlenka spolehlivě neuchytí, je třeba vědomí omezovat a od této myšlenky oddělovat.

Existuje metoda tzv. brainstormingu neboli mozkové zteče, jejíž tvůrce intuitivně vytušil podmínky pro získání nové informace. Ve skupině patnácti lidí zazní i ta nejšilenější myšlenka, kritika a nějaké hodnocení vyslovených názorů se odmítají a nakonec se vše shrnuje. Počet oněch zhruba patnácti lidí je optimální, protože individuální význam každého z jejích členů je potlačen, zato je tu přítomen pocit jednodílné skupiny, který by u většího celku zmizel. Vědomí pracuje tehdy, když porovnává, hodnotí, kriticky zvažuje, pozorně sleduje kauzální vztahy, které vznikly už dřív. Jakmile toto vše zmizí, vědomí se smršťuje a izoluje se. Aktivizují se mnohem jemnější struktury pole, které vytěžují z podvědomí zcela nové informace, jež nemohou být okamžitě prověřeny, proto ochotu jim uvěřit chápeme jako ochotu je získat. Proto může nejvyšší pravdy, na něž věda nestačí, odhalit jedině náboženství. Základem nové technické myšlenky je mravní výboj. Nu a protože mravnost v nejvyšším slova smyslu vzniká v lůně náboženství, není možné sloučit v jednom světovém názoru morálku a vědu aniž bychom nejdřív propojili vědu s náboženstvím. Spojení lásky a víry s kritickým a neúprosným kalkulem, který se tu objeví jako výsledek nového světového názoru, povede k dalšímu rozvoji lidstva.

Jednou za mnou přišli s prosbou, abych si prohlédl nový terapeutický přístroj. Vyhledal mě tehdy vynálezce tohoto zařízení a lékařka, která s ním dosahovala dobrých praktických výsledků.

"Zjistili jsme, že nemá smysl ovlivňovat pole a doslova ho protřepávat ve snaze odstranit z něj negativní programy. Souhlasíme s vámi v tom, že jakékoli ovlivňování člověka bez zpětné vazby může přinést ještě větší problémy. Pokoušeli jsme se tedy tuto zpětnou vazbu vytvořit. Základem naší metody je myšlenka reflexoterapie. Je třeba dostat energetiku a kmitočet organismu do rovnováhy, a nemoc ustoupí sama. Jakýkoli objekt ve vesmíru je sumou frekvenčních procesů. Zdravý organismus má jinou frekvenci než nemocný. V tom nemocném obvykle zaznamenáváme další, šumové kmitočty. Za pomoci počítače tyto kmitočty separujeme, rušivé frekvenční pozadí oddělíme, a všechny tyto vedlejší ruchy se pak potlačí navzájem. Vzápětí následuje zdravá harmonická kmitočtová vlna. Tu pak zaznamenáváme na zvláštní kuličky, které pacient polyká, a jeho organismus se přizpůsobuje zdravým kmitočtům. Celá tato terapie má stejnou metodiku jako akupunktura, takže negativní efekty neočekáváme."

Prohlédl jsem si pole lékařky i vynálezce. Bylo zřejmé, že když pracují s pacienty, projevuje se u obou deformace pole. Pokusil jsem se jim tedy všechno vysvětlit:

"Zvláštností východní medicíny je to, že nejdůležitějším léčebným faktorem je osobnost lékaře, a teprve pak následují technické postupy. Akupunkturní jehlička je styčný bod, v němž se protínají pole pacienta a léčitele. Když dva různí lékaři předepíší stejné tabletky, výsledky léčby budou nakonec jiné. Ukazuje se totiž, že už recept napsaný lékařem v sobě obsahuje informaci, která se pak stává součástí léčebného účinku tablety. V reflexoterapii se tento efekt projevuje ještě silněji.

Kdysi jsem zkoumal pole jednoho Číňana, který měl podle zvěstí skvělé léčebné výsledky. Pole měl dokonale čisté. Skvělou přípravou pro toto poslání byly tři jeho předešlé životy, které prožil na Východě. Léčit začal již v minulém životě. V tomto životě se jeho talent rozvinul naplno. V příštím se ovšem uzavře a zřejmě si bude muset odčinit to, že v jeho metodice bylo víc techniky než porozumění. Poruchy pole svých pacientů přenášel do budoucna, počínaje třetím příštím životem, což je poměrně velký odklad. Pokud ho pacient dokáže využít a věnuje se duchovnímu sebedokonalování, možná se mu podaří vyčistit špínu, která byla přesunuta do jeho budoucna. Jde však o to, že pacient chápe ústup nemoci jako vyléčení, nikoli jako pouhý odklad. Medicína neléčí, jen pomáhá nemocnému ulehčit útrapy. Odkládá jeho problémy, aby se stačil zocelit duchovně. Léčení je výchova lidí k lásce, dobrotě a duchovní jednotě se Stvořitelem. Každý člověk, který v tomto ohledu dokáže pomoci jinému, léčí plnohodnotně.

Když jsem viděl, jak funguje váš přístroj, znovu jsem se přesvědčil, že pokud i sebedokonalější vliv na člověka nemění jeho charakter a náhled na svět k lepšímu, stává se automaticky jen odkladem. Čím je přístroj dokonalejší, tím větší je tu pokušení uvěřit, že nemoc se dá vyléčit léky a vlivem na tělo, nikoli na duši člověka.

Ted' se věnujme tématu odkladu. Už jste jmenovali několik odborníků, kteří budou s přístrojem pracovat. Dva z nich by s ním vůbec neměli přijít do styku, protože mají příliš znečištěné duchovní struktury. Nejsou proto imunní vůči znečištění pacientových struktur a mohli by mu spíš uškodit, než pomoci. V souvislosti s tím, jak se posiluje vliv na lidské tělo, zvýrazňuje se i úloha lékaře a stav jeho duchovních struktur. Jde o to, že při ovlivňování těla se do jisté míry ovlivňují i struktury pole, tedy duše. V poslední době medicína stále výrazněji ovlivňuje právě struktury pole. Chemickým, vlnovým či senzibilním vlivem lze struktury lidského pole a fyzické struktury člověka měnit a pokoušet se tak o vytvoření dokonalého jedince. Jenže duše se jen z těla vystavět nedá. Ukazuje se, že vpád do struktur pole má své meze, jejichž přestoupení spouští program sebezkažky v těch, kteří se k něčemu takovému rozhodli. Vliv za pomoci léků a aparatur musí následovat po duchovní očistě, nejlépe předcházet. Než člověka takovému vlivu vystavíme, stálo by za to umístit ho v prázdné místnosti, poskytnout mu možnost duchovní očisty a najít mu pro další cestu správný směr. Zdrojem štěstí na Zemi je modlitba a pokání, skrze něž očišťujeme svou duši a pocítujeme, co je to láska ke Stvořiteli. Když je směřování lidské duše správné, lze jí pomoci i fyzickým vlivem. Totéž by měl mít na paměti i lékař, který pracuje s technikou, aby dokázal zablokovat své

pole před znečištěním v poli pacienta a neškodil mu. Uchování duchovních priorit umožňuje medicíně lidské duši neškodit, ale naopak jí pomáhat."

O psycho-generátorech jsem nevěděl skoro nic, a vlastně i dnes spíš tuším, než vím. Jsem však schopen zhodnotit výsledek jejich vlivu prostou diagnózou člověka, který podobné léčení podstoupil. Svého času jsem se setkal s odborníkem, který se touto léčebnou metodou zabýval. Začal stručnou přednáškou o technickém vlivu na struktury pole živých objektů. Abychom byli schopni ovlivnit genetický kód, běžný vliv nestačí a musíme dosáhnout také zcela přesné frekvence impulsů.

"Chcete tím říct, že vstoupit do struktur pole, které nějak souvisejí s informačním kódem, je totéž, jako vstoupit do dveří s číselným zámekem," upřesnil jsem.

"Tak nějak," přikývl.

"Víte koncem devadesátého roku se mi stala taková zvláštní příhoda," začal jsem vyprávět. "V ordinaci v Prvním medicínském ústavu mi jeden člověk vyprávěl, že měl vidění, díky němuž pochopil, že Sovětský svaz se zanedlouho rozpadne.

Ta vize byla následující: "Utkali se dva bohatýři, dlouho spolu zápolili a nakonec zmoženě upadli. Jeden z nich byl na povrchu teplý, ale uvnitř chladný, a ten přežít nemůže. Druhý byl na povrchu ledový a nehybný, ale uvnitř si uchoval teplo. Ten přežije." Další vize byla o naší zemi. "Běží stádo jelenů k propasti, a najednou se jeden od něj odpojí a všechny odvádí stranou. Jeleni se rozbíhají a on se pokouší je znovu sehnat do stáda. Hlas shůry mu ale říká, že to není třeba, že se po čase sejdou sami."

Prohlédl jsem .si pole toho člověka. Psychika byla normální, ale zaznamenal jsem deformace pole, typické pro média. Na dálku jsem prohlížel řadu lidí, kteří tvrdí, že navazují kontakty s mimozemskými civilizacemi, a jejich pole často vykazovalo charakteristické změny, takže docházelo k porušení nejvyšších zákonů. Ukazuje se, že přímý kontakt s jinými civilizacemi a přímé přenášení informací jsou pro naši civilizaci nebezpečné a mohly by vést k její zkáze, ale přitom bude potrestána i civilizace, která by se o takovýto kontakt pokusila.

Ten člověk si pak nečekaně vzpomněl, že hlas mu říkal ještě další věci:

"Ano, zapomněl jsem na to nejdůležitější. Viděl jsem, že někde pod zemí v prázdné místnosti sídlí laboratoř, v níž vědci provádějí pokusy s buněčným jádrem, a jestli se jim to povede, naše civilizace zahyne. Stane se s ní totéž, co s civilizací ze souhvězdí Sinus."

"Sinus je ale hvězda, a ne souhvězdí," namítl jsem.

Pokrčil rameny:

"Já ho viděl jako souhvězdí."

Potom se ukázalo, že Sinus je dvojhvězda. Zpočátku jsem celou tuhle historii bral smrtelně vážně, ale postupem času jsem sejí spíš začal smát. Jenže Sovětský svaz se skutečně rozpadl. A co když je pak pravdivá i informace o pokusech s buněčným jádrem? Obrátil jsem se s tímto problémem na odborníka v oblasti psychotronních přístrojů; a ten mi řekl:

"V poslední době se zvýšila úmrtnost lidí, kteří jsou nějak zapojeni do prací na ovlivňování hlubinných struktur pole."

Okamžitě jsem mu navrhl následující experiment.

"Řekněte mi jejich jména, a já stanovím příčinu smrti. Chápete, že dejme tomu zápal plic, těžké úrazy či rakovinná onemocnění jsou až druhotnou diagnózou?"

"Ano," přikývl, "samozřejmě."

Řekl mi ta jména a já viděl vždy stejný obrázek.

"Hlavním informačním centrem v lidském těle je první čakra. Není proto náhodou, že právě tady jsou uloženy rozmnožovací orgány a že právě první čakra poskytuje údaje o fyzickém stavu těla. Čakra je informačně-energetický útvar, článek, který spojuje fyzickou schránku těla s polem. Tak tedy - ve všech případech je tu úplné informační uzavření čakry. Pole se svinuje kolem objektu, jeho kontakt s vesmírem ustává a objekt umírá."

"Dejme tomu," opáčil můj společník, "ale proč tedy někteří badatelé zůstávají naživu?"

"To je opravdu zajímavé, zkusíme se na to podívat."

Vstoupil jsem do pole jednoho z badatelů, který pracoval na Dálném východě. Jeho pole bylo chráněno. Jistila ho skupina lidí z Tibetu. Nějak se s nimi energeticky a informačně dokázal spojit. Úder tedy nesměřuje na něj, ale na celou skupinu - trest začal, probíhá však pomaleji než v jiných případech. Podíval jsem se, zda ještě někde na Zemi jsou další analogické skupiny. Objevil jsem je v Brazílii, Kalifornii a v Austrálii. Po dalších deseti minutách studia mi všechno bylo jasné. Na Zemi jsou oblasti, jejichž obyvatelé mají větší možnost ovlivňovat okolní svět než kdekoli jinde. Jsou dvě - Himálaje a Jižní Amerika. Ti, kdož v minulých životech žili právě v těchto regionech, jsou přinejmenším potenciálně dobrými mágy. Pak následují dvě další centra - Severní Amerika a Austrálie. Existují však i další analogické pod-regiony. Dnes jsou v energetickém ohledu neaktivnější dva - Tibet a již zmíněná Kalifornie.

"Tu Kalifornii chápu," řekl můj společník. "Podobným problémům se tam jak na profesionální, tak na amatérské úrovni věnuje hodně lidí."

"V nejbližších letech," pokračoval jsem, "se v Tibetu a v Kalifornii dočkáme genetických mutací a nepřírodných úmrtí, protože ovlivňování struktur pole se nakonec dotkne i genotypu pole. Probíhá zpětný úder a iniciátor vlivu buď zemře, nebo se dočká deformace vlastního genotypu a analogický osud potká hlavně ty, k nimž má blízko."

"A co může v tomto ohledu pro člověka znamenat členství v nějaké organizaci?" zeptal se mě můj společník.

"Představte si, že člověk poruší nejvyšší zákon a že si to musí zodpovědět a odčinit. Když ale plní vůli nějaké organizace, s níž je spojen, bude potrestána celá organizace a odčinění se nebude týkat jednotlivce, ale skupiny lidí. Stane se to později, ale je to nevyhnutelné. Představme si menší kolektiv, který se pokouší proniknout do hlubinných struktur pole. Členové tohoto kolektivu začnou trpět různými chorobami a umírat, ale mohou ještě celý proces zastavit - pokud pochopí, že jejich činnost je nebezpečná. A teď si představme stejnou laboratoř, plnicí vojenské zakázky: za tou již stojí desetitisíce lidí. Tento proces bude postupovat pomalu, ale zastavit ho nebude snadné. Etika a prozíravost skupiny lidí musí být na mnohem vyšší úrovni než morálka jednotlivce. To znamená, že dokud pracují izolovaně, je poměrně snadné zobecnit chyby a pokusit se modelovat prostor, do nějž směřuje náš vpád, prostudovat zákony pole a podmínky, za jakých do něj můžeme vstupovat. Vpád jednotlivce do pole může přinést poznatky, které zachrání mnoho dalších životů. Neuvážený vpád do pole na úrovni státotvorných programů ovšem vede k zániku civilizace. S podvědomím, tedy se strukturami pole, se dnes děje totéž co s ekologií. Nejdřív se člověk přírodních jevů bál, byl na přírodě absolutně závislý, pak se ji pokusil nějak ovládat, aby vůbec přežil, potom si ji začal podrobovat, a dnes ji ničí. Když člověk začal ničit přírodu, uvědomil si, že je její součástí a že zahyne společně s ní. Kdyby se ekologické organizace a zákony ochraňující životní prostředí objevily dřív, uchovalo by se mnohé z toho, co je dnes nenávratně ztraceno. Na podvědomí jsme ale dnes mnohem závislejší než na životním prostředí. Lidstvo se ocitlo v etapě poroby podvědomí a rodí se stále nové a nové metody, jak do podvědomí proniknout a jak s ním manipulovat. O vytvoření příslušných systémů kontroly a ochrany podvědomí však nikdo neuvažuje, přitom negativní posuny v duchovní ekologii pole již začaly, a to v celosvětovém měřítku."

Znovu jsem se obrátil přímo na svého společníka:

"Podívejme se teď pro zajímavost na nějaké kolektivy, které se snaží ovlivnit genetický kód."

Muž mi jmenoval několik lidí. Byla to rodina senzibilů, kde se tato schopnost dědí z generace na generaci. Také oni se snažili působit na geny živých buněk. Dokázali dokonce v buňkách ovlivnit kombinace chromozomů, takže v zásadě byli schopni silou vůle vtělit program do genotypu živé buňky a vytvářet mutanty. Při léčení pak byla hloubka vlivu ještě větší. Nakonec však pokusy s buněčným jádrem sami odmítli. V poli jednoho z těch senzibilů jsem zaznamenal charakteristické deformace, typické pro rakovinné bujení. V podvědomí byla přítomna potenciální sebevražda, nechť k životu a program sebezkázy. Zřejmě se ale včas zastavili. Vesmír se s těmi, kdo se snaží porušit hlubinné procesy samoregulace, rychle vypořádá.

Člověku nebo skupině lidí se zavede program sebezkázy, ale ještě tuje šance přežít. Při hlubším a důraznějším vlivu je možnost přežít vyloučena.

"Jmenujte ještě nějaké další týmy, které pracují s genetickým kódem."

"Prosím," pousmál se můj společník, "pravda, když jsem k nim přijel naposledy, bylo zařízení už téměř rozebrané. Vedoucí projektu křičel: Já nechci, aby mi narostly rohy, pokusy okamžitě zastavujeme!"

Stalo se tam následující: jeden z badatelů našel způsob, jak vstoupit do pole. Zjistil, že prioritu má vždy genotyp pole a teprve po něm co do významu následuje genotyp chromosomový. To znamená, že když měníme genotyp pole, měníme zároveň i chromosomový. Je třeba vyřešit dva úkoly: vstoupit do struktury genomu pole a poskytnout mu program, který by se dal měnit podle přání objednavatele. Badateli se tento vstup do pole podařil díky tomu, že se plně soustředil na nějakou emoci, a pak si k ní intuitivně vybíral kmitočet. Pokusnými živočichy byli malí ráčci. "Chci, aby ten ráček měl na nožičkách místo sedmi jen dvě štětinky." A povedlo se. Následoval další pokyn - aby na jedné nožce měl ráček štětinek dvakrát víc a na druhé vůbec žádné. A zase perfektní výsledek.

V těchto pokusech fungovala jedna důležitá okolnost. Pokud chceme změnit genotyp na fyzické úrovni a křížíme různé druhy, měníme různé životní podmínky, zaznamenáme deformace pole až u potomků. Když ale budeme působit na genotyp pole, můžeme k výsledku dospět ve velmi krátké době. V živém organismu pole proudí do hmoty každou vteřinu, což znamená, že genotyp pole ve spolupráci s genotypem chromosomovým naše tělo obnovuje. Čím hlubší je úroveň vlivu, k tím výraznějším změnám dochází. A je tu ještě jeden moment. Když k mohutnému porušení zákonů dochází v případě jediného člověka, může nakonec zahynout nejen on, ale i celý jeho rod. Při studiu struktur pole jsem pochopil, že genotyp pole se od fyzického liší především vysokou úrovní jednoty. To znamená, že existují struktury pole, které ovládají vědomí, osud a život jedinců i skupin. Můžeme tedy hovořit o genotypu pole příbuzných, národů, o genotypu, který spojuje celé civilizace a nakonec i vše živé. Když do lidského těla vniká chirurg a dopustí se chyby, utrpí jen jeden člověk. Pokud se však při léčbě dopouštíme vpádu do struktur pole, můžeme způsobit škodu velkým skupinám lidí. V zásadě je možné smísit genotyp člověka i zvířat; o důsledcích takových proměn raději ani nepřemýšlet.

Zajímavá věc se mí přihodila, když jsem se pokusil zorganizovat kursy, kde bych zájemce učil své metodě. Do mé pracovny mělo přijít asi patnáct lidí podívat se, jak provádím diagnostiku. Těsně před první lekcí jsem v různých částech hlavy pocítil bodavou bolest - bylo zřejmé, že jsem se měl dovědět nějakou důležitou informaci. Začal jsem ji v duchu odečítat: "Opatrně při práci se skupinou tečka opatrně při práci se skupinou vykřičník." Ničemu jsem nerozuměl, a tak jsem tomu nevěnoval žádnou pozornost. Lekci jsem normálně zahájil a řekl jsem:

"Teď si k diagnóze vyberu někoho z vás a začnu vstupovat do stále jemnějších struktur jeho pole. Dobře se dívejte a pamatujte síto." Pustil jsem se do práce, ale najednou jsem pocítil jakési akutní nebezpečí. Podíval jsem se do jemné hladiny a zjistil, že pole lidí sedících v mé pracovně se začínají mísit. Diagnostiku jsem okamžitě zastavil a řekl, že má metoda není vhodná k masovému šíření.

Naše pole jsou v neustálém kontaktu a navzájem se kříží, a to také s poli zvířat, rostlin i neživé přírody. Protože však tento proces probíhá pomalu, funguje neustálá kontrola nad vlastním přežitím

každého z nás a přežitím každého jiného objektu. Nové informace rozvíjejí organismus tehdy, když přicházejí postupně a v malých dávkách. Jakmile informace zaútočí lavinovitě, organismus nevydrží a hyne. Když v jemné hladině zasáhneme do genotypu jediného člověka, můžeme zahubit celé lidstvo. Vpád člověka do přírody a těžbu nerostného bohatství zastavit nemůžeme, protože nám těžba umožňuje pohodlný způsob života. Jde o to, abychom tento proces učinili bezpečným a rozumným. Stejně tak nezastavíme ani vpád do lidského podvědomí, protože přináší příliš mnoho výhod na to, abychom se ho vzdali. Dnes může člověk za pomoci sugesce, hypnózy či autogenních tréninků dosáhnout v krátké době toho, nač dřív spotřeboval desítky let. Metody, jimiž lze člověka rozvíjet, jsou poměrně prosté. Schopnosti jsou však jen domovní zdi, které jsou patrné na první pohled, zatímco základem je chápání světa a jeho zákonů. Pod stěny, které již lidstvo vybudovalo, musíme dnes dodat pevný základ. Když stavitel zapomene na základy, již vybudované stěny se zřítí a pohrbí ho pod troskami.

Dnešní bioenergetika zatím ještě není vědou. Aby vznikl vědecký směr, musí tu být koncepce a zobecňující poznatky. Musíme mít databázi s informacemi o všech úspěšných i neúspěšných pokusech ovlivnit podvědomí a psychiku člověka. Pokud hovoříme o systémovém přístupu, musíme s lítostí konstatovat, že tyto informace mají k dispozici jen vojáci. A vojenská mašinerie má jednu velkou nevýhodu - o následcích téměř nepřemýšlí. Nejdřív se uvádí v život myšlenka zničení, a teprve pak začíná fungovat motiv záchrany a přežití. Na fyzické úrovni člověk přežije jen proto, že zabije jiného člověka. V jemné hladině však ten, kdo zabije jiného, zabíjí i sám sebe.

Vojáci, lékaři, inženýři, pedagogové, psychologové i umělci přicházejí v posledních letech k závěru, že bez aktivní práce s podvědomím nedokážou vyřešit úkoly, které před nimi stojí. Známe se s jedním pedagogem, který v procesu hry rozvíjel v dětech určité schopnosti. Zajímalo ho například, zda se u dětí, s nimiž bude pracovat, dají aktivizovat vyšší úroveň podvědomého vnímání světa. Psycholog Leont'jev zase napsal práce o rozvoji nových forem vnímavosti - například o tom, jak lidská kůže dokáže reagovat na světelné vlny. Pedagog provedl pokus s rozvojem citlivosti na elektromagnetická pole. Zatímco v Leont'jevově případě byla pokusná osoba při omylu zasažena elektrickým proudem, dítě naopak za každé správné určení polohy elektromagnetu za neprůhlednou překážkou dostávalo bonbon. Po jistém čase se děti, které se zúčastnily pokusu, daly zaznamenat změny v charakteru a sklony k jasnovidectví. "Pak jsem ale pokusy zastavil," uvádí vědec. "Polekal jsem se, protože jsem cítil, že děti vedu někam, odkud již nemusí být návratu."

Zaujalo mě to a zkontroloval jsem si pole dětí, které se experimentu zúčastnily. U několika z nich jsem v oblasti první čakry objevil známky uzávěr v informačním poli. V daném případě to jejich život nijak neohrožovalo, ale byly zbaveny možnosti mít děti. Jejich schopnosti prudce vzrostly, ale jejich vědomí a vnímání světa nebylo na něco takového připraveno. Tyto nekontrolované schopnosti dětí mohly růst dál, ale příroda se začala bránit.

Nedávno se na mě obrátili výzkumníci, kteří pracovali s elektromagnetickými poli.

"Vytvořili jsme přístroje, které dokážou ovlivnit lidská informační pole. S jejich pomocí se dají číst informace o příštím fyzickém stavu člověka. Naše čidla registrují to, co mohou vidět jen vyvolení, tedy to, čemu se říká aura. Pochopili jsme však, že vpád do genetických struktur buňky je nebezpečný a rozhodli jsme se, že v pokusech nebudeme pokračovat. Proto se dnes zabýváme jen diagnostikou a léčbou, ale přesto se bojíme, abychom nenarazili na velké problémy."

"Je mezi vámi někdo, kdo pracoval s vlivem na buněčné jádro?" zeptal jsem se.

"Pár jsme jich znali, ale ti odjeli do Kalifornie. Zůstal tu jen jeden, ale ten už dnes působí v jiném oboru, protože mu na dokončení pokusů nezbyly peníze."

"Tak to měl obrovské štěstí," řekl jsem jim, když jsem si zkontroloval jeho pole. "Ještě chvíli, a mohl zemřít stejně jako všichni ti, kteří se dostali dál, než je zdrávo. Jeho pole už se celé svinulo a uzavřelo tak čtyři pětiny informačních kanálů. Pokud by se o něco takového pokusil v budoucnu, mohl by zahynout. Ostatně v čem spočíval ten jeho experiment?"

"Přišel s předpokladem, že hlavní energetické informace jsou uloženy v rovině pole, a pokusil se právě tam uložit svůj program. Umisťoval psychogenerátor vedle žabích jiker a pak je ozařoval elektromagnetickými paprsky různého kmitočtu. Rozhodl se, že vyšlechtí super-žábu. Ta žába se mu povedla, ale byla slepá a měla šest nohou. Opakovaný pokus už se nezdařil vůbec."

"Znamená to, že nenašel správný klíč ke vstupu do informačního pole?" upřesnil jsem.

"Ano. Jak vstoupit do struktur pole a jak má takový program vypadat, to neví zatím nikdo."

Usmál jsem se.

"Řešení přirozeně existuje. Když se člověk přesouvá z místa na místo, zanechává po sobě své fantomy, zaznamenané v elektromagnetických polích. Když ale má senzibilní schopnosti, jeho fantom žije podstatně déle. Nu a pokud se na jeho vytvoření vědomě soustředí, vznikne trvalý útvar. Stačí odečíst právě z takového fantomu základní charakteristiky, a máte program, který lze zavést do pole. Chceme-li znát kód vstupu do pole, musíme zjistit kód výstupu, protože jsou oba stejné. Rozdíl mezi nimi je jen v tom, že zjistitelný je právě jen kód výstupu. Pak vezmeme pokusnou žábu a navodíme podmínky, blížící se zániku organismu. Právě v tomto okamžiku se informace o fyzickém těle překotně stěhuje do hladiny pole. Když živá bytost umírá, pronikavě aktivizuje matrice pole, související s naší tělesnou konstitucí. Ty se dají zaznamenat a tvoří pak kód výstupu a vstupu do struktur pole. Pak nalezneme v obou programech příbuzné články a zavedeme informace odečtené z lidského fantomu do žabích jiker. A teď si zkusme představit si, co bude dál. Všichni, kdo se na pokusu podíleli, zemřou a další informace tohoto druhu se uzavrou. A závěr? S našimi vědecko-technickými možnostmi a jím nepřímo úměrnou etikou jsme se právě dostali k osudové hranici."

"Tímhle směrem jsme se ale ubírat nechtěli," řekl mi jeden z badatelů.

"Možná, ale v našich hlubinných strukturách začínají nebezpečné procesy. Pokoušíte se léčit lidi tím, že jítíte elektromagnetickými vlnami hlubinné vrstvy lidského pole. Tím neléčíte, vy jen přesouváte špínu pacientovy duše do struktur budoucnosti."

"Ale já jsem za pomoci naší aparatury zachránila před narkomanií děvče, kterému nebylo ani čtrnáct let," řekla mi další žena z tohoto týmu. "To chcete říct, že jsem ji naší metodou neměla léčit?"

"Zachránila jste mladou dívku, ale zabila jste její příští děti. Její pýcha dosahovala smrtelné úrovně, protože příliš lnula k pozemskosti, a narkotika ji od Země naopak odpoutávala. Skrze ponížení, nemoci a útrapy by svou duší i duše svých potomků naopak povznesla. Kdežto teď šanci mít děti prakticky ztratila. Vy se mě ptáte, máte-li jako lékařka právo nepomoci člověku. A já se vás zase ptám, zda máte právo pomáhat člověku tak, že zabijíte jeho příští děti. V tomto případě nejde o to, zda pomáhat nebo ne. Pomáhat se musí, o tom není sporu, ale je třeba dělat to správně, abychom zvelebováním dneška neplenili zítřek, protože vše, co souvisí s lidskou duší, je třeba prověřovat mnohem pečlivěji než vliv na tělo."

"Mám tomu rozumět tak, že nějak ovlivňovat člověka zkrátka vůbec nemáme?" zeptal se jeden z nich.

"Abychom mohli na člověka působit, musíme mít koncepci a musíme svému záměru rozumět, nebo alespoň k něčemu takovému směřovat. Pochopte - nemoc není smetí, které je třeba zamést a vyhodit. Nemoc je mechanismus pomoci. A vy se jí snažíte vytlačit, vyhrabat a zahodit, přesně tak, jako to dělají senzibilové"

"Mimochodem, při práci s naší aparaturou jsem si povšiml jedné zvláštní věci," vybavil si najednou další ze skupiny. "Aparatura dokáže v elektromagnetickém spektru vyhledat disproporce, svědčící o rakovinném bujení. Když jsme přístrojem zkoumali zdravotní stav senzibilů, zjistili jsme, že čím větší jsou jejich schopnosti, tím větší mají sklon právě k rakovině některých orgánů. Jak byste to vysvětlil?"

"Senzibilská praxe se neustále rozvíjí a její současnou filozofií je co nejintenzivnější energetický vliv na pacienta. Čím mohutnější je však takovýto vpád do organismu, zlepšující jeho fyzický stav, nikoli stav duchovní, tím je nebezpečnější. Proto se okamžitě spouští systém blokace. Ale

elektromagnetické působení se přece dá uplatnit i z jiných pozic," pokračoval jsem. "Podívejte se - dřív člověk hladověl a nakonec z hladu umíral. Hladovění bylo synonymem smrti a lidé, kteří se den nebo dva nenajedli, hynuli vysílením. Dnes se právě hladověním léčí mnohé nemoci, a úspěšně. Závěr je jasný: správně dávkované nebezpečí léčí. Dřív člověk v kritických situacích aktivizoval všechny obranné síly svého organismu, a přesto často nepřežil. Pak ale přetížení organismu od smrti oddělil - a objevil se sport. V minulosti se často stávalo, že se člověk podchlادil a zemřel. Oděv a vyhřívané obydlí se staly jedním ze symbolů civilizace, ale otužování a koupání ve studené vodě přinášejí zdraví. Když jsme vystaveni jen nepříznivým vlivům, čeká nás smrt, zatímco jsme-li neustále chováni jako v bavlnce, je to také smrt, byť pomalá. Pokud se však oba tyto stavy ve vlnách střídají, je to život a vývoj. To znamená, že naše duchovní struktury je třeba rozvíjet podle stejného principu - dejme tomu omezení těla inspiruje k lepší organizaci duchovních struktur. Tělesný stav na pomezí smrti vede k mohutné expanzi aktivity pole.

Četl jsem kdysi o zajímavém vědeckém pokusu. Pokusné zvíře bylo umístěno do komory dokonale odizolované od elektromagnetických polí. Za deset dní zvíře uhynulo, a to tak, že nejdřív se zhroutilo pole, a teprve potom nastala fyzická smrt. Tento pokus dokázal, že primárními entitami jsou struktury pole, jeho hutné vrstvy, kdežto fyzická schránka je jevem sekundárním. Pokud se živý objekt cítí fyzicky bezvadně, ale struktury pole jsou destruované, není organismus životaschopný. To však platí pro dlouhodobý pobyt, kdežto krátkodobé umístění do této komory naopak zlepšuje jak fyzický stav, tak stav pole. Vědci, kteří tento pokus nakonec provedli sami na sobě, konstatovali, že časově omezený pobyt v této izolační komoře zvýrazňuje lidské schopnosti, paměť i ledacos jiného. Když umírají hutné struktury pole, ty důležitější, tedy struktury informační, se aktivizují a existují dál. To znamená, že nepříznivý vliv na fyzické a nižší struktury pole jsou nezbytným prvkem vývoje. Až do dneška se za hlavní lékařský apel považovalo, že člověka je třeba léčit, zbavovat ho špíny a ukládat do dobře vytopené místnosti. Když si však analyzujeme vývoj člověka v různých mystických sektách a školách, zjistíme pravý opak - ty nejrafinovanější formy vnějšího působení na člověka, které zpravidla vedou ke zkáze, s výjimkou posledního faktoru - smrti. Smrt ničí fyzické tělo, ale směřování ke smrti nás naopak fyzicky rozvíjí. Nejdůležitější je vybrat správnou dávku, protože metodiku mystických škol, orientovanou na extrémní přetížení, by dokázali vydržet jen zvlášť odolní jedinci, a i tak by byla úmrtnost vysoká. Aparatura, ovlivňující podvědomí, psychiku a lidskou duši, vytváří situaci agresivnější než jakýkoli fyzický vliv. Proto při správné koncepci, trvalé pečlivé analýze všech situacích a při zachování hlavního aspektu všech výzkumů - tedy etiky - se bioenergetika a psychotronika mohou stát důležitou pákou formování člověka budoucnosti."

"Zkoušel jste někdy léčit herbalifem?" zeptala se mě jedna má pacientka.

"Člověk je minerál, rostlina a živočich zároveň. Informace obsažené v rostlinách působí na hlubinné hladiny lidského podvědomí, protože vše živé vzniklo z rostlin. Místo, kde ingredience vyrostly, doba sklizně, způsob přípravy preparátu, způsob jeho užívání - to vše umožňovalo variovat informační vliv. Ukázalo se, že rostlina je schopna blokovat naši podvědomou agresi díky reorientaci na jiné informační plány a změnou podvědomé emocionální zaměřenosti. Pokud se mravně-emocionální zaměřenost člověka příliš nerozchází s nejvyššími zákony, mohou přípravky rostlinné povahy přinést jistý efekt. Když ale člověk není ochoten svou povahu a názory změnit ani v nejmenším, žádný lék mu nepomůže. Léky vyráběné na bázi léčivých rostlin mohou být zaměřeny na harmonizaci duchovních struktur, ale v zásadě se jich užívá jen na upevnění vnějšího, fyzického těla, což sice skýtá rychlý viditelný efekt, ale posléze působí velké problémy. Herbalife patří právě do této kategorie.

Jednou jsem se ve společnosti dověděl, že jedna mladá manželská dvojice začala užívat Herbalife. Žena začala mít krátce na to gynekologické potíže a muž zase vyrážky. Podíval jsem se, co se to vlastně stalo. Žena do té doby prakticky nevěděla, co je to žárlivost, a teď se v ní zničehonic probudila. Program žárlivosti mohl v konečném důsledku jejího manžela zabít, proto se

jeho část vrátila ženě zpět a změnila se v program sebezkrávy. Vnitřní nechuť k životu jak známo útočí především na vyměšovací a pohlavní orgány. Zbylá část programu se obrátila na jejího manžela a způsobila mu nepříjemné kožní potíže. Zbývalo už jen zjistit, co v ženě tak překotně aktivizovalo žárlivost. Nu a protože žárlivost je projevem přílišného lpění na vztazích a fyzické blízkosti, lék jen posílil ukotvenost v pozemskosti. Stalo se to zřejmě proto, že fyzické tělo se začalo cítit lépe.

Z toho plyne, že periodicky se opakující bolesti a neduhy nás oddělují od všeho pozemského a blokují tak naši agresivitu i příchod mnohem nebezpečnějších onemocnění. Člověk odstraní deset drobných problémů a náhradou se dočká jednoho velkého. To znamená, že pokud nevynakládáme trvalé úsilí na očištnou cestu k Bohu, normou je pro nás tělo, které bolí a churaví. Důraz kladený na fyzické tělo, který není doprovázen odpovídající duchovností, nemá perspektivu. Duchovnost - to je splynutí s Bohem, které se projevuje pocitem lásky přímo nesouvisející s ničím pozemským, s láskou, která existuje dál i ve chvíli, kdy vše pozemské pomine. Z pocitu lásky ve chvílích pomíjející se rodí náboženství, které zase dává vzniknout kultuře a umění a nakonec se realizuje ve vymoženostech civilizace. Cit lásky se projevuje v doteku s pozemským štěstím. Je to sladký lék, tak láska léčí duši. Pak ale přichází poboření všeho pozemského, aby cit lásky příliš nepřirostl k Zemi. A to je hořký lék. Takovým lékem jsou nepříjemnosti, nemoci a ztráty, deptající náš fyzický úspěch. Pokud jsme ochotni rozvíjet v sobě cit lásky a v pravidelných intervalech dobrovolně trýznit vlastní tělo, budeme vědomě opakovat to, co dělá i příroda. To znamená, že periodické fyzické zátěže, stresy a mezní situace jsou pro tělo nezbytné a jsou báječným prostředkem, který pomáhá rozvoji duše. Což je ostatně vysvětlení pro četné urologické problémy. Když lidská duše příliš akcentuje pozemskost, zvyšuje se agresivita, která se nakonec obrátí proti svému nositeli a útočí především na vyměšovací orgány. lově a začne ničit vlastní moč a vše pozemské mu připadá trpké a protivné. Jeho duše se postupně povznese a fyzický stav se pomalu zlepšuje. To přirozeně nemůže přinést úplnou duchovní očistu, ale pomáhá to v procesu směřování duše vzhůru. Z toho vyplývá, že z vybraných lahůdek se rodí tíhnutí k pozemskosti, jež může vést až k těžkým chorobám, zatímco prosté, jednotvárné jídlo naší duši zušlechťuje. Čím je strava rozmanitější, tím víc musí organismus vynakládat energie na její trávení."

Nedávno jsem se dal do řeči se známým psychoterapeutem. Je to nadaný člověk, který vydal několik knih věnovaných problémům psychického zdraví člověka. Já sám dělím psychoterapeuty na "ofenzivisty" a "informatisty". První kategorie těchto lidí myslí především na to, jak na objekt svých snah působit, kdežto ti druzí se zabývají důsledky léčby lidské psychiky. Tato psychologie ostatně v zásadě platí pro všechna odvětví moderního lékařství. Já i můj společník jsme klasičtí informatisté, a tak je pro nás snadné si navzájem porozumět.

"Víte," řekl mi onehdy důvěrně, "když jsem četl rukopis vaší knihy, rozhodl jsem se, že budu velmi kritický. Teď, když už vyšla, čtu si v ní s velkým potěšením jako řadový čtenář. Dnes bych ale chtěl sám mluvit o své knize. Řekl bych, že je v ní dost zajímavých myšlenek a že má smysl ji číst. A vůbec - cítím, že ta kniha znamená víc než já osobně, že je v ní víc, než je ve mně, jako bych tu knihu nepsal já, ale byl jen prostředníkem, jako by kýmsi či čímsi byla jen napsána takřkajíc skrze mne."

"Ano, takový pocit mám taky," přiznal jsem se. "Do stejné míry, do jaké je kniha částí autora, je i autor částí knihy. Tento pocit potvrzují i mé výzkumy. Když jsem si četl signální výtisk své knihy, zaznamenal jsem jednu podivuhodnou zvláštnost: ta kniha mě ovlivňuje stejně jako kteréhokoli jiného čtenáře, cítím mohutný energetický vliv především na zaživačský trakt."

"Už jsem měl na knihu připraven veškerý materiál, ale cosi podstatného, ba nejdůležitějšího stále chybělo. A najednou jako by se dostavil okamžik osvícení - veškerá naše somatika má svůj původ v tlustém a tenkém střevu. Všechny nemoci jsou důsledkem, kdežto příčina spočívá v zaživačském traktu, všechny reakce procházejí našimi střevy. Tenké střevo přitom reaguje agresivně, kdežto tlusté naopak ustupuje, podřizuje se a inspiruje ke stresům a zbabělostí."

"Chcete tím říct, že když se člověk neubrání stresu a zlomí se, onemocní tlusté střevo, kdežto když se neustále vzteká a hromadí v sobě agresí, je napadeno střevo tenké?"

"Přesně tak. Tenké střevo je napadeno ve chvíli, kdy je agrese již potlačena. Je tu však i jiná varianta, kdy agrese nesměruje dovnitř ani ven, ale je prostě odstraněna řešením problému, který stres vyvolal."

"Přesně tak, a z mého hlediska se psychoterapeuti dělí na ty, kdož krácejí cestou utlumení problémů, a ty, kteří se k výsledku snaží dospět především snahou o porozumění. V takovém případě je základem úspěšné léčby heslo ,skrže přikázání k Bohu."

"Ano, máte pravdu," souhlasil se mnou.

Skvělou intuicí svého partnera jsem byl příjemně překvapen. "Výzkumy, které jsem provedl, přesně odpovídají vašim závěrům. Když jsem zjistil, že potlačování kontaktu s božským principem postihuje především práci zažívacího traktu, nemohl jsem zpočátku pochopit proč. Jak je možné, že střevo souvisejí s vesmírem bezprostředněji než mozek? Při analýze jsem si však zcela přirozeně vzpomněl na to, že jogínská praxe doporučuje všechny nemoci léčit právě od zažívacího traktu. Už od mládí jsem jaksi nebyl z tohoto světa a matka, která se mě z oblohy pokoušela dostat zpátky na zem, mi vždycky říkala: Pochop, že člověk je jen zdokonalený žaludek. A opravdu, život se přece vyvíjel od nejjednodušších organismů, které mají prakticky jen zažívání, a základní kontakt s vesmírem se uskutečňoval za pomoci tohoto elementárního mechanismu."

"Přesně tak," přikývl můj společník.

"Když jsem začal pracovat se strukturami pole, dospěl jsem k ještě podivuhodnějším závěrům. Ukázalo se, že informace přijímají především naše střevo a hlavní úloha při jejich prvotním zpracování patří právě jim."

Lékař mí stiskl ruku.

"Teď jste mí sdělil novinku, kterou jsem již dávno tušil, ale dlouho jsem se bál na ni třeba jen pomyslet. Ostatně, ta kniha se vám moc povedla."

Řekl jsem si, že mu nebudu vysvětlovat, že dobrý pocit ze své knihy jsem zažil až po půldruhém roce očisty vlastní karmy během vzniku rukopisu.

Budoucnost energetiky

Čím se liší mystika od náboženství? Rozdíl někdy bývá téměř nezaznamatelný, přestože ve skutečnosti jde o záležitost zásad-ní. Náboženství zpočátku přináší pochopení světa a je zaměřeno v zásadě na strategii, protože pozitivně formuje duchovní struktury každého člověka. Mystika a okultismus pramení z pragmatických představ: velmi důležitý je výsledek, proto se hned neaktivizují nejvyšší strategické struktury, ale ty hutnější, orientované na zájmy těla. Silnou stránkou náboženství je možnost kontaktu s prvopříčinou. Proto leží optimální perspektivy jeho vývoje vždy v budoucnu. Jeho slabou stránkou je naopak fakt, že takového průniku jsou schopni jen nemnozí, většinou zakladatelé konfesí.

Silná stránka mystiky spočívá zase v tom, že díky svému pragmatismu má racionální jádro. Obsahuje prvky vědy. Protože však v ní neexistuje systematický přístup, nemůže se vědou stát. Je tady ale jeden důležitý moment - vědomí samo o sobě je ateistické. Zabezpečuje potřeby těla a všeho, co s ním souvisí. Věda stejně jako vědomí byla vždy na sedm zámků uzavřena podvědomí, informační hladině pole. Proto věda přes svůj strohý pragmatismus nemrzala duše vědců. V zájmu vědomí a v zájmu těla je nezbytné věnovat velkou pozornost potřebám těla, což přináší další rozvoj civilizace. Zato struktury pole, tedy to, čemu říkáme podvědomí či naopak nadvědomí, mají zcela jinou logiku, která je se zájmy těla v příkrém rozporu. Jakmile převáží zájmy těla, tedy pragmatismus, začíná degradace duchovních struktur. Proto všechny četné mystické sekty zpočátku dělaly velmi mnoho pro poznání světa, ale pak rychle degenerovaly a umíraly. Pokud v mystickém proudu vítězily náboženské tendence, dávalo to naději na přežití a další rozvoj. V okamžiku, kdy se prosazovaly vědecké představy, následovala degradace duše, a tu nakonec vystřídal fyzický zánik.

Utkávaly se tu dva protiklady - vědecká zkušenost umožňovala zobecnění a sdílení zkušeností, přístupu na nové koncepce, neustálé rozvíjení náhledu na svět, ale vedla k duchovní degradaci. Náboženský světový názor byl vždy dogmatický a nové myšlenky přijímal neochotně. Nu a protože věda se vždy pojí s pozemskostí, trvalé boření formy jí činí demokratickou a vnímavou ke všemu novému. Každé náboženství je díky svému původu vždy konzervativní a jakékoli nové informace buď zásadně odmítá, nebo vede ke vzniku konfese nové. Mystika ve spojení s vědou v sobě vždy skrývala obrovské nebezpečí, proto se náboženství v průběhu celých lidských dějin snažilo tuto tendenci negovat. Vítězství vědy v 17. století a formování nové lidské mentality omezilo sílu náboženského myšlení. Mystický světový názor se začal rychle rozvíjet a přinášel důležité výboje v rozvoji vědy a umění. Každý vědec, který se tohoto tématu nějak dotkl, cítil, že zachází s jevy ležícími za hranicemi těla a úsudku. Říkalo se tomu "nevědomé podvědomí", aniž by kdokoli věděl, že jde o struktury pole. Začalo se studovat podvědomí a realizovaly se pokusy o vědecký průnik do oblasti, která slibovala podivuhodné perspektivy. Ukázalo se, že zvýšení schopností a rozšíření možností člověka nevyhnutelně souvisí s tím, čemu říkáme podvědomí. Je tu ale jeden zvláštní fakt: bioenergetika se ještě stále vědou nestala. Jednotná vědecká koncepce v měřítku celého lidstva nevznikla, a rozhodně to není náhoda. Kdyby se něco takového stalo, duchovní degradace lidského rodu by překročila mez, za níž už není návratu. Degenerace a smrt by nečekaly jen nějakou výlučnou sektu, ale nás všechny jako druh. Na druhé straně by rozvoj stále pragmatičtějšího, vědeckého přístupu k duchovním strukturám pole vedl k neodvratné degeneraci a smrti lidstva.

Východisko ze vzniklé situace a přežití jsou možné v jediném případě, a tím je další zkoumání biotických struktur pole a všeho čemu říkáme duchovní rozvoj lidstva; a to může být uskutečněno v rámci koncepce, která slučuje materialismus s idealismem a vědu s náboženským myšlením. Čeho

jsme ale v dané chvíli svědky? Chaotické a nesystémové vtělování jistých principů do podvědomí za pomoci elektronických aparatur dává jisté zkušenosti a formuje vědecký světový názor. Může se nám ale stát, že prostě nestačíme vzít to na vědomí a celou věc vyhodnotit. Mnoho senzibilů, mágů a čarodějů se svým nebezpečným řemeslem zabývá bez jakékoli kontroly, především kontroly mravní. To jen posiluje tendenci ke stavu, kdy vše kontroluje výlučně lékař. Celá oficiální medicína a tendence jejího vývoje směřují k lidskému tělu a ke zlepšení našeho fyzického stavu. Taková je základní úloha moderní medicíny. Znamená to, že bioenergetika podřízená oficiálnímu zdravotnictví a orientovaná jen na potřeby naší fyzické schránky bude rychle a ve velkém zabíjet. V zásadě k tomuto vývoji již dochází. To znamená, že budoucnost bioenergetiky je myslitelná jen za předpokladu vzniku organizací a škol s rozvinutým náboženským viděním světa, s prioritní duchovní orientací a s účastí a kontrolou ze strany lidí, kteří jsou v duchovním rozvoji nejdál. Nezbytné je vytvoření expertních skupin, jež by v první řadě tvořili odborníci na diagnostiku jemných struktur pole, protože ani jeden lékař a odborník v oblasti vlivu na struktury pole za pomoci moderní lékařské elektroniky není schopen předstihnout člověka, který své úsilí zaměřil na mravní a duchovní zdokonalování. Proto je bioenergetika zítřka nemyslitelná bez vzniku nového světového názoru, v němž budou věda a náboženství tvořit jeden celek.

Nejnovější informace

To, že ztráta smyslu života, nechut' žít dál či program sebezkázy vznikají především z opovržení jinými lidmi, vím již od chvíle, kdy jsem prohlížel jednu pacientku v New Yorku. Opovržení celou skupinou lidí však může být ještě daleko nebezpečnější, což mě předtím nenapadlo a stalo se pro mě nečekaným překvapením.

Přihodilo se to krátce po tom, co mi již poněkolkáté neudělili vízum k návštěvě Spojených států. Slečna za prosklenou přepážkou mě přesvědčovala, že určitě chci ve Státech zůstat natrvalo a že proto vízum nemohu dostat. Téhož večera jsem měl v Moskvě vystoupení, na němž jsem vysvětloval, že absolutizace pozemských hodnot by mohla vést až k degeneraci celého lidstva a k jeho zániku. Zatímco Východ byl vždy mozkiem a duší lidstva, Západ byl jeho svalstvem a Amerika jako vůdčí mocnost západního světa vždy vynikala psychologíí svalovce. Myšlenek bylo ve světě vždy dostatek, ale nebylo dost energie k jejich realizaci. A právě svalová psychologie přinesla mnoho užitečného. Pro živou bytost je však nesmírně obtížné se vyvíjet, je-li jen mozkiem, a ještě těžší je vývoj, stane-li se živý organismus jen svaalem. Bez neustálého přísunu duchovní potraviny dochází k degeneraci duchovních sil, a posléze i sil fyzických.

Vzpomněl jsem si, jak mi americký konzulát odmítl udělit vízum loni. Slečna za okénkem se bez zájmu probírala mými doklady a pak se zeptala:

"Vy jste autorem metody diagnostiky karmy nebo knihy o stejném problému?"

"Jsem autorem toho i onoho."

"A mohl byste nám tu knihu přinést?"

"Dobře," přikývl jsem, "ale jak se dostanu zpátky?"

"Napíšu vám propustku."

Rozběhl jsem se pro knihu a za hodinu jsem byl zpátky, ale propustka mi nebyla nic platná. Na konzulát už jsem se nedostal.

"Tak tam zavolejte," poradil mi policista.

Vytočil jsem z budky číslo konzulátu a začal vysvětlovat:

"Jen jsem si na pár desítek minut odběhl. Mám u vás všechny. své doklady a potřebuju se k vám dostat."

"Pro co jste šel?" zeptal se mě mužský hlas.

"Pro knihu, kterou jsem napsal."

Okamžik."

Čekal jsem minutu, dvě, pět minut. Už mi z toho až zvonilo v uších, ale k telefonu nikdo nepřicházel. Venku se už zlobili lidé, kteří také potřebovali telefonovat. Zavěsil jsem tedy a znovu zavolaal až za chvíli.

"Haló, jmenuji se Lazarev. Byl jsem dnes u vás, pak jsem si potřeboval pro něco zajít a teď se potřebuju dostat zpátky k vám a vzít si své doklady."

"Pro co jste si šel?" zeptal se mě znovu mužský hlas.

"Ta slečna mě poslala pro knížku, kterou jsem napsal."

"Okamžik," ozvalo se znovu a já znovu téměř deset minut čekal.

Nakonec jsem pochopil, že to nemá smysl, a zavěsil jsem. Předtím jsem prostál půldruhé hodiny v promrzlé frontě a nohy jsem měl celé dřevěné. Po půlhodinovém přešlapování před zavřenými dveřmi jsem se téměř zhroutil a učinil třetí telefonický pokus:

"Haló, tady Lazarev. Musel jsem od vás na hodinku odejít a teď bych se chtěl vrátit a vzít si své doklady."

"A pro co jste si šel?" zeptal se znovu ten mužský hlas.

Se zoufalstvím jsem si uvědomil, že pokud se zachovám stejně jako dosud, zase mě nechají pět nebo deset minut čekat a tím to skončí. Najednou mě napadlo, že jsem se měl zachovat úplně jinak, a pohotově jsem vyhrkl:

"Pro peníze."

"O'kay, můžete jít dál," ozvalo se ve sluchátku.

Knihu jsem podal slečně sedící u psacího stolu. Někoho přivolala a oba si v ní začali listovat, smáli se, vyměňovali si nějaké poznámky v angličtině a ukazovali si něco v textu. Pak mi ta slečna sdělila, že má žádost o vízum se zamítá a ani se na mě nepodívala.

Vylíčil jsem celý případ podrobně svým posluchačům a vysvětlil jim, proč Mojžiš zabíjel všechny, kdo se modlili ke zlatému teleti. Když duchovní struktury přilnou k Zemi a učiní si z pozemskosti cíl, duše ztrácí energii a slábne kontakt s Bohem, který je pro nás hlavním zdrojem oné energie. Duchovní struktury se začínají rozpadat. Následně se rozpadá i tělo. Když se kdokoli pokusí udělat z formy smysl svého počínání, obsah nakonec mizí. Intenzivní pragmatický přístup ke světu je možný jedině za předpokladu, že má spolehlivou duchovní bázi. Přestane-li tato zásada platit, příroda sama spouští mechanismus fyzické degenerace. Uvedl jsem ve své přednášce údaje amerických statistik za rok 1994. Například v informacích o dětské úmrtnosti jsem se dověděl, že na prvním místě jsou úmrtí dětí ve spánku a bez jakékoli zřejmé příčiny. Také spermatu produkují američtí muži ve srovnání se třicátými léty jen polovinu. Každé druhé dítě ve Spojených státech se rodí do jisté míry mentálně postižené. Absolutně zdravý je jen jeden novorozenec z deseti tisíc. Počínající degenerace společností se přitom odehrává na pozadí stále impozantnějšího světského úspěchu.

Vystoupení proběhlo normálně. Ráno jsem ale dostal příšernou rýmu. Prohlédl jsem si tedy své pole a s podivem jsem zaznamenal program sebezkázy. Kde se tu vzal? Základem bylo pohrdání nějakým velkým společenstvím, které se nalézalo v Severní Americe. A já už věděl - přece Spojené státy! Pochopil jsem, že jsem někde popustil uzdu pohrdlivým emocím. Opovrhovat jedním nedokonalým člověkem je nebezpečné. Za pozemskou čistotou i pozemskou špínou hledejme Boha. Pokusy odsuzovat nějakou společnost a pohrdat jí jsou nesmírně nebezpečné a mohou u našich potomků vyvolat opravdu těžké choroby. A já - pokolikáté už! - jsem porozuměl prosté pravdě: že nedokonalou společnost a nedokonalý svět kolem nás musíme měnit a zlepšovat, ale nesmíme je pranýřovat, nenávidět a přezírat. Vnější konflikt s okolním světem je nevyhnutelný, vnitřní je však nepřijatelný. Jak bychom mohli mluvit o společnosti, kdyby v ní člověk byl nejdřív vykonavatelem nějakého skutku, a teprve pak jeho inspirátorem? Aby Amerika dokázala přežít, bude již v nedaleké budoucnosti nucena obracet se k duchovním principům. Bude to k prospěchu celého lidstva. Má-li se pozvednout a povznést nemocný, slabý a zmrzačený, vždy k tomu potřebuje mnohem víc sil než zdravý a silný. Když lpíme jen na všem pozemském a hmatatelném a zapomínáme na duši, dříve nebo později nevyhnutelně staneme před volbou: buď fyzická degenerace a smrt, nebo přesun zájmu k oblasti dalšího duchovního vývoje.

Se svými obtížemi se mi svěřila jedna mladá žena:

"Trápí mě astmatické záchvaty, vůbec nemůžu například jezdit metrem. Nemohl byste mi nějak pomoci?"

"Vaše duše i duše vašich dětí jsou doslova prosyceny opovržlivostí a zřikají se lásky. Co jste zažila tak nepěkného, a kdy to bylo?"

"Největší problémy jsem měla před svatbou. Velmi jsem milovala jednoho muže, ale nějak nám to spolu nevycházelo, tak jsem si nakonec vzala člověka, o kterém se říkalo, že je to takový dobrák. Pak jsem ale ty dva neustále srovnávala, a to srovnání jasně mluvilo v manželův neprospěch. Nebude to v tomhle?"

"Bude, a vlastně víc, než si myslíte. Možná se tomu podíváte, ale pokuste se to pochopit a taky procítit. Emoce je vlastně koncentrovaná myšlenka. Když vám vaše mysl neustále připomíná, že prvotní je vše pozemské, časem začnete svět vnímat čistě emocionálně právě pod tímto zorným úhlem. Správná myšlenka vyvěrá z náležitého chápání světa, z jeho věrného a pravdivého obrazu. Cit lásky je v tomto světě hodnotou nejvyšší. Je nám dána Bohem, Zemi nepatří, proto se tak často ocitá v rozporu s pozemskostí. Pokud utkvíme v pozemských hodnotách a začneme je povyšovat nad lásku, láska zemře. Myšlenka se v emoci, v charakterový rys a v součást světového názoru proměňuje jen velmi pomalu. Rodiče nebezpečný proces zahájí, děti ho rozvinou a churavějí, kdežto generace vnuků už přímo umírá. Pokud se nesprávná myšlenka často opakuje, začíná mrzačit naše pocity. Rodiče, kteří jsou navenek vlídní a zdvořilí, ale uvnitř opovrhují a nenávidí, nakonec vychovávají děti, které neznámo proč vraždí - a nikdo není schopen pochopit proč. Rodiče se zříkají lásky, zadusávají jí jak v sobě, tak v jiných, a nikdo není schopen porozumět, proč se to všechno děje. Pokud jsou duše příštích dětí čisté, špína kdysi přesunutá do budoucna se vrací zpět k jejich rodičům a prarodičům.

Toho člověka jste ve skutečnosti nikdy doopravdy nemilovala a skutečnou lásku jste vždy cítila jen ke svému manželovi. Skutečný cit lásky se pozemskými argumenty vysvětlit nedá. Když někoho milujete proto, že je krásný, bohatý a schopný, nebo slušný a rozumný, není to láska, ale její padělek. Rozdíl je v tomto případě stejný jako mezi potěšením z chutného jídla a štěstím lásky, které vás naplňuje. Potravu samozřejmě potřebujeme, ale jakmile se stává hodnotou absolutní, duchovní struktury se přestanou vyvíjet. Je báječné, když je náš partner schopný, slušný a moudrý, ale pokud je právě tohle hlavní příčina naší lásky, duchovní struktury podléhají zkáze. Základem lásky nemůže být nic pozemského. Základ lásky leží na nebesích. Milovala jste jeho schopnosti a jeho moudrost. Byla to láska nevědomky zištná. Pak jste začala srovnávat a pohrdat, a tím jste v sobě lásku zabíjela, protože jste pozemské hodnoty povýšila nad božské. V dětech bývají tyto procesy ještě intenzivnější, proto teď tolik trpíte - musíte viny odčinit a zachránit jejich duše. Pokud dokážete svým dětem vysvětlit, že cit lásky nelze podrobit žádnému přísnému výběru ani kontrole, že tento cit neřídíme, ale že on naopak řídí nás, a přitom v duchu znovu prožijete celý svůj dosavadní život, v každé situaci si dokážete cit lásky v sobě podržet a modlit se za to, aby stejně uvažovali i vaši potomci, nebude pro spásu vašich duší fyzických útrap zapotřebí."

Dlouho jsem rozmlouval i s rodiči retardovaného děvčátka. Poměrně prostě jsem jim vysvětlil, že důvodem dcerčinych potíží je jejich vlastní lpění na moudrosti. Zdraví holčičky předurčil emocionální stav obou rodičů před početím a stav ženy během těhotenství.

My ale máme dvě děti, a to druhé je naprosto zdravé. Zřejmě půjde o projevy osobní karmy."

"Máte pravdu, břímě osobní karmy je v jejím případě obrovské, proto bude tak těžké dostat ji do normy. Navíc se prvnímu dítěti obvykle dostává většího dílu znečištění rodinné karmy. Neprojdeme-li zkouškami, můžeme ale nakonec druhému dítěti způsobit větší škody než prvnímu."

"Řekněte mi jednu věc," obrátila se na mě matka. "Dejme tomu, že se oba dokážeme naprosto očistit - můžeme si být jisti, že se dítě uzdraví?"

"V daném případě to bude velmi těžké. Na jemné úrovni jste s dítětem spjati a očistíte-li sebe, očistíte i je. Všechno však

závisí"na hloubce vaší očisty. Za nějaký čas se očistíte úplně a z mého pohledu budete dokonale zdraví. To však bude jen pětina cesty, již je třeba urazit. Čím hlouběji taková očista zasáhne, tím dál pronikne do minulosti i budoucnosti."

"Copak naše holčička v sobě nese nějakou vinu, kterou nemůžeme odčinit?"

"Na jemné úrovni osobní viny mizejí, takže teoreticky je úplná očista možná."

"A dá se jí nějak pomoci nejen prostřednictvím vlivu na nás, ale také přímo na ni?"

"Jistě. Co říkají lékaři o její výživě a výchově?"

"Má dostávat pravidelně jídlo a žít ve vlídném a přátelském prostředí."

"Inu, lékaři jsou obvykle ovlivněni základními koncepcemi moderní medicíny. Léčí tělo, a na duši nemyslí. Když člověk trvale špatně jí, jeho organismus to vysiluje, ale když hladoví jen občas, tak mu to naopak prospívá. V minulém životě vaše holčička pro příkoří utrpěná na vlastní pýše a moudrosti nenáviděla jiné lidi a přála jim smrt. To ji uzemnilo natolik, že by očistu skrze ponížování ze strany jiného člověka nevydržela a energeticky by zlikvidovala buď jeho, nebo sebe samu. Léčba jiným člověkem je srovnatelná s intenzivním a krátkodobým výbojem vzdání se všeho pozemského, a takovou léčbu můžeme odmítnout. Léčení nemocí však přichází v malých dávkách a neustále, bez ohledu na naši vůli. Hodně tu závisí na stupni agrese. Když jsem pro peníze záviděl nebo se urážel, mé děti budou mít v dalším životě s penězi problémy. Když jsem nenáviděl, pohrdal a soužil se pro peníze, které mi utekly mezi prsty, a když jsem peníze činil smyslem svého života, poznamenal jsem své potomstvo na příští 3-4 generace. Tomu bude přirozeně odpovídat i náročnost a přísnost očisty. Když jsem po dlouhou dobu někomu přál smrt nebo někoho pro peníze dokonce zabil, ovlivní to již nejméně sedm dalších generací. Já, mé děti, vnuci i pravnuci budou vystaveni nebezpečí vražedných útoků, podvodů a loupeží.

Vaše dítě bylo navíc jen minimálně připraveno k ponížení vlastní pýchy a moudrosti. Proto se vědomí holčičky tak vytrvale orientuje na Zemi, což nakonec vedlo k jeho uzavření. Když se v minulém životě nebyla schopna smířit se stresovou situací, v tomto životě to pro ní bude ještě těžší. Duchovní struktury pole jsou vybaveny obrovskou setrvačností, a to jak v dobrém, tak ve špatném slova smyslu. Proto jsou pro ni všechny formy stresu velmi užitečné. Chceme-li dosáhnout dokonalosti například v magii, je hlavní podmínkou blokace vědomí a tornu odpovídající aktivizace duchovních struktur. Vědomí se zastavuje, zavíjí se samo do sebe vždy v okamžiku, kdy hrozí smrtelné nebezpečí, kdy je informací příliš mnoho nebo naopak příliš málo, nebo když se potřeby těla prudce omezují. To jsou motivy povýtce donucovací, ale existují i sebeomezení dobrovolná, za nimiž vždy stojí víra v Boha a absolutní smysl pro cit lásky. Když člověku na něco takového nestačily síly, sahal po dobrovolně-donucovacích metodách, jako je snížení dechové frekvence, dlouhodobé osamění, nepřetržité modlitby. Pokud se ve chvílích ohrožení člověk k něčemu takovému neodhodlal, následovala neštěstí a rány osudu. Vědomí lze mimochodem paralyzovat také upřeným sledováním blýskajícího se kyvadla nebo naopak nehybného bodu.

Když zjistí deficit ve vědomí lékaři, zpravidla doporučí opatření, jak ho otevřít. Jenže tím bude takové vědomí otevřenější, tím víc bude lnout k Zemi, tím víc stresů bude vstřebávat a tím rychleji bude osobnost dítěte degradovat. Proto je třeba dosáhnout toho, aby dítě umělo stresy snášet, a periodicky jeho vědomí uzavírat. Když dřív dítě onemocnělo a vyskočila mu teplota, považovalo se za přirozené, že odmítalo potravu. Lékaři se vždy snažili co nejrychleji horečku srazit a dítě do jídla nutit, zatímco správnější by rozhodně bylo teplotu jen postupně snižovat a jídlo podávat v krajním případě - organismus má totiž všechno přesně promyšleno a propočteno. Když je vědomí děvčátka utlumené, je to k jeho prospěchu, je to léčebná metoda. Bojovat proti tomuto procesu znamená bojovat s ochrannou soustavou duchovních struktur.

Abychom mohli vědomí otevřít bez obav, musíme je nejdřív přeorientovat. Proto jsou užitečné všechny hry, které nepracují s vědomím, ale s podvědomím. Je to například hra na slepou bábu, všemožné skoky, šplh po laně či míčové hry. Když dítě upadne a zraní se, není se třeba ničeho obávat. Šok z bolesti a správné zacházení s bolestí je také věcí užitečnou, ba nezbytnou. Měli bychom si také uvědomit, jak vědomí podvazuje jakékoli rozkolísání smyslu pro stabilitu všeho pozemského - a tady pomáhají například houpačky či pohyb po nejistém a nepevném povrchu. Když dítě někdy nechce jíst, není třeba se toho obávat. Dětský organismus je přizpůsobivý a vyvážený a sám dobře ví, co právě potřebuje. Takže když je dítě nemocné a ztrácí chuť k jídlu, je nejvhodnější nabízet mu lehké zeleninové pokrmy nebo kaše. Na zemský povrch jsme vyšli z hloubi vod, proto ponoření do vody také přináší velmi dobré výsledky. Jakékoli vodní procedury - koupání, potápění či zdržování dechu pod vodou - vědomí rovněž spolehlivě brzdí. Výtečné výsledky přináší i polévání vodou ze kbelíku. Neobyčejně dobrá je i hudba, ale musí být vybrána přesně pro náš účel a maximálně působit na podvědomí - nejlepší jsou motivy bez textu s výrazným

rytmem nebo světová klasika. Zavrhovat bychom neměli ani chemické působení na vědomí za pomoci léků či léčivých bylin, které obsahují program ničení pýchy a moudrosti. Baštami světové moudrosti jsou odedávna Indie a Tibet. Proto právě tady nalezneme také rostliny, které jsou ve vhodné úpravě schopny blokovat lpění na moudrosti a pozemskosti. Schizofrenie, epilepsie, retardace, ztráta paměti a další psychické poruchy zpravidla vycházejí z absolutizace moudrosti, proto jsou pro dítě vhodné hry, při nichž je klamáno, při nichž se mu nedaří a vzniká v něm pocit, že se mu všechno pod rukama hroutí. Nejvyšší ctností křesťanství je pokora, tedy schopnost vnitřně přijmout zkázu všeho pozemského. Každé dítě potřebuje stavět věže z kostek, které se kácejí, sestavovat složité barevné kompozice, potřebuje zažít stresy z ohrožení zdraví a života.

"Může nějaký užitek přinést třeba elektrický šok?"

"Elektrický šok, inzulínový šok či jiné šokové terapie užívané v lékařství přinášejí efekt jen organismu, který je na něco podobného vnitřně připraven. Když člověka vmanipulujeme do stresu a okamžitě ho zase uklidníme, ovšem tak, abychom ho oddělili od pozemskosti, užitečné to rozhodně je. Všechny formy působení na dítě, o nichž jsem už mluvil, jsou užitečné pro kohokoli, protože nám pomáhají v procesu sebeproměny.

Někteří lidé s těžkými psychickými poruchami krátce před smrtí náhle přijdou k sobě a naprosto přesně vnímají vše, co se kolem nich děje. Smrt ničí tělo a tu část vědomí, která s tělem souvisí. To je však jen jedna vrstva, pod níž je ukryta vrstva druhá, vrstva vědomí, spojená s více životy. Chci tím říct, že v sobě máme řadu hladin vědomí a absolutizovat tu svrchní a nejhrubší, která se snoubí s fyzickým tělem, znamená paralyzovat vrstvy ostatní. Chceme-li dosáhnout očisty, musíme se především z hodnot pozemských přeorientovat na hodnoty božské.

"Pokud jde o naši holčičku, chtěl bych vám položit ještě dvě otázky: za prvé - trápí se tím, že se neustále nalézá v tomhle stavu, a za druhé - má vůbec smysl jí z něj dostávat?" zeptal se otec toho děvčete.

"Její vědomí spí, ale duše se trápí. Přesněji řečeno se trápí její druhé vědomí, které dokáže obsáhnout několik životů. Duše dítěte, která před počtím přichází ze záhrobí či z jiných světů, vidí svou budoucnost a trýzní se. Když se pak dítě narodí, muka pokračují, ale duchovní struktury se tím čistí. A tak čím déle takové dítě žije a čím déle se trápí, tím čistší je jeho duše. Kdybyste teď propadl alkoholu nebo drogám, vaše vědomí se zbrzdí a vy budete méně trpět. Ale stojí za to zbavovat vás závislosti na drogách a alkoholu? Řekl bych, že ano. Muka se zbavovat nemáme, my se nad ně máme umět povznést a překonávat je. Když dokážeme vědomí dítěte probudit, bude se trápit víc, ale to přece také bude očišťovat jeho duši. Jde o to, že duševní muka a trýzeň vznikají při srovnávání. Abychom věděli, co je dobré, musíme nejdřív znát to špatné. Čím víc se rozvíjí naše vědomí, tím víc je tu hodnotových žebříčků a hierarchií a tím víc utrpení a trýzně člověk zakouší. Rozvoj intelektu však nepřináší jen zármutek, ale také slast. Z toho plyne, že oč se zvýší útrapy probuzeného vědomí, tím větší bude pocit štěstí z jejich překonávání.

Je tu ale ještě jedna okolnost - proč právě vy máte takové dítě? V minulých životech jste se oba mohli pochlubit mimořádným intelektem, vysokým postavením a jednoznačným životním úspěchem. A co je to životní úspěch? Inu - přesně to, co za úspěch považují ti kolem nás a především možnost realizovat vše, k čemu jsme předurčeni. Čím víc je v člověku moudrosti, tím snáz kontroluje situaci kolem sebe, realizuje svá přání a tím víc má v životě takzvaného štěstí. Za podobným osudem se však skrývá velké nebezpečí - čím lépe kontrolujeme situaci, tím silněji se nás zmocňuje přesvědčení, že jsme pány světa: buňka zkrátka začíná nepozorovaně vnucovat svou vůli organismu, protože vychází především ze svých zájmů a cílů. Začíná degradace duchovních struktur; chceme-li takto postiženého člověka zachránit, nezbyvá, než způsobit kolem něj chaos a zmar. Musíme ho obklopit alogickými, nevysvětlitelnými událostmi a jevy, které by mu nakonec napověděly, že nad událostmi ztratil kontrolu. Kdybyste se dočkali fyzického ponižování, podvodů a nepříjemností, jejichž původci by byli jiní lidé, a vy byste pro svou přílišnou závislost na

pozemskosti nevydrželi, začali byste odsudky a přezíráním ničit jak své okolí, tak sami sebe. Vy jste však oba lidé oduševnělí a je třeba vás pro svět uchovat, i když vaše základní filozofické přesvědčení není zrovna v pořádku. Když jste tedy nepřijali jednorázové bolestivé údery osudu, dočkali jste se stavu, z něhož nemůžete uniknout a který vás zraňuje neustále.

Lékaři se vašim dítětem zabývají a nevidí žádné řešení - vědomí holčičky je zastaveno a uzavřeno. Příčinu nemoci lékaři určit nedokážou, konkrétní rady a doporučení vám taky dát nemohou, zkrátka a dobře je vám shůry neustále dáváno na srozuměnou, že kontrola nad situací, tedy realizace vašich přání, je vždy až na druhém místě, a i kdyby na vás vaše okolí bylo sebezávislejší, chcete-li přežít, musíte cítit svou závislost na vůli kosmu a jeho Stvořitele. Čím větší moc získáváte nad lidmi, tím většího pokoření se vám dostává od Boha. Není náhodou, že vladaři měli své šašky, kteří se posmívali jejich nedostatkům. Kontrola nad situací v případě každého z nás je úměrná tomu, nakolik respektujeme vůli Stvořitele. Na nějakou dobu musíte pominout pozemskou logiku i snahu o kontrolu nad situací. V Rusku se těm, kteří se do podobného stavu manipulovali neustále, říkalo jurodiví. Do tohoto procesu se nemusíme zcela zapojovat takřikajíc po formální stránce, ale co do obsahu je to nezbytné. Ve všem, co se kolem vás děje, musíte vidět a cítit božskou logiku. Lidé by pro vás měli jakoby zmizet. Pokud vám někdo ublíží nebo vás oklame, mělo by vašim prvním přáním být to přijmout, nebo s tím souhlasit. První známkou toho, že logika božského principu se pro vás stává prioritou, je pocit lásky k celému světu, která nikdy nepohasne a neustále vzrůstá. Pokud něco takového zakusíte, pak věřte, že se vašemu dítěti dostává toho nejlepšího léku."

Před dvěma roky jsem nedaleko Petrohradu začal stavět saunu, lépe řečeno chatu, v níž by byla malá ruská lázeň a kam bych mohl jezdit odpočívat. Stačil jsem ale postavit jen stěny a krov. Takhle to tam stojí až do dnešního dne. Práce na knize mě připravovala o všechnen čas. Teď je začátek března, ve městě je už málo sněhu a postupně mizí i z polí za městem. Vyzrazil jsem se podívat, co asi zbylo z mé nedokončené stavby. V autě jsme seděli dva. Rukopis byl hotov, ale téma naší debaty je stejné jako kdykoli předtím:

"Jeden můj známý, námořník, zanedlouho vyplouvá na cesty, ale připadá si nějak nejistý. Nemohl by ses podívat, zda mu nehrozí nějaké nebezpečí?" poprosil mě můj přítel.

"Máš pravdu," řekl jsem po chvíli. "Jeho pole se mi nelíbí, lnutí k vlastním schopnostem a úspěchu značně posílilo pýchu. Je tu ale jeden zajímavý moment - duše obvykle lne k pozemskosti a stává se stále hrdější skrze agresivitu vůči jiným lidem nebo vůči sobě. Agrese vůči jiným plodí závist, nenávisť, opovržení a odsudek. Agrese vůči sobě zase nechut' k životu a skepsi. Kdežto v tomto případě se agrese vůči sobě projevuje ve formě jakéhosi násilí na sobě samém.

V daném případě se na něm totiž dopouští prvotního násilí jeho vlastní žena, jíž se bezvýhradně podřizuje. To ona mu neustále radí, jak co udělat, učí ho, jak si uspořádat život, což by pro něj mohlo špatně skončit. Informaci můžeme jinému navrhnout, ale ne mu jí dotěrně vnucovat. Ustupovat a podřizovat se můžeme v takových případech jen navenek, uvnitř se ovšem musíme podříditi jedině Bohu. Neochota podříditi se někomu duchovně - to je hrdost, obrana duchovních struktur před vnějším zásahem. Když se před něčím takovým nechráníme vytrvalým směřováním k Bohu, Bohem se pro nás stává člověk, který nám své informace nutí, a to může skončit velmi smutně.

Jednou za mnou přišel velitel vojenské jednotky. Přišel s celou rodinou. Prohlédl jsem si strukturu jejich pole a řekl jim, že nad jejich rodem se vznáší prokletí. Viníkem byl ten velitel, který své vnímání světa vnukl všem ostatním příbuzným. Půl roku předtím ho proklela jedna žena, a to prokletí dolehlo i na všechny jeho nejbližší. Řekl mi, že v jeho jednotce havarovalo auto a v něm zahynuli dva vojáci. Poté ho proklela matka jednoho z těch mrtvých. Už vystřídal několik senzibilů, ale ti mu pomoci nedokázali a jen mu doporučovali, aby se šel pomodlit do kostela.

"To prokletí ovšem zachrání celý váš rod před smrtí," řekl jsem mu. "Začal jste svým podřízeným velet nejen vnějškově, ale i uvnitř a snažíte se podrobit si jejich duše. V tom voze byli dva lidé: karma jednoho z nich ukazuje, že ten měl zahynout, ale druhý měl naopak přežít. Vy jste si ovšem podřídil jeho struktury, zničil jste jeho vnitřní obranný mechanismus, a on také zahynul. To je velmi nebezpečné porušení nejvyšších zákonů, po němž následuje buď zánik celého rodu, nebo prokletí, které sice také dopadne na celý rod, ale dává mu možnost přežít."

Za oknem auta proplouvala zasněžená pole s občasnými ostrůvky předjarní zeleně.

"Poslyš," ozval se znovu můj spolucestující, "můj syn mi nedávno položil zajímavou otázku: Jak by se dalo zvítězit nad děblem? Tak jsem mu odpověděl: Stačí nesmýšlet o lidech špatně a nepohrdat jimi. Ale syn mi řekl: Ne, tati, nad děblem lze zvítězit jedině láskou. Vůbec jsem nevěděl, co mu na to odpovědět."

"Kolik let je tvému synovi?"

"Šest."

Dnes je všude hodně talentovaných a duchovně vyspělých dětí. Chce-li lidstvo úspěšně vykročit do zítřejšího dne, je to prostě nezbytné. Rozvoji této duchovnosti by měl napomáhat i stát.

Ostatně, když už je řeč o děblu - povšimněme si, co praví Kristus: "Zbav nás od zlého." V tom nenajdeme ani nenávisť, ani opovržení. K čemu děbel mámi lidi, čím je pokouší? Mámi je k co největší lásce k pozemskosti. Adam a Eva neodolali a propadli hříchu, protože okusili plodů poznání. To znamená, že poznání a sexuální slasti musíme chápat jako hřích. Jenže bez tohoto hříchu by tu lidstvo už dnes nebylo. To znamená, že člověk, pozemské slasti i pozemská civilizace jsou hříchem, a hříchem je i jakýkoli rozvoj. Proč ale tedy tento hřích neodstraníme, proč ho nezničíme? Vlastně by to šlo, ale zároveň nešlo. Co to má znamenat, proč tu nastal tak podivný stav? Ve skutečnosti je to docela jednoduché. Kdybychom pozemské hodnoty, sex, vybraná jídla a další čistě hmotné radovánky, které přímo korespondují s vývojem lidského rozumu, tedy poznání, neoznačili za hřích, lidské vědomí by příliš přirostlo ke všemu pozemskému, pozemskost by se stala cílem, rozvoj by se zastavil a civilizace by zahynula. Proto tu odjakživa byly informace o tom, že nejvyšší hodnoty nejsou spjaty se Zemí, což člověku bránilo pozemskost absolutizovat. Proto musí být i početí Panny Marie neposkvrněné. Božské se nemůže rodit z pozemského. To pozemské se rodí z božského.

Jedna žena mi kdysi řekla: "Ze všech svých nepříjemností jsem vždy vinila jiné, proto jsem lidi kolem sebe nesnášela, pranýřovala, ba nenáviděla. Dnes mám úplně stejný vztah k sobě samé."

"To pomine," uklidňoval jsem ji. "Jakmile se časové úseky začnou rozšiřovat, u pojmů dobro a zlo začínají platit obrácená znaménka. Když člověk sedí a nechce vstát, musíme ho na jedné straně popohnat bičem, ale na druhé straně mu musíme poskytnout pomoc a oporu, pokud opravdu chceme, aby vstal. Toho, kdo poskytne oporu, bude považovat za Boha, kdežto toho s bičem za děbla. Přitom bičuje i pomáhá povstat jeden jediný, jenže my nejsme schopni to pochopit. Děbel je jen naše nesprávná představa o Bohu, je to jen důsledek našeho omezeného náhledu na svět. Proč člověk sedí a nevstává? Protože nevidí a nechápe, co se kolem něj děje. Proto je třeba ho bičovat. Jakmile se však jeho chápání světa rozšíří, povstane sám. Nucený rozvoj se mění v rozvoj dobrovolný. Rozvoj - to je přesun vnějších zdrojů postihování světa dovnitř. To znamená, že děbel se objeví tehdy, kdy je náš vývoj především nucený, když se nechceme vyvíjet dobrovolně. Když si bude člověk duchovní bolest v zájmu dalšího růstu způsobovat sám, nebude ji potřebovat zvenčí. Děbla nemáme ničit a vyhánět z duše, my ho musíme neustále překonávat a vítězit nad ním. Vítězit nad děblem se dá především skrze lásku. Po jistém čase pochopíme, že nic špatného neexistuje, že jsou jen věci a jevy nedokonalé. Proto musí být hlavním zdrojem přetváření světa cit lásky, který nám byl dán, a naše touha neustále ho prohlubovat."

Jednomu mladému muži jsem byl nucen vysvětlit, že příliš lpí na svých schopnostech a moudrosti.

"Vy si někdy musíte vlastní úspěch pokazit sám, musíte sítu a tam počínat hloupě a dovolit, aby vás jiní šidili a aby vám ubližovali."

"Ale to je přece nepřírozené," podivil se.

"A co když máte peníze, vaše duše na nich ulpěla a někdo vám poradí, abyste se alespoň části dobrovolně vzdal, třeba ve jménu dobročinnosti, ve jménu církve či ve jménu chudých. To je normální?"

"Zcela normální."

"Když budete odevzdávat část toho, co máte, docela sám, nemusíte se obávat, že vás někdo připraví o všechno. Než Bůh člověku daruje velká požehnání, může ho o část těch malých připravit. Protože jen ten, kdo se umí vzdát malého daru, je hoden daru velkého. Umění prohrávat v maličkostech je uměním vyhrávat ve velkých věcech. Souhlasíte?"

"Ano."

"Když umíte dát část svých peněz ve jménu toho, abyste si nepošpinil duši přílišnou láskou k mamonu, naučíte se odevzdávat i schopnosti a moudrost. Nikdy však nikomu nedávejte vlastní cit lásky k Bohu, ten neztrácejte, a naopak si ho podržte."

"A proč je tedy v Bibli psáno, že žijeme jen jednou?"

"Jde o to, že jako tělo opravdu žijeme jen jednou. Každý z nás je však souhrnem těla a duchovních struktur. Já zemřu, a přesně stejná osoba tu už nikdy nebude. Budu mít jiné tělo, a má duše se také poněkud promění. Proto je smrt, ostatně jako každá zkáza pozemskosti, jevem dvousečným a je absolutní i relativní zároveň."

Vysvětlil jsem mu, že když člověk něco ztrácí, když je urážen a ponižován, tedy když se boří jeho pozemskost, nesmíme zakoušet jen utrpení, sklon k agresi a lítost. Absolutizace něčeho takového je patologická a vede k chorobám a smrti. Stejně patologická je však i absolutizace radosti. Nezbytnou podmínkou duchovního rozvoje je schopnost uchovat si obě tyto rozporuplné emoce. Dřív však byl člověk příliš slabý a zakoušet protichůdné pocity zároveň neuměl - proto musely tyto dvě základní emoce přicházet střídavě. Proto jedni tvrdili, že nejvyšší radostí a štěstím je vlastnění hmotných statků, kdežto jiní byli přesvědčeni, že je tomu přesně naopak. Pravdu měli všichni. Když člověk umíral a trápil se, a pak se mu dostávalo nejvyšších slastí a absolutního smíru, už se k žádným pozemským hodnotám vracet nechtěl. Proto byly posmrtné pocity před každým smrtelníkem vždy tak pečlivě tajeny. Člověk v tomto světě vždy zápolil s dvojím pokušením. Na jedné straně opovrhoval vším pozemským a zřikal se ho - a byl to způsob, jak překonat d'ábla. Na druhé straně tu bylo oslnění pozemskostí, chvála pozemských hodnot, z čehož se nakonec zrodil materialismus. Oba tyto proudy tu reálně existovaly, ale vědomí jediného člověka nebylo schopno je sloučit. Dnes už to možné je."

"Když byl syn malý, začal najednou brát věci, které mu nepatřily, jednoduše krást. Vzpomínám si, jak jsem ho jednou v parku odvedla stranou a řekla mu: Vlastníma rukama tě zaškrťm, jestli budeš takovéhle věci dělat. Mohlo to vyprovokovat další problémy, které se u něj dostavily?"

"Mohlo. Musíte pochopit jednu věc - silové řešení nikdy nevede k ničemu dobrému. Jakmile se pokoušíte potlačit jednu emoci, okamžitě vyvoláváte jinou. Když člověk krade, dotýká se to cti, sebevědomí a koneckonců majetku jiných lidí. Rodič na nějakou zlodějnu ani nepomyslí, ale pohrdá těmi, kdo se nějak dotýkají jeho pověsti a osudu, nebo pohlíží svrchu na ty, kdo jsou společensky pod ním. A děti toho rodiče neznámo proč kradou. Je to tím, že prostě realizují přání svých rodičů ponížít jiné myšlenkami i slovně - to vše jen a jen ve jménu absolutizace vlastního úspěchu. Svým nátlakem jste v dítěti blokovala tíhnutí k dobré pověsti a životnímu úspěchu. Nutkání ke krádežím pak povstalo z toho, že veškeré tíhnutí dítěte se přeorientuje na vztahy. Agrese proti sobě samému je vyšší úrovně než agrese proti jiným, ale problémy zůstávají stejné."

Proto přehodnotit svůj život, prožít ho znovu a modlit se za potomky je nakonec mnohem účinnější než pokus měnit malého člověka k lepšímu přísnými zákazy a tresty."

Přišla ke mně žena, která v náručí držela děvčátko s těžkým encefalitickým onemocněním. Zaznamenal jsem podvědomou agresi vysoko nad kritickou mezi. Ta agrese směřovala proti mužům. Blokace plně odpovídala tomuto stavu.

"Byli jsme u vás v ordinaci před půlrokem," začala vykládat matka. "Dcerce se ulevilo, ale úplně se neuzdravila."

"Pýcha vaší dcerky pokročila do smrtelného pásma. Příčina je ve vás. Vy se totiž neustále dopouštíte násilí na svém muži, protože ho chcete změnit. Váš manžel se v minulých životech mohl pochlubit mimořádnými schopnostmi a intelektem, jenže vy jste jeho moudrost a jeho pozemskou schránku učinila cílem a smyslem celého jeho života. V tomto životě mu bylo umožněno využít jen desetiny někdejších schopností a moudrostí, ale vy se neustále pokoušíte učinit ho rozumným a přemýšlivým. To by pro něj mohlo skončit moc smutně. Nu a vaše dcera už bude schopna každého muže, který nebude odpovídat jejím představám, doslova rozdrtit."

"Takže když muž pije, je to projev sebeponížení?" zeptala se žena.

"Ano, opilství je ponížení pověsti, tedy postavení ve společnosti, schopností a moudrosti. Narkotika jsou zase ponížením osudu. Když člověk příliš lpí na těchto fenoménech, vrhne se v zájmu záchrany holého života na alkohol nebo narkotika. Proto se především musíte vzdát odsudků a pohrdání mužem a modlit se, aby se pro vás oba hlavním životním cílem stala láska k Bohu."

"Prosím vás, a proč mi po setkání s vámi bylo naopak hůř?"

"Protože všechna špína, která ve vás vlezla, začala vycházet na povrch. Vy ji teď musíte modlitbami a láskou proměnit v čistotu. Můžeme si dovolit agresi vůči minulosti, litovat jí nebo tuto minulost nepřijímat. Můžeme nenávidět a přezírat přítomnost a můžeme s ní být nespokojeni. Můžeme se bát budoucnosti a špatně o ní smýšlet, nebo naopak vytrvale snít o úspěšných zítřcích. Nejdřív člověk mění svůj vztah k minulosti a odhazuje agresi. Pak správným vztahem ke světu a řádným chováním potlačí agresi vůči přítomnosti. A nakonec se vzdáme i agrese vůči budoucnosti - tím, že se neustále modlíme za duše svých potomků. Tak setřeme hranice mezi minulostí, přítomností a budoucností a zůstane tu jen cit lásky, který přesahuje hranice hmoty, prostoru a času."

Abychom dokázali jakoukoli situaci dostat do potřebné rovnováhy, musíme se nejdřív sami dát do pořádku. Když jsem se začal zabývat senzibilskou praxí a pokoušel se zlepšit fyzický stav lidského těla, chápal jsem, že i můj fyzický stav musí být dobrý. Často jsem se postil a snažil se o všeobecnou očistu. Pak jsem ale pochopil, že nejdůležitější informace nejsou obsaženy ve fyzickém těle a že očišťovat musíme především svou duši a potom i duši pacienta. Za pomoci působení na strukturu pole působíme i na tělo. Když toho nedosáhneme, vliv na strukturu pole není dostatečně hlubinný. Pochopil jsem, že jak pronikám do stále hlubších hladin pole, dostávám se k hlavním informačním strukturám, které řídí celý vesmír. V posledních dvou či třech měsících jsem cítil, že jsem svému cíli již velmi blízko, ale výsledek byl docela jiný, než jsem očekával. Ukázalo se, že hlavním akumulátorem informací není ani tělo, ani pole, ale čas.

Z času se rodí prostor i hmota. Když jsem dospěl k tomuto závěru, najednou jsem si vzpomněl, že v indické filozofii je čas první příčinou všeho jsoícího. Jenže prvopříčina, tedy absolutní Bůh, leží za hranicemi času. Ukázalo se také, že prohřešky vůči času jsou věci vůbec nejnebezpečnější. Také z času se může stát modla, což nás od Boha odděluje na velmi jemné, téměř nezaznamenanatelné úrovni. Vyšlo najevo, že obdivem mládí a opovržlivým vztahem ke stáří a lítostí nad tím, že nám let neustále přibývá, se můžeme dopustit jednoho z nejnebezpečnějších porušení zákonů vesmíru. V božském principu je čas zastaven, neexistuje, kdežto v prostorovém a materiálním světě čas aktivně plodí hmotu a prostor.

K tomu, abychom zvítězili nad časem, nepotřebujeme ničit prostor a hmotu, ale měli bychom se naopak snažit, aby přicházející božský princip nesplynul se Zemí. Už jsem pochopil, proč se v Bibli praví, že všichni lidé budou jako andělé, proč člověk musí zvítězit nad časem. V dřívějších dobách nevedla k božskému principu jiná cesta než zkáza prostoru a zastavení času. Když lidé dokážou vnést božskou materii do prostoru, pak smrt jakožto faktor vývoje není nezbytná, protože ty blahodárné proměny duchovních struktur, k nimž zatím docházelo jen po ukončení života, budou teď možné i během života. Kristovo vzkříšení je symbolem trvalé přítomnosti božského principu v pozemském živlu. Proto jak pozemská muka, tak smrt ztrácejí význam, který měly ještě přednedávnem.

Chápání toho, co se kolem nás děje, nepřichází okamžitě. Někdy se výsledky mé diagnostiky mohou zdát chybné nebo nesmyslné.

Jednou za mnou přišla žena a řekla mi, že jí zemřel syn. Ona tomu ale prý nevěří, a tak mě prosí, abych se podíval, zda je opravdu živ a kde v této chvíli je.

"Pátráním se nezabývám," řekl jsem jí, "spletla jste si adresu."

"Tak mi aspoň řekněte, jestli žije nebo ne."

Vstoupil jsem do kontaktu s duchovními strukturami syna, ale v záhrobním světě jsem ho nenalezl. Jeho duše se nalézala evidentně v Rusku, někde na Dálném východě. Proč se tam ocitl a proč matce nepíše, to jsem zodpovědět nedokázal.

"Věřte mi, že žije," řekl jsem jí. "Nějaký čas počkejte, třeba se vám ozve nebo dokonce přijede."

Syn jí však nenapsal a tím spíš nepřijel. Až za půl roku vyšlo najevo, proč to tak je. Jeho matka ke mně znovu přijela a zapřísahala mě, abych jí označil alespoň město, kde teď žije její syn. Neznám pravidlo, z něhož by neplatila výjimka. Musel jsem se hodně přemoci a získat informaci na fyzické úrovni.

"Ano. Opravdu žije na Dálném východě a je v pořádku. Myslím, že ti, kdo mluvili o jeho smrti, se zmýlili. Možná ten člověk neměl dostatečně spolehlivé informace."

"Ale já už od policie dostala jeho věci a doklady."

Vypadalo to tedy, že ten mladý muž již opravdu před dvěma roky zemřel. Má diagnostika ale hlásí, že žije.

Znovu jsem si distančně ověřil fyzický stav těla a opět jsem zjistil, že to tělo žije, že je zcela zdravé. Energetiku má přitom stejně báječnou jako bezstarostné dítě. A najednou jsem pochopil, protože jsem si povšiml jeho věku. Podle mých údajů je mu teprve rok. To znamená, že jsem se zaměřil na jeho příští život. Zaznamenal jsem, s jakou nadějí na mě hledí zoufalá matka. Nemohl jsem jí však ničím pomoci.

"Inu, když jsem diagnostikoval poprvé, byl můj odhad správný, ale operoval jsem ve velmi složité situaci. Váš syn žije, ale to, o čem jsem mluvil, je již jeho nový život. Nemá smysl ho hledat, protože dnes už má jiné rodiče. Vy se s ním ještě setkáte, ale ne v tomto životě. A ač je to pro vás velmi bolestné, musíte se smířit s tím, co se stalo. Každý člověk má v životě i osudu události, které změnit lze, ale také jiné skutečnosti, které změnit nemůžeme a nedokážeme. Pokud je pro něj do příštího života připravena nějaká důležitá úloha, nelze jeho odchod z tohoto života nijak ovlivnit. Časový bod odchodu jedince ze Země se nám může zdát hodně krutý, ale v tom vám ani jeden pozemský léčitel nepomůže. Nestává se to příliš často, ale možné to je, jak sama vidíte. Hlavně v sobě teď skrze lítost nad minulostí a její nepřijetí nezabíjejte lásku, protože kontakt s duší vašeho syna ve vás ještě stále žije. Když ve své duši tuto lásku zabijete, uškodíte i jemu."

"Řekněte mi, prosím - mohu onemocnět, když s někým cítím?" zeptala se mě jedna moje pacientka.

"Samozřejmě," přikývl jsem.

"Kdysi jsem velice litovala jednu svou přítelkyni, ale pak všechny její pohromy najednou jakoby přeskočily na mě. Chcete říct, že to nebylo náhodou? Vždycky jsem měla takový hloupý zvyk - zbytečně cítit s jinými lidmi," řekla pacientka.

"Protože v sobě ve skutečnosti chováte obrovskou přezíravost a povýšenost vůči lidem. Takový komplex vícecennosti to je. Hypertrofovaný soucit s jinými je způsob, jak se vaše duše tomuto defektu brání. Místo těžké nemoci a smrti jste se dočkala jen větších i menších ran osudu a jistých zdravotních potíží."

"Ale být lhostejný je snad také špatné, ne?"

"To je horší než soucit. Soucit a účast jsou zcela normální lidské emoce, které rozvíjejí duši člověka i jeho vědomí. Soucit a altruismus se rodí z pocitu univerzální jednoty, je to známka naší sounáležitosti s Bohem. V největší hlubině našich duší se však neskrývá esence lidskosti, nýbrž esence božství, a jedině tam může sídlit cit lásky a absolutní smír se vším jsoucím jako s boží daností."

Jiné pacientce jsem zase musel vysvětlit:

"Můžete lpět na penězích, na rodině, na schopnostech a na moudrosti, ale můžete lpět taky na svém vyšším poslání. V minulých životech jste třeba měla vynikající vlastnosti, které vám umožňovaly vést za sebou jiné lidi a pomáhat jim, ale pak jste do této výsady příliš zabředla, litovala jste, že jste pokaždé pomoci nedokázala, nenáviděla jste ty, kteří vám ve vašem záměru překáželi, zlobila jste se na sebe, že jste nedokázala udělat víc. V tomto životě se naopak na lidech dopouštíte duchovního násilí, pokoušíte se je zlomit a podrobit své vůli. Máte pocit, že jste moudřejší, schopnější a prozíravější, jenže ve skutečnosti už jste byla o tyto vlohy připravena, protože jste na nich příliš lpěla. Pochopte konečně, že smyslem života nemůže být jen pomoc jiným lidem."

"No promiňte - a co tedy?!" zeptala se mě zaraženě.

"Smysl života máme hledat v lásce k Bohu, v hromadění tohoto citu, kdežto pomoc lidem je jen výraz dalšího vývoje pozemskosti a realizace nahromaděné lásky."

Kdysi se na mě obrátila s prosbou jedna žena, která si dělala velké starosti o zdraví svého syna. Vysvětlil jsem jí, že veškeré okamžiky, kdy přezírala a odsuzovala, již před početím charakter jejího syna deformovaly, a s takovou pýchou, do jaké dorostl, se musí smířit s ponížením jak ze strany lidí, tak skrze četné nemoci.

"A co mladší syn, co čeká toho?"

"Mladší je na tom líp. Starší totiž zdědil otcovu pýchu. Kdežto váš mladší chlapec už má jiného otce. V roce 1989 jste milovala jednoho muže, a váš mladší synek není potomkem vašeho muže, ale právě tohoto člověka."

"Ano, v té době jsem skutečně milovala někoho jiného, ale nikdy jsem s ním nic neměla," pousmála se zasněně žena. "Nezlobte se, ale v tom pravdu nemáte."

"Vy se nehněvejte, ale mám," usmál jsem se tentokrát já. "Naše příští tělo a jeho základní charakteristiky určuje duchovní struktura pole. Proto je otcem ten, koho žena v okamžiku početí milovala či ještě miluje. Kromě fyzického genotypu je tu ještě genotyp pole, a ten se formuje právě citem lásky, nikoli fyziologickými souvislostmi. Proto například na vnější podobu mívá fyzický otec často jen malý vliv. Přísně vzato není stoprocentním otcem svého dítěte ani jediný muž na světě. Duše a tedy i tělo jsou do značné míry již od prenatálního stavu provázány s city matky a dítě si nakonec vybírá karmu toho, k jehož poli má nejbliže. Rozhodně tím však nechci říct, že čistě fyzický faktor je v tomto případě druhotný. Cit lásky vzniká k člověku, který je faktickým otcem dítěte, a zřeknutí se lásky může znamenat zřeknutí se příštího potomka. Za něco takového můžeme těžce zaplatit."

Před časem jsem v Moskvě prohlížel jednu ženu.

"Nikdy v životě mě nic nebolelo, a teď mám pořád takové velmi zvláštní pocity," svěřila se mi, "nemoc to ještě není, ale točí se mi hlava, před očima jako by mí všechno plavalo, a psychicky se taky necítím nejlíp."

"Do vašeho pole vstoupila duše příštího dítěte a vy stavíte vlastní prospěch nad cit lásky."

"To znamená, že bych měla vysadit antikoncepci?"

"Ano. Duši dítěte už jste znečistila, protože jste zabíjela lásku v sobě i v jiných. V situacích, kdy vaše ambice, váš úspěch a postavení stály výš než cit lásky. Proto se teď musíte modlit nejen za již narozené, ale i za nenarozené děti. Dítě, které se vám narodí, nezplodíte s manželem. Máte člověka, kterého milujete?" "Ano."

"Výborně, tak to dítě musí být jeho. Pokud by k tomu nedošlo, čekají vás velké zdravotní problémy. Vy osobně tolik lpíte na vztazích, že kdybyste s milovaným člověkem trvale žila, zabila byste jeho či sebe žárlivostí - to proto vám byl shůry dán manžel, jehož si vážíte a jehož nehodláte opustit. K tomu, aby se vám narodilo harmonicky se rozvíjející dítě, musíte současnou situaci nechat takovou, jaká je. Když žena staví cit lásky nad stabilní pozemský zdar a je pro lásku schopna obětí, dítě se rodí vyrovnané a harmonické."

"Poslyšte," oslovil mě jeden pacient, "v první knize jste napsal, že litovat se nemá, že lítost nad těžce nemocným člověkem je nebezpečná. Jenže to si pak lidé vaši knihu přečtou a řeknou si:

Na to kašlu, že vedle mě někdo churaví, trpí a umírá, vlastní zdraví je přece přednější. A ještě jedna věc - nedávno jsem v televizi viděl, jak v Americe operovali nenarozené dítě přímo v matčině lůně. Nezhoršuje se takovými zákroky karma lidstva?"

Odpověděl jsem nejdřív na první otázku:

"Soucit s bližním je ukazatel toho, nakolik jsme ochotni se s ním sblížit. To duši rozvíjí a očišťuje. Uvnitř však toto sblížení musí mít své meze, kdy je člověk nucen říct: tohle je dáno Bohem, a i když je to sebe-bolestnější a sebe-příšernější, musím se s tím smířit. Když se tohle nestane, vědomí proniká hlouběji, než je zdrávo, a člověk na sebe bere část karmy toho, s nímž tak upřímně cítí. To je ovšem ještě také užitečné. Když na sebe беру hřích, jehož jsem se nedopustil, je pro mě daleko snazší očistit svou duši a místo těžké nemoci se vlastně dožívám jen lehkého očkování. Když ovšem jde soucit ještě dál, vzniká pocit křivdy a zášť vůči celému světu, vzniká ostrý pocit všeobecné nespravedlnosti světa. A takový soucit vede k vážnému trestu."

Mluvme ale ještě o zvýraznění karmy při narození ne zcela vyvinutých dětí. Distančně jsem si zkontroloval dítě, které mělo zhoubný nádor. Ta holčička v sobě měla program zkázy mužů, inspirovaný žárlivostí. Nádor tento program omezoval a tlumil. Operace, která přinesla bolest a útrapy, prohloubila lásku rodičů k dítěti, a ti pro holčičku tolik trpěli, že její duše se výrazně očistila a nakonec dovolila situaci normalizovat. Příroda nás očišťuje nemocemi, útrapami a neštěstími. Nejlepší způsob očištění je však přece jen ,očista láskou. Když zaplane láska, z nedokonalého se stává dokonalé. Jakmile však začne převažovat láska k pozemskosti, duše hrubne a přicházejí skutky, které karmu zbytečně obtěžkávají. Proto východní filozofie očistu duše chápe jako záhubu tužeb. Léčit nemoci a epidemie z tohoto hlediska nelze - karma se neodčiňuje, což znamená, že situace se zhoršuje. Láska k pozemskosti je zlo a celý hmotný svět je také nedokonalost a zlo, takže nakonec ho musíme buď opustit, nebo zničit. Křesťanství nám dává pochopit, že láska k pozemskosti je dobro a štěstí. Neštěstím se stává až ve chvíli, kdy se proměňuje v absolutní hodnotu, v samoučel. Ukazuje se, že zřeknutí se a opuštění pozemské reality není jediným předpokladem správné očisty karmy. Cit lásky, který duši povznáší a osvobozuje od agrese, nakonec karmu čistí ještě lépe. Když v sobě člověk nedokáže rozvinout lásku, může si pomoci tím, že kontakt s pozemskostí jen omezí, ale nezlikviduje ho úplně. Musíme usilovat o spásu toho nejméně dokonalého člověka, protože to zachraňuje nás všechny - musíme si jen neustále uvědomovat, že spása musí být především duchovní. Pokud naše záchranné aktivity probíhají nejdřív ve fyzické rovině, znamená to, že o to čínoroději si potom musíme počínat v rovině duchovní."

"Přišel jsem se vám svěřit se svými problémy," řekl mi muž, který mě navštívil v mé pracovně, "ale hned vás upozorním, že se mě vlastně tak úplně netýkají. Ale po pořádku. Před časem jsem byl vystaven silnému radioaktivnímu výboji a pak jsem těžce onemocněl. Žádné léky nepomáhaly. V té

době jsem se intenzivně věnoval holotropnímu dýchání a byl jsem příznivcem nejrůznějších dechových technik. Všechny nemoci pominuly. Potom jsem se sám věnoval asi dvěma tisícovkám lidí a pomáhal jsem jim osvojit si tuto techniku. V poslední době jsem si však povšiml zvláštních věcí - nemocný se fyzicky rychle zotavuje, ale najednou začínají jeden po druhém umírat jeho příbuzní. Nemohl byste mi vysvětlit, čím to je?"

"Když duše příliš tíhne k zemi, musí být očištěna nemocemi - naše vědomí musí být blokováno naším podvědomím, aby tak omezilo proces absolutizace pozemskosti. Chová se k našemu vědomí jako rodič k malému dítěti. Rozhodně však tomu není tak, že by jen rodiče působili na své děti, existuje také obrácený proces, kdy vědomí ovlivňuje podvědomí. Když se omezujete v potravě, vyhýbáte se společnostem a provádíte intenzivní dechová cvičení, dochází k aktivnímu rozevírání podvědomých duchovních struktur. Ke stejnému rozevření dochází také ve spánku. Když ale člověk spí, jeho vědomí je uzavřeno. Při technikách, které jsme jmenovali před okamžikem, je vědomí naopak aktivní. V takovém případě se jakýkoli program z vědomí do podvědomí dostává daleko rychleji. Když se přitom modlíte, směřujete k Bohu a vychovááte v sobě cit lásky, probíhá kardinální očista fyzických i duchovních struktur. Pokud se však při těchto technikách soustředíte na fyzické zdraví, vliv je poněkud jiný, dejme tomu egoističtější. V prvním případě vaše očista působí i na příbuzné a také na všechny lidi, kteří jsou s vámi nějak spřízněni, kdežto ve druhém případě se očišťujete jen vy a vaše odhazovaná špína směřuje k vašim příbuzným a potomkům. Jestliže se duchovní struktury podřizují tělesným a podvědomí je ovládáno vědomím, je to nebezpečné. Když duše přiroste k Zemi, je třeba ji odtrhnout nemocemi, úrazy a neštěstími, aby se znovu soustředila na Boha. Když se tělo a vše, co s tělem souvisí, začíná hroutit, zapíná se mechanismus vytvořený přírodou - směřování k prapůvodnímu zdroji, s nímž je nakonec navázán životadárný kontakt. Jestliže však čistě technickými kroky poboříme všechny tužby, související s pozemským štěstím, a tělo je přitom zdravé, mechanismus směřování k prapůvodnímu zdroji se neaktivizuje okamžitě. Člověk získává nové síly, neví, kam s nimi, a vědomí začíná svou vůli diktovat podvědomí. Tady přesně začíná magie.

Rozvoj člověka, to je především rozvoj jeho intelektu, rozumu, a tedy civilizace, je to rozšíření možností vědomí a jeho vlivu na podvědomí. Rozvoj člověka v plném smyslu toho slova je bezpodmínečný vývoj duchovního, mravního principu v kombinaci s intelektem. Z podvědomí se rodí vědomí, z náboženství se zase rodí magie a věda. Magie a věda se pokoušejí ovládat podvědomí a pokud překračují kritickou mez, hynou. Proto je poznání světa spojeno se smrtelným rizikem a vývoj se odehrává na samém pomezí katastrofy."

Jedna známá mi řekla:

"Ocitla jsem se ve velmi svízelné situaci. Nikdy předtím jsem prakticky nebyla nemocná, jen jsem se trvale cítila taková ochablá. Když jsem se pak seznámila s tvou soustavou a začala jsem na sobě pracovat, bylo pro mě těžké změnit se opravdu do hloubky, a tak jsem se rozhodla přemoci svou sklíčenost za pomoci magie. Jeden známý senzibil mi řekl, že jsem vampýr a připravuji o energii své dítě. Až od tebe jsem se později dověděla, že vampýr připravuje o energii vždycky zase vampýra, že útok vampýra je vlastně způsob očisty a že nejlepší obranou proti vampyrismu je duchovní sebezdokonalování, posilování citu lásky a směřování k Bohu. Před dvěma měsíci jsem tohle všechno ještě nevěděla. Technika, kterou jsem zkoumala, spočívala v přerušení kontaktů s minulostí, a já se rozhodla jí uplatnit. Pokusila jsem se posílit vlastní energetiku, aniž bych o vnitřní energii připravovala někoho jiného. Předtím jsem se zase pokoušela uchovat si ve spánku plné vědomí a vědomě spánek řídit.

Když jsem skutečně přerušila kontakt s minulostí, cítila jsem se najednou opravdu líp - přinejmenším ta ochablost zmizela. Dřív jsem vnitřně lpěla na svém bývalém manželovi, ale po tomhle kroku mi najednou byl lhostejný, ostatně já jsem taky. Dnes už jsme schopni kolem sebe projít a jeden druhého prostě nezaznamenat. Jenže pak mi začali umírat příbuzní a docela nedávno se ve stejný den rozstaly děti. Co myslíš - souvisejí nějak úmrtí mých příbuzných a nemoc dětí s

těmi mými technikami? Ostatně, děti se už delší dobu cítí jinak než dřív. Syn měl neustálé průjmy, a teď naopak trpí zácpou."

"Začněme tvým manželem," navrhl jsem jí. "Podívej se na tenhle schematický nákres: tohle jsi ty, tohle on. Podívejme se teď, jak korelují vaše emocionální pole. Jistě, je tu průrva v poli, kterou by mohla zacelit jen smrt dětí. Co spojuje muže a ženu? Přece děti. Ty jsou ztělesněním minulosti, přítomnosti i budoucnosti. Děti z příštích životů nás jednoho ke druhému poutají už teď, v přítomnosti. V našich vzájemných vztazích se utváří genotyp pole našich příštích dětí. Minulost a budoucnost jsou nerozlučně spojeny. Pomíjivé lidské tělo čerpá jak z minulosti, tak z přítomnosti a budoucnosti. V tom vlastně spočívá princip karmy. Tvůj dnešní skutek se zároveň odehrává i v budoucnosti, a když se dopustíš hříchu nyní, setkáš se s identickou situací i v budoucnosti, a nebudeš přitom chápat proč. Když se snažíme ovlivnit minulost, ovlivňujeme i budoucnost. To znamená, že když minulost proklínáme, poznamenává naše klatba i budoucnost. Když s minulostí přerušíme všechny kontakty, přerušili jsme je i s budoucností. Jestliže na minulost naopak vzpomínáme s pocitem lásky a jednoty s Bohem, již v sobě neustále chráníme a rozmnožujeme, léčíme svou budoucnost. Zřeknutí se minulosti a její odmítání naopak znamená zabíjení sebe sama a našich dětí v příštích životech."

"A co mám tedy dělat?"

"Zkus se očistit skrze pokání, popros o odpuštění za to, že jsi porušovala jednotu a nárokovala sis energii ze zásob minulosti a budoucnosti. Pros o odpuštění za to, že ses tak dlouho soustřeďovala na zájmy těla, místo abys pozornost věnovala potřebám ducha."

Vrhla na mě takový zvláštní pohled:

"Řeknu ti upřímně, že proti tomuhle jako by se ve mně všechno bouřilo. Já se nechci kát. Naopak bych ve stavu té současné síly a lehkosti ráda setrvala."

"To se vysvětluje tím, že ustavičným tréninkem a vědomou regulací spánku, aniž bys byla schopna nahlédnout a zhodnotit, čeho se dopouštíš, jsi překročila nejvyšší přípustnou mez kontroly vědomí nad podvědomím. Vědomí je úzce spjato se zájmy těla, je ve své podstatě egoistické, kdežto podvědomí, které fungovalo v souladu s vůlí vesmíru, se přepojilo do režimu vědomí. Jakmile nátlak na podvědomí překročí kritickou hranici, spouští se blokáce a vědomí se začíná rozpadat. Proto v poslední době tak prudce stoupl počet psychických anomálií. Tento proces dnes probíhá v měřítku celého lidstva. Pokud se nepodaří vytvořit pravidla civilizovaného vstupu do podvědomí, bude lidstvo procházet touto etapou svého vývoje s obrovskými potížemi."

"Mohli byste i zahynout," vysvětlil jsem muži, který ke mně přišel na seanci. "Příliš dlouho jste v sobě živil pocit nadřazenosti a přezíravosti vůči jiným lidem. Teď se ve vás naplno začíná rozbíhat program sebezkázy. Pokud se nezměníte, tak do půldruhého roku zemřete."

"Smrti se nebojím," řekl muž.

"Umřít se samozřejmě dá důstojně, pokud po nás na Zemi něco pěkného zůstane, ale smrt může být i velkým ponížením. Přece byste nechtěl, abyste byl k smrti doslova dokopáván."

"A jak vypadá taková důstojná, neponižující smrt?"

Uvedl jsem mu dva příklady:

"Omaru Chajjámovi bylo 68 let. Jeho sluha později popisoval, jak jeho pán pročetl vědecký traktát, pak ho odložil stranou, vstal, vyčistil si zuby, pomodlil se, ulehl a zemřel.

Nebo jiný případ. Jeden muž mi vyprávěl, že jeho dědovi bylo 106 let a stále ještě pracoval na poli. Toho dne celý den oral a když přišel domů, najedl se a řekl ženě, aby ho za dvě hodiny vzbudila. Když se o to pokusila, zjistila, že je mrtvý."

"Chápu," přikývl můj návštěvník. "Mimochodem - moje žena je nemocná, nevíte, s čím by to mohlo souviset?"

"Vaše manželka je velice harmonická osobnost, ale učinila si z vás modlu, proto si vzala část vaší karmy na sebe."

"No budiž," snažil se vše pochopit muž, "tak vy říkáte, že lnutí k modlám plodí agresi. Když je vedle mě nemocný člověk a já jím opovrhnuji a odsuzuji ho - znamená to, že jsem ho učinil modlou a jeho nemoci mohu vzít na sebe? Copak když někým opovrhujeme, tak na sebe můžeme vzít jeho špínu?"

Samozřejmě. Vstoupit do špíny a nepotřísnit se lze jen tehdy, když jí neopovrhujeme a nestavíme ji na pranýř."

Po přednášce jsem na jevišti pročetl písemné dotazy, které mi posluchači poslali ze sálu. Jedna žena se mi svěřila, že zatím jí v životě opustil každý muž, i když se sebevíc snaží potlačit v sobě agresi vůči nim. Prozkoumal jsem její pole a vysvětlil jsem jí:

"Vy nečiníte modlu z peněz a hmotných statků, a nečiníte si modlu ani ze vztahů a postavení ve společnosti, tedy druhou úroveň pozemskosti. Nelpíte ani na třetí úrovni, tvořené moudrostí, vlohami a úspěšným osudem. Vy jste si modlu učinila z Ducha svatého. V Bibli se praví, že existuje Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch svatý. Bůh Syn je hmota, Bůh Duch svatý je pole, kdežto Bůh Otec je to, z čeho se první dvě složky trojjedinosti zrodily. Přítom zůstává za hranicemi času, prostoru a hmoty, ale zároveň je v tom všem nepostřehnutelně přítomen. Když si cílem učiníme hmotný princip a všechno to, co s ním souvisí, utvoříme modlu pozemskosti a vyvoláme tak degradaci duchovních struktur. Pokud si svůj cíl učiníme z duchovnosti, může to kupodivu také vést k úpadku duše. Člověk, který si vytvořil modlu z Ducha svatého, se stává přizemním. Jiný člověk, který naopak žije jen hmotnými statky, propadá lačnosti, bezpáteřnosti a nenávisti. Pokud se však rozhodneme žít jen duchovně a vším pozemským pohrdáme, nevyhnutelně dospějeme k přesvědčení, že v zájmu očisty ducha je třeba vše pozemské zničit, lidskou civilizaci nevyjímaje. Proto se nesmíme vnitřně zříkat lásky a něco v kosmu přezírat. Vše, co se ve vesmíru odehrává, je projevem boží vůle. Pohrdání nedokonalostí a nízkostí zaplavuje naši duši kolosální agresi, a člověk zabíjí sebe i jiné, aniž by chápal, proč vlastně."

Agrese nás přibíjí k zemi. Dřív jsem si myslel, že do země člověka nejvíc vtluoká nenávist a přání smrti jinému. Teprve když jsem přišel do styku s těžkými patologickými poruchami, přesvědčil jsem se, že nejnebezpečnější je agrese v jemných hladinách.

Nejdřív jsem zjistil, že zárodky rakovinného bujení na úrovni pole nezpůsobuje nenávist a ukřivdění, ale odsudek. Dalším porovnáváním jsem dospěl k závěru, že ještě nebezpečnější než odsudek je opovržení.

Podívejte se," vysvětlil jsem svému pacientovi, "to je jako kdybyste se rozběhl do kopce dvoumetrovými skoky. Za hodinu jich zvládnete sotva sto, a budete strašlivě vysílený. To malými, neuspěchanými krůčky za stejnou dobu překonáte kilometr výstupu.

Opovržení jsou právě takové neznatelné, pomalé krůčky, které nezpůsobují zřetelnou únavu, ale duši mrzačí ze všeho nejvíc. Vzhledem k tomu, že probíhají neustále, pronikají do našeho charakteru ze všeho nehlouběji.

Nějaký čas jsem si myslel, že opovržení je nejnebezpečnější forma kalení duše. A zase se ukázalo, že jsou tu možnosti ještě horší a riskantnější. Základem odsudku je opovržlivost, a zdrojem opovržení je zase odklon od lásky k člověku. Když se zříkáme čistého citu lásky k jiným lidem, zaplavují nás vlny agrese.

Během psaní první knihy jsem intuitivně cítil důležitost tohoto problému a napsal jsem, že nejnebezpečnější je zabít v sobě lásku. Hlavní ukazatel, podle něhož v poli určuji karcinogenní informace, "je hladina láskyplnosti. Vnitřní zřeknutí se lásky k lidem, zakotvené ve světovém názoru a charakteru, je nejpřímější cestou k nádorovým chorobám a dalším těžkým nemocem."

Zavolal mi jeden známý:

"Co podle vás znamenají slova Ježíše Krista „Miluj bližního svého jako sebe samého?"

"Ježíšova přikázání se neobracejí k našemu tělu, ale k duši. Navenek se zlobíme, nenávidíme, soudíme, ale uvnitř se navzájem musíme milovat, protože uvnitř všichni jedno jsme. Když v duši není láska, pronikají tam odsudek a ukřivdění. Když pak jeden druhého v jemných hladinách zabíjíme, zabíjíme zároveň sebe i své děti, protože na úrovni pole tvoříme jeden celek.

A teď to nejdůležitější: kdy vlastně láska z duše odchází a kdy naopak kvete plným květem? Cit lásky je citem sounáležitosti s Bohem. Sounáležitost s milovaným člověkem je druhotná. Síly k lásce k jinému člověku čerpáme od Toho, kdo nás stvořil. To znamená, že neustálá snaha o posílení kontaktu se Stvořitelem vede k ustavičnému posilování citu lásky v naší duši. Naše duše a tedy i naše tělo jsou zdravé tak dlouho, dokud v nás existuje víra v Boha a láska k němu.

Uvnitř, v jemných hladinách, je jen láska, tedy nejvyšší jednota. Čím víc máme v duši lásky, tím blíže jsme Bohu. Když jsem v roce 1991 neměl svou současnou diagnostiku ještě dopracovanou, přikládal jsem na nádory dlaň a neustále jsem opakoval slovo láska. Milujeme všechny lidi, dokonce i tehdy, když nám náhle ublíží a uráží nás. Pokud si i přesto uvnitř uchováme lásku, pak i v nich milujeme Boha. V lásce ke každému člověku jsou vždy dvě vrstvy: vrstva lásky k jeho pozemské schránce a láska k božím zrnům v jeho nitru. Abychom v sobě posílili lásku k tomu podstatnému, co v člověku je, musíme vše pozemské periodicky bořit a negovat. Umění přeorientovat všechny své síly z toho druhořadého na záležitosti základní je v konečném důsledku uměním očistit sebe i jiné. Nakolik lidstvo dokáže ve své duši uchránit lásku, natolik mu nakonec budou otevřeny dveře do zítřka.

Jedna žena mi o svých potížích telefonovala. Její dcera se začala věnovat józe. Zpočátku bylo všechno v pořádku, ale pak ji zaskočily prudké výkyvy v psychice. Ve chvíli, kdy se její matka po mě začala shánět, ležela dívka na jednotce intenzivní péče a její stav byl kritický. Rychle jsem se ve všem zorientoval a když matka ještě téhož dne zavolala podruhé, všechno potřebné jsem jí vysvětlil.

"Když chceme mít hodně peněz, musíme si uvědomit, že do hrobu sije neodneseme, pochopit, že štěstí, které přináší, je velmi relativní. V indické filozofii je absolutizace pozemského štěstí blokována řadou základních pouček. Veškerý hmotný svět je podle tohoto učení "maja" neboli iluze. Proto nemá smysl na něm lpět. To skýtá možnost rozvinout v sobě mimořádné schopnosti a znalosti a přináší to univerzální duchovní vzmach. Nakonec se však duch, odmítající tělo, stává neplodným, brzdí se rozvoj pozemských aspektů a civilizace začíná upadat. Aby vývoj mohl pokračovat, musela nejdříve přijít negace předchozího světového názoru, tedy filozofie odmítající Ducha svatého a orientující se na čistě pozemské hodnoty. Když tyto dva protipóly jeden od druhého odtrhneme, zaniknou oba. Východní a západní civilizace se propojily velmi originálním způsobem - karmickou emigrací. Člověk jeden nebo několik životů prožil na Východě, a pak zase na Západě. Přímá emigrace tu přirozeně fungovala také, ale ta měla povahu spíše formální. Když Evropan v minulém životě žil na Východě a věnoval se duchovním praktikám, v tomto životě dávají tyto zkušenosti jistý pozitivní efekt, ovšem jedině za předpokladu přísného dodržování příslušných mravních norem, protože pozemský aspekt je již v chodu.

V mystických sektách se běžně užívalo nejrůznějších metod omezování či potlačování přirozených fyzických potřeb. Bez dostatečné přípravy jsou však orientální duchovní praktiky pro Evropana dosti nebezpečné. V Rusku existovalo krátké období, kdy naše dva základní protiklady nějaký čas žily vedle sebe a formoval se model myšlení příštího lidstva. Bylo to počátkem šedesátých let, kdy myšlenka komunismu poprvé zakolísala a přestala tvrdě potlačovat kapitalistické tendence. Pro Rusko to byla jakási malá renesance. Právě tímto fenoménem lze vysvětlit rozkvět vědy, umění a kultury v této době. Dnes bude Rusko nuceno tohle všechno zopakovat, jenže v daleko větším měřítku. Ostatně první zárodky podobného procesu byly v naší zemi patrné počátkem dvacátých let, v období Nepu. Také tuto dějinnou epochu doprovázel mimořádný rozlet vědy, umění a kultury. V šedesátých letech mnozí lidé zahořeli pro orientální

filozofii a duchovní praktiky, a mnozí z nich se dostali až do psychiatrických léčeb. Dnes jsme svědky stejných tendencí. Jestli chcete pomoci vaší dceři," řekl jsem ženě, "musíte nejdřív očistit sama sebe a pak se začít modlit za dceru. Musíte si vybavovat všechny lidi, jimiž jste opovrhovala za urážky a křivdy učiněné na vašich schopnostech a moudrosti, a děkovat Bohu za očistu duše vaší i duši vašich potomků. Všechny chvíle, kdy jste pohrdala lidmi nedokonalými a neschopnými a dívala se na ně spatra, kdy jste se za vlastní nedokonalost a nedostatek určitých schopností hněvala sama na sebe i na celý svět, pro vás musejí být důvodem k modlitbám a úpěnlivým prosbám za způsobené škody a také za to, že jste tuto tendenci bezděky předala dceři. Proste o odpuštění za to, že dcera v sobě začala rozvíjet schopnosti a intelekt, aniž se předtím očistila. A modlete se konečně i za to, aby se pro vaší dceru cílem a smyslem života stala láska k Bohu."

"Řekněte mi, prosím, v čem je smysl vývoje našeho intelektu?" zeptal se mě jeden pacient. "Vždyť intelekt nás přibíjí k Zemi. A stres, který člověka ničí, vzniká ve vědomí. Jogíni říkají, že vědomí je zlo a že je třeba ho odpojit; jedině tak je možné uzříti Boha."

Vědomí se stává zlem, když je zaměřeno nesprávným směrem. Člověk je jako každý objekt v kosmu příčinou i důsledkem zároveň. Dřív se vědci domnívali, že hvězda či planeta kolem sebe vytváří pole a že jakékoli pole je ve vztahu k fyzickým objektům jevem druhotným. Pak se ale ukázalo, že mikročástice jsou zároveň také strukturou pole a že z pole se rodí virtuální částice. To znamená, že jemné hladiny polí vytvářejí nebeské objekty a určují jejich další existenci. Totéž se dá říct i o člověku. Věda se zpočátku domnívala, že lidská psychická činnost je důsledkem jeho fyziologických aktivit, že myšlenky vytváří mozek a že emoce člověka jsou jen reakce na vnější události. Z toho plynulo, že emoce jsou druhotné, a že i láska je jen výsledek fyziologického zaujetí a rozmnožovacího pudu.

Jenže mystické a náboženské zdroje neustále vysílaly informace o tom, že lidské myšlenky a emoce žijí dál i po zkáze těla, že jsou tedy příčinou, a ne až následkem. "Milionkrát zopakované slovo se stává věcí," říkali jogíni. To znamená, že slovem lze člověka léčit a měnit jeho osud, a to potvrzuje prvotnost slova. Dochází tu zkrátka k neustálému dialektickému vzájemnému ovlivňování příčiny a následku, což dokazují nespočetná a také nesporná fakta. Ve skutečnosti jsou duchovní a fyzické struktury nerozborně propojeny a jedno plodí druhé, jedno se proměňuje v druhé.

Struktury lidského pole jsou dvojí. Existují takové vrstvy polí, které jsou závislé na těle a jeho orgánech, ale existují i vrstvy, které tělo a jeho chování určují. Senzibilové nejčastěji pracují s odvozenými polí, a tak se veškerý jejich vliv omezuje na zlepšení fyzického stavu těla. Proto se také církve k podobným praktikám či dokonce ke kouzelnictví vždy stavěly odmítavě. Náboženství pracuje naopak v oblasti primárních polí. Lidské myšlenky, emoce a chování se vztahují právě k primárním polím, což znamená, že následek přechází ve svou příčinu - takto se ostatně formuje další osud a zdraví každého z nás. Myšlenky a emoce jako duchovní struktury v rozhodující míře předjímají také zrod lidského těla a posléze určují jeho stav a chování.

Na počátku tvořila příčina s následkem jeden celek. Pak, s rozvojem prostoru, hmoty a času, se tyto fenomény začaly rozdělovat. Vědomí a emoce, které z nich vznikají, se podle zákonů dialektiky musejí zase sblížit a směřovat k posilování univerzální jednoty. Čím úplnější je tato jednota, tím větší je i cit lásky. Proto spočívá smysl rozvoje intelektu především v jeho humanizaci. Poznání světa bez výrazných humanistických tendencí je nemožné. K významnému kroku v poznání světa a rozvoji jeho humanizace se v této době lidstvo právě připravuje."

Během seance se mě pacienti často ptají:

"Jak vlastně má člověk očistit svou karmu?"

"Spolehlivým prostředkem je pomoc lidem a péče o jiné. Pomoc slabým a bezbranným je chování vyplývající z potřeb ducha, nikoli těla. Aktivizace duchovních struktur a naplněnost láskou jsou nejlepším prostředkem očisty karmy. Mnoho negativních skutků, jichž jste se kdysi dopustili,

se událo jen proto, že duchovní hodnoty následovaly až po hodnotách hmotných, tedy láska k Zemi vítězila nad láskou k Bohu. První emocií v takovém případě je zřeknutí se všeho pozemského a následné opovržení tímto světem. Čím víc je člověk spjat se Zemí, tím vyšší musí být jeho duchovnost. Čím duchovněji je filozofie a světový názor, které lidi spojují, tím víc pozemského štěstí se jim nakonec dostane."

"Co je to pravda?"

"Pravda je míra hutnosti informace. Představte si, že dva lidé hodnotí stejnou situaci. Jeden ji však hodnotí pouze z jednoho hlediska, zatímco druhý třeba z deseti. Jeden poskytuje hutnost informace, rovnající se dvěma událostem, zatímco druhý zahrnuje ve svém soudu deset událostí, takže vypovídací hodnota jeho výroku je pětkrát vyšší. Čím zkušenější je člověk, čím větší počet informací je schopen vtěsnat do jediného uzlu, tím víc má šanci přiblížit se pravdě. Ani tohle však není to nejdůležitější. Duchovní člověk je pravdě vždycky blíže než člověk zkušený. Uveďme si tento příklad: vesmír se neustále rozpíná. Jenže protože stejně jako levá strana nemůže být bez pravé, není možné, aby tu rozpínání existovalo bez následného stlačení. Jestliže na fyzické úrovni dochází ke stále větší diferenciaci a rozdělování, na úrovni pole musí logicky docházet ke zhuňování a sjednocování. Jak se vesmír neustále rozšiřuje a rozvíjí, musí být na druhé straně stále duchovněji. Čím rozvinutější je duchovnost člověka a jeho cit lásky, který ho spojuje s Bohem, tím širší je rádius jeho kontroly nad fyzickými událostmi. Pravda se tedy skládá ze dvou komponentů: prvním je podvědomé směřování ke stále vyšším duchovním strukturám, kdežto druhý má podobu možnosti realizovat toto směřování na úrovni vědomí v intencích předem stanovené duchovní platformy."

"Jak se tedy modlit k Bohu, jaké modlitby má člověk číst?"

"Smysl modlitby spočívá v tom, že se s láskou obracíte ke Stvořiteli své duše i svého těla. Struktury vašeho pole i jakékoli slovo získává mnohonásobně na významu, proto nesprávně volená modlitba může duši zmrzačit mnohem podstatněji, než krutý čin. Osobně si myslím, že kdokoli z nás může pronést například tato slova:

Pane, Stvořiteli, kterýžs' mě učinil člověkem. Má láska k Tobě je nejvyšším štěstím a smyslem mého života. A veškeré pozemské štěstí, které jsem kdy měl, mám a mít budu, bude pro mě i pro mé potomky vždy jen prostředkem, jen způsobem, jak dál posílit lásku k Tobě. A všechno, co se událo a udá, přijímám jako Tebou dané, a má duše to přijímá s láskou.

Nejnovější výzkumy

Už jsem psal o tom, že krach socialismu pronikavě proměnil hodnotové orientace směrem k čistě světským, materiálním požitkům a že zhruba od roku 1987 se v této souvislosti v karmě lidstva začaly projevovat negativní změny, zejména rostoucí agrese. Proto se odpovídajícím způsobem musí posílit také blokace. Jak to všechno bude nakonec vypadat, jsem zatím nevěděl.

V posledních několika měsících jsem i sám v sobě začal pociťovat časté výbuchy agrese. A důvod? Z mého vědomí periodicky unikaly programy související s modlou peněz a úspěchu. Napadlo mě, že to souvisí s lepší životní úrovní, již jsem měl okusit, když vyšla má první kniha, a také s problémy, které mám s knihou druhou. Ty programy byly velmi silné, a to nejen díky dědictví mých minulých životů či mých příbuzných, ale bylo jasné, že přicházejí od celého lidstva. Od konce roku 1994 jsem začal zaznamenávat stále častější psychické deformace u stále většího počtu lidí - peníze a úspěch začaly nenápadně, ale o to rezolutněji vítězit nad morálními hodnotami. Kvintesencí toho všeho se staly dva případy, jimž jsem musel přijít na kloub.

Případ první. Jedna žena mi zaraženě a s viditelnými rozpaky líčila své problémy: "Můj muž je naprosto normální člověk. Zároveň se mi však v posledním roce zdá, jako by ztrácel rozum. Doslova se pomátl z peněz a myslí jen na ně. Přitom vidím, jak degraduje morálně."

Prohlédl jsem si pozorně celou situaci. Také v minulém životě přesně ve stejném věku ulpěl na penězích a karmická paměť mu to proto právě teď připomněla. V tomto životě by už stejný program mohl postoupit i svým potomkům, proto v něm rodící se procesy doslova vybuchly. Nesprávné chování v posledních letech ho mohlo výrazně uzemnit a aktivizovat negativní potence ve vědomí - peníze a úspěch jako nejzářnější symbol pozemského štěstí. Mohly tu být i vlivy ze strany společnosti žijící na ruském území. Ukázalo se ale, že neplatila ani jedna z těchto variant. Příčinou bylo chování společností žijící na území Severní Ameriky a mající přímý vztah s takzvaným Hromaditelem, což je energetické pásmo nad Antarktidou. Informačně-energetický komplex lidstva pokrývá celý zemský povrch, ale hlavní struktury, které vše sdružují v jediný celek, jsou neznámo proč nad Antarktidou. Další závěry už pak byly jednoduché.

Genotyp pole současného lidstva se v posledních letech začal výrazně orientovat na pozemské hodnoty, a vůdčí úlohy v tomto procesu náležejí Spojeným státům. Inu - je to vítězství amerického životního stylu na celé planetě potom, co se socialismus zhroutil. Konfrontace mezi Západem a Východem, která byla stimulem dalšího vývoje, v současné době mizí - o to výraznější jsou degradační procesy. A tak jsem ženě vysvětlil:

"Váš muž se v tomto životě čehosi dopustil a dopouští, a je tím doslova prostoupeno celé jeho podvědomí, ale to se dá při práci s vlastní pýchou napravit. Pokud ale špína pronikla hlouběji a on už poznamenal i své potomky, bude to mnohem těžší. V případě, že se téhož dopouštěli i jeho rodiče a prarodiče, bude to pro něj znamenat ještě víc práce na sobě samém a značně se sníží jeho vyhlídka na přežití. Pokud v minulých životech nějak výrazněji překračoval nejvyšší zákony, čeká ho ještě větší problém. Když se ve společnosti, v níž člověk žije, aktivizují analogické tendence, naděje na přežití nezbývají prakticky žádné. Jestliže člověk začne rozvíjet svou morálku a konfesní vidění světa a soustavně se zabývá svým duchovním sebezdokonalováním, může se před špínou nejen uzavřít, překonat ji a transformovat, ale také očistit sebe i své potomky."

Uzavřít se karmě společnosti a lidstva je však o dost složitější. Proto dnes pozorujeme krizi duchovních struktur dokonce i u lidí, kteří se v tomto ohledu až donedávna pozoruhodně drželi. Úměrně tomu se posilují negativní tendence i u potomstva.

Mluvme ale o blokaci. Teď už mluvím o *případu druhém*. Lidstvo se neustále uzemňuje a posiluje se blokace, která se po překročení kritické meze mění v program sebezkažky. Lidé a jejich potomstvo jsou napadeni těžkými chorobami a začínají vymírat. Ukazuje se však, že tohle není jediný mechanismus. Když duše dítěte vstoupí před počtím do pole člověka, musí tento jedinec veškerou špínu, kterou příštímu dítěti udělí, odčinit ztrátami, trýzní a nemocemi. Chováme-li se správně, jsme schopni jak sebe, tak své potomky očistit podstatně rychleji než v průměrných podmínkách.

Nedávno mi zavolala jedna známá, která žije v jiném městě.

"Zjistili mi dost nebezpečný zhoubný nádor, pomalu už pomýšlím na operaci.

Užasl jsem - docela nedávno jsem jí totiž prohlížel a všechno bylo v pořádku. Diagnostikoval jsem ji tedy na dálku znovu a hned jí vysvětlil:

"Vzpomeň si na konec šedesátých let - tehdy ses seznámila s mužem a měli jste mít dítě, holčičku. Tvá pýcha, sklon k absolutizaci takzvaného životního úspěchu a dispozice k agresi duši holčičky tak znečistily, že nakonec na svět nepřišla. Teď se výrazně posiluje kontakt se záhrobím a její špína se ti vrací. Doporučoval bych ti neustálé modlitby, v nichž bys prosila o očistu duší nenarozených dětí a jejich potomků."

Pak jsem se zamyslel - opravdu, proč dochází k tak pronikavému posílení našich kontaktů se záhrobním světem? Je to jeden z prvků fenoménu, o němž mluvíme jako o božím soudu. Když má člověk potomstvo čisté a harmonické, dočká se od něj podpory a očisty své vlastní duše. Pokud však on sám duše svých potomků poskvrnil, dočká se očisty také, ale v podobě opakovaných neštěstí a nemocí. Výrazně posílený kontakt se záhrobním světem jako by shrnoval chování každého člověka v minulém a v tomto životě. Čím slušnější a ušlechtilější byl člověk v minulém a v tomto životě, tím čistší jsou jeho potomci a tím větší má šanci, že on osobně přežije. Platí to samozřejmě i naopak - ten, kdo potřísnil duše svých potomků skutky vykonanými v minulých životech, si musí takové poklesky v tomto životě odčinit četnými chorobami.

Zajímalo mě, kdy jsou naše kontakty se záhrobím a s nejvyššími strukturami našeho pole nejintenzivnější. Diagnóza ukázala, že nejčilejší jsou tyto kontakty na přelomu února a března, v září i říjnu a také v první polovině prosince. Pokud by vás stejný problém zajímal v rámci jednoho týdne, je dnem takovychto spojení středa. Ve všech těchto termínech skýtají intenzivní duchovní praktiky a také půst nejlepší vyhlídky na pozitivní výsledek očisty duchovních struktur.

Člověk kontroluje situaci kolem sebe vědomím, fyzickou aktivitou a podvědomím, tedy duchovními strukturami. Navenek se člověk běžně stýká s lidmi a snaží se situaci kontrolovat, což ho na druhé straně rozvíjí. Uvnitř ale uchovává jednotu s vesmírem a s Bohem, a přání podřídit si vnější situaci i na vnitřní, duchovní úrovni je nebezpečné. Aby bylo možné ohroženého jedince zachránit, je třeba mu shůry zcela rozvrátit jeho snahy o vnější kontrolu situace. Nespokojenost se situací v povrchových hladinách emocí může vést ke změně situace. Pokud se však tato nespokojenost přestěhuje do našeho nitra, hluboko do systému emocí, vede to k chaosu, degradaci a nakonec i k smrti. Čím pokornější je člověk ve svém nitru, tím snáz může kontrolovat a měnit situaci navenek.

Znalosti specifík existence struktur lidského biopole nám poskytují velké možnosti pro další duchovní rozvoj, ale nemohou se pro nás stát konečným cílem. Hlavní bude vždy láska k Bohu, již člověk musí neustále pěstovat ve své duši.

Lidé se dnes na celém světě věnují rozvoji svých schopností a urychlování vědeckého pokroku, aniž by přitom chápali, že místo užitku a štěstí sami sobě přinášejí smrt. Vůdčí světovou mocností se stala země, jejíž veškeré ideály se vztahují k pozemským hodnotám. Dochází k tak progresivnímu zhoršování situace, že polovičatými opatřeními současný stav nezachráníme. Rozvoj probíhá stupňovitě a každý stupeň je blokován odspodu, aby nedošlo ke zvratu evolučního procesu. Rozvoj civilizace a uzemněnost vědy vzrostly natolik, že další existence lidstva je možná jen při stabilně vysoké úrovni duchovních struktur a prioritě duchovních hodnot.

V jemné hladině má Amerika obrovské problémy, zatímco Rusko právě v této hladině jen kvete. Deficit v duchovním vývoji Amerika podvědomě kompenzuje stále výraznějšími humanistickými tendencemi. Neustále pomáhá jiným zemím v jejich hospodářském rozvoji. V Rusku se rozrůstá korupce, zločinnost, hroutí se hospodářství, sílí národnostní konflikty i nedůvěra k moci. Názor talentovaných lidí, kteří by zemi mohli zachránit, bývá často ignorován, a ti lidé jsou dokonce zabíjeni. Ve společnosti se vítězem stává trojjediný reprezentant mafie, byznysu a moci. Úsilí jedince nepřináší téměř žádné výsledky. Je třeba vytvořit státní programy a novou ideologii. Při současném vývoji by se už brzy mohlo stát, že neočistí-li se naše duše dobrovolně, budou očištěny nuceně.

Hodně se dnes v Rusku mluví o tom, že mafie a velký byznys v naší zemi splynou v jeden celek, který se nakonec chopí moci. To však odporuje logice dnešního světa, proto k něčemu podobnému nedojde. Cílem jakékoli mafiánské struktury jsou peníze, hmotné statky. Jestliže se mafiánská struktura dostane k moci, její energetika rychle pronikne do celé společnosti. Pak už by následoval jen bleskový rozpad duchovních struktur, ekonomiky i země jako celku.

Pro muže byznysu je nejdůležitější jeho image, postavení ve společnosti. To jsou sice záležitosti poněkud subtilnější povahy, ale v zásadě platí totéž, co v předešlém případě. Proto by vláda vyznávající ideologii hokynářů odsoudila zemi k degeneraci a pádu.

Společnost je schopna přežít jedině v případě, kdy je ideologie země a lidí, kteří stát řídí, určována duchovními hodnotami. Když zemi nepovedou podnikatelé, ale skuteční politici, situace se zlepší. Pro politika je nejdůležitější kontrola nad situací a schopnost jí porozumět, státnická moudrost. Zatímco mafiánské struktury ulpěly na první úrovni, drží se podnikatelé obvykle druhé a politici směřují k úrovni třetí. Je tu ovšem otázka, zda se ve společnosti najdou lidé, kteří v sobě tyto tendence nemají vůbec a mohli by díky tomu zajistit vývoj společnosti nejlépe.

Intelekt a moudrost jsou pojmy čistě pozemské, je to rozvinuté vědomí, ale to je jen nepatrnou součástí toho, čemu říkáme vesmír. Údaje o všem, čím svět žije, získáváme díky nejjemnějším hladinám informačních struktur pole. Je to přesně to, o čem mluvíme jako o podvědomí a nadvědomí, a tyto informace k nám přicházejí v podobě pocitových podnětů. Nejvyšší vědění je obsaženo v tom, co nás stvořilo, tedy v Bohu. Lásky, která nás spojuje s Bohem, je nejvyšší pravdou a nejlepším zdrojem informací. To znamená, že rozvoj společnosti nezajistí lidé, pro něž jsou alfou a omegou peníze či společenské postavení, moudrost či schopnost porozumět světu, ale ti, pro něž je typická snaha o uchování lásky, mravnosti a nejvyšších duchovních principů.

Nad moudrostí leží osud. Pro nás to konkrétně znamená, že negativními zvraty osudu se zbavujeme přílišného lpění na moudrosti. Je-li osud příznivý, může moudrost ochabovat.

Pokud chceme něco vyléčit, musíme se nad to povznést. Co lze najít nad osudem? Osud přece není záležitostí zcela pozemskou. Abychom potlačili umíněnost moudrosti, je třeba rozvrátit osud. Ale co rozvrátit, abychom potlačili přílišnou závislost na osudu? To jsem pochopil až ve chvíli, kdy byl rukopis druhé knihy již dokončen. Ukázalo se, že informace v mé knize člověka od pozemskosti oddělují s takovou silou, že se ocitá v druhém extrému - ve stavu absolutizované duchovnosti. Začíná být lhostejný ke všemu pozemskému a začíná pozemskostí opovrhovat. A já měl znovu pocítit, co to je, když se naší modlou stane Duch svatý. Aby člověk nezapomínal na Boha Otce, je třeba destruovat nejen aspekt Boha Syna, ale i Boha Ducha svatého.

Duch svatý je vnímán jako nejvyšší spravedlnost a lpění na Duchu svatém plodí zostřenou vnitřní agresi vůči nespravedlnosti, kategorické soudy a přání všechno a všechny podřídít vlastní vůli. Takoví lidé po příchodu k moci mají na jedné straně k dispozici velkou zásobu duchovních možností, což jim umožňuje přežít a taktickou převahu nad ostatními. Na druhé straně však paranoidní sklony, vyvolané modlou duchovnosti, inspirují takové jedince k velmi tvrdým postojům, nerespektujícím právo na jiný názor. V dějinách to často vedlo k tragédiím. Z této tendence se zrodila inkvizice. Obrovská uzemněnost lidstva dnes vytváří půdu pro absolutizaci

duchovnosti a příchodu k moci takových politiků a veřejných činitelů, kteří budou ve jménu realizace svých cílů dávat v sázku i existenci lidstva.

Být politikem a mravným, duchovním člověkem zároveň se daří jen opravdu nemnohým. To znamená, že v zájmu přežití lidstva musíme podporovat a kultivovat takové struktury, které v sobě spojí síly lidí mravných a přinášejících nové ideje, bez nichž lidstvo nebude schopno udržet se při životě. Společnost musí legislativně zakotvit princip, podle něhož nebude vůdcem státu ani prezident, ani parlament, ale to, čemu říkáme veřejné mínění, které se skládá nikoli z názorů většiny, ale z názorů lidí především mravných, odpovědných a prozíravých. Tito lidé se zpravidla realizují v kultuře, umění a ve sdělovacích prostředcích. Proto by stát měl výrazně dotovat rozvoj kultury a umění a všemožně podporovat nové formy této oblasti lidských aktivit. Abychom se dokázali přizpůsobit nové situaci a dál se rozvíjeli, náš organismus se musí změnit. Pokud je připraven na duchovní muka, nepotřebuje útrapy fyzické.

Nové informace vždy vnímáme bolestně. Nejsme-li na něco takového připraveni, musí nás napravit nemoc. Stát, který není ochoten podstoupit duchovní útrapy, je odsouzen k degeneraci, epidemii, ke konfliktům a válkám. Proto je ochota obyvatelstva snášet duchovní útrapy základní zárukou dalšího vývoje. Nejdůležitější úloha v tomto ohledu patří opět médiím. Pokud budou vybavena právně závaznými možnostmi kontrolovat vládní, vojenskou i hospodářskou mašinerii, hrozba rozpadu společnosti a vzniku válek výrazně poklesne.

Aby se společnost mohla normálně vyvíjet, potřebuje peníze. Ty však státu poskytuje především každý výrobce - proto se nezbytným předpokladem fungování státu stává ochrana soukromého vlastnictví. Peníze však nejsou všechno. Tyto peníze musejí normálně fungovat. Proto musejí být chráněny nejen peníze a majetek, ale také sami občané a jejich práva.

Ochrana majetku a osobnosti jsou základní principy existence jakéhokoli státu. Chráněny však musejí být i lidské myšlenky, intelektuální vlastnictví, tedy třetí úroveň pozemskosti. Největší pozornost však musí být věnována čtvrté rovině pozemskosti, která v podstatě již nepatří do sféry pozemské, ale do sféry duchovní. Je to ochrana mravních a duchovních zásad existence člověka. Dřív se o rozvoj mravnosti staraly kláštery, kdežto dnes je to tisk, film, divadlo, které mohou přinést nové formy vývoje a jsou pro zajištění příznivé budoucnosti lidstva nezbytné.

V současné době je to jedna z rozhodujících podmínek našeho přežití. Proto bude tendence k rozvoji duchovnosti a humanity vzrůstat ve všech zemích světa. V Rusku se díky několika desetiletím neustálého ponížování tato tendence může ztuhnout v teoretickou koncepci, v novou ideologii. Osud každé země bude již zanedlouho závislý na tom, nakolik budou pro její občany záležitostí duchovní a mravní důležitější než všechno ostatní.

Západní filozofie směřuje k absolutizaci pozemskosti a do budoucna není schopna zajistit přežití lidstva. Východní filozofie zase absolutizuje duchovnost a dnes je tento způsob absolutizace stejně nebezpečný, jako ten prvně jmenovaný. Obě tyto tendence, pokud by chtěly fungovat samy o sobě, své možnosti vyčerpaly.

Jejich další rozvoj je možný jen tehdy, jestliže společně dokážou zajistit vznik nové filozofie a nového myšlení.

Žena, která ke mně přišla s řadou problémů, byla pro mě zpočátku učiněnou záhadou. Zjistil jsem vážnou poruchu pohlavního ústrojí a deformace jsem zaznamenal i kolem slinivky břišní a ve sféře pohlavních orgánů. Vědomá agrese kolísala kolem nuly. Na nule byla i podvědomá agrese. Podíval jsem se tedy i na třetí, hlubinnou hladinu agrese - a zase nic. Teprve na čtvrté úrovni se vyšplhal ukazatel agrese prudce vzhůru. Podíval jsem se ještě na všechny pozemské aspekty, abych posoudil, na čem by duše té ženy mohla ulpět. Bylo to s podivem, ale nikde jsem nic nenašel. Zkontroloval jsem ještě lpění na duchovnosti či na Duchu svatém, a dočkal jsem se zvláštního obrázku. Lpění střídavě stoupá a zase klesá. To znamená, že lpění na Duchu svatém

musí něco periodicky přiživovat a podporovat. Nakonec jsem zjistil, že žena trvale lpí na čase, hlavním nositeli informací o prostoru a hmotě. Usmál jsem se.

"Vy zkrátka nelpíte na ničem pozemském. A vlastně ani na ničem vyloženě duchovním. Vy si v sobě absolutizujete čas, což v konečném důsledku vede k pohrdání manželem."

A žena se rozpovídala:

"Faktem je, že já a manžel vnímáme svět každý docela jinak. Když o něčem začnu mluvit, všechno hned pošlape a mým duchovním životem hluboce pohrdá."

Hned jsem jí vysvětlil:

"Vnímání nejvyšší ušlechtilosti je v člověku přímo spojeno s kontrolou nad časem. Čas se také dá vlastnit jako majetek, a tento vztah k času lze absolutizovat. Pak své nejvyšší tužby začneme stavět nad lásku, a očistění můžeme být jedině rukou nejvyšší spravedlnosti. Uveďme si příklad: Existuje žena, která miluje bídáka, a zároveň je jí jako partner nabídnut světec, jehož nemiluje. Jestliže se žena rozhodne spojit svůj život s bídákem a bude s ním mít děti, tyto děti nebudou lpět na nejvyšší duchovnosti a stanou se z nich svatí. Když by však nad lásku povznesla svatost a zplodila dítě se světce, narodí se jí ničema a darebák. Svatý a bídák mají k Bohu oba stejně blízko, jen trest a odměnu vnímají každý po svém. Proto přehodnoťte celý svůj dosavadní život a pochopte, že jedinou vůdčí hvězdou našeho žití je cit lásky."

Kráčím s jednou ženou po chodbě k její pracovně.

"Tady máme jídelnu, kde se naši zaměstnanci zdarma stravují," ukázala na jedny dveře.

Usmál jsem se. Socialistické zásady, na něž stát rychle zapomněl, se obrozují ve sféře ruského byznysu.

S tou ženou jsem se sešel proto, že její případ byl nesmírně zajímavý. Úspěšná podnikatelka, která absolutně nelpěla na penězích a vždy byla ochotna pomoci jinému, najednou zjistila, že její každodenní život se nenávratně hroutí.

Vstoupili jsme do kanceláře a žena se rozpovídala:

"Nedávno jsem byla v zahraničí a zašla jsem si tam za jasnovidkou. Ta mi řekla, že je to se mnou moc zlé a že bych mohla zemřít. Řekla mi také, že mi mohou pomoci jen dva lidé na světě. A jeden z nich jste vy."

Prozkoumal jsem její pole a zjistil, že potenciální smrt tam skutečně je. Kromě toho jsem objevil i smrt manžela a dítěte. Příčinu tohoto stavu bych ještě přednedávnem pojmenoval lpění na úspěchu. Normálně by jí čekalo pásmo různých životních nepřijemností, ale ona by nebyla schopna je vnitřně přijmout a očistit se, a hlavně si v sobě nedokázala podržet cit lásky. Dřív bych jí řekl jen tohle, ale tentokrát jsem začal trochu jinak:

"Boha Otce člověk poznává několika způsoby. Skrze Boha Syna - když vytváří materiální hodnoty a s jejich pomocí civilizaci. Skrze Boha Ducha svatého - když rozvíjí duchovnost a kulturu. A potom také přímo - skrze lásku k Bohu. Dřív člověk například mířil k duchovnosti, a tím se pronikavě vzdaloval všemu pozemskému ve snaze učinit jediným smyslem svého života duchovní principy. Nakonec však degeneroval. Aby byl schopen dalšího vývoje, v příštím životě se duchovnosti naopak naprosto zřekl. Smyslem jeho života byly peníze a hmotný dostatek. A přesto byl Bohu nejbliže právě v tuto chvíli. V duši toho člověka jako by nastala epocha obrození. Zřekl se všeho duchovního, ale ke hmotařství ještě nestačil přilnout. Pak ale začal stále silněji lnout ke světu věcí a bohatství a nezbylo mu než potýkat se s neštěstími, nemocemi a nakonec div nezemřel. Pak ale dokázal přitažlivost zemskou překonat a znovu se obrátil k duchu, ale již v nové kvalitě."

Totéž se odjakživa děje i s celou naší civilizací. Východ se orientoval na duchovnost, ale absolutizace ducha přinášela jen dogmata, zkosnatělost idejí, kastovníctví a despotismus. Když se Západ zřekl přemrštěné duchovnosti, dokázal stvořit demokracii a moderní civilizaci. V Rusku se neustále svářely obě tendence, ale vždy vítězila absolutizace duchovního principu. Proto demokratické reformy nikdy nedospěly k cíli a brzy byly zadušeny. Prvky kastovníctví a dogmatizace idejí jsou pak pro naši zemi typické. Stačí si připomenout, že šéfovi se zdvořile vyká a oslovuje se jménem a jménem po otci, kdežto podřízenému se říká v podstatě "hej, ty". Totéž platí

o vztahu mezi staršími a mladšími. Západ, zejména Amerika, orientací na pozemské hodnoty tyto v podstatě kastovnícké rozdíly stíral a demokracii rozvíjel jako systém ochrany práv osobnosti a majetkových práv jednotlivých občanů.

V Americe je jedno, zda jste šéf či podřízený, starý či mladý - v každém případě jste prostě John. To zdůrazňuje, že před Bohem jsme si všichni rovni. Takováto orientace, bořící dogmata duchovních stereotypů, je nezbytným předpokladem rozvoje civilizace.

Aby však člověk mohl myslet jen na peníze a rozvíjel civilizaci, musí v sobě mít mohutnou duchovní vrstvu, nastřádanou v předešlých životech. Jinak se místo pokroku dočkáme entropie. Na západě mívají podnikatelé tuto duchovní rezervu právě z minulých životů.

Ruští podnikatelé tuto výhodu obvykle nemají. Proto musejí k duchovnosti spět vědomě a v daleko větší míře. Duchovní tradice Ruska jsou natolik bohaté, že pro našeho podnikatele je snadné překonat nadvládu peněz. Čeká na něj však ještě jedno nebezpečí - modla duchovnosti. Začíná opovrhovat lidmi bez duchovního základu, spodinou, společností i vládou, která si počíná nemorálně.

Tvůrcem mravnosti však nikdy nebyla vláda, ale lid. Absolutizace duchovnosti se léčila nespravedlivým, bezduchým a despotickým vztahem ze strany státu. Pochopit, že zvláště a nemravnost ruských státních úředníků nebyla příčinou, ale následkem vlivu modly duchovnosti, bylo nesmírně obtížné. Zvláště byrokracie však podobně jako nemoc blokovala absolutizaci duchovnosti.

Dnes ruský podnikatel pečuje o své zaměstnance, investuje do rozvoje celé země, umí proklíčkovat houštinu zákonů, které si navzájem odporují, pokouší se zlomit tupé kastovnícké myšlení státního aparátu. Přitom musí přibližně 70 % svého zisku odevzdat státu, dalších 20 % mafii a teprve zbylých 10 % si může ponechat. Stát mu přitom nejen nepomáhá, ale jakoukoli jeho zdravou iniciativu již v zárodku potlačuje. I tohle je však proces zcela zákonitý.

Západ, který absolutizoval pozemské hodnoty, kráčí ke své smrti. Odborníci už začínají hovořit o fyzickém a sociálním odrodilectví, způsobeném nedostatkem duchovnosti. Východní cesta, která zbožšťila duchovnost a přinesla jen opovržení všim pozemským, vede také ke katastrofě. Rusko bylo po dlouhá desetiletí ponižováno jak duchovně, tak fyzicky. Proto je pro dnešního Rusa být duchovní i pozemský zároveň snazší než pro kohokoli jiného. K pozemskosti přilne těžko, protože když by snad mohl něco mít, vždy se najde někdo, kdo ho o to připraví. Těžké je pro něj i ulpět na duchovnosti, tedy na mravnosti a legalitě, protože něco takového v zemi prakticky nikdy nefungovalo. Abychom poznali Boha Otce, musíme se povznést nad Boha Syna a Boha Ducha svatého.

Nový světový názor se v Rusku v mnoha ohledech formuje právě v podnikatelské sféře, protože tito lidé se z titulu svého povolání musejí orientovat na pozemskost, ale protože jsou si vědomi ruské tradice, nezapomínají zároveň ani na duchovnost. Ruský podnikatel musí zápolit nejen s mocí peněz, ale i s mocí ducha. Nad mocí peněz vítězí ten, kdo je schopen milovat i člověka skrze peníze poniženého a pomáhat mu. Moc ducha zase umí zlomit ten, kdo si uchová lásku a schopnost pomoci těm, jimž se duchovnosti nedostává. Nepranýřovat nespravedlnost a nemorálnost, uchovávat si lásku k lidem, zápolit s nemravností a nespravedlností ve svém nitru - takové jsou základní životní premisy moderního ruského podnikatele. "Vy sama," pohlédl jsem své hostitelce a pacientce do očí, "jste snadno přemohla nadvládu peněz i všeho pozemského. Nedokázala jste se však povznést nad moc duchovna. Totéž platí i o vašem muži a vašem dítěti. Proto musela přijít chvíle, kdy se kolem vás začaly množit nespravedlivé, nemravné a traumatizující situace. Vaše neschopnost pochopit, že to vše je boží danost, protože v duši máme právo jen na pokoru a smír se vším, co se kolem nás odehrává, mohla pro vás všechny skončit tragicky. Abychom poznali Boha Otce, musí se zhroutit úplně všechno, na čem bychom mohli lpět.

Naše materiální a duchovní úspěchy tvoří jistý řád. Absolutizace pozemskosti a duchovností je přáním učinit tento řád neotřesitelným, což ovšem znamená zástavu jakéhokoli vývoje a smrt. Vše nové a dokonalejší k nám vždy přichází tak, že to boří naše stereotypní zvyklosti - proto vše nové

vnímáme jako bolestiplný chaos. Nemoc jako prvek chaosu zvyšuje přizpůsobivost organismu, ale ve velkých dávkách může také znamenat smrt. Když však infekci úplně zlikvidujeme, člověk také zemře. Řád bývá často nebezpečnější než chaos. Abychom se mohli dále vyvíjet, musíme se umět povznést nad řád i nad chaos, což je možné jedině za předpokladu, že budeme dál hromadit a rozhojňovat cit lásky.

To budeme muset udělat úplně všichni," řekl jsem závěrem té ženě. "Teď už všechno záleží jen na vás."

To, co jsem dlouho považoval za třetí stupeň pozemskosti, je ve skutečnosti první stupeň duchovna. Existují tedy dvě úrovně pozemskosti a dvě úrovně duchovnosti. Člověk se nejdřív vrhá do tenat pozemskosti, a jeho duše černá. V tomhle okamžiku vše pozemské odmítne a obrátí se k duchovnu: jeho duše se prosvětlí a naplní se láskou. Po nějakém čase výlučné orientace na duchovnost však duše začíná černat taky. Dotyčný se tedy znovu vrátí k pozemskosti, a duše kupodivu znovu vstřebává svit a jas. Nejvyšší štěstí tedy není ani v pozemskosti, ani v duchovnosti, ale v cestě od jednoho k druhému, v okamžiku vnitřní jednoty obou těchto protikladů. Bůh Otec je zároveň i Bohem Synem a Bohem Duchem svatým, ale stojí nad nimi. Zásoba lásky, již v sobě lidstvo v oscilaci mezi pozemskostí a duchovností nahromadilo, by ho měla povznést na zcela novou úroveň, na níž dostatečná suma lásky člověku umožní pohybovat se jak v pozemském, tak v duchovním žilvu, tedy procítit v sobě s ještě větší silou Boha.

Láska se noří do pozemskosti i do duchovna a pak, aby příliš nesrostla s pozemským či naopak duchovním štěstím, boří vše, co není láskou. V této situaci, co vypadá navenek jako tragédie, nalezneme nejvyšší míru blízkosti k Bohu. Člověku však není dáno, aby něčeho takového dosahoval vědomě. To může pro očistu lásky vykonat jedině Bůh sám.

Jednou mi zavolala moje dávná pacientka a sdělila mi, že je jí stále hůř. Před několika měsíci věnovala svou kostní dřeň sestře, které tím nesmírně pomohla. Vysvětlil jsem ženě, že příliš lpí na pověstí a úspěchu a že když vlastní světský zdar a peníze obětuje pro sestru, zachraňuje tím jak ji, tak sebe. A teď nadešla největší zkouška.

"Vybavte si celý svůj život a děkujte Bohu za všechny předešlé nepříjemnosti. Proste, aby toho všeho byly zbaveny vaše děti."

Poslechla mě, ale já si byl vědom, že zásadní změna k lepšímu nenastává.

"Abych pravdu řekl, já sám v současné době také lpím na úspěchu, proto to teď pro vás asi bude těžké."

A tak když zavolala znovu, už jsem věděl, co jí říct.

"Dřív jsem se domníval, že ještě nad osudem je náš osud na jiných planetách a v jiných světech. Což je totéž, ale ve větším měřítku. Není tomu tak. To už není záležitost pozemská, to je duchovno, jemuž říkáme Bůh Duch svatý. I ten je však jen částí Boha Otce. Bůh Otec je nejvyšší spravedlnost. K tomu, abychom jí procítili, je bořena spravedlnost pozemskostí, tedy Boha Syna. A stejně periodicky se ničí i spravedlnost nejvyšších duchovních vmachů. Absolutizace tohoto procesu však plodí obrovitou duchovní agresi a krutost, a člověk se tu očišťuje nejvyšší nespravedlností ze strany jiných lidí a z lůna vlastního osudu. Lpění na duchovnosti, na Duchu svatém, je zapuzováno nejvyšší nespravedlností, tedy absencí pozemského i duchovního zákona. Například v Rusku při jeho obrovském duchovním potenciálu blokáce absolutizované duchovností probíhala v podobě trvalé zvůle na poli ekonomiky i morálky. Divoké a nesmyslné zvraty, s nimiž se Rusko a jeho národy musely potýkat, byly kupodivu jen donucovací očistou, která měla zabránit absolutizaci duchovností.

Vaše vlastní lpění na úspěchu nemizelo proto, že jste zároveň lpěla na Duchu svatém. Protože co může na světě být nespravedlivějšího - zachránila jste sestru, a teď byste za to měla umřít? Začala jste opovrhovat svým osudem i sebou. Vnitřně tuto situaci jako boží danost nepřijímáte. Za každou,

dokonce i za tou nejvyšší nespravedlností vždy stojí Bůh. Když to pocítíte a přesto se pod vlivem oné nespravedlnosti uchylujete k agresi, zříkáte se lásky i Boha."

Uvědomil jsem si, že žena pochopila. Rozloučili jsme se a já zavěsil. Měl jsem pocit, že jsem překonal další trýznivý stupeň na své pouti.

Závěr

Na jaře roku 1993 vyšla má první kniha. Zároveň už jsem pracoval na druhé a hodlal jsem ji dokončit v srpnu téhož roku. Neustále mě však pronásledovaly nějaké problémy, něco mi bránilo a nakonec se zdálo, že kniha nevyjde vůbec. Půldruhého roku jsem text neustále přepisoval a zároveň se pokoušel dát mu podobu ucelené koncepce. Doufám, že se mi to podařilo.

V poslední době se objevila řada padělků mé druhé knihy. Já ale doufám, že čtenáři se zorientují sami. Když jsem na těchto dvou knihách začal pracovat, měl jsem dojem, že jsem leccemu ve světě porozuměl. Ukázalo se však, že jsem udělal jen dva první maličké krůčky. Spotřebovávám na své výzkumy velmi mnoho sil, proto jsem přestal přijímat pacienty. Doufám, že informace vyložené v této knize všem potřebným pomohou, aby se ve svých problémech zorientovali sami. Protože nemám čas, neodpověděl jsem ani na jediný dopis, který jsem dostal. Myslím si, že nejlepší odpovědí bude tato kniha. Pokud se mi podaří učinit v poznávání světa další krok, napíšu o tom.

Všem čtenářům přeji hodně dobra a štěstí.

Březen roku 1995

Petrohrad